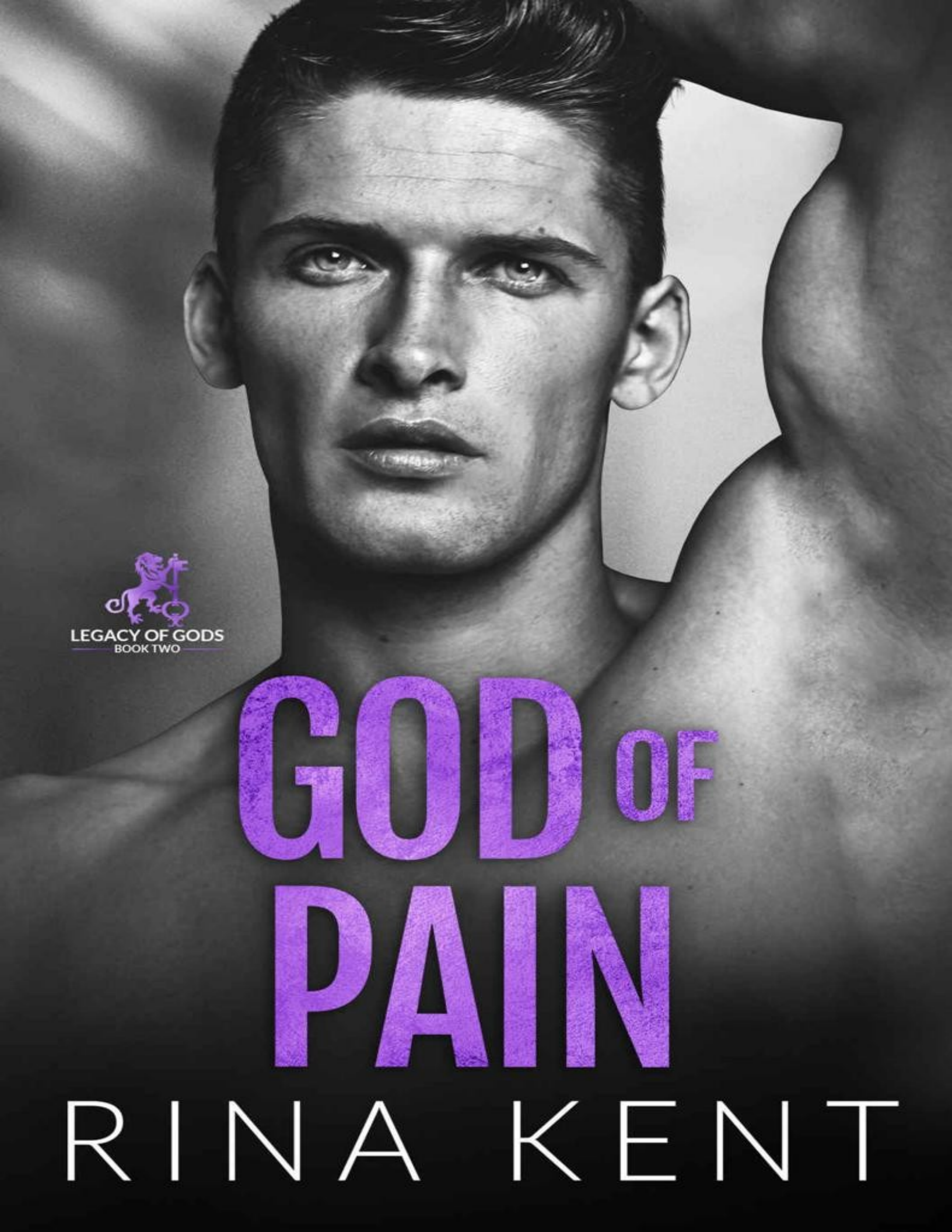

LEGACY OF GODS
BOOK TWO
GOD OF PAIN
RINA KENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💖💜🦜💫⚜️

ACI TANRISI

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

TANRILARIN MIRASI SERISI KITAP 2

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

RINA KENT

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

God of Pain Copyright© 2022 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine göndermek veya izinsiz olarak başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

Sapkın Kral

Çelik Prenses

Twisted Kingdom

Kara Şövalye

Vicious Prince

Acımasız İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

TANRILARIN MİRASI SERİSİ

Kötülük Tanrısı

Acı Tanrısı

Gazap Tanrısı

Yıkım Tanrısı

Öfke Tanrısı

Savaş Tanrısı

EMPIRE SERİSİ

Arzu İmparatorluğu

Günah İmparatorluğu

Nefret İmparatorluğu

Şehvet İmparatorluğu

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Krallığın Yönetimi (Ücretsiz Prequel)

Bir Kralın Hükümdarlığı

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma (Ücretsiz Prequel)

Aldatma Yemini

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Zevkle beslenen ve acıyla yoğunlaşan bir aşka.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Bu kitapta çocuk istismarı ve intihar düşüncelerinden bahsedilmektedir. Devam etmeden önce tetikleyicilerinizi bildiğinize inanıyorum.

God of Pain tam bir STANDALONE.

Rina Kent hakkında daha fazla bilgi için www.rinakent.com adresini ziyaret edin.

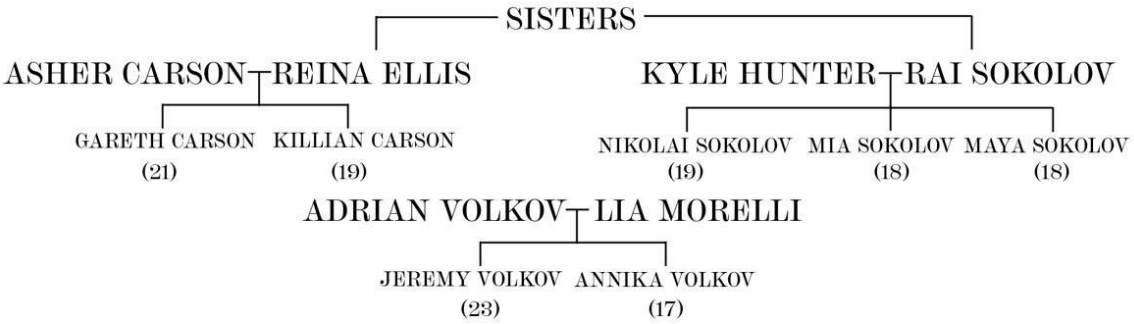
Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

TANRILAR AĞACININ MIRASI

ROYAL ELITE UNIVERSITY

THE KING'S U'S COLLEGE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BLURB

Ben korkunç bir hata yaptım.

Bir mafya prensesi olarak kaderimin çoktan belirlendiğini biliyordum. Ama devam ettim ve yanlış olanı arzuladım.

Creighton King muhteşem bir dış görünüşe sahip kötü bir haber.

Sessiz, düşünceli ve açıkça duygusal olarak ulaşılmaz. Bu yüzden bittiğini düşündüm.

Ta ki içimdeki canavarı uyandırana kadar.

Benim adım Annika Volkov ve Creighton'ın en büyük düşmanıyım. Beni kırana kadar durmayacak.

Ya da onu kırarım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

OYUN LİSTESİ

İç Huzurun Ölümü - Bad Omens Karma Police - Radiohead
Terapi - VOILA Aşk
Tanrısı ile İçki İçmek - VOILA
Bad Habits - Ed Sheeran & Bring Me The Horizon A Way to Restart - Colours in the Street
In Circles - Holding Absence
Aynı Takım - Alice Merton All the King's Men - The Rigs
Empty - Letdown
Dünyanın Yarısı - Günümüzün Ötesindeki Gizli Kökler - James Gilespie

Çalma listesinin tamamını Spotify'da bulabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

1

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Dışarıda biri var.

Ya da *birileri*.

Odanın dışından gelen sert nefes alış verişlerinin sesi, kapana kısılmış yaralı bir hayvanı andırırcasına kesik kesik yükseliyor.

Yabani bir hayvan.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve yataktan tökezleyerek kalkıyorum, saçlarımı düzeltiyorum, böylece belime düşüyor. Sonra kıçımı zar zor örten mor uyku tişörtümü aşağı çekiyorum.

Gölgeler köşede oyalanıyor, açlıktan ölmüş canavarlar gibi kıvranıyor ve inliyor. Tek ışık her zaman açık bıraktığım balkon ampulünden geliyor. Lambanın düğmesine uzanmıyorum ya da dokunmaya bile çalışmıyorum.

İçimden bir ses, orada pusuya yatmış olan hayvanı aydınlatırsam, durumun çirkin bir yöne sapacağını söylüyor.

Adımlarım duyulmuyor, ki bu bana doğal geliyor. Ama sakin kalma kısmı öyle değil.

Uzuvlarımı kesen titremeleri ya da sırtımdan aşağı süzülen ve gömleğimin aşırı ısınmış tenime yapışmasına neden olan teri kontrol etmek imkansız.

Bu doğru değil.

Kardeşimin malikanesi kampüsteki en güvenli yer olmalı ve New York'taki evimizden sonra dünyadaki en güvenli ikinci yer olmalı.

Bu yüzden *bazı* geceleri burada geçirmemde ısrar ediyor. Onun işine karışmıyorum, ama o gecelerin neler içerdiğini biliyorum - kargaşa, kaos, zavallı ruhların katledilmesi.

Yani beni korumak için en iyi yer, beni izleyen bir düzine muhafızla birlikte onun kanatları altında olmak.

Rapunzel'in kaldığı fildişi kuleyi biliyor musun? Heathens'ın yerleşkesindeki odam -ağabeyimin anarşi dolu kulübü- bunun kişileştirilmiş halidir.

Hatta balkonun altında nöbetçiler bile var, yani gerçekten ağaca tırmanmaya kalkışsam bile beni yakalayacak olanlar onlar olurdu. Onlar

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kaşlarımı çatar, homurdanır ve yaptıklarımı hem kardeşime hem de babama rapor ederdim.

Vay be.

Ancak iyi tarafından bakarsak, ben korunuyorum. Volkov ailesinde doğduğum günden beri korunuyorum.

Ve ben bir Volkov'um.

Sistemimden temizlenmeyi reddeden korku ürpertisine neredeyse güleceğim. Başka bir yeri bilmem ama ben burada güvendeyim.

Pekâlâ, orada gizlenen her neyse, yaralı bir kuş ya da önemsiz bir şey olsa iyi olur. Aksi takdirde, ölmeye hazır ol.

Balkon perdeleri içeriye doğru açılıyor, beyaz malzeme gecenin ve loş ışığın rengine bürünüyor.

Birkaç adım uzaklaşınca duraksıyorum. Dün gece balkon kapısını ben mi açtım?

Hayır. Hayır, yapmadım.

Mantıklı yaklaşım, arkamı dönüp kapıya koşmak, kardeşimi ya da adamlarından birini çağırmak ve yaldızlı kafesime saklanmak olurdu.

Ama şöyle bir şey var.

Benim zehirli özelliğim meraktır, bilgiye olan açlığımı tatmin etmezsem geceleri gerçekten uyuyamam.

Kabarık yastıkları, mor çarşafları, ışıltılı duvar kâğıtları, göz alıcı ve güzel her şeyiyle geniş oda yavaşça arka planda kayboluyor.

İleriye doğru bir adım atarken balkondan gelen yumuşak ışık tek pusulam oluyor.

Kader gizemli yollarla işler.

Küçüklüğümden beri, her zaman ailesinin onayı için savaşan korunaklı küçük bir prenses olmayacağımı biliyordum. Bir gün, hiç beklemediğim bir anda benim için bir şey gelecekti. Sadece bunun ne olacağını ya da neleri gerektireceğini bilmiyordum.

Kardeşimin mega güvenlikli, korumalarla dolu malikanesinde başlayacağını hiç düşünmemiştim.

Elimi yarı açık cam kapıya uzattığım anda, karanlık bir figür yavaşça içeri kayıyor.

Bir elimi göğsüme vurarak geri sıçrıyorum.

Balkonumun sürgülü kapısından kaygan hareketi görmeseydim, bu kişinin -yapısına bakılırsa bir erkek- geceden kalma olduğunu düşünebilirdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tamamen siyah giyinmiş. Eşofman altı, uzun kollu gömlek, ayakkabılar, eldivenler ve yarı gülümseyen, yarı ağlayan bir maske.

Maskenin detaylarına bakarken içimi bir ürperti kaplıyor. Ağlayan kısım siyah, gülümseyen kısım ise beyaz. İkisinin karışımı ürkütücü bir şekilde rahatsız edici.

Her şeyi öyle.

Kıyafetlerinin kasvetli rengi, gömleğinin altındaki kaslarının şişkinliğini gizlemiyor ya da sessiz varlığının katıksız gücünü azaltmıyor. Spor yapan biri, göğsü düzlemsel kaslarla dolu ve karnı belirgin, ama hantal değil.

Sadece orada durarak güç yayacak kadar kaslı.

Ayrıca uzun boylu. O kadar uzun ki onu bütünüyle görebilmek için başımı eğmem gerekiyor.

Şey, ben biraz kısa, minyon taraftayım. Ama yine de. Genelde insanlara bakmak için bu kadar ileri gitmem g e r e k m e z .

Birbirlerinin boğazına sarılmadan önce iki hayvan gibi bir süre birbirimize bakıyoruz.

Ürkütücü maskesindeki iki delik gözleri olarak işlev görüyor; bu gözler koyu renk, ancak siyah ya da kahverengi değil, daha çok okyanusun karanlığı gibi.

Ve ben bu renge, siyah auradaki bu bozulmaya tutunuyorum. İnsanların içindeki iyiliği görmek, dünyanın artık kimseyle empati kuramayacak hale gelene kadar beni katılaştırmasına izin vermemek de benim zehirli özelliğim.

Bu, nasıl bir dünyaya doğduğumu anladığımda kendime verdiğim bir söz.

Uzuvlarım titremeye devam ediyor, ritmim hızla artan kalp atışlarımla eşleşiyor.

Yine de süper neşeli, süper rahat ses tonumu zorluyorum. "Muhafızlar seni bulmadan önce gitmek isteyebilirsin-"

Bana doğru ilerlediğinde kelimeler boğazımda düğümleniyor. Her seferinde bir heybetli adım.

Varlığının gücü olduğu gerçeğini hatırlıyor musun? Bunun etkilerine ilk elden tanık oluyorum.

Yanılmışım.

Bu sadece güç değil; en saf haliyle gözdağıdır.

Vahşiliğini serbest bırakmak için inleyen ve kükreyen bir okyanus.

Tekrar ilerleyene kadar geri adım attığımı fark etmiyorum bile. Bu sefer yerimde durdum ve ona baktım. "Söylediğim gibi, sen

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

muhtemelen git-"

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatırken göğsü neredeyse benimkiyle çarpışıyor. Sıcaklık, baharatlı bir şey ve is kokusuyla karışıyor. Ateşin yakınında falan mıydı?

Tekrar ileri adım atıyor ve ben otomatik olarak geri çekiliyorum. Ya öyle yapacağım ya da bana çarpmasına ve beni bir kasırga gibi sürüklemesine izin vereceğim.

"Cidden, buranın kimin evi olduğunu biliyor musun?" Sesim artık neşeli değil ve çoktan uzuvlarımın titremesiyle eşleşti. "Ölmek mi istiyorsun-"

Bundan sonra olacaklara hazır değilim.

Bir anda eldivenli elini ağzıma çarptı ve beni geri itti.

Omurgam bir sarsıntıyla duvara çarpıyor ve inliyorum, ama boğuk bir ses. Ses, perili bir ninninin ürkütücülüğüyle havada yankılanıyor.

Maske, en derin, en karanlık kâbuslarımdan bir bölüm gibi yüzümden birkaç santim uzakta duruyor.

Vücudunun benimkine olan yakınlığı ve güçlü deri kokusu ile vurgulanıyor.

Nefes alabildiğim tek şey bu.

Ve tek görebildiğim o. Gözleri gerçekten mavi ama siyah çerçeveli.

Efsanevi bir yaratık gibi.

Bu gözleri bir yerde görmüştüm. Ama nerede?

Maskenin altında ne olduğunu görmek istemem yanlış mı? Maskeyi çıkarıp atmak ve ağlayan mı yoksa gülümseyen taraf mı olduğunu öğrenmek? Belki ikisi de?

Onu izledikçe nefesim daralıyor ve sıcaklığı iliklerime kadar işliyor.

Hayır. Olamaz.

Düşündüğüm kişi o değil.

Emin olmak için elimi maskesine doğru kaldırdım, elimi çekmesini bekliyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bir hareket yapmıyor. Parmaklarım donmuş gülümsemenin kenarından kayıyor. Ama bunu artık taşlaşmış bir şey olarak görmüyorum - bu sadece birini gizlemek için.

Korkunç bir kenar.

Bir duygu karmaşası.

Siz misiniz? Gözlerimle soruyorum, o da hafifçe kısarak karşılık veriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu yüzden maskeyi çıkarmaya çalışıyorum ama bunu yapamadan elimi itiyor. Yanımda gevşek bir şekilde düşüyor, ama önsezimin doğru olduğundan neredeyse eminim.

Başka bir şeyi bilmem ama bu gözleri alternatif bir evren de dahil olmak üzere her yerde tanıyabilirim.

Dışarıdan bir patlama sesi
geldi. İkimiz de hareketsiz
kaldık.

Ses tekrar geliyor ve odamın kapısında olduğunu fark ediyorum.

"Hanımefendi, uyanık mısınız?"

Bir gardiyan.

Rus aksanlı ses bir başka patlama sesiyle birlikte tekrar geliyor. "Güvenlikte bir ihlal oldu. Sen iyi misin?"

Maskeli yabancının gözleriyle
tanıştım. Hayır, yabancı değil.

O bir yabancıdan çok daha fazlası.

Hâlâ titriyorum ama bu tamamen farklı bir nedenden dolayı.

"Mmm," diye küçük, boğuk bir ses çıkardım.

Ağzımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor, bir kasırga kesinliğiyle alanıma giriyor. Her nefes alışında göğüslerim göğsünün sertliğine sürtünüyor.

"Hanımefendi? İçeri geliyorum."

Davetsiz misafirin kolunu tutuyorum ve ona gözlerimle yalvarıyorum. Gözlerini kısıyor ama elini ağzımdan yavaşça çekiyor. Muhtemelen yardım için çığlık atarsam beni tekrar susturmak için elini havada tutuyor, hayalet gibi yaklaşıyor.

Ama mesele de bu, yardıma ihtiyacım yok, çünkü o bir tehdit değil.

Ya da en azından geçmişte değildi. Bu durumdan pek emin değilim. "Ben iyiyim!" Gardiyanın duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim. Şaşırdım. durumu göz önünde bulundurarak kekelemeyin veya gergin görünmeyin.

Kapı biraz açılıyor ama gardiyanın sesi içeri süzülürken o pozisyonda kalıyor. "Emin olmak için geliyorum, bayan."

"Yapma! Ben... Ben çıplağım."

Gardiyandan bir boğaz temizleme sesi geliyor ve onun telaşlı yüzünü hayal edebiliyorum. Beni çıplak görürse kafasının bir sopanın ucunda olacağını biliyor.

Hayatım tehlikede olmadığı sürece. Ki
öyle bir durum yok.

Sanmıyorum.

"Ben gerçekten iyiyim. Şimdi uyumaya gidiyorum. Beni uyandırma."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir, iki, üç saniye sessizlik-

"Pekala, hanımefendi. Bir şey olursa patron sizi görmeye gelecek."

Kapı kapanıyor ve ben uzun bir nefes alıyorum.

Bir sonraki nefes alışım göğsümün yabancı olmayana değmesine neden oluyor ve durup ona bakıyorum.

"Az önce bahsettiği patron benim kardeşim ve onu 'Çıplağım' bahanesiyle dışarıda tutamıyorum. İçeri giriyor, gözleri kapalı, bir çarşaf ya da başka bir şey alıp üzerime atıyor, sonra da arama yapıyor. Böyle acımasızdır, bu yüzden mezar taşınıza 'Ölene kadar dövüldü' yazılmasını istemiyorsanız, o gelmeden önce gerçekten gitmek istersiniz. Ayrıca, uzun süre bana yapışık mı kalacaksın? Havalı görünebilirim ama sen etraftayken nefes almak gerçekten zor."

Bana boş boş bakıyor, kelime kusmalarımdan kesinlikle etkilenmiyor ya da yoldan çıkmıyor. Bu alışkanlığımdan kurtulmaya çalışıyorum ama aslında göründüğünden daha zor.

"Ne bekliyorsun?" Fısıldıyorum. "Ciddiyim, Jeremy gelmeden git. Eğer balkon kapısından fark edilmeden geldiysen, aynı şekilde geri dön. Ve belki bir ara bana yerimi geri verirsin?"

Eldivenli elini yüzüme doğru uzatıyor ve beni tekrar susturacağını sanıyorum ama parmakları çenemi sarıyor.

Tehditkâr değil, ama jestin altında güç kaynıyor. Hayır, güç değil.

Kontrol.

Boğulma noktasına kadar sızıyor.

Başparmağı alt dudağımı okşuyor ve dudağım ikiye ayrılıyor.

Kalbim küt küt atıyor ve belki de rüya görüyorum diye düşünüyorum.

Belki de çarpık beynimde o kadar çok senaryo kurguladım ki, bunlardan biri gerçekten gerçekleşiyor.

Yoksa neden daha önce hiç dokunmadığı halde bana dokunsun ki? Ve sadece herhangi bir yerime dokunmuyor. Dudaklarıma dokunuyor.

Beni öpecek mi?

Bu düşünce tam olarak oluşmadan önce, zengin, derin ve kesinlikle tanıdık sesi havada çınlar.

"Çok konuşuyorsun. Bir gün bu ağzın yüzünden başın belaya girecek."

Sonra beni bırakıyor, geri adım atıyor ve balkon kapısından içeri girdiği gibi kolayca çıkıyor.

Uzuvlarım sonunda beni bırakıyor ve duvardan aşağıya, yere doğru kayıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Buna hiç şüphe yok.

Parmaklarım onun bir saniye önce dokunduğu yere değdi. Eldiveni vardı, o yüzden doğrudan dokunmadı ama yine de sayılır, değil mi?

Ama şimdi dudaklarım titriyor ve kalbim karmakarışık oluyor. Bu o.

İstememem gerekeni.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

2

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

"Buraya kimsenin girmediğinden emin misin?"

Bunun aslında alternatif bir gerçeklik olduğundan ve yakında uyanacağımdan emin miyim? Kimsenin titreyen içimi görmemesine şaşırıyor muyum?

Tabii ki.

Bende bir sorun olduğundan kesinlikle eminim, çünkü kardeşimle yüzleşirken en parlak gülümsememi takınıyorum.

Odama dalan ve şu anda üzerimde yükselen Jeremy uzun boylu, kaslı, biraz hantal ve babamızın mükemmel bir klonu. Cidden, babam kopyala-yapıştır çabalarından A+ aldı.

Ayrıca benden altı yaş büyük, yani henüz on yedi yaşında bir bebek gibiyim. Yaklaşık bir buçuk ay sonra on sekiz olacağım, yani zihinsel olarak zaten o yaştayım.

Ayrıca, derslerim çok iyi olduğu için bir sınıf atlayıp bu yaşta üniversiteye gidebildim. Kardeşimin pek hoşlanmadığı bir gerçek.

O her zaman kapımın önünde nöbet tutan ölümcül bir kaplan gibiydi. Ancak benden birkaç yıl önce üniversite için Amerika'dan ayrıldığında nefes alabildim.

Nefes alabiliyordum desem abartmış olurum, çünkü hâlâ babamın daha da boğucu ilgisi ve koruması altındaydım.

Bu yüzden üniversiteye girmek için çok çalıştım. Ama doğal olarak, sadece Jeremy'nin olduğu yere başvurabilirdim. Ya da New York'ta kalmak zorundaydım.

Beynim kardeşimi kötünün iyisi olarak seçti.

Bu dönemin başında Brighton Adası'na geldim. Birleşik Krallık'ın güney kıyısına yakın bir ada. Kardeşimle yeniden bir araya geldiğimden beri, o ince boğulma hissi, her saniye izleniyor ve gözetleniyor olma hissi geri döndü.

Kazağımı gömleğimin üzerine çekiyorum, çünkü hayır, kardeşimin önünde günah kadar kısa gömleğimle dolaşmayacağım.

Bu daha önce bir sorun gibi görünmüyordu.

O küçük sesi susturuyorum ve elimi küçümseyici bir şekilde havaya kaldırıyorum. "O gardiyan beni uyandırana kadar derin bir uykudaydım. Bir kızın kendi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

buralarda güzellik uykusu?" İşte bu.

Ciddiyim.

Başka biri olsa beni rahat bırakırlardı ama bu Jer. Dinsizlerin başkanı, şeytan olarak adlandırılan ve babamın mafya imparatorluğunun varisi.

Evdeki insanlar onun yüksek lisansını bitirmesini ve New York Bratva'nın kalbinde beklediği pozisyonuna geri dönmesini bekliyor.

Tüm bu üniversite deneyimi onun için sadece bir sıçrama tahtası, ait olduğu yere dönmeden önce mümkün olduğunca fazla gücü içine çekmenin bir yolu.

Şahin gibi bakışları odamın her yerinde geziniyor, sanki *ondan* izler görebilecekmiş gibi arada bir duruyor.

Sanki eldivenlerindeki derinin kokusunu alabiliyor ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor.

Davetsiz misafirin onlara nasıl dokunduğunu hatırlayınca dudaklarım titriyor ve kulaklarım çınlıyor. İyi türden bir çınlama. Kafamın içinde hâlâ onun sesini duyabildiğim türden.

Onun sözleri.

Çaykovski'm - bu arada o benim tanrım, çünkü o benim maneviyatımın kökü.

Kendine gel, ben.

"Herhangi bir kargaşa duymadınız mı?" Jer, avını koklayan bir tazı ısrarıyla zorluyor.

"Gardiyanın yüksek sesini saymazsak, pek sayılmaz. Neler oluyor? Bir ihlal olduğunu mu söyledi?"

"Evet. Ek binada bir kundaklama girişimi oldu."

"Kundaklama mı?"

Bir çubukta kutsal bok. İs kokusunun yangınla bir ilgisi olduğunu biliyordum. Bu, yangının arkasında onun olduğu anlamına mı geliyor?

Bunu sorup Jer'in şüpheci radarını alevlendirmek yerine, "Herkes iyi mi?" diye soruyorum.

Gerçek şu ki, bu konak Heathens'ın yerleşkesi ve kardeşimin arkadaşları olan kulübün kurucu üyeleri burayı bir ev olarak kullanıyor. Yatılı muhafızlar ve bazı personelden bahsetmiyorum bile.

Bu davetsiz misafirle meşgulüm ama diğer insanları unutacak kadar değil. Kardeşimin vahşiliğine rakip olsalar bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jeremy, "Kimse yaralanmadı ve yangını ek binayı yutmadan söndürdük," diyor.

"Phew! Kayıp olmamasına çok sevindim." Birden fazla nedenden dolayı. "Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Henüz değil, ama onları bulacağım." Bir adım öne çıkıyor. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin? Bir şeye ihtiyacın yok mu?"

"Güzellik uykusu, unuttun mu?"

Saçlarımı karıştırıyor, dudaklarında nadir bir gülümseme beliriyor. Kardeşimin sert bir adam olduğunu ve onun sıcaklığını hafife almamam gerektiğini çok iyi bildiğim için sırıtmadan edemiyorum.

Jeremy'nin değer verdiği insanlar listesinde olduğum için şanslıyım.

"Güzellik uykunu böldüğüm için özür dilerim, Anoushka."

O ve babam bana böyle sesleniyor. *Anoushka.* Adım Annika'dan türetilmiş bir Rus sevecenliği.

"Özrün kabul edildi, ama saçımı karıştırmayı bırak. Artık çocuk değilim."

"Sen benim için küçük sevimli bir

bebeksin." "Jer!"

"Ne?"

"Kendi başımın çaresine bakabilecek yaştayım."

"Bunu duymamış olayım."

Homurdanıyorum. "Tamam, ama yarın yurda dönebilir miyim?"

Jeremy, Brighton Adası'ndaki iki dev üniversiteden biri olan ve mafya parasıyla beslenen The King's U'da okumaktadır. Diğer üniversite olan Royal Elite Üniversitesi ise eski İngiliz parasıyla kurulmuş ve finanse edilmektedir.

İki üniversite ve öğrencileri birbirlerine tahammül edemezler. Bu düşmanlık spor ve gizli kulüp rekabetine de yansır.

Birbirlerinin boğazına sarıldıklarını söylemek yüzyılın en hafif tabiri olur.

Bu yüzden Royal Elite Üniversitesi'ndeki sanat okulunda -ya da REU'da- okumam ve onların yurdunda kalmam kardeşimin hoşuna gitmiyor.

Bu yüzden bazen burada, üç arkadaşıyla paylaştığı Heathens malikanesinde kalmam için ısrar ediyor.

Beni korumak için olduğunu söylüyor ama daha çok bana göz kulak olmak için.

"Henüz değil," diyerek düşüncelerimi doğruladı. "Birkaç gün daha burada kal."

"Ama, Jer-"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu senin güvenliğin için."

Hayal kırıklığı içinde inlemek istiyorum, ama kapının diğer tarafından gelen sert bir sesle bölünüyorum.

"Gecenin bir yarısı insanların ne sorunu var?
Bu kahrolası delikte kimse biraz uyuyamaz mı?"

Uzun boylu, kaslı, yarı çıplak bir adam odama giriyor, kabarık bir kalemi tekmeliyor ve kan çanağına dönmüş gözleriyle bize bakıyor.

Ya da daha çok Jeremy'de.

Statüm ve soyadım beni Nikolai'nin gözünden uzun süre sildi.
önce.

Teşekkürler, Tchaikovsky.

Korkunç bir adam, mafya prensliği var ve New York'a ait.
York Bratva, tıpkı bizim gibi. Vücudu sayılamayacak kadar çok dövmeyle kaplı ve her zaman gömleksiz. Cidden, derslere şorttan fazlasını giyip giymediğini ya da yarı çıplaklık statüsünü onlara da bahşedip bahşetmediğini merak ediyorum.

Ağır bedeninin duvara yaslanmasına izin veriyor. "Neler oluyor?"

"Ateş." Kardeşim başını arkadaşına doğru eğdi. "Ve üzerine bir gömlek giy."

"Tişörtler abartılıyor. Ve sen ateş mi dedin? Neden kimse beni uyandırmadı?"

"Seni hiçbir yerde bulamadım."

"Emin misin? Çünkü merdivenlerin dibinde uyuyordum. Ya da belki merdivenlerin arkasında. Hatırlayamıyorum."

"Eğer uyuyor olsaydın."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Jeremy saçımı bir kez daha karıştırıyor ve Nikolai'yi de yanına alarak odamdan çıkıyor. Nikolai, Jeremy'den birkaç yaş küçük olmasına rağmen, birbirlerini tanıdıkları süre boyunca yakın arkadaş oldular.

Kardeşim, şiddeti yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda kullanan sessiz bir stratejist, Nikolai ise akli dengesi yerinde olmayan, kana susamış bir canavar.

Onların arkalarından bakarken, onları nasıl bir geleceğin beklediğini bilmekten duyduğum rahatsızlığa engel olamıyorum.

Kanla, mafya savaşlarıyla ve acımasız karşılaşmalarla dolu. Nikolai bu imaja mükemmel bir şekilde uyarken ve hatta bunun için çabalarken, Jeremy'yi bu ışıkta hayal etmek istemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çok daha kötü olabileceğini bilsem bile.

"Kimdi o şerefsiz?" Nikolai çıkarken Jeremy'ye sorar. "Onun hayatını mahvedeceğim, cesedini yakacağım ve küllerini kana bulayacağım."

"İçimde bir his var."

Bilinçsizce kapıya doğru bir adım atıyorum, ama Jeremy bana tam olarak çözemediğim bir bakış fırlatıyor, sonra da arkasından kapıyı kapatıyor.

Önsezisini duyma şansımı yok etti. *O* olduğunu

anlamış olamaz. Değil mi?

SUSMUŞ FISILTILAR, vızıldayan arıların azmiyle etrafımda uçuşuyor.

Benim ve Jeremy'nin adı ve soyadımız onlarca kez mırıldanıldı.

Hala göz göze geldiğim kişilere gülümsüyorum ve hatta onlara nasıl olduklarını soruyorum. Modaları hakkında yorum yapıyorum ve onlara son TikTok veya Instagram'larını beğendiğimi söylüyorum.

Her biri gülümseyerek karşılık veriyor ve benim hakkımda mırıldanmaya devam etseler bile, hepsi bu çizgide ilerliyor:

Jeremy Volkov'un kız kardeşi olduğuna inanamıyorum. Çok tatlı bir kız.

Bir bebek.

Çok tatlı.

İyi bir

sporcu.

Ben halktan biriyim, Jer'in itibarını koruyorum ve ailenin sözcüsü olmaya bir numaralı adayım.

Popüler olmanın ya da sevilmenin tek yolunun başkalarını ezmek ve kötü davranmak olduğunu söylerler ama ben iyi olmaya inanıyorum.

Daha büyük bir iyilik için sosyal olmaya inanıyorum.

Şimdi, başkalarının fikirlerinin beni içten içe yiyip bitirmesine izin vermesem, bu mükemmel olurdu.

Bir kol omzuma dolandığında duruyorum. "Oh. Em.
Vay be. Tanrılara ve tüm dinlere şükürler olsun ki hayattasın."

Ava etrafımda bir tur atıyor ve sırtına bağladığı kocaman çelloyu düşününce biraz komik görünüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vücudumun her santimini inceliyor, hatta aynı olduğundan emin olmak için yüzümü okşuyor.

Bugün pembe bir etek ve şık kesimli beyaz bir üst giymiş. Annemden sonra tanıdığım en zarif insan ve kişilik olarak da bana benziyor.

Yaklaşık iki ay önce REU'ya ilk kaydolduğumda ilk tanıştığımız anda kaynaştık. Sonuç olarak onun tüm arkadaşlarıyla da yakınlaştım. Hatta o ve kızlar, onların balık ve patates kızartmasına olan takıntılarını anlamayan bir 'Amerikalı' olmama rağmen, yurttaki özel dairelerine taşınmama bile izin verdiler.

Sırıtıyorum. "Merhaba, seni özledim."

Bana sarıldı ve yanağımdan öptü. "Seni çok özledim, sürtük. Ağabeyinin ezik ataerkilliği bırakıp yurda dönmene izin verme ihtimali nedir?"

"Şu anda mı? Sıfır."

İnliyor ve kolunu benimkine doluyor. "Gerçekten iyi misin? Herkes Heathens'ların malikanesindeki yangından bahsedip duruyor."

"Ölü gibi uyuyordum." Dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Ta ki onlar beni gürültüyle uyandırana kadar."

"Bu çok korkutucu olmalı. Gecenin bir yarısı bir saldırı haberiyle uyandığımı hayal bile edemiyorum."

"Ben buna tam olarak saldırı demezdim."

"Kesinlikle öyleydi. Muhtemelen kardeşinin ya da onun dinsiz arkadaşlarının peşindeydiler. Cidden, oranın senin için bizim küçük yatakhanemizden daha güvenli olduğunu nasıl düşünür?"

"Hiçbir fikrim yok." Muhtemelen tüm muhafızlar orada olduğu için.

"Ces'i onunla konuşturalım. Belli ki tüm bu olanlardan korkmuyor.
karanlık lord aura mojo'su devam ediyor... Şeytandan bahset!"

Sık sık öğle yemeği yediğimiz kafeteryaya vardık. Biz, yani Ava, Cecily, Glyndon -birlikte kaldığım kızlar- ve Remington, Brandon ve... *o*.

Okyanus gözlü ve korkutucu bir duruşu olan çocuk.

Masaya gittiğimizde Cecily ve Remi patates kızartması yüzünden tartışıyor, Bran ise arabuluculuk yapmaya çalışıyor. Glyndon ve *onu* hiçbir yerde göremiyorum.

Göğsümdeki düğümü görmezden gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Ava ve ben boş koltuklara oturuyoruz ve Bran'in gözleri benimkilerle buluştuğunda ona gülümsüyorum. "Glyn nerede?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hâlâ o haini sormana şaşırdım doğrusu." Ava huffs. "Muhtemelen dışarıda D'yi alıyordur."

Bran tabağını itiyor, burnunu buruşturuyor. "Küçük kız kardeşim için istediğim görüntü bu değildi."

Ava ağzına bir patates kızartması atıyor. "Bu yüzden sik değil D dedim."

Remi süper yumuşak bir şekilde kayıyor ve sırıtıyor. "Biri çükten mi bahsetti?"

"Oh, şuna bakın. Birileri bir olduklarını kabul ediyor." Cecily kollarını, üzerinde *Pew, pew, mudafaka* kelimelerini ateşleyen silahlı sevimli bir kedi olan gömleğinin üzerinde çaprazlıyor.

"Bir mi?" Remi'nin dudakları Cheshire kedisi sırıtışıyla yukarı kalkıyor ama yine de simetrik yakışıklılığından bir şey kaybettirmiyor. "Söyle Ces. D-I- C-K. İffetli olma."

Gümüş rengi saçlarını geriye atıyor. "Kaba mı? Sınırları tercih ederim."

"Esneme." Remi uyuyakalmış gibi yapar. "Bu inek bir hayat yaşamaya başladığında lordumu uyandırın."

Remi asil kanından dolayı kendisine 'lordum' diyor. Herkes bunu kibir olarak görürken, ben bunu çok sevimli buluyorum.

Ava ve Cecily onun hedonist bir şeytan olduğunu iddia etse de, kaygısız bir meleğin kişiliğine sahip. Remi bana anında ısınan ilk insanlardan biriydi ve bunu asla unutmayacağım.

"Kes şunu." Bran onu dürtüyor.

Cecily birinci raunt için hazır ama sonra beni görüyor ve geri adım atıyor. "Oh, Anni. Sen iyi misin?"

"Tamamen harika. Ava'nın kendisi tarafından fiziksel olarak muayene edildi."

"Aynen öyle." Arkadaşım çellosunu okşuyor. "Dışarıdan iyi görünüyor."

"Kimin yaptığını biliyorlar mı?" Cecily soruyor.

"Hiçbir fikrim yok. Bu işlere karışmadığımı biliyorsun." Yemek kabımı çıkararak gülümsedim.

Salata kaplarımdan birinin diğerleriyle aynı seviyede olmaması gibi küçük, aptalca ayrıntılar OKB'mi tetikleyebiliyor.

Kanım göğüs kafesime baskı yapıyor ve kafeteryanın sesleri boğulmaya başlıyor.

Sağlıklı yiyeceklerle dolu kapları hızla açıyorum, önümde düzenliyorum ve sadece mükemmel olduklarında nefes alıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dış dünyadan gelen sesler yavaş ama emin adımlarla tekrar içeri süzülüyor. "Başka kim olabilir ki?" Remi sandalyesinde arkasına yaslanmış, elindeki
buzlu kahve. "Muhtemelen Yılanlar."

"Aynı üniversiteden değiller mi?" Ava soruyor. "Bizim kulübün onlarla bir sorunu olması daha muhtemel."

Bran başını sallıyor. "Elitlerin şu anda Heathen'larla arası pek iyi değil. Ancak Yılanlar, özellikle malikanelerine yapılan son baskından sonra onlar tarafından aşağılandılar ve harekete geçmeye daha yatkınlar."

Cecily, "Bütün bu olanlar çok berbat," diyor. "O yangında birileri yaralanabilirdi."

"Kimse değildi," diye Jeremy'nin sözlerini aktarıyorum. "Merak etme."

"Yine de. Bundan hoşlanmadım." Alt dudağını çiğniyor, sonra sırt çantasına uzanıyor ve kabarık tüylü mor bir kalem çıkarıyor. "Bunu çekmecemde buldum ve artık kullanmıyorum, bu yüzden seni düşündüm Anni."

İki elimle tuttum. "Bu çok şirin, teşekkürler!" "Ne
zaman istersen."

Konuşma, ikisi The King's U-Heathens ve Serpents'ten, biri de REU-Elites'ten olmak üzere üç kulüp arasındaki çekişmeler hakkında uzayıp gidiyor.

Savaştan, rekabetten ve intikamdan bahsediliyor ama ben bunlara pek dikkat etmiyorum.

Bakışlarım o tanıdık uzun kareyi görebilmek için girişe doğru gidip geliyor. Yemeğimi bitirmek üzereyim ama ondan bir iz yok.

Kimse onun hakkında da konuşmuyor.

Ben de gülümseyerek rahat bir ses tonuyla "Bu arada Creighton nerede?" diye sordum. "Ah, Cray Cray?" Remi duyulmayan höpürtüler arasında konuşur. "Muhtemelen
bir yerlerde uyuyor. Şu benim yavru dün gece pek uyumadığını söyledi."

Nedenini merak ediyorum.

Remi'nin kişiliği hakkında sevimli bulduğum bir şey de Creighton'a yavru demesi. Anne tarafından kuzenler ama Remi onu evlat edinen dışa dönük kişi.

Yangını ve kulüplerin saçmalıklarını tartışmaya devam etmelerine izin verdim, sonra geri döneceğimi söyledim.

Muhtemelen söylemeyeceğim, ama küçük beyaz bir yalandan zarar gelmez.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Normalde, öğleden sonra dersim olmadığı için yerel hayvan barınağında gönüllü olmaya gidiyor olurdum, ama bunu daha sonra yapacağım.

Kaplarımı çantama geri koyduktan sonra kafeteryadan çıkıp işletme okuluna gidiyorum. Yolda bana selam veren ya da bakan herkese selam veriyorum.

Bir parçam, tüm bu insanların sadece kardeşimin kötü şöhreti ve babamın mafya statüsü nedeniyle benimle iyi geçinmek istediklerini biliyor, ama sorun değil.

En azından Ava ve diğerleri beni soyadım için değil, ben olduğum için seviyor. Bazı öğrencilerin birkaç denemesine rağmen sohbet etmek için durmuyorum.

Bak, ben bir görevdeyim.

İşletme okulunun arka tarafındaki çardağa ulaşmam tam on dakika sürüyor.

Elbette, bankın üzerinde, gölgelerin arasında biri yatıyor. Yoldan geçenlerden ve izleyenlerden saklanmış.

Bunu bilmemin tek nedeni Remi'nin istediğim her bilgiyi sunması.

Durup birkaç saniyede bir güneşi engelleyen kasvetli gökyüzüne bakıyorum, sanki güneşin aradan bakmaya devam etme cüretine kızmış gibi.

Ahşap çardak, arka bahçede pek fazla öğrencinin bulunmadığı tenha bir alanda yer almaktadır.

Tam da bu yüzden burayı sevdiğini düşünüyorum.

Derin nefes alarak, mümkün olduğunca rahat yürüyorum. Ama dünya görmese bile adımlarımdaki sertliği hissediyorum. Göğsümdeki ağırlığı. Dudaklarımdaki titremeyi.

Kendine gel, ben.

Bankta yatan, bir bacağı bükülmüş ve bir eli başının altında olan çocuk huzurlu görünüyor.

Kalçalarından aşağı sarkan bir kot pantolon giymiş ve kapüşonunu yukarı sıyırarak karın kaslarını ve V çizgisini ortaya çıkarmış.

Yutkunuyorum ve bakışlarımı onun yüzüne odaklamaya zorluyorum. Bu kesinlikle daha iyi bir fikir değil.

Yüzü muhteşemden başka bir şey değil. Size kelimeler olmadan seslenen türden bir güzelliğe sahip. Keskin çene çizgisi, yüksek elmacık kemikleri ve belirgin dudakları. Yanlardan kısa, tepeden uzun kahverengi saçları dağınık, parmakla taranmış ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel saç modeli. Her zaman uzun tellerin nasıl hissettireceğini merak ettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Merak ettim.

Bu muamma ile tanıştığımdan beri yaptığım tek şey bu. Merak ettim, hayal ettim ve düşledim.

Ama hepsi tek bir kasvetli gerçeğin içine çöktü.

Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Ya da en azından ben öyle

sanıyordum. Mesele şu ki, onun ilgisizliği beni mutlu etmeli. En iyisi bu, Kaderimin doğduğum gün belirlendiğini düşünürsek. Benim

yüzümden zarar görmesini kesinlikle istemem.

Ama böyle anlarda kendimi ona yaklaşırken, kalın kaşlarının arasındaki kırışıklığı hafifletmek için uzanırken buluyorum.

Gitmesini sağla.

Bir anda bir el benimkini tutuyor ve o yavaşça gözlerini açarken yutkunuyorum.

Zengin mavi, siyahla çevrili.

Dün gece beni ziyaret eden maskeli adamın gözlerinin aynısı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

3

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Doğru düzgün nefes alamıyorum.

Doğru düzgün düşünemiyorum bile.

O gözleri tanıdığımdan beri bu anı hayal ediyordum. Bukalemun, ondan başka kimsede görmediğim nadir heterokromiye sahip okyanus gözleri.

Mavi gözlerini çevreleyen siyah halkalara böyle deniyor.

Heterokromi. Onun kimliğinin bir parçası olan mükemmel bir kusur.

Dikkatimi çeken ilk şey bu oldu. Pek çok kişi dikkatimi çekmenin kolay olduğunu söylese de, kimse bunu korumanın imkansız olduğunu bilmiyor. Evet, insanlara nazik davranmaya, isimlerini hatırlamaya ve son sosyal medya paylaşımlarını sormaya devam ediyorum, ancak bunların hepsi sahte bir davranışın parçası.

Beni ilk başta onlara çeken şey çoktan pörsümüş ve ölmüştü.

Creighton bu fenomenin bir istisnası. Ona olan ilgim diğer herkesle olduğu gibi başladı - hafif, normal. Kişisel olmayan.

Yavaş yavaş, beni içten dışa doğru saran bu sınırsız güçlü ilgiye dönüştü.

Ona olan ilgim azalmadı. Aksine, her karşılaşmada, her bakışta daha da güçlendi. Her dokunuşta.

Gerçi doğaları gereği hiç şehvetli olmamışlardı.

Şu anın aksine.

Elim Creighton'ın elinde karıncalanıyor, ya da daha çok uzattığım parmağım. Avucunda tuttuğu ya da ezdiği tek şey bu. Sadece bir parmak.

Yüzünden uzaklaştırıyor ve sonra önemsiz bir nesneymiş gibi bırakıyor. Görünürdeki kopukluğun altında, bakışlarında çok daha kötü bir his var: tiksinti.

Tanıdık bir sıkışma göğsümü sıkıştırıyor, ardından göğüs kafesimin arkasında hafif bir ağrı hissediyorum.

Az önce fırlattığı parmağındaki titremeye aldırmayan Creighton oturur pozisyona geçiyor. Onunla çarpışmamak için geri adım atmak zorunda kaldım.

Tchaikovsky'm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu kadar ani hareket etmeyi bırakmalı.

Belki de daha az sarsak hareket etmesi gereken kişi benimdir.

Çantamı kucaklayarak yanına oturdum ve en iyi gülümsememi takındım. "Merhaba! Seni öğle yemeğinde görmedim, belki açsındır diye düşündüm."

Cevap vermiyor ama buna ihtiyacı da yok. Onu tanıdığım birkaç hafta boyunca ağzından laf almaya çalışsam da, konuşkan bir tip olmadığını acı bir şekilde fark ettim.

Daha da kötüsü, sizi tasarımcı ayakkabılarındaki kirden daha az hissettiren sessiz muamele oyununu bir sonraki seviyeye taşıyor.

Bilin diye söylüyorum, gururum incindi. Genelde herkesle arkadaş olabilirim. Onlara esprili hikayeler anlatıp gülümsüyorum ve onlar da bana aşık oluyorlar.

Tek istisna bu 1.80'lik kas duvarı. Ama vazgeçmem için

cehennemde soğuk bir gün olması gerek.

Ben de çantamı karıştırıp mor kabı -yediğim kabı değil- çıkardım ve kucağına koydum. "Ekstra öğle yemeği yaptım, salata değil; onları sevmediğini biliyorum. Jer bu sabah açlıktan ölüyordu, ben de ona biraz karides hazırladım ve artanlar vardı."

Aslında tam tersi ve kardeşim en küçük porsiyona sahip -özür dilerim Jer- ama Creighton'ın bunu bilmesine gerek yok.

Konteynere her zamanki onaylamaz tavrıyla bakıyor. Creighton'ın ne hissettiğini anlamayı imkânsız kılan kalıcı bir boş bakışı vardır. Herhangi bir maskeden daha kötü ve herhangi bir kamuflajdan daha etkili.

Ve ne zaman bir şeye baksa, ona dokunmayı mı yoksa çıplak elleriyle öldürmeyi mi düşündüğünü asla bilemezsiniz.

Bakışlarım dizlerinin üzerinde kayıtsızca sallanan ellerine kayıyor. Olay şu ki, Creighton bana yeni bir fetişin kilidini açtırdı-eller.

Ya da belki daha önce de vardı ve o resme girdiğinde daha belirgin hale geldi.

Büyük elleri, uzun parmakları ve damarları var. Ellerinin arkasında uğursuz bir şeyin habercisi olan bir sürü damar var.

Dikkatimi çabucak onlardan uzaklaştırıyorum, yoksa salyalarımın akmaya başlayacağı utanç verici bir olay olacak.

Creighton hâlâ konteynere bakıyor, alnında ciddi çizgiler var ve sanırım parmağıma yaptığı gibi onu da atacak.

O yapmaz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama o da açmıyor.

Sadece boş boş bakıyor. Sonra onu kapıyor, damarlı elleri kapağın üzerinde esniyor ve ayağa kalkmaya başlıyor.

"Dün gece beni ziyaret edeceğini söyleyebilirdin ve ben de bu durum için giyinirdim. Tabii beni yarı çıplak görmek istemediysen?"

Yükselişinin ortasında duruyor, tekrar oturuyor ve başını bana doğru eğiyor. Gözlerinin mavisi hafifçe koyulaşmış ve rahatsız edici bir keskinlik kazanmış.

Creighton'ın bu tür ifadelerine alışık değilim. Ondan en fazla kayıtsızlık görüyorum, ama bu?

Sanki boynumu kırmanın en iyi yolunu hayal ediyor.

Isı boynumdan kulaklarıma kadar yükseliyor ve içimi kemiren korku hissini bastırıyorum.

Gülümsememi korumaya çalışıyorum. "Sen olduğunu biliyorum. Ayrıntılara pek dikkat edemeyebilirim ama gözlerin seni ele verdi. Merak etmeyin, Jeremy'nin haberi yok. Odama birinin girdiğinden şüphelendi ama dikkatini dağıtmayı başardım ve-"

Bir an konuşuyorum, sonra bir el ağzıma çarpıyor. Dün geceki gibi.

Sırtımı çardağın ahşap sütununa çarpmam için beni fiziksel olarak yanlara doğru sarsıyor.

Ama bu sefer çıplak eli ağzımda ve ben doğrudan parmaklarının arasından nefes alıyorum. İs ve deri kokusu gitmiş. Şu anda, doğal baharatlı kokusuyla karışık kurutucudan çıkmış temiz kıyafetler gibi kokuyor.

"Ne istiyorsun?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Sadece o çakıllı, derin ve ateşli İngiliz aksanıyla konuştuğu için değil, aynı zamanda tüm bunları ona bir şey istediğim için söylediğimi düşündüğü için.

"Mmm," diye mırıldanıyorum eline karşı.

"Sadece bana ne istediğini söylersen konuşmana izin vereceğim. Eğer gevezelik etmeye devam edersen, seni yine susturacağım."

Bir kez başımı sallıyorum ve ağzımı yavaşça bırakıyor. Gerçi geri adım atmak yerine o kadar yakın duruyor ki, doğru düzgün nefes almak zorlaşıyor.

Bazen, insanlar ve benim üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu tam olarak bildiğini ve yine de bunu bilerek yaptığını düşünüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hâlâ arkasında yıkım izleri bırakma niyetiyle davetsiz bir şekilde içeri giriyor.

"Dün gece neden Heathens'ın malikanesine geldiniz? Neden ek binayı yaktınız? Kulüple ya da üyeleriyle bir sorunun olduğunu düşünmemiştim. Elitlerin bir parçası bile değilsiniz, bu yüzden bunu yapmak istemeniz mantıklı değil, değil mi?"

Avucunu tekrar uzattı ama ben iki elimi de kaldırdım. "Tamam, tamam. Beni susturmana gerek yok ama sebebini itiraf etmediğin sürece sana ne istediğimi söyleyemem."

Bana bakıyor. Boş boş. "Hayır" dediği çok açık.

İçimi çektim. "O zaman Jeremy'ye sadece onun eşyalarını yakmakla kalmayıp kız kardeşinin odasına nasıl gizlice girdiğini de anlatırım. *Le sigh*. Vahşileşmeyeceğini garanti edemem."

"Eğer ona söylemek isteseydin, çoktan söylerdin." Sesinin sakin, zengin tınısı bir şarkı gibi etrafımda yankılanıyor.

Uyanıkken ve uyurken aklımdan çıkmayan.

"Ben sadece sana bir şans vermek istedim ve verdim de ama sen bunu kullanmamayı tercih ettin. Bu çok üzücü. Fikrini değiştirmek için son bir şans mı?"

"Söyle ona."

"Sen... blöf yapıyorsun."

"Blöf yapıyorsun."

"Ne?"

"Çatışmalardan o kadar nefret ediyorsun ki Küçük Bayan Devekuşu gibi saklanıyorsun. Dün gece gardiyanın içeri girmesine izin vermeyip beni korumanın nedeni de bu. Kişisel olarak çatışma yaratmak senin karakterine tamamen aykırı, bu yüzden evet, blöf yapıyorsun Annika."

Dudaklarım aralandı.

Oh. Benim.

Tchaikovsky.

Lütfen bana rüya görmediğimi ve gerçekten tam bir paragraf söylediğini söyleyin. Oh, ve benim hakkımda bu kadar şey biliyor.

Bırakın karakterimi, benim hakkımda hiçbir şey bildiğini sanmıyordum.

Belki de onun detaylara ne kadar önem verdiğini hafife almışımdır.

"Tamam, tamam, bana henüz nedenini söylemek zorunda değilsin. Ona da bir gün geleceğiz." Parmaklarımı kucağımda birleştirip çözüyorum. "Ama bana ne istediğimi sordun, değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kaşlarını kaldırıyor ve neden bu kadar basit bir hareket midemde bir çarpıntı yaratmaya yetiyor?

Bu da yetmezmiş gibi, bir parçam fısıldıyor, mızmızlanıyor ve bu işin nereye varacağı konusunda kesinlikle mızmızlanıyor.

Bu yanlış ve sen de bunu biliyorsun.

Sadece başını belaya sokarsın ve pişman olursun.

Ama diğer parçayı, özlem duyan, ödünç alınmış havayla yaşayan ve hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmeye ihtiyaç duyan parçayı görmezden gelemem.

Sadece yaşıyormuşum, popülermişim ve seviliyormuşum gibi davranmak değil, korunaklı varlığıma gerçekten hayat vermek.

Yine de sesim kısık ve kararsız çıkıyor. "Her gün benimle bir saat geçirmeni istiyorum. Tek başına."

"Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum, ne olursa. Konuşmak, sadece burada oturmak, okumak, yemek yemek, belki alışverişe gitmek..." Kaşlarını çatıyor ve ben de geri adım atıyorum. "Alışveriş yok, anladım. Film izleyebiliriz."

"Bir film bir saatten fazla sürer."

"Uh, tamam. Film de yok. Ama diğer her şeyi yapabiliriz."

"Hayır."

Kalbim göğüs kafesimin arkasında büzüşüyor ama gülümsemeye

zorluyorum. "Neden?" "Seninle çıkmayacağım."

"Ben... Ben sana benimle çık demiyorum."

Tamam, belki de öyleydim? Ama neden bu kadar soğukkanlı bir pislik? İnsanların canını daha nazikçe falan yakamaz mı?

"O zaman daha iyi." Yüzü, ifadesi ve ses tonu Kuzey Buz Denizi'ne takılmış gibi. "Biriyle çıkmak yok."

"Varsayımsal olarak konuşuyorum ve sadece varsayımsal olarak, çünkü bu gerçek bir durum değil, neden benimle çıkmak istemiyorsun?"

Elini tekrar yüzüme doğru uzatıyor ve iki parmağıyla çenemi kaldırdığında donup kalıyorum. İçimde yavaş yavaş kopan bir fırtına gibi bir elektrik akımı oluşuyor.

Gerginlik yükseliyor, tenime yapışıyor ve kemiklerimi parçalıyor. Titriyorum ama yine de bakışlarımı o okyanus gözlerinden ayıramıyorum.

Yine karardılar, sahiplerinin değişen ruh halinin bir tezahürü.

Bu değişim benden mi kaynaklanıyor yoksa on iki saat içinde bana, onu tanıdığım onca hafta boyunca dokunduğundan daha fazla dokunmuş olmasından mı bilmiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama ağına yakalandım.

Hareket edemiyorum.

Hassas tenime bir kırbacın öldürücülüğüyle inen zayıf parmaklarının nasırlı dokunuşunun altında kesinlikle sıkışıp kaldım.

Konuştuğunda, alçak ve derin kelimeler beni neredeyse felç ediyor.

"Varsayımsal olarak konuşursak, sapkın zevklerim ve şiddet eğilimlerim var
karşı cins için. O kadar kırılabilirsin ki, seni anında ezerim."

"NASILSIN, BEBEK MELEK?"

Annemin ışıldayan yüz hatlarına odaklanmak için içimden başımı sallıyorum.

En havalı anne-kız çifti gibi FaceTim yapıyoruz çünkü böyle bir şey var.

Eğer Jeremy babamın klonu sayılırsa, ben de annemin başarılı bir 2.0. Onun zarafetini asla yakalayamayacağımı belirtmek isterim, ancak aynı minyon özellikleri, kahverengi saçları - benimki daha uzun olsa da - ve yuvarlak göz şeklini paylaşıyoruz. Gerçi benimkiler de babamınkiler gibi çok gri.

Onunkiler daha akılda kalıcı, sanki trajik bir hikaye barındırıyorlarmış gibi. Ve öyle olduklarını biliyorum. Uzun zaman önce, ben doğmadan önce, annem benim hayatım boyunca olduğu kadar mutlu değilmiş.

Annemin beni her zaman yeneceği bir diğer şey de bale. Lia Volkov, New York Şehir Balesi'nin en ünlü baş balerinlerinden biriydi. Çocukluğumu onun gösterilerini izleyerek -gizlice, çünkü bundan hoşlanmazdı- ve büyülenerek geçirdim. Ne pahasına olursa olsun onun gibi olmak, gökyüzüne uçmak ve tam olarak nereye düşeceğimi bilmek istiyordum.

O noktada mıyım? Pek sayılmaz. Üniversiteye mi odaklansam yoksa profesyonel bir balerin olmayı mı hedeflesem bilemediğim bir yol ayrımındayım. Dört yaşında baleye ilk görüşte aşık oldum ama yine de kendimi daha çok akademisyenliğe yönelmiş buluyorum. Balerinlerin meslek hayatları kısa olduğu için ileride yapacak bir şey bulamamak istemiyorum.

Tabii geleceğime çoktan karar verilmediyse.

"Oh, bilirsin işte. Aynı tas aynı hamam." Elimi Heathen'ların malikânesindeki odamın bulunduğu yöne doğru uzattım. "Jer'in tutsağını oynamak

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

şakalar ve kıkırdamalar. Fildişi kule ve yaldızlı kafes sırayla benimle."

Gülümsemesini bastırmak için korkunç bir iş çıkarıyor. "Bu hiç komik değil."

"Biliyorum, biliyorum. Böyle alaycı konuştuğunda çok sevimli görünüyorsun."

"Teşekkürler, ama sevimli yerine güzel olmayı tercih ederim. Üniversitedeki durumumu ve yaşlı gibi davranma çabalarımı düşünürsek. Ve cidden anne, bana biraz özgürlük vermesi için Jer'le konuşamaz mısın? Bu gidişle genç yaşta öleceğim ve hayaletim TikTok'ta ilham verici videolar yayınlamaya başlayacak."

Yüzünde hâlâ gülme çizgileri var. "Söyledim ve cevabı sadece seni kolladığı oldu."

"Bu sadece beni kilitlemek için bir bahane."

"Babanın tüm kalbiyle onayladığı bir şey. Seni gözünün önünden ayırmak istemediğini biliyorsun."

"Kız olduğum için mi?"

Gözleri en açık maviye doğru yumuşuyor. "Çünkü çok fazla düşmanı var ve senin güvenliğinden endişe ediyor."

Dudaklarım abartılı bir şekilde öne doğru itiliyor. "Yani ben onun zayıf noktası mıyım?" "Üçümüz de öyleyiz ama biz de onun gücüyüz Anni. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Ama bu yine de berbat." "Biliyorum. Özür dilerim."

"Üzülme. Bu senin hatan değil ve anlıyorum. Böyle olması gerekiyordu. Sadece huysuzlanıyorum. Benden bahsettiğimiz yeter. Evde işler nasıl? Sizler iyi misiniz? Beni özlediniz mi?"

"Deli gibi. Şu anda babanı Brighton Adası'nda bize bir ev bulması için ikna etmeye çalışıyorum, böylece senin yanında yaşayabiliriz."

"Lütfen yapmayın. Babam koca bir ordu getirir." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"En son Noel için Rusya'ya gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Tüm o güvenliği düşününce tüylerim diken diken oluyor. Ve ona sorduğumda, sence de çok fazla değil mi? "*Kesinlikle değil*." demişti. Babamın donuk sesini taklit ediyorum ve annem kahkahayı basıyor. Onun kahkahası bile kendisi kadar muhteşem.

"Sen çok yaramaz bir zebanisin."

"Beni hala seviyorsun."

"İstiyorum." O iç geçiriyor, sonra ben de iç geçiriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Uyuduğum ve uyandığım her an beni rahatsız eden düşünce ön plana çıkıyor ve kelimelerimi ölçerek duraklıyorum.

"Hey, anne."

"Evet, bebek melek?"

"Babam benim için olası talipleri mi araştırıyor?"

Kaşlarının arasında narin bir çatıklık beliriyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Bu benim kaderim değil mi?"

"Daha çok gençsin. Daha on yedi yaşındayken baban seni evlendirmez."

"On sekizine giriyor. Ve bunu şimdi ya da birkaç yıl sonra yapması gerçekten fark eder mi?"

"Oh, Anni. Bu yüzden mi üniversiteye gitmeye bu kadar kararlıydın? Özgürlüğüne el konulmadan önce sadece birkaç yılın olduğunu mu düşünüyordun?"

"Durum bu değil mi?"

"Adrian seni asla isteğin dışında biriyle evlendirmez. Babana bu kadar az mı güveniyorsun?"

"Onun dünyasına çok az inancım var. *Bizim dünyamıza*. Kadınlar sadece gösterişli bir aksesuar ve en yüksek teklifi verenler için bir para birimi. Bratva'nın ittifaklarını layık gördükleri herkesle güçlendirmem beklendiğinin farkındayım."

"Seni piyon olarak kullanmalarına izin vermem için beni öldürmeleri gerekirdi." "Sağ ol anne. Ama ailemizin sonunun gelmesine sebep olmak istemiyorum.

talihsizlik. *Pakhan*, Papa'ya beni diğer liderin oğullarından biriyle ya da suç örgütlerinden biriyle evlendirmesini emrettiğinde, yapabileceği tek şey kabul etmektir."

"Yapmayacak."

"O zaman hain damgası yer ve kovulur." "Anni..."

"Sorun yok anne. Bu kaderle uzun zaman önce barıştım. Aslında tam olarak barışmadım. Anlayış sanırım."

"Hayır, sorun var." Yüz ifadesi ciddileşerek telefona yaklaşıyor. "Evet, içinde yaşadığımız dünya acımasız ama bu baban ve benim seni savunmayacağımız anlamına gelmiyor. Ayrıca, eğer aşık olursan, kim seni bir yabancıyla evlendirmeye cesaret edebilir ki?"

Dudaklarım ayrılıyor.

Bu kadar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nasıl oldu da bunu daha önce hiç düşünmedim? Düşündüm ama bir fark yaratacağını düşünmemiştim.

Ta ki annem doğrulayana kadar.

Babam beni isteğim dışında biriyle evlendirmez ama gerçekten bir erkek arkadaşım olursa daha çok ikna olur.

Daha önce hiç sevgilim olmadı. Elbette flört ettim ve mümkün olduğunca çok arkadaş edindim ama asla resmiyete dökmedim. Bu, zavallı çocuğu babam, Jeremy ve onların aynı derecede acımasız gardiyanlarıyla doğrudan çatışmaya sokmak anlamına gelirdi.

Babamın kıdemli muhafızı Kolya'nın asık suratını düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor. Zavallı adam daha kendini babama tanıtamadan onu paramparça ederdi.

Vay be.

Ama bu, önceden belirlenmiş zalim kaderimden kurtulmam anlamına geliyorsa, belki de denemeye değer.

"Anni? Hâlâ benimle misin?" Annemin sesi beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Uh, evet. Ne var ne yok?"

"Bana söylediklerini babana söyleme yoksa çok üzülür." "Neye üzülürüm?"

Adam arkasından yaklaşıp eğilerek başının üstünü öptüğünde annemin yüzü geniş bir sırıtışla aydınlanıyor.

Bayıldım.

Babam gibi bir adam istiyorum. Evet. Herkese kötü davranır ve onunla karanlık bir sokakta, hatta güpegündüz bile karşılaşmak istemezsiniz ama anneme her zaman bir kraliçe gibi davranmıştır.

Onun dünyasının mekkesi.

Karanlığını yok eden kişi.

Yanağını okşuyor. "Ben de seni arıyordum, Lenochka." "Sadece yarım saatliğine gitmiştim."

"Hâlâ çok zaman var."

"Alo? Ben buradayım çocuklar. Fark ettiğiniz için teşekkürler."

Babam sonunda annemin elindeki telefona bakar ve gülümser. Ya da belalı bir mafya lideri için ne kadar gülümseme denebilirse o kadar.

Kimin ne dediği umurumda değil. Babamın stratejik zekâsı olmasaydı New York Bratva'daki o enayilerin hepsinin işi biterdi.

"Anoushka, geç olmadı mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır, sen de annemle yalnız kalmam için beni kovmuyorsun baba. Cidden, yaralıyım."

"Dramatik davranıyorsun. Yarım saattir onunla konuşuyorsun." "Ama, baba!"

"İyi geceler, Anoushka. Seni seviyoruz."

Telefonu annemin elinden alıyor ve annem önce gülüyor, sonra da hat kesilince ciyaklıyor.

Harika. Artık ailemin bu gece ne yapacağını biliyorum.

Yatağıma yaslanıyorum ve tavandan sarkan ışıltılı mor nesnelere bakıyorum.

Zihnim her türlü düşünceyle dolup taşıyor. Birincisi, kaderimden kurtulmanın bir yolunu bulmam gerektiği.

Tamam, belki de ilk şey bu değil, çünkü Creighton'ın dünkü sözlerini düşünmeden e d e m i y o r u m .

Şiddet eğilimleri. Sapkın

zevkler.

Kulağıma değen derin sesini ve hemen ardından beni ele geçiren öfkeli ürpertiyi hâlâ hissedebiliyorum.

Creighton gibi birinin bunu söylemesini kesinlikle beklemiyordum. Yalan söylüyor olabilir ama bunun için bir nedeni yok.

Ayrıca, o bir hata için doğrudan.

O kadar şaşırmıştım ki ancak hazırladığım öğle yemeğini alıp çardaktan çıktıktan sonra kendime gelebildim.

Doğrusu, hâlâ şaşkınım.

Belli ki uzak durmam için beni uyarmıştı, o zaman neden şimdi ona daha da ilgi duyuyorum?

Yirmi yaşındaki biri neyi sapkın ve çarpık olarak görür? Sanırım

bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

4

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CREIGHTON

Hatırlamak için çok genç olmak diye bir şey yoktur.

Hayatım alt üst olduğunda üç yaşındaydım. Kan sıçradı, canavarların dişleri göründü ve ben onların arasında kaldım, ezilerek ölmek tek kaderimdi.

Üç yaşındaydım ve hala her kötü kelimeyi, her nefret dolu bakışı hatırlıyorum ve hala bir bedenden ayrılan hayatın gürültüsünü duyabiliyorum. Hâlâ tavandan sarkan ve gözlerini kırpmadan bana bakan bir bedenle ilgili kâbuslar görüyorum.

O zamandan beri aynı değilim.

Evet, sevgi dolu ama alışılmadık bir aile tarafından evlat edinildim ve yaşayan en iyi ebeveynlere sahibim, ancak bu bana geçmişi unutturmayı asla başaramadı.

Mesele şu ki, bazı görüntüler silinemez.

Bazı görüntüler bilinçaltıma sızıyor ve beni içten dışa doğru yiyip bitiriyor. Her gece.

Her gün. Her

saniye.

Bu sadece uzak bir anı değil; bu benim kim olduğumun bir parçası.

Hayatım boyunca bunu görmezden geldim, bununla başa çıkmaya, geçmişle yüzleşmeye ve kendimi şimdiki hayatıma adapte etmeye çalıştım.

Gerçekten denedim. Dürüst çabalarım arasında her şeyi kitabına göre yapmak, terapistin başa çıkma mekanizmalarını takip etmek ve normal bir hayat sürmeyi öğrenmek vardı.

Ama ben normal değilim.

Ve başa çıkmak asla yeterli değildir. Zamanın her şeyi daha iyi yapacağına kendimi ikna etmek de öyle.

Aradan on yedi yıl geçmesine rağmen görüntüler, korkunç detayları ve şişkin gözleriyle hâlâ o zamanki kadar canlı.

Annemle babama geçmişi sormayı bırakmayı öğrendim - sadece onlar bu konudan vebadan kaçar gibi kaçmakla kalmıyor, annemin gözlerinde de o hüzünlü bakış beliriyor. Sanki göğsünü yırtıp açıyormuşum ve kırılgan kalbini yumrukluyormuşum gibi hissediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Neyse ki artık ipleri kendi başıma çekebilecek yaştayım.

Katliamdan bu yana geçen on yedi yıl boyunca bildiğim her şeyi terk etmek anlamına gelse bile.

Sadece iki kişi ölmüş olsa da kafamda hep böyle adlandırdım. Şunu üç yapalım. Benim üç yaşındaki halim de dahil.

Ölümün onu muaf tutmayı seçmesine rağmen en çok acıyı o çekti.

Nihayet bu iğrenç anılarla ilgili bir şeyler yapmanın zamanı geldi.

Geçmişte, ailemin çatısı altında yaşadığım ve onların sürekli gözetimi altında olduğum için proaktif olamıyordum.

Ancak artık üniversitedeyim ve gerçeği aramak için yeterince özgürlüğüm var. Tek engel, ailemin şahin gözlerinin kişileşmiş hali olan sinir bozucu ağabeyim Eli.

Koşulların gerektirdiği gibi, onu tam olarak hangi bilgilerle besleyeceğimi biliyorum, böylece kafası meşgul olacak ve beni rahat bırakacak.

Çünkü son zamanlarda bir şeyler değişti.

Bakış açımı tersine çeviren bir bilgi aldım.

Çığır açacak bir şey değil ama buzdağının görünen kısmı, daha derine inmemi sağlayacak küçük bir ipucu.

Bu kez, tüm gerçeği ortaya çıkarana kadar durmayacağım.

"Kundaklama fazla zarar vermedi. Biraz hayal kırıklığına uğradım."

Elimi yüzümden çekip kuzenime bakıyorum-ikinci kuzenime
-Yatağımın üzerine tünemiş olan.

Landon benden üç yaş büyük ve zarif bir prensin görünüşüne ve şeytanın karakterine sahip.

Ya da daha çok Lucifer gibi - iblisleri ve tüm belirsiz yaratıkları kontrol eden kişi.

Kahverengi saçları alnının üzerine karmakarışık bir şekilde düşüyor ve yontmaya takıntılı olduğu taşlardan farklı olmayan köşeli yüz hatlarını vurguluyor. Hatta insanların tuhaf bir şekilde başyapıt olarak adlandırdığı daha fazla taş üretebilmek için sanat yüksek lisansı yapıyor ve onu bir dahi olarak etiketliyor.

Anarşist ona daha uygun olurdu.

Uyumaya çalıştığım için yan dönüyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Yatağın yanındaki sandalyeden gelen bir gıcırtı, Landon'ın kalmayı seçtiğini ve benim net bir şekilde "Siktir git" dememi umursamadığını gösteriyor.

"Çok daha iyi olabilirdi. Ne büyük bir potansiyel kaybı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ve sen de gidebilirdin, böylece uyuyabilirdim."

Landon sırtımı tekmelemeden önce hafifçe kıkırdıyor. "Uyan artık. Uyumaktan daha iyi şeyler de var."

"Bundan şüpheliyim."

"Senin için bulmacanın ikinci parçasını bulduğumu söylesem?"

Gözlerim açıldı ve yavaşça arkamı döndüm.

Landon sırıtıyor, beni tam olarak istediği yere getirdiğini çok iyi biliyor. "Dikkatini çektiğim için mutluyum, küçük kuzen. Şimdi gidelim."

Ona sertçe bakarken kıpırdamıyorum ve o da gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor. "Gözlerinle iletişim kurmaya çalışma alışkanlığın çok can sıkıcı. Herkes bu dilde iyi değildir ve seni yanlış anlayabilirler, anlayacaklardır da. Şanslısın ki ben tüm dillerde uzmanım. Pek de ince olmayan talebinize cevap vermek gerekirse, hayır. Karşılığında bir şey almadığım sürece senin için bulmacanın bir parçası olmayacak. Anlaşma buydu, hatırladın mı?"

Demek geçmişimle ilgili bilgi toplama planımın dezavantajı buymuş. Bir şekilde Landon bunu öğrendi ve bana istediğini yaptırmak için kullanıyor.

Başlangıçta kibarca sormaya çalıştı, hakkını vereyim ama King soyadına sahip olan bizler işleri kibarca halledemiyoruz.

Bir şey yapmaya zorlanmamız için tekmelenmemiz, kışkırtılmamız ve hatta tehdit edilmemiz gerekir.

Ve Landon da beni satranç tahtasına oturtmak için tam olarak bunu yaptı.

Ağırlığımı metal karyola direğine vererek doğruluyorum. "Ne istiyorsun? Bir ateş daha mı?"

"Hayır, ilk denemede eğlenceliydi ama güvenlikleri artık daha iyi. Onlara değişimi kabullenmeleri için biraz zaman tanıyalım ve tam gardları düştüğünde... *Bum*. Tekrar saldırırız."

"O zaman neden şimdi beni rahatsız ediyorsun?"

"Küçük bir pislik olma." Gardırobumu açıyor, benzerlerinin arasından bir kapüşonlu sweatshirt çıkarıp bana doğru fırlatıyor. "Eğlenmeye çıktık."

"Hayır."

"Ya da benim için modellik yapabilirsin? Yüz hatlarınızdan bir şaheser yaratırım."

"Kesinlikle hayır."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O zaman dışarı çıkıyoruz. Ancak işimiz bittiğinde sana bir sonraki adımın ne olduğunu söyleyeceğim."

Kıyafet parçasını alıp yanından geçiyorum. "Benimle vakit geçirmek istediğine göre çok yalnız olmalısın."

Gülüyor, sesi gerçekten eğlenmiş gibi. "Belki de. Bu gürültülü dünyada senin huzurlu sessizliğini bulmak zor."

Bir omzumu kaldırıyorum ve kapüşonumu çekiyorum. Landon ve ikiz kardeşi Brandon muhtemelen sessizliğim yüzünden beni arayan tek iki kişi. Diğer herkes sadece benim konuşmamı istiyor, onların değil.

Katlanılabilirler, ama sadece ayrı ayrı. Birbirlerinin yanında sinir bozucu birer pislik oluyorlar.

Giyindikten sonra odamdan çıkıyoruz ve koridorda ilerlemeye başlıyoruz. Zarif duvar kâğıtları göz alabildiğine uzanıyor ve mekâna klasik bir hava veriyor.

Landon'ın aynı zamanda kulübü Elitler'in yerleşkesi olarak kullandığı kampüs dışı bir malikanede yaşıyoruz.

REU'ya kaydolduğumdan beri bir parçası olmamı istediği bir kulüp, ancak her seferinde davetini reddettim.

Kimseye sadakat yemini etmem. Kendime bile.

Malikaneden uzaklaşıyoruz, daha doğrusu Landon'ın gösterişli, türünün tek örneği McLaren'ıyla yaptığı gibi. Bütün yolculuğu uyuyarak geçirdim.

Kapının açılması beni hafif bir uykudan uyandırdı. Resmi kıyafetler giymiş bir adam başını bana doğru eğiyor. "Tekrar hoş geldiniz, efendim."

Dışarı çıkıyorum ve çoktan taş döşeli sokağa adım atmış olan kuzenime bakıyorum. Yüzünde rahat bir ifade var ama bu sadece çarpık iç dünyasını gizleyen bir kamuflaj.

Adanın en az nüfuslu bölgesinde yer alan bu gizli sokağı sadece birkaç ışık süslüyor.

Landon'ın beni rahatsız etmeye başladığı yer burası. Bir şekilde ortak boktan arzularımız sayesinde bana rastladı ve o zamandan beri beni yalnız bırakmadı.

Onu tanıyorsam, muhtemelen bir pislik gibi peşime düşmüştür.

Kulübün fedaisi bizi gülümseyerek ve reverans yaparak içeri alıyor. Muhtemelen en genç ama en acımasız üyeleriyiz.

En çok talep gören de.

"Bizim için neyin var?" Landon soruyor, sesinden saf sadizm damlıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O bir sadist.

Ben sadece bir hayvanım.

Smokinli bir adam bir pezevenk kurnazlığıyla gülümsüyor. "Hoşunuza gideceğine inandığım iki üye var. Oda dokuz." Anahtarı kuzenime uzatıyor, o da adamın boncuk gözlerini karanlıkta parlatacak kadar para veriyor.

Koyu kırmızı koridorlarda yürüyoruz, adımlarımız halıda neredeyse hiç ses çıkarmıyor.

Kanım acı çektirme vaadiyle pompalanıyor. Çok fazla

acı.

İçimdeki acıyı bastırmaya yetecek kadar.

Landon kapıyı açıyor ve kırmızı ışıklı bir odaya giriyoruz.

İki çıplak kız halının üzerinde diz çökmüş, siyah deriyle yakalanmış, başları eğik, kolları siyah kelepçelerle bağlı, boyunlarında birer tıkaç asılı, yerlerine itilmeyi bekliyorlar.

Kırbaçlar, sopalar ve zincirler odanın her iki yanını süslüyor, kırmızı ışıkta parlıyor ve hepsi kullanımımıza hazır.

"İyi akşamlar hanımlar." Landon esmer kızın yanına gider ve başparmağıyla çenesinin altını okşar. "Biraz eğlenmeye hazır mısın?"

"Evet, lütfen," diye mırıldanıyor.

Benden en az beş yaş büyük, uzun bacaklı bir sarışın olan arkadaşı bana bakarken dudaklarını yalıyor.

O çok güzel ve solgun tenine izlerimi kazıdığımda daha da zarif olacak.

Landon'ın dediği gibi, biraz eğlenmek için yeterli olacak. Kabusları bir uyku daha durdurmaya yetecek kadar.

Ona yaklaşmaya başladım, sonra durdum. Daha yaşlı, olgun ve biraz da keskin olan yüzü bambaşka bir hale bürünüyor.

Tıpkı boktan bir fantezide olduğu gibi, saçları zengin bir kahverengiye dönüşüyor. Yüz hatları yumuşuyor, daha küçük, daha canlı, daha... rahatsız edici hale geliyor.

Kabarık dudakları ayrılmış, sikle doldurulmak için yalvarıyor ve yanaklarını pembe bir renk kaplıyor. Büyük mavi-gri gözleri hayat, mutluluk ve kırılabilir masumiyetle parıldıyor.

Karanlığımla lekelemek istediğim bir masumiyet.

Tek amacım delirmediğimden emin olmak için başımı sallıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elbette, sarışın tekrar odak noktasına geliyor, benimle Landon'ın acımasız bastonuyla tanışmakta olan arkadaşının arasına bakıyor.

Esmeri yere yatırıp seansa başladığında fark etmedim bile. Boğuk çığlıklarını duymadım ya da gözyaşlarını görmedim -genellikle, bunlar benim istek gecelerimin en önemli anlarıdır.

Sarışın sırtını kamburlaştırıp iri memelerini bana doğru itiyor, bu da ona arkadaşıyla aynı muameleyi yapmam için bir davet. Yine de bana doğru hareket etmiyor ya da sürünmüyor, muhtemelen garson tarafından itaatsizlikten nefret ettiğim söylenmişti.

Yüzü tekrar bulanıklaşmaya başlıyor, değişiyor, burada işi olmayan birine dönüşüyor.

Nefesimin altında küfrediyorum, arkamı dönüyorum ve gidiyorum. Sadece odayı değil, kulübü ve sokağı da.

Sahilin kayalık tarafına kadar yürüyorum, burada birkaç insan ve çift birbirine karışıyor. Uzaktaki bir kayanın üzerine çıkıp oturuyorum ve sırtımı avuçlarıma yaslıyorum.

Bakışlarım bir şiddet senfonisi içinde sivri kayalara çarpan dalgalarda kayboluyor.

Her zaman vahşete karşı bir eğilimim olmuştur. İster yeraltı dövüşü olsun, ister cinsel acı çektirmek. Bu yüzden Eli ve Landon gibi ahlaken siyah insanlarla iyi anlaşıyorum.

Ayrıca bu yüzden genellikle adrenalin kaynaklı kargaşa planlarına katılıyorum. Bu dengesiz enerjiye ve onunla birlikte gelen saf akıldışılığa ihtiyacım var. Günden güne böyle hayatta kalıyorum.

Yarım saatten fazla bir süre aynı pozisyonda kalıyorum ama kulüpten aceleyle çıkmamın sinir bozucu nedeni hala aklımı kurcalıyor.

Telefonumu alıp az önce olanları açıklayabilecek tek kişiye bir mesaj yazıyorum.

Creighton: Becermek üzere olduğun kızın üzerinde başka bir kızın yüzünü görmen ne anlama geliyor?

Kırbaçlama ve sopalama kısmından bahsetmek zorunda kalmamak için 's.ktir' diyorum. Yargılamazdı ama tüm dünya görsün diye *Daily Mail*'de yayınlardı.

Anne tarafından kuzenim hemen cevap veriyor.

Remington: Yani diğer kızı becermeliydin. Yüzünü gördüğün kızı, çünkü sikin onu istiyor ve biz her zaman

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kimden hoşlandıklarına sikler karar verir. Bu şimdiye kadarki en kolay ve en mantıklı açıklama. Haydi, Spawn, Lordum sana çok şey öğretti.

Creighton: Diğer kızdan etkilenmedim bile. Benim tipim değil.

Remington: Tipler abartılır. Değişebilirler.

Çenem sıkıştı ve Remi'nin sözlerini gerçek olarak kabul etmeyi reddediyorum. Ne de olsa onu bilge olarak gören tek kişi benim. Diğer herkes onu sadece eğlenceli vakit geçirmek için arıyor, tavsiye için değil.

Muhtemelen aramızdaki en dengeli kişi o, ama yine de evde soyadı King olmayan tek kişi o.

Remington: Ve kaba, bu arada, dün gece beni Oku'da bıraktın. Sohbetten çıkıyorum ve onu tekrar Oku'da bırakıyorum.

Ancak uygulamayı kapatmadan önce, son birkaç haftadır Read'de bıraktığım başka birine gidiyorum.

Annika.

Parmağım onun bitmek bilmeyen mesajlarının üzerinde geziniyor. Bazıları bana en sevdiği klasik müzikten bahsediyor. En sevdiği film-Gurur *ve Önyargı*, tüm versiyonları. En sevdiği yemek-pizza-disiplinli rutini nedeniyle çok fazla yiyemiyor. Bazıları da selfie'leri.

İlk birkaçını görmezden geldikten sonra bunlar durdu.

Son mesajı benim kasıtlı olarak kontrolü kaybetmemden önceydi.

Kasıtlıydı çünkü onu uzaklaştırmak istiyordum. O kadar uzağa ki, o ışıltılı gözleri ve ayrık dudaklarıyla bana bakmayı bıraksın.

Bu, bana yemek veren ve beni gümüş bir tepside kardeşine teslim etmeyen birine karşı son nezaketimdi.

Bu olay bir hafta önce oldu.

O zamandan beri mesafesini koruyor, öğle yemeğinde bile. Önceleri yanıma yapışır ve ben kalkıp gidene kadar mutlu bir şekilde sohbet ederdi.

Şimdi, seçtiği kurbanlar ya Remi ya da Bran. Onlara en son okuduğu kitaptan ya da izlediği filmden bahsediyor.

Onu dinliyorlar, ilgileniyorlar ve hatta cevap veriyorlar. Benim aksime.

Ava ona sonunda benden vazgeçip vazgeçmediğini bile sordu. Güldü ve k u r n a z c a konuyu değiştirdi.

Vazgeçti.

Sonunda.

Bu kadar kolay olacağını bilseydim, ona gerçekte kim olduğuma dair bir ipucunu uzun zaman önce gösterirdim. Bu şekilde, ona katlanmak zorunda kalmazdım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

rahatsız edici bir neşe.

İki hafta önce gönderdiği son selfie'ye tıklıyorum. Saçları yüzünün iki yanına dökülmüş ve iki elini de çenesinin altına koymuş. Çok genç, sinirlerimi bozan rahatsız edici bir mutlulukla sızıyor.

Evet, ben de gencim ama sadece yaş olarak. Katliamdan beri kendimi hiç genç hissetmedim.

Telefonumun üst kısmında bir mesaj bildirimi beliriyor. Bir şekilde tepki falan mı gönderdim?

İşte o zaman yaklaşık beş dakikadır onun selfie'sine baktığımı fark ediyorum.

Çok uzun bir zaman.

Az önce gönderdiği mesaja ilerliyorum.

Düşünüyordum da.

Creighton: Konuşmadan önce bunu yapmana şaşırdım.

Yazdığını gösteren noktalar bir görünüp bir kayboluyor.

Çığlık atan emoji

Ölü çıkartması

Oluyor GIF

Annika: OMT! Gerçekten cevap verdin mi? Gizli kelimeleri söyle yoksa Creighton'ı kaçırdığın için seni ihbar ederim.

Şimdi ne boktan bahsediyor?

Ciddiyim. Seni hemen rapor edeceğim. Tchaikovsky üzerine yemin ederim.

Merak ediyorsanız, OMT'nin anlamı bu. Oh benim Çaykovski'm.

Creighton: Çok konuşuyorsun.

Gerçekten sensin. Merhaba! Ayrıca, bin yıl sonra cevap verdiğin için teşekkürler. Gerçekten minnettarım.

Creighton: Başıma geleceklerin böyle olacağını bilseydim, yapmazdım.

Bekle, henüz beni hayalete çevirme. Cidden soğuksun, bunu biliyor muydun? Tüm o buzun altında bir kalbin var mı merak ediyorum.

Cevap vermeyeceğim.

İşte yine başlıyoruz. Beni Read'de bırakıyorsun. Ama her neyse, geçen gün söylediklerin hakkında düşünüyordum ve 'sapkın zevkler' kısmını merak ediyorum. Çocukluk arkadaşlarını arayıp sormayı denedim ama sanırım ya bu kısmını gizli tutuyorsun ya da doğru değil? Her neyse, daha fazlasını bilmek istiyorum. Bana anlatabilir misiniz?

Elim telefonda esniyor ve sert parmaklarla yazıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Creighton: Bu benim tek uyarım, Annika. Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok. Seninle ilgilenmediğim için minnettar ol ve siktir olup git. Eğer seni yakalamama izin verirsen, seni canlı canlı yutarım.

Mesajımı hemen okuyor, ama hiçbir nokta görünmüyor. Güzel.

"İşte buradasın."

Landon yanıma otururken ekranımı kapatıyorum ve telefonumu cebime atıyorum.

"Eğlence başlamadan önce neden ortadan kayboldun?"

"Havamda değilim." En hafif tabirle. O kadar iğrenmiştim ki Çeki
rdek. O kız tarafından değil.

Kendi başıma.

Düşüncelerimin bu yöne kayması tüylerimi diken diken etti. ve alabileceğim herhangi bir ereksiyonu yumuşattı.

"İkisiyle de çok eğlendim. Bunun için teşekkürler." Landon avuçlarına yaslanıyor, hiç de tatmin olmuş görünmüyor.

Bu artık onun için neredeyse bir rutin. Muhtemelen benim için de aynı şekilde olmaya başlıyor.

Ete karşı etin, yaraların, sopaların, zincirlerin ve tıkaçların verdiği tatmin, kaybolup gitmeden önce ancak bu kadar sürebilir.

Çok geçmeden, bu sonradan akla gelen bir düşünceye, tatmin edilmesi gereken bir içgüdüye dönüşür. "Sırada ne olduğuna hazır mısın?" Landon başını eğiyor. "Spoiler uyarısı, acımasız olacak."

Keskin bir şekilde başımı sallıyorum.

"Her zaman iyi bir sporcusun, Creigh. Dinle, biyolojik aileni kimin yok ettiğini söylemen karşılığında senden şunu yapmanı istiyorum..."

Sonunda bir isme sahip olma ihtimali kaslarımı geriyor.

Landon'ın tüm bu küçük anarşilerin arkasındaki planının ne olduğunu hiç sorgulamadım. Zaten her zaman kaos için planlar yapıyor ve istediğimi elde ettiğim sürece bunun bir parçası olmayı umursamıyorum.

Bunu yapmak için de dikkatimi dağıtan her şeyi devre dışı bırakacağım. Yani, Annika lanet Volkov.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

5

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

"Bunu yapabileceğimize emin misin?"

Cecily'ye bakıyorum ve sırıtıyorum. "Hayır, ama kesinlikle deneyebiliriz."

"Bizi öldürteceksin, değil mi?" diye fısıldıyor konağın bahçesinde gizlice ilerlerken.

"Sıkıcı olma, Ces. Bu, Heathen'ların evinin içini görmek için tek şansımız gibi bir şey." Ava omzunu benimkine vuruyor ve ben de başımı sallayarak ona hak veriyorum.

"Bunun sadece bir parti olacağını sanıyordum," diye fısıldıyor Cecily, başını öne eğerken bile. Onun adımları bizimkilerden çok daha sessiz. Bir ninja gibi.

Konağın köşesinden bakıyorum ve sonra adımlarımı hızlandırarak ek binaya doğru ilerliyorum. "Bunun kulağa küfür gibi geleceğini biliyorum ama partiler bazen sıkıcı olabiliyor."

"Tabii Glyndon gibi ateşli bir herif tarafından sikilmiyorsan." Ava kaşlarını sallıyor.

"Eli'ın lanet gökyüzünde kulakları varken birine ateşli demek istediğinden emin misin?" Cecily soruyor.

"Sürtük, lütfen. Onu daha az umursayamazdım."

"Şşşt, çocuklar. Muhafızlardan biri bizi görürse Jer'e rapor verir ve işimiz biter. Yani, ömür boyu Heathens'ın malikanesinden kovuluruz. Ya da *sen atılacaksın*. Ben Rapunzel gibi bir tutsak olmaya geri döneceğim."

"Tamam, tamam. Yangının olduğu yer burası mı?" Üzerinde benim mor elbisemle uyumlu, dantelli, pembe bir elbise olan Ava yanıma doğru eğiliyor.

Arkadaşlığımızda en sevdiğimiz renklerde aynı kıyafetleri giydiğimiz bir noktadayız.

Elimi ek binanın bulunduğu genel yöne doğru uzatıyorum. "Evet."

"Yine de temiz görünüyor."

"Bir haftadan fazla oldu. Ayrıca, büyük bir yangın değildi."

"Oh!" Ava haykırıyor. "Bize tüm o şiddet içeren şeyleri nerede yaptıklarını göster.
Hani şu insanları kovalayıp avladıkları yer."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cecily iki parmağını çocukluk arkadaşının şakağına dayar ve onu iter. "Lanet kafanda gevşek bir vida var. Bunu neden görmek istiyorsun ki?"

"Çünkü eğlenceli."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Bunun tam yerini bilmiyorum. Tüm arazide olabilir."

"Hayır, sonuncusunun malikaneyi çevreleyen ormanda olduğunu duydum."

"Gece ormana gitmek ister misin?" "Evet!

Çok eğlenceli olur."

"Sen delisin." Derimin altından bir adrenalin dalgası sızıyor. "Seni seviyorum

o."

"Hayır, hayır." Cecily önümüzde durdu, hafifçe titreyen elini yukarı kaldırdı

kalçasına yasladı. "Karanlıkta lanetli bir ormana gitmiyoruz. Bütün yırtıcılar orada."

"Yapma Cecy, o kadar çok psikoloji okuyorsun ki en kötüyü en iyiden önce görüyorsun. Ayrıca, burası özel mülk. Yırtıcı hayvanlara izin yok, öyle değil mi Anni?"

"Eğer içeridekileri saymazsanız, tabii. Yani ben de karanlığı pek sevmem ama maceralara açığım."

"Maceraya evet! Hadi, Ces. Çok eğlenceli olacak." "Ama-"

"Hayır. İkiye bir, demokrasi kazanır."

Cecily bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama siyah çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru kaydırıyor ve ormana giden patikada bizi takip ediyor.

Toprak patikada ilerlerken ana evden gelen müzik ve sohbet azalıyor ve sonunda kayboluyor.

Uzun ağaçlar asık suratlı muhafızlar gibi her hareketimizi izliyor. Gökyüzünün bulutlu olması nedeniyle hiçbir ışık yolumuzu aydınlatmıyor ve telefonlarımızın fenerlerini kullanmak zorunda kalıyoruz.

Yapraklar her adımda ayakkabılarımızın altında eziliyor ve bu cidden topuklu ayakkabılar için en kötü durum.

"Gördün mü? Gece ormanda dolaşmanın ilginç bir yanı yok. Kötü hisler ve garip büyüler dışında," diyor Cecily biz içeri girdikten on beş dakika sonra. Bana mı öyle geliyor yoksa bunca zamandır titriyor muydu?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cecily'nin her zaman iblislerden daha belalı olduğunu biliyordum, bu yüzden titremesi garip. Belki de kendi paranoyam yüzünden bir şeyler hayal ediyorumdur.

"Tuhaf büyünün sebebi muhtemelen kabul töreninde burada dökülen onca kan," diye fısıldıyor Ava, sesi ürkmüş. "Duyduğuma göre birkaç katılımcı vahşet yüzünden hastaneye gitmek zorunda kalmış. Belki bazıları ölmüştür bile. Sence ruhları burada birinin sahiplenmesini bekliyor olabilir mi? *Yuh!*"

Ben sıçrıyorum ve Cecily irkiliyor.

Ava yüksek sesle gülerek başını geriye atıyor. "Sizler tam bir pısırıksınız, haha."

"Ödümü kopardın," diye nefes alıyorum. "Ayrıca, bu sahne çok tanıdık değil mi? Hani şu korku filmlerinde ıssız bir yere girip teker teker öldürülenler gibi-"

"Kim var orada?"

Üçümüz de kısa bir mesafeden gelen yaşlı erkek sesi karşısında donup kaldık.

Ağır ayak sesleri yaprakları ezerek bize doğru geliyor.

"Kahretsin, bunlar muhafızlar olmalı," diye fısıldıyor Ava.

"Koş," diye mırıldanıyorum ve koşuyoruz.

Ya da biliyorlar, çünkü grubun en yüksek topuklu olanı benim.

Kısa sürede geride kaldım, yetişmek için mücadele ediyorum. Cecily durup arkasını dönüyor ve elini uzatıyor. "Ayakkabılarını çıkar."

"Hayatta olmaz. Bunlar Gucci."

"Onları taşıyabilirsin Anni," diyor Ava.

"Ama ayaklarımı inciteceğim." Herhangi bir sakatlık geçirme ve potansiyel bale geleceğimi öldürme düşüncesi bana kabuslar gördürüyor.

Gerçi en başta topuklu giymemeliydim. Kendimi savunmam gerekirse, topuklu ayakkabılar nadiren giyilen bir şey ve sadece üç çiftim var.

"Bunun yerine birkaç gün daha fildişi kulemde kilitli kalmayı tercih ederim. Siz kaçın. O kardeşimin muhafızlarından biri ve bana bir şey yapmaz."

Cecily elimi tutup beni ileri doğru itiyor, yüzünde tuhaf bir ifade var. Cesur olmaya çalıştığımda böyle görünüyorum. "Seni burada öylece bırakamayız."

"Jer şu anda yalvardığım için sana müsamaha gösteriyor olabilir ama bunu öğrenirse seni gerçekten mülke girmekten men eder."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Umurumda değil."

"Ben biliyorum. Dinsizlerin partileri çok boktan. Ama Anni'den daha önemli değiller." Ava diğer elimi tutuyor ve neredeyse ağlayacağım.

Yaldızlı kafesim ve mafya prensesi statüm nedeniyle çoğu kız bana yaklaşmaktan korkuyor. Cecily, Ava ve hatta Glyndon değil. Evet, Jer'den korkuyorlar ama onun yüzünden benden uzak duracak kadar değil.

İçimde yenilenmiş bir enerji püskürüyor ve yolun geri kalanını onların yardımıyla koşuyorum. Cecily bizi eve geri götürme konusunda liderliği üstleniyor. Yön bulma konusunda o kadar iyi ki, ormana bir kez gittikten sonra yolu bulabiliyor.

Ayrıca spor ayakkabı giyen tek kişi o, bu yüzden onun hareketleri bizimkilerden daha kolay.

Müzik tekrar kulaklarımızı doldurduğu anda hep birlikte rahat bir nefes alıyoruz. Bir ömür boyu orman yok artık.

Ana konağa gizlice girip kalabalığın arasına karışıyoruz.

King's U'nun öğrencileri, sefahat konusunda seçkin bir zevke sahip, sıkı parti insanlarıdır. REU öğrencileri de parti yapmayı severler, ancak bu kadar abartılı bir şekilde değil.

Heathens tarafından düzenlenen bu partiye neredeyse herkes katıldı. Hatta içeri girmek bir ayrıcalık olarak görülüyor. Genelde Jeremy bırakın arkadaşlarımı davet etmeyi, benim bile girmeme izin vermezdi ama depresyon belirtileri göstermeye başladığımdan beri biraz hoşgörülü davranıyor.

Büyürken ben de yaşadım. Ne zaman kendimi çok boğulmuş, çok korunaklı hissetsem, ne kadar denersem deneyeyim renkleri göremediğim gri günlerim olurdu.

Genellikle bale ya da dışarıda dolaşma şansı bu yükü hafifletmek için yeterlidir.

Üçümüz bir duvarın dibinde toplanıp soluklanıyoruz ve tam o sırada Jeremy'nin odanın öbür ucunda Nikolai ve en güvendiği muhafızıyla konuştuğunu görüyorum.

İçeri dalıp, gizlice yaptığımız seansla ilgili her şeyi bildiğini açıklayacağı ve beni on iki yaşındaymışım gibi cezalandıracağı ana hazırlanmak için nefesimi tutuyorum. Ancak, kımıldamıyor. Gözlerinin grisi daralıyor, üzerimde kararıyor.

Hayır, ben değilim.

Cecily mi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona tekrar bakıyorum, hâlâ duvara yaslanmış, sert bir şekilde nefes alıyor ve ağabeyimin ona bok listesinin en başındaymış gibi bakmasından tamamen habersiz.

Oh, hayır.

Bakış göründüğü kadar hızlı kayboluyor ve Jeremy, koruması ve Nikolai ile birlikte merdivenleri tırmanıyor. İşte o zaman gerçekten nefes alabiliyorum.

Güvendeyiz. *Şimdilik.*

"Artık geceleri ormanda dolaşmak yok," diye homurdanıyor Cecily. "Yemin ederim hayatımdan birkaç yıl kaybettim."

"Bunu gizlice yapacağız," diye fısıldıyor
Ava bana. "Bunu duydum ve böyle bir şey
olmayacak."

Ava yüzünü buruşturuyor ve Cecily de ona bakıyor. "Çok olgunca."

"Gençliğimi dolu dolu yaşamak istediğim için üzgünüm *anne*." Ava oflayıp pufluyor ve yanından geçen garsondan bir bardak alıyor.

Vay canına. Ona attığı bakışa bakılırsa, muhtemelen bir gardiyandı. Etrafta olmasaydım, onu boynundan tutup küstahlığından dolayı dışarı atardı.

Biraz içiyor, sonra duruyor ve inliyor. "Vay anasını. Bu çok sert.
Ne oldu?"

"Muhtemelen Jer ya da Nikolai için saf votka."

"Heathens'ın en iyi mallara sahip olduğunu biliyordum." Bana yandan sarıldı. "Parti ayrıcalıklarımızı kaybetmediğimiz için şanslıyız."

Cecily, bir sütuna yaslanarak, "Daha çok umursamaz gibi," diyor içinden. O günkü gömleğinde *kitap okumayı tercih ederdim* yazıyor. "Artık yatakhaneye dönebilir miyiz?"

"Kesinlikle hayır. Geleceğine söz vermiştin Cecy."

"Sabahları dersimiz olduğunu unuttun mu?"

"Evet, ne olmuş? Üniversite öğrencisi olmak eğlenmekle çelişmez, biliyorsun. Aslında siz hariç herkes eğleniyor, Bayan Eğlenmeyen."

"Yarın kafan güzelken seni uyandırmam için bana yalvarma."

"Pfft. Glyn yapacak."

"Glyn, erkek arkadaşıyla kim bilir ne yapıyor?" "Buna
sikişmek deniyor, Ces. Benden sonra tekrar et. F-U-C-K."

Cecily ona boş bir bakış atıyor ve Ava kahkahayı basıp içmeye devam ediyor. Hepsi Cecily'ye inek ve namuslu olduğu için takılıyor ama ben

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Neyi sevip neyi sevmediği konusunda net sınırlara sahip olduğu için süper havalı.

Keşke ben de onun kadar kendime güvenebilsem.

"Yani..." Boğazımı temizliyorum. "Sizinle bir konu hakkında konuşmak istiyordum."

"Ooh, kulağa hoş geliyor." Ava bana odaklanıyor. "Ne oldu?"

"Vajinam olduğunu öğrendiklerinden beri kaderimde olan görücü usulü evlilik olayını hatırlıyor musun?"

"Şu ataerkil piçler." Cecily'nin gözleri meydan okumayla parlıyor.

"Ne dediyse o." Ava arkadaşının omzuna vuruyor. "Ee? On yedi yaşında sana koca mı buldular? ABD elçiliğinin önünde isyan etmemizi mi istiyorsun? Belki Rus elçiliğinin önünde de?"

"Her açıdan hayır. Annem buna izin vermeyeceğini söyledi." Cecily'nin yüz ifadesi yumuşar. "Annenden hoşlandığımı biliyordum."

"Yine aynı şeyi söyledi. Annen senin adına bir orospu mu kesecek yoksa biz mi yapalım?"

"Bunların hiçbirine gerek olduğunu sanmıyorum. Annem, sevdiğim biri varsa babamın kimsenin beni evliliğe zorlamasına izin vermeyeceğini söyledi."

"Evet! Sürtük, bunu neden daha önce söylemedin ve neden kutlama yapmıyoruz?"

"Alo? Sevdiğim kimse olmadığı için mi?"

"Birini bulabilirsin." Ava iç geçiriyor. "Aşık olmak aslında göründüğünden daha kolay. Abartılıyor da, sadece söylüyorum. Tecrübelerime dayanarak konuşmuyorum."

Cecily, "Güvenlik, buradaki patolojik bir yalancı," diyor.

"Değilim!"

"Ben de!"

"Hayal görüyorsun," diyor Ava, sonra bana odaklanıyor. "Konumuza dönelim. Sana söylüyorum Anni, çok seksi ve akıllısın ve eğer seçme şansım olsaydı senin için kesinlikle eşcinsel olurdum. Mesele şu ki, herkes sana aşık olabilir. Tek yapman gereken onları sevmek."

Ayak bileklerimdeki ağrıyı hafifletmek için Cecily'nin yanındaki sütuna yaslanıyorum ve uzun bir iç çekiyorum. "Bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Ailem istikrarlı bir ilişkim olduğunu düşünene kadar birini benimle sahte bir şekilde çıkmaya ikna etmeyi düşünüyordum. Ama yine de yalanlarımı hemen anlarlar. Ayrıca, zavallı çocuğu babam ve Jer'in boktan listesinin başına koymuş olurum. "Vurulacaklar listesi olarak da bilinir."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cecily, "Bu konuda çok düşünmene gerek yok," diyor. "Eminim bunu erkek arkadaşlarından birine açıklarsan, yardım etmeye istekli olacaklardır. Jeremy onları öldürmez ya da başka bir şey yapmaz."

"Belli ki kardeşimin ne kadar aşırı korumacı olabileceğini bilmiyorsun."

"Eğer seçtiğin kişi çok zeki bir adamsa ve harika bir sohbeti varsa becerileri sayesinde kardeşini kazanabilecektir."

"Peki bu Beyaz Atlı Prens'i nerede bulabilirim Ava?"

"Brandon! Oldukça yakışıklı, karizmatik ve en önemlisi senden hoşlanıyor. Sanırım sadece bir arkadaş olarak, ama bu Jeremy'yi ikna etmek ve radarının altından geçmek için yeterli."

"Bilmiyorum. Onu incitmek istemiyorum."

"Onunla konuşun ve görün." Cecily gülümser. "Remi de yardım etmeye istekli olacaktır. Çileden çıkaran bir hıyar ama müthiş bir sadakat duygusu var. Ve durum gerektirdiğinde etkili bir konuşmacıya dönüşebilir."

Bu planı ilk yaptığımda bu seçeneği düşünmüştüm ama kendi çıkarım için birinin canını yakmak konusunda tereddütlüyüm.

"Oh, Creigh!" Ava arkamızdan bize bakıyor. "Burada tek başına ne yapıyorsun? Belirlenmiş gölgen nerede Remi?"

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve tenimde orman yangını patlıyor.

Sütunun arkasına bakmaya ya da nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Ama benim saklanıyor olmam dünyanın durakladığı anlamına gelmiyor.

Creighton bir eli cebinde, diğer eliyle bir şişe su tutarak küçük çemberimize doğru ilerliyor.

Siyah tişörtü ve kot pantolonu kaslı yapısını ya da yüzeyin altında parıldayan gücü gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Yüzündeki imza niteliğindeki boş bakış ya da ifadesiz gözlerindeki soğukluk da öyle.

"Remi sevişiyor," diye soğukkanlılıkla, kolayca duyurdu.

Cecily'ye başını sallıyor ve bana doğru bir bakış atıyor. Ama aslında öyle denemez. Onda biri kadar bir bakış.

Sadece bir santimlik bir bakış.

"Ugh. O domuz." Cecily başını sallar. "Remi'yi potansiyel adaylar listesinden çıkarıyoruz."

"Onun yerine Creigh'i ekleyebiliriz!" Ava sırıtarak bir kolunu onun omzuna doluyor. Adam ona bir bakış attıktan sonra devam ediyor: "Anni'nin ailesini onu kötü bir mafyaya ayarlamamaya ikna etmek için sahte bir erkek arkadaşa ihtiyacı var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

dostum. Bran bizim bir numaralı adayımız çünkü o en iyisi gibi. Sen de öylesin Creigh ama kelimelerden yoksun olman bazıları için anlaşma bozucu olabilir."

"Evet, o değil." Gülümsemeye zorluyorum ve ayağımı baldırıma sürtüyorum. "Geriye Bran kalıyor. Gidip dizlerimin üzerinde ona yalvaracağım."

Creighton'ın gözlerinde bir şey parlıyor. Ne olduğundan emin değilim ama iki gün önce attığı mesaj gibi tüylerimi diken diken etmeye yetiyor.

Ben, Annika Volkov, ilk defa cevap yazacak kelime bulamadım.
Bir emoji ya da GIF bile yoktu. Sessizliğe gömülmüştüm.

Kısmen, biri net sınırlar koyduğunda zorlamamam gerektiğini bildiğim için, kısmen de Creighton'ın dış dünyaya gösterdiği dış görünüşe hiç benzemediğini düşünmeye başladığım için.

Bu durum ilgimi çekse de aynı zamanda beni çok korkuttu ve kendimi koruma içgüdüsüyle çamurlu durumları hissettiğim anda onlardan uzak dururum.

Bu his tekrarlanıyor ve sanki bir balonun içine hapsolmuşuz gibi etrafımızdaki tüm gürültüyü bastırıyor.

"Yardım edeceğiz," diyor Ava. "Bran benim en iyi arkadaşım gibi." Cecily, "Herkes senin en iyi arkadaşın," diye belirtiyor.

"Ve sen en tepedesin ve beni seviyorsun." Cecily'nin tekrar başını sallamasına karşılık öpücükler gönderir.

"Neden ben değil?"

Creighton'ın sakince söylediği sözler karşısında hepimiz duraksıyoruz.

Bana bakıyor. Tam isabet.

O kararan heterokrom gözleri ve taş gibi soğuk yüzüyle.

Daha önce hiç bu kadar boğucu bir yoğunlukla onun gözetimi altında olmamıştım. Şimdi bana bakışı farklı.

Bana kızgınlık, boşvermişlik ya da tamamen kayıtsızlıkla bakardı.

Şu anda kesinlikle kayıtsızlık yok. İlgi var ama iyi türden değil. Tehlikeli bir ilgi de olabilir.

"Sen mi olmak istiyorsun?" Cecily yavaşça, neredeyse dikkatlice soruyor. "Neden ben olmayayım?" diye tekrarlıyor, hâlâ bana bakıyor, yüzümde delikler açıyor. "Eminim ilgilenmezsiniz." Sesimin derli toplu çıkmasına şaşırdım,
İçimdeki savaşı düşününce. "Ya öyleysem?"

Neredeyse kendi salyalarımda boğuluyordum. Bu gece onun nesi var? Belli ki beni korkutmak için elinden geleni yaptı, ama şimdi sahte erkek arkadaşım mı olmak istiyor?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır," diye daha kararlı bir şekilde konuşuyorum. "Bran daha uygun." "Neden?"

"Çünkü ayda birkaç kırpılmış kelimeden daha fazlasını söylüyor." Ava'ya gülümsüyorum. "Ben içecek bir şeyler almaya gidiyorum. Gelmek ister misin?"

"Elbette." Kolunu benimkiyle birleştiriyor ve uzaklaştığımızda kulağıma fısıldıyor, "Bu çok alçakçaydı. Gözlerini dikmiş bakıyor."

Arkama bakıyorum ve Creighton'ın soğuk bakışlarının hareketlerimi takip ettiğinden emin oluyorum; çenesi gergin, hınzır dudakları bir çizgi halinde incelmiş ve kolları gergin.

Bir endişe duygusu ya da tenimi saran öfkesinin kırbacını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Yanlış bir şey yapmadım ki. Sadece ona kendi ilacını tattırdım.

Yine de önce göz temasını kestim, savaşı isteyerek kaybettim.

İçimden bir ses canavarı mağarasında dürttüğümü ve peşimden gelebileceğini söylüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

6

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

İki küçük sivri kulak, bebek bıyıkları ve pembe bir burun benim zayıflığımın tanımıdır.

Minik çizgili kediyi elime alıyorum ve başını okşuyorum. Kendini elime sürtüyor ve iliklerime kadar ürpertici bir his yayılıyor.

Yumuşak bir miyavlama, sevgi dolu bir ağlama sesi çıkarıyor ve kalbim kanıyor. "Anneni kaybettiğin için çok üzgünüm Kaplan. Buraları kasıp kavurmaya başlayana kadar sana göz kulak olacağıma söz veriyorum."

Onu birkaç gün önce yolun kenarında, diğer üç yavru kediyle birlikte bir kutunun içinde buldum. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ve muhtemelen açlık, bu minik savaşçı hariç hepsini öldürmüştü. Onu cebimde sakladım ve gönüllü olarak çalıştığım hayvan barınağına getirdim.

Dr. Stephanie, Tiger'ın kardeşlerinin trajik kaderiyle karşılaşmamasına şaşırmıştı ama küçük bebeğin hayatta kalacağından emindim.

"Sen bir savaşçısın, değil mi?" Onunla çocuk sesiyle konuşuyorum, diğer yavru kedilerin başına gelenleri hatırlatarak ağlamamaya çalışıyorum.

O zaman ağlamıştım. Çok küçük, çaresiz ve annesizdiler. Onları yolun kenarına atan kalpsiz canavarı lanetlemek için bir voodoo bebeği yaptırıyorum.

Bu arada, bu bebeği hayatım pahasına koruyacağıma söz veriyorum. Her gün Dr. Stephanie'ye barınaktaki tüm sokak hayvanları için yardım etmeye geliyorum ve mola zamanımda Tiger ile oynuyorum.

Cecily de benimle birlikte gönüllü olarak çalışıyor - insani yardım faaliyetlerini çok destekliyor - ama o genellikle daha geç geliyor, ben ise erken ayrılmak zorundayım yoksa muhafızlar burayı batırır.

Ama neyse, hayvanlarla konuşabilirim. Onlar zaten insanlardan daha iyi arkadaşlar ve onlara zarar vermeye çalışan her kaltağı keserim.

Bebek Kaplan'ı kalçama yerleştiriyorum ve yukarı tırmanmak için pençeleriyle elbisemi çekiştiriyor. "Özellikle pamuklu giydim, seni küçük moda teröristi, böylece diğer elbiseyi mahvettiğin gibi onu da mahvedemeyeceksin."

"Bir hamsterla mı konuşuyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başımı kaldırıyorum ve nefes almayı kesiyorum.

Barınakta görmeyi beklediğim son kişi kapının girişinde duruyor, daha doğrusu kapıyı kapatıyor.

Bir an için hayal görüyor olabileceğimi düşünüyorum, tıpkı dün gece gördüğüm ve bana ters ters baktıktan sonra ortadan kaybolduğu o esrarengiz rüya gibi.

Dün yaşananları düşününce Creighton'ın yine peşime düşmesini bekliyordum - bakışlarında bir tuhaflık, kesinlikle haince bir şey vardı - ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

"O bir hamster değil, bir kedi ve adı da Kaplan." Boğazımı temizliyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Gönüllülük."

"Neden?"

"Cecily istedi." "Ve sen

sadece dinledin mi?"

Cevap vermez, bu da konuşmanın bittiğinin işaretidir. Ama ne var biliyor musun? Onu etkilemeye ya da iyi tarafına geçmeye çalışmaktan bıktım. Zaten işe yaramadı ve şu anda cidden bağlarımı koparmak istiyorum, o zaman neden bunu daha da zorlaştırıyor?

"Sırf Cecily istedi diye gönüllü olmaya karar verdiğine inanmakta güçlük çekiyorum."

"Eleman eksiğiniz olduğunu söyledi ama durum böyle değilse Dr. Stephanie'ye beni istemediğinizi söyleyebilirim."

"Ben öyle bir şey

demedim." "Bunu

ima ettin."

Gözlerimi kısıyorum ve o da kucağımda top gibi kıvrılmış uyuyan Tiger'a bakıyor.

Dikkatini yavaşça kediden yüzüme kaydırıyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dr. Stephanie'ye sor."

"Sana sormamı

söyledi."

"Dışarıdaki kamyondan yiyecek ve çöp torbalarını kaldırıp stokların yanına koyabilirsiniz."

Gitmek için bir hamle yapmıyor ve ben çaresizce onun yakınından uzaklaşmak istiyorum. Etrafta olduğu her an odanın tüm havasını emdiğini biliyordur.

Creighton uzun boylu, kaslı ve REU'da ünlü bir dövüşçü olabilir, ancak korkutucu olan onun dondurucu bakışları ve soğuk gözleridir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne?" Yerinde kaldığında soruyorum. "Peki ya
sen?"
"Ben mi?"
"Ne yapacaksın?"
"Gidip hayvanları kontrol edeceğim ve bazı evrak işlerini
bitireceğim." "Sonra ne olacak?"
"Bugün çok konuşkansın."
Boş ifadesi değişmiyor. Aksine daha da pekişti. "Hayvanları kontrol ettikten sonra ne yapacaksın?"
Dudaklarımı büzüyorum ve bana yine o parıldayan yoğunluğuyla bakıyor. Yüzeyin altında renklerden oluşan bir süpernovada patlama vaadiyle parıldayan.
Hayır, renkler değil. Muhtemelen sadece gri.
"Bana bu soruyu tekrar sordurma." Sesi derinleşiyor, otoriteyle dolup taşıyor.
Ve genellikle bundan nefret ederdim. Her türlü emre karşı kurnazca isyan etmeye çalışırdım. Ama şimdi değil.
Bu farklı.
Ve tekrar sorarsa ne olacağını gerçekten görmek istemiyorum.
"Okula geri döneceğim," diye alçak sesle mırıldandım.
Bir elini cebine sokuyor, çenesi sıkılıyor.
Şimdi neye kızıyor? Sorusuna cevap verdim, değil mi? Sonsuza dek
sürecekmiş gibi görünen bir sürenin ardından Creighton Tiger'a bir bakış
attı,
Hala kucağımda huzur içinde uyuyor, sonra çıkışa yöneliyor.
Uzun bir nefes veriyorum ve Kaplan'ı göğsüme sarıyorum. "Onun nesi var böyle, ha?"
Kedi bana cevap olarak esniyor ve ben de onu kafesine geri koymadan önce başımı sallıyorum.
İşimle meşgul oluyorum ve kalbimin bir köşesini tırmalayan o rahatsız edici duyguyu görmezden gelmeyi başarıyorum.
Bazı evrak işlerini bitirdikten sonra kollarımı uzatıyorum ve ayağa kalkıyorum. Personel sayımız gerçekten çok az, bu yüzden bir gün kaçırırsam, idari işler bunaltıcı olacak kadar birikir.
Tam yanımda getirdiğim smoothie'yi almak üzereydim ki dışarıdan gelen bir gürültü dikkatimi çekiyor.
Ki bu çok garip. Ben, Cecily ve birkaç kişi dışında neredeyse hiç gönüllü bulamıyoruz. Eğer olursa. Dr. Stephanie ve diğer iki teknisyen

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

çok fazla çıkmaz.

Sesleri veya konuşmaları duymak nadirdir.

Hayvanlardan birine bir şey olmadıysa tabii.

Küçük ofisten hızla çıkıp dışarıya açılan verandaya yöneliyorum.

İki teknisyen, Harry ve Zoey ile gönüllülerden biri olan ve kardeşimin üniversitesinde okuyan Amerikalı Sandy, burunlarını neredeyse cama yapıştırmış bir şekilde orada dururken, fokurdayan enerji dalga dalga bana ulaşıyor.

Onlara doğru yaklaşıyorum ve onları büyülenmiş bir şok durumuna sokan sahneyi bulduğumda duruyorum.

Dışarıda, Creighton gömleğini çıkarmış ve bir seferde iki ağır hayvan maması torbasını kaldırıyor.

Karın kasları eforla dalgalanıyor ve ter bilenmiş kasların üzerinde parlıyor. Sol tarafını kaplayan örümcek dövmesi, karın kaslarındaki Adonis şeklindeki çizgilere doğru kanıyor. Genelde örümcekler korkunç görünür, ama onda... gizemli, çok daha derin bir şeyi kamufle ediyor.

Kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor ve aşağıya doğru inen belirgin V çizgilerini ortaya çıkarıyor...

Aşağı.

Sandy ıslık çalarken bakışlarımı zorla yukarı kaldırıyorum. "Gönüllü olacağını bilseydim daha sık gelirdim. Şu yalanabilir karın kaslarına bak."

Harry İngiliz aksanıyla, "Benden birkaç yaş küçük olduğunu biliyorum," diyor. "Ama seve seve onun sikinde boğulabilirim."

"Büyük bir sik enerjisi var gibi görünüyor." Zoey kendini hayran bırakıyor. "Her gün arka kapı eylemine açık olurdum."

"Sen bilirsin, kızım." Sandy onun omzunu kendi omzuyla dürtüyor. "Aynı üniversitede okumuyoruz ama her zaman onu yeraltı ringinde dövüşürken izlemeye gidiyorum. Besin zincirinin en tepesinde gibi. İsa'nın hemen altında."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım." Tuhaf bir ateş kemiklerimi titretirken sesimin nasıl kopuk çıktığına dair hiçbir fikrim yok. "Soğuk, kayıtsız, Kuzey ve Güney Kutbu'nun birleşiminden oluşan bir kişiliğe sahip ve kraliçe onunla bizzat konuşsa bile iki cümleden fazla konuşmaz."

Üçü de bana doğru dönüyor ve Harry gözlerini deviriyor. "D'si varsa konuşmasına gerek yok. Sikmek kelimelerden daha yüksek sesle konuşur, Anni."

"O heteroseksüel, Harry." *Sanırım.*

"Yani? Bırak da bir erkek aşık olsun. Oyunbozanlık yapma."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Heteroseksüel erkeklere aşık olup kalbinin kırılması dışında, zavallı çocuk." Zoey gülüyor.

Onu tersler ve herkes tekrar, başka bir çanta taşırken karın kasları esneyen Creighton'a odaklanır.

Kamyon neredeyse boş.

Hadi canım. O çantaların hepsini tek başına mı taşıdı? Sadece bazılarına yardım etmesini istemiştim. Hepsini tek başına yapacağını düşünmemiştim.

Birkaç dakika sonra, güneş bulutların arasından göründüğü sırada binadan çıkar.

Elini kalkan olarak kullanıyor ve yukarı bakıyor, gözlerinden biri yarı kapalı, diğeri ışıltılı, sıvı bir maviye dönüşüyor.

"Gidip ona içecek bir şeyler verelim!" Zoey haykırıyor. "Sanırım o kadar kaldırmaktan susamıştır."

"Benim kadar değil." Sandy gülüyor.

"Ona enerji içeceğimi vereceğim." Harry göz kırpıyor ve kızlar Creighton'ın aleti hakkında konuşmaya devam ediyor.

Yavaşça çemberlerinden sıyrılıyorum, tüm bu sahne ağzımda kötü bir tat bırakıyor.

Creighton'ın çabalamadan bile popüler olduğu bir sır değil. Ava bana bunun çocukluklarından beri böyle olduğunu söyledi. İlkokuldan beri kızlar onun sessiz kişiliğine ve mükemmel görünümüne akın etmiş.

Bu benim. Ben kızlarım. Kızlar benim.

Ya da ben olsaydım. Artık onu tamamen aştım.

Tamamen.

Bir süre çalışıyorum, sonra hayvanların yiyeceklerini aldıklarından emin oluyorum.

Tiger'a veda öpücüğü verdikten sonra barınaktan ayrılıyorum.

Kampüsün uzaklığı arabayla yaklaşık on dakika ama ben yarım saat yürüyüp kafamı boşaltmayı tercih ediyorum.

Deniz kenarının yolumun üzerinde olması ve güzelliği içinde kaybolabilmem işe yarıyor. Dev dalgaların kayalara nasıl çarptığını düşünürsek, bugün çok şiddetli.

Barınakta bıraktığım sahneyi düşünmemeye çalışıyorum ama bilincimin bir köşesinde durmaya devam ediyor.

Bu yüzden AirPods'umu çıkarıp Çaykovski'nin üçüncü senfonisini en yüksek seste açıyorum ve huzursuzluğumu bastıracağını umuyorum.

On dakika sonra kendimi daha dengeli hissediyorum. Hiç şaşırmadım. Sadece benim Çaykovski'm bunu yapabilir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Arkamda bir varlık beliriyor ve sırtımdan sıcaklık yayılıyor. Dönüp bakıyorum, gözlerim Creighton'ın göğsüne takılınca nefesim kesiliyor - Çaykovski sağ olsun, göğsünü bir tişörtle kapatmış.

Bir AirPod çıkardım ve sertçe nefes aldım. "Beni korkuttun."

"Kampüse birlikte dönelim diye beklemedin." Yanıma gelirken alçak, zengin sesi içimde titreşiyor.

"Tekrar birlikte olacağımızı hiç söylemedik."

"Yoksa neden sana ne yaptığını sorayım ki?"

"Bilmiyorum. Sohbet mi ediyordun?"

"Amaçsız konuşmam."

Bütün mesele bu mu yani? Yani, evet, onu ne kadar zorlarsam zorlayayım konuşmuyor, ama belki de bunun nedeni gerçekten konuşmak için konuşmakta bir amaç bulamamasıdır.

"Tüm bu soruların arkasında bir amaç mı vardı?"

Başını sallıyor, koyu kirpikleri okyanus gözlerine karşı bir hapishane gibi alçalıyor. "Peki neydi o?" İkinci AirPod'umu çıkarıp yerine yerleştiriyorum.

sonra da çantama atıyorum.

"Bran'den sahte erkek arkadaşın olmasını isteme."

Elim yavaşça kapatmadan önce fermuarın üzerinde duruyor ve adımlarım geride kalana kadar duraksıyor. Ona bakarken yüzüm donmuş gibi hissediyorum. "Ne?"

"Beni duydun."

"Evet, söyledim. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Bana ne yapacağımı söyleme hakkına sahip olduğunu sana düşündüren nedir?"

Aniden durdu ve ben geri sıçramadan önce ona çarptım. Dönüp bana baktığında yüzü gerilmişti ve eli yine cebindeydi.

Sanki bir şey yapmasını engelliyormuş gibi.

Ne, bilmiyorum.

"Kendimi bir kez daha tekrar etmeyeceğim."

Nefesim kesiliyor. Sözlerinin arkasına bu kadar büyük bir yumruk ve hakimiyet yerleştirmeyi nasıl başarıyor?

"Cidden, benden ne istiyorsun Creighton? Beni kendinden uzaklaştırdın, değil mi?"

"Ve sen de geri ittin."

"Ne?" Sessiz kaldığında ısrar ediyorum: "Ben öyle bir şey yapmadım. Çok güzel bir şekilde söylediğin gibi aramıza mesafe koydum. Artık sana mesaj bile atmıyorum. İşler böyle yürümemeli."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"*Bu mu?*"

"Beni korkutup kaçırıyor, sonra benimle konuşuyor ve gittiğim barınakta gönüllü oluyor. Bu bir itme çekme oyunu gibi bir şey mi?"

"Korkup kaçtın mı?"

"Korkmam gerekmiyor muydu?"

"Öyleydin, ama seni korkutmak için bu kadar azına gerek olmasına şaşırdım." "Evet, acı beni korkutur."

Gözleri heyecana benzer bir şeyle parlıyor.

Ve bu beni çok korkutuyor. Bu, alışverişe gittiğimde ya da bale yaparken yaşadığım türden normal bir heyecan değil. O kadar masum ya da zararsız bir şey değil.

Gözlerindeki o bakış düpedüz delice.

Birini korkutma ihtimalinin onu heyecanlandırması mı gerekiyor?

"Bran'den ya da bir başkasından sahte erkek arkadaşın olmasını isteme," diye tekrarlıyor,

Bu sefer bir avantajla.

"Peki ya taleplerinizi yerine getirmeyi reddedersem, ki bu talepler son derece mantıksız, ne olacak?"

Göğsü neredeyse benimkine değecek kadar yaklaşıyor ve baş ve işaret parmaklarıyla çenemi kavrayarak beni olduğum yere hapsediyor. "O zaman o çok korktuğun acıyla tanışmış olacaksın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

7

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CREIGHTON

Geçtiğimiz hafta boyunca karanlık ve kesinlikle haince bir şeyin eşiğindeydim.

Ergenliğe girdiğimden beri çok iyi kontrol ettiğim dürtü kabuslarıma, yemek zamanıma ve kavga zamanıma sızıyor.

Tüm zamanımı.

Yükseldi, büyüdü ve benim bile ruhumun boşluğuna itemediğim irtifalara ulaştı.

Sebebi de karşımda oturan kızdan başkası değil.

Cehenneminin koruyucusu Jeremy, geceyi REU'nun yatakhanesinde geçirmesine izin verdi. Kuzenim, gümüş melek ve kardeşimin takıntılı olduğu kızla paylaştığı dairedeyiz.

Genellikle Remi beni bu gecelere çok yalvararak ve balık ve patates kızartması şeklinde rüşvet vererek sürükler. Ancak bu gece hiç yalvarma olmadı.

Yine de balık ve patates kızartması tartışılmaz.

Bir ısırık alıyorum ve bir parça koparmaya çalışan Lan'ın eline tokat atıyorum. "Cimri sürtük," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Peki senin burada ne işin var?" Bran, beni kasıtlı olarak aralarına aldıktan sonra diğer tarafımdan ona soruyor.

"Kardeşlerimle ve arkadaşlarımla takılamaz mıyım?"

"Arkadaş mı?" Bran tiksinmiş gibi bakıyor. "Ne zamandan beri öyle arkadaşların var?"

"Benim bir arkadaşım var." Omzumu dürtüyor ama ben onu duymazdan geliyorum, o da Cecily ve Ava'nın Remi'yle tartıştığı, Glyn'in de arabuluculuk yapmaya çalıştığı karşı tarafa bakıyor. "Öyle değil mi Ces?"

Remi'ye küfretmenin ortasında durur, parmaklarını büyükannesine benzeyen saçlarında gezdirir ve gülümser. "Elbette."

Umutsuzca acınası.

Ortaokuldan beri onu Landon konusunda uyarmak için elimden geleni yapıyorum. Ama beni dinleme ihtimali sıfıra yakın.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sadece kesinlikle gerekli olduğunda konuştuğum ve beynimin kelimelerim üzerinde düşünmesine izin verdikten sonra bir şeyler fark ettiğim için. Kalıplar, kalıcı bakışlar ve çözülmemiş takıntılar.

Bu sayede Glyn'in Killian'dan hoşlandığını biliyordum. Hatta o kendine itiraf etmeden çok önce.

Cecily içine kapanık yapısına rağmen Ava'nın açık sözlülüğünü ve Glyn'in Heathens'ın psikopatıyla yaşadıklarını özlemektedir.

Sadece bu konuda yanlış bir yol izledi. Hâlâ da

öyle. Uyarılarıma rağmen.

Cecily, dünyaya sığacak kadar kalbi olan gelmiş geçmiş en saf ruhlardan biridir. Gençken, ne zaman biri benimle dalga geçse beni savunurdu. Umursadığımdan değil ama bana 'Seni koruyacağım Creigh' dediğini unutmayacağım. Arkadaşlar bunun içindir.

Onu da sağımdaki canavardan korumaya çalıştım ama nafile.

İşte bu yüzden beni ilgilendirmeyen hiçbir şeye bulaşmamayı kendime görev edindim. İnsanlar buna kalpsizlik diyor; ben buna zamanımı korumak diyorum.

"Gördün mü?" Landon kardeşine sırıtıyor. "Bir arkadaşım var, bu yüzden Cecily'nin güzel gözleri için kalıyorum."

Kızardı. Kendime özgü boş bakışımla onu düzeltiyorum ve o da başını eğiyor.

İkizlerden daha nazik olanı, "Sen gitmiyorsan ben giderim," diyor.

"Bran, yapma." Glyn tabağını bırakıp kardeşinin yanına gidiyor, sonra da kolunu okşuyor. "Hadi ama, bir araya gelmemiz çok nadir oluyor."

"Küçük prensesimizi duydunuz." Landon kız kardeşinin başını

okşar. Kız ona bir yüz ifadesi takınıyor ve o da sırıtıyor.

Bran yarı yarıya ikna oldu ama çok eğlenen bir adama hançer fırlatmaya

devam ediyor.

Lan.

Ne kadar çok iğrenme ya da düşmanlık gösterirlerse, o kadar çok zevk

alır.

onlara eziyet ediyor. Sırf yapabildiği için.

Kaos başlar, daha fazla konuşma, daha fazla dramatiklik, daha fazla lanet

gürültü.

Bakışlarım asık suratımın ardındaki nedene ve yavaş ama emin adımlarla uyuduğum ve uyandığım her anı işgal eden karanlığa sabitleniyor.

Annika kanepede zarif bir şekilde oturmuş, iki bacağını yana doğru bükmüş bir şekilde cips atıştırıyor. Üzerinde kedi olan kabarık bir pijama takımı giyiyor.

Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve mor bir bant takılmıştır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu en yakın yüzeye fırlatıp kusursuz tenini kırmızı yaralarla işaretlerken onu nasıl tutabileceğimi hayal ettiğim bir at kuyruğu. Nemli soluk tenine karşı çarpıcı görünecekler.

Bana o somut korkuyla ve belki de gözyaşlarıyla bakardı.

Çok korkardı, ağlardı ve durmam için yalvarırdı ama ben durmak dışında her şeyi yapardım.

Ergenliğe girdiğimden beri karşı cinse yönelik ahlaksız fantezilerim vardı ama bunlar hiçbir zaman belirli bir kadınla ilgili olmadı.

Kırbaçlarımın darbelerine dayanmaya ve zincirlerime boyun eğmeye hazır olduğu sürece her kadın işimi görürdü.

İlk defa tüm bu fantezilerim için bir yüzüm vardı. Ve her pozisyonda hayal ettiğim bir vücut, sikim onu çığlık atana kadar dövüyor, dövüyor ve dövüyordu.

Annika'nın benim sapkın fantezilerimin yüzü olmaması gerekiyordu. Onu korkutup kaçırmaya çalıştığımda ciddiydim.

O masum bir kız ve benim berbat zevkime uygun değil.

Ama sonra bir erkek arkadaş edineceğini söyleme cüretini gösterdi. Sahte bir erkek arkadaş -önemli değil- ve onunla kardeşinin önünde Hollywood oynayacak.

Ve küçük sürtük beni de alışılmışın dışındaki düzenlemesinin dışında bırakmaya cüret etti.

Haftalar boyunca bir arı azmiyle etrafımda dolaşan, menekşe kokusuyla beni boğan ve tüm moruyla beni kör eden oydu. Ve şimdi, ben menüde yokmuşum gibi mi davranıyor?

Benim gözetimimde olmaz.

Ve evet, tavır değişikliği başka bir erkeğin ona dokunduğunu hayal ettiğimde ve görüşüm kızardığında başlamış olabilir. Şiddet ihtiyacı akıl sağlığımın yüzeyini tırmalıyor ve pençeliyor, intikam talep ediyordu. Ve hayır, cinayet işleyeceğim kişilerin Remi ve Bran olması önemli değildi.

Annika bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve parıldayan mavi-gri gözleri benimkilerle çarpışıyor. O kadar masum, o kadar hayat dolular ki, onları gözyaşlarıyla doldurmak istemem doğru olmamalı. Zevk gözyaşları. Korku gözyaşları. Bu noktada umurumda bile değil.

Muhtemelen yüzümde beliren duyguyu görünce dudakları aralanıyor ve onları parmaklarımla doldurup titreyişlerini izlememek için tüm kontrolümü kullanıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Göz temasını hızla keser ve Remi, Ava ve Cecily'nin oynamaktan hoşlandıkları bitmek bilmeyen kedi fare oyununda Glyn'in arabuluculuk görevini üstlenir.

"Hadi Spawn, şu çılgın pumalar konusunda bana yardım et," diye sesleniyor Remi bu gece bininci kez.

Onu görmezden geliyorum. Tekrar.

"Lordum adına yemin ederim ki ebeveynlik haklarını iptal ediyorum. Sen konuşmak zorunda kalmadan düşüncelerini tercüme edecek başka birini bul."

"Hımm. Bunu gayet iyi yapabilirim." Cecily burnunu havaya kaldırdı. "Creigh ve ben aynı barınakta gönüllüyüz ve diğer çalışanlarla hep onun adına konuşurum."

Anlık bir karar olarak başlayan bu süreç artık programımın bir parçası haline geldi.

İlk başta, o sığınağa sadece aslında bir mafya prensesi olan ama tek bir suçlu özelliği taşımayan oyuncak bebek benzeri kız hakkında daha fazla şey öğrenmek için gittim.

Kız hayvanlara bir annenin bebeğine davrandığı gibi davranıyor, Tanrı aşkına.

Sonra fark ettim ki ben ortaya çıktıkça o daha da sinirleniyordu. Onun sinirini bozmak, bana ters ters bakarken ya da şaşkın bir ifadeyle beni izlerken yakalamak hoşuma gidiyordu.

Ayrıca, ben katıldıktan kısa bir süre sonra birçok öğrenci barınakta gönüllü olarak çalışmaya başladı. Cecily bunun benim yüzümden olduğunu ve kalmam gerektiğini söyledi.

Ben kimim ki böyle büyük bir amaca hayır diyeyim?

Neredeyse bir hafta oldu ve her gün oraya gidiyorum, uyku zamanımı bilerek feda ediyorum.

"Spawn! Bu ben özentisi ile bana ihanet etmek senin içinde var mı? Sonsuza kadar benim gibi giyinmeye, benim gibi yürümeye, konuşmaya ve davranmaya çalışabilirsin. Bir sonraki en iyi şey olabilirsin ama tam olarak ben değilsin."

"Bekle. Bu Eminem değil mi?" Ava soruyor.

"Mesele şu ki, ben yaralıyım, spawn," diyor o aşırı dramatik sesiyle. "Ben de senin favorin olduğumu sanıyordum. Şimdi gidip bana lordluğumun öğretilerini takip etmeye istekli başka bir spawn bulmam gerekiyor. Şu andan itibaren adayları kabul edeceğim. Zorlama yok, herkesi kabul edemem."

Kimse öne çıkmaz ve o güler. "Çekinmeyin. Göz korkutucu olduğumu biliyorum ama çok da havalı olabilirim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Annika öne doğru eğildi ve ağzını açtı. Bu uğursuz grupta birlikte geçirdiğimiz süre boyunca onun hakkında öğrendiğim bir şey var. Kimseyi savunmasız bir durumda görmekten hoşlanmıyor ve bunun için kendini feda etmeye her zaman hazır.

Ya öyle ya da Remi'yi sahte sikinin pozisyonu için ciddi ciddi düşünüyor.

Hangisi olduğunu öğrenmeye hazır değilim. Daha ağzımdan tek kelime çıkmadan, "Zaten bana sahipsin. Neden başka birini arıyorsun ki?"

"Doğru!" Gülerek beni işaret ediyor. "Hâlâ senin favorin olduğumu ve çılgın pumaların hiçbir girişiminin bizi ayıramayacağını biliyordum. Duydun mu, inek? *Hiçbir şey* ifade etmiyorsun."

"Ve sen de öyle mi düşünüyorsun?" Cecily hemen geri fırlatır.

Ava iki elini de uzatıyor. "Mola! Ces, sence de konuşacak daha önemli bir şeyimiz yok mu, özellikle de herkes buradayken?"

"Ah, tabii, elbette." Cecily Annika'nın yanına oturuyor ve Ava da diğer tarafa geçiyor. "Bugün burada Remi'nin hayatını söndürmekten biraz daha önemli bir sebep için toplandık. Arkadaşımız Anni'nin, ailesini onun için bir evlilik ayarlamamaya ikna etmek için yeterli süre boyunca erkek arkadaşı gibi davranacak birine ihtiyacı var. Kim buna hazır?"

Annika bana kocaman gözlerle bakıyor ve ben de kendi gözlerimi kısıyorum. Ona özellikle bu fikri kafasından ve buna bağlı olarak Cecily ve Ava'nın kafasından silmesini söyledim.

"Sahte randevularda komik işler olmaz." Ava parmağıyla kuzenimi işaret ediyor. "Senden bahsediyorum, Remi."

"Komik işi tanımla, aşkım." Muzipçe sırıtıyor ve sıkışan boğazımda gerginliğin yükseldiğini hissedebiliyorum.

Karanlık arka plandan parıldıyor ve ardındaki her şeyi yutmakla tehdit ediyor.

Cecily Remi'ye "Hayır, sen yoksun" der. "Yani, tamamen yoksun."

"Buna neden sen karar veriyorsun ki? Anni olmalı! Mevcut potansiyel adaylar arasında en yakışıklısı benim ve en iyi erkek arkadaş malzemesi de benim."

"Küstahlığınız hayret verici."

"Teşekkürler leydim."

"Bu bir iltifat değildi, Remi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Her neyse. Tek söylediğim, saatin kızının seçim yapması gerektiği. Burada bulunanlar arasından kimin sahte erkek arkadaşın olmasını istersin Anni?"

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor, parlak, o kadar parlak ki kör edici. Dişlerini alt dudağına gömüyor, çiğniyor, ısırıyor, bekliyor.

Diğer görüntüler zihnimi doldururken çenem geriliyor. Hepsi de onun hiçbir çıkış yolu olmadan altımda sıkışıp kalmasıyla başlıyor.

Kemirme ya da çiğneme olmayacak. Tokatlama, fırlatma, boğma, kırbaçlama, öğürme, sikişme, sikişme ve onun küçük amını yırtana kadar daha fazla sikişme olacak.

İsa.

Son zamanlarda bana ne oldu böyle?

Isırdığı için kızarmış ve dolgunlaşmış dudağını serbest bırakıyor. "Eğer yardım etmeye istekliyse, ve bu hiçbir şekilde bir zorunluluk değil, elbette, ama seçim yapmam gerekirse, Brandon olurdu."

Yumruğum çatalı sıkıyor ve tutuşumun şiddetinden ikiye ayrılmamasına şaşırıyorum. Çenem bükülüyor ve kaslarım bir kayadan farksız olana kadar sertleşiyor.

Şu anda onu kucağıma almamı engelleyen tek şey, derisini yüzeceğimi bilmek. Buna hiç şüphe yok.

Küçük zeki fingirdek her şeyi berbat ettiğini çok iyi bildiğinden bakışlarımı tamamen kaçırıyor.

Ama ne ölçüde olduğunu bilmiyor.

Annika haftalardır aklımda tuttuğum son kontrolü de serbest bıraktı.

Ruhum karanlığı arzuluyor ve ben de ona tam olarak bunu vereceğim.

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama erkekler konusunda berbat bir zevkin var Anni." Remi saçlarını geriye savurur. "Ama yine de, lordum hiçbir zaman sahte bir şey için yaratılmadı."

"Beni seçtiğin için onur duydum." Bran gülümser. "Yardım etmekten mutluluk duyarım-"

Aniden ayağa kalktığımda sözünü kesti. Bu kez Annika dehşet dolu gözlerle bana bakıyor.

Doğru gözler.

Arkamı dönüp giderken tek kelime etmedim.

İstediği kadar eğlenebilir ya da öyle olduğunu düşünebilir. Onu merhametime aldıktan sonra bunun bir önemi kalmayacak. Kesin olan bir şey var. Sözümü tutacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Annika Volkov'un acısı benim acım olacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

8

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Kaybediyorum.

Nabzım hızlanıyor, kulaklarım diken diken oluyor ve en ufak bir seste uzuvlarım titriyor.

Dün geceden beri bu şekilde.

Creighton bana o korkutucu sıcaklıkla baktığından, mecazi olarak beni soyduğundan ve sonra ayağa kalkıp gittiğinden beri.

Ama bu uyarıyı sadece bir bakışla yapmadan önce değil.

Çaba gösterdiğinde gözlerinin bu kadar etkileyici olabilmesi çılgınca. Bir saniyeden kısa bir süre içinde, boş ve kesinlikle kayıtsızdan kavurucu lavlara dönüşürler.

Dün gece yatağımda dönüp durdum, pencereye ve kapıya baktım. Nedense geceleri, dünya uyurken ve o karanlık tarafından kamufle edilirken pusu kuracağını düşündüm.

Kardeşimin evini kundakladığı gece gibi.

Beklenti beni uyanık tuttu, kalbim boğazımda atarken yatakta dönüp durdum.

Bu sabahtan beri mideme çöken duyguyu ele almayı ya da bir isim koymayı reddediyorum.

Okuldan sonra, kulağımda Çaykovski'nin *Kuğu Gölü'*yle sığınağa gidiyorum. Müzikle senkronize bir şekilde dans etmemek için kendimi durdurmak insanüstü bir çaba gerektiriyor.

Bugün sessizlik hakim, çünkü yerleşik 'Hot Stuff' gelmediği için hüzün havalarda uçuşuyor. Evet, onun sayesinde daha fazla gönüllümüz var, ancak tüm iş ahlakları onun varlığına ya da yokluğuna odaklandığında bu rahatsız edici bir durum. Bir de karın kasları. Harry, yarı çıplak fotoğraflarını paylaştıkları ve 'kocaman sikine' ilk kimin tapacağı konusunda tartıştıkları bir grup sohbeti başlattı. Cidden, hiçbiri onun sikini görmedi, yani bu tamamen abartılı bir ifade.

Kısa sürede bir fan kulübü, fanatikleri ve karşıtları oluştu - şu anda sadece ben varım. Ben sadece durumu kavramak için o gruptayım, başka bir şey için değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve sık sık yarı çıplak oluyor. Çok soğuk biri olduğunu bilmesem, bunu bilerek yaptığına yemin edebilirim.

Bana kalsa, huzurlu ortamımızı geri kazanabilmemiz için onu sığınaktan atardım. Ancak bu düşüncemi dile getirirsem fanatikler tarafından taşlanarak öldürüleceğim.

Dr. Stephanie bile tüm yardım ellerini takdir ediyor.

Tiger ile biraz oynuyorum, diğer gönüllülerle sohbet ediyorum ve sonra depodaki stokları kontrol etmekle meşgul oluyorum.

Buraya genellikle kimse gelmediği için Çaykovski'yi hoparlöre veriyorum ve bir koridordan diğerine geçerken dönüyorum.

Ayaklarım karıncalanıyor ve açıklanamaz bir enerjiyle dolup taşıyor. Dans etmeyi her zaman çok sevdim, öyle ki annem dört yaşındayken beni bale derslerine yazdırmaktan ve öğretmekten başka çaresi kalmamıştı.

Bazen üniversiteye gitmeyi seçerek bu yeteneğimi boşa harcıyormuşum gibi geliyor. Diğer zamanlarda ise baleyi bale için sevdiğimi hatırlıyorum, negatif enerjimi boşaltmamı sağlayan bu gibi anlar için. Yıldız olmak ya da insanların beni izlemesi için değil.

Evet, ben bir insanım ama bu anlamda değil.

Müzik kreşendoya ulaştığında, kollarımı açıyorum ve koridor boyunca dönerek ilerliyorum.

Sonra, o heyecan anında, bir duvara çarptım. Hayır,

fiziksel bir duvara değil, kas duvarına.

Müzik yavaşça inmeye başlıyor, içimde kaynayan kaosla tamamen çelişiyor.

Acımasız bir el, devrilmemi engellemek için dirseğimi kavrıyor. Onun ruhani güzellikteki yüzüne, duygudan tamamen yoksun bir çizgi halinde duran dudaklarına bakıyorum.

O, tek dili onaylamamak olan soğuk bir tanrı. Tek

amacı avını tuzağa düşürmek olan bir avcı.

Bu şu anda benim.

Göğüslerim onun göğsündeki sert kaslara çarpıyor. Vücutlarımız yumuşaklığa karşı bir güç ağında çarpıştı.

Bu pozisyonda, aramızdaki boyut farkı göz ardı edilemeyecek kadar büyük. Ona kıyasla o kadar küçüğüm ki, beni kolayca kırabilir ve ezebilir.

Beni tamamen mahvetti.

Parmaklarının dirseğime değdiği yerdeki deri milyonlarca ateşle kıvılcımlanıyor ve göğsüme kadar genişliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her zaman bunaltıcı bir gerilimden söz edildiğini duymuşumdur; insanın boğazına bir ağırlık gibi çöken ve akıl sağlığını ve mantıklı düşünme yetisini ortadan kaldıran türden bir gerilim.

Ama bu kadar korkutucu olacağını hiç düşünmemiştim.

Bu kadar güçlü.

Ve onun yörüngesinden çıkmam gerek. *Şimdi.*

Dirseğimi kurtarmaya çalışıyorum ama bir kapana sıkışmış gibi.

Ben de dudaklarımı muhtemelen en iyi ihtimalle garip görünen bir gülümsemeye zorladım. "Merhaba. Bugün geleceğini bilmiyordum. Dışarı çıkıp fangirl'leri ve fanboy'ları selamlamalısın Harry. Senin burada olmayacağını düşünüp üzülüyorlar-"

"Kapa çeneni."

Dudaklarım gerçekten sessiz kalma çabasıyla kapanıyor. Sadece iki kelime bile omurgamı sertleştirmeye yetiyor. Dün gece balkonumda dönüp durmaktan ve bakmaktan kaynaklanan tüm endişe tekrar içime çöküyor.

"Gerçekten sıçtın batırdın, Annika." Dirseğimden tutarak beni geriye doğru itiyor. "Sana sahte erkek arkadaş fikrinden vazgeçmeni söyledim ama sen devam ettin ve beni kışkırttın. Sen. Sıçtın. Sıçtın. Pencerenden atlayıp tenini kıpkırmızı yapmadığım için şanslısın."

Havada bir nefes sesi yankılanıyor ve sırtım raflardan birine çarptığında bunun benimki olduğunu anlıyorum. Creighton hâlâ dirseğimi rehin almış, vücudunu benimkine bastırıyor.

Eminim göğsümün kabardığını hissediyor ve müziğin sesine karışan boğuk nefeslerimi duyuyordur.

Onun bu yönüne ilk kez tanık oluyorum ve bu bende her türlü duyguyu uyandırıyor -korku, dehşet, ama aynı zamanda heyecan ve beklenti.

Daha önce hiç yaşamadığım türden.

"Sana söyleneni yapmazsan ne olacağını söylemiştim?" Derin sesi havada süzülüyor ve daralan göğsüme iniyor.

Ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum. İlk defa konuşan o ve benim nutkum tutuldu, kelimelerle boğuşuyorum ve hiçbir şey bulamıyorum.

"Ne dedim ben Annika?"

Emredici sözlerinin kırbacıyla irkildim ve "Beni acıyla tanıştıracağını" söyledim.

Beni döndürdüğünde kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı. Atkuyruğumdan tutup kafamı iterken bir çığlık koptu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

plastik bir köpek maması torbasına karşı.

İşte o zaman eğildiğimi, kıçımın havada olduğunu ve onun da tam arkamda olduğunu fark ediyorum.

Güçlü parmaklar elbisemin eteğini belime kadar kaldırıyor ve bir hava dalgası popoma çarpıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve ateşim kaynayana kadar yükseliyor.

"Beni dinlemeliydin, küçük mor. Beni gerçekten kışkırtmamalıydın." Elini kıçımın yanaklarında ve dantel külotumun üzerinde gezdiriyor. Dokunuşu emin, baskın, en ufak bir direnişe bile izin vermiyor.

Yüz ifadesini görmek isteyerek -hayır, *buna ihtiyaç duyarak*- ona bakmaya çalışıyorum. Saçlarımdaki tutuş sıkılaşıyor ve burada kontrolün tamamen kimde olduğunu anlamamı sağlıyor.

"Haftalardır bu küçük kıçını oynatıyorsun ve artık onu terbiye etmenin zamanı geldi." Göğsü sırtımı kaplıyor; ağır, sıcak ve güçlü. Sonra kulağıma fısıldıyor, "Ve sen."

"Creigh..." Adı lanetli bir fısıltı gibi çıkıyor. "Lütfen."

Ne için yalvardığımı bilmiyorum. Durması için mi? Bunu bir adım daha ileri götürmesi için mi? Bundan geri dönemeyeceğim noktaya kadar sınırlarımı test etmesi için mi?

Tam olarak ne?

Beni itiyor, vücut ısısı benimkini terk ediyor ama at kuyruğumu acımasızca kavramaya devam ediyor. "Senden henüz yalvarmanı istemedim. İstediğimde, bundan çok daha kötü olacak."

Ne-

Düşüncelerim, "Şimdi ona kadar say yoksa sıfırdan başlarız" şeklindeki kesin emriyle bölündü.

Bir tokat havada yankılanıyor ve ağzım sözsüz bir nefesle açılıyor. Kıç yanağımda acı patlıyor, sıcak ve şiddetli. Ama eli ilkinden daha sert bir şekilde tekrar etimle buluştuğunda buna odaklanmıyorum bile.

O kadar sert ki önüm raflara çarpıyor ve bacaklarım titriyor.

"Saydığını duymuyorum." Sesi koyulaştı, gölgeli ve baskın bir hal aldı. "Tekrar yapacağız."

Tokat, yükselen müzikle çarpışıyor ve "Bir" diye inliyorum.

Kıçımı tekrar tokatlıyor ve boğazımdan bir hıçkırık kopuyor, şarkının kreşendosu ve çiğ nefesimle karışıyor.

"T-iki."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hava, ahlaksızlık ve çarpık duygulardan oluşan bir pelerinle örtülmüştü. Bu pozisyonda olacağımı hiç hayal etmemiştim, yere yatırılmış, kıçım havada, şaplak yiyordum.

Ama belki de beni uyardığından beri öğrenmek istediğim şey tam olarak buydu.

Bana sapkın zevklerinden bahsettiğinden beri.

Belki de bu yüzden onu kışkırttım. Bunu bilerek yapmadım, ama derinlerde, zihnimin karanlık köşelerinde, onun... *kırıldığını* görmek istedim.

Sadece bu kadar acımasız olacağını bilmiyordum. Ya da böyle sisli bir tepki vereceğimi.

Eli bir kırbaç acımasızlığıyla tekrar etime iniyor.

"Şu andan itibaren, sana bir şey yapmanı söylediğimde, yapacaksın." *Tokat.* "Eğer seni uyarırsam, beni görmezden gelme." *Tokat.* "Lanet emirleri dinleyeceksin." *Tokat.* "Bana itaat *edeceksin*." *Tokat.*

"Üç, dört, beş, altı." Raflara ölümüne tutunuyorum. Sırtımdan aşağı ter damlarken tırnaklarım metale saplanıyor.

Güzel mor elbisem onun ezici acımasızlığı yüzünden buruşmuş ve ezilmiş, ama bu endişelerimin en küçüğü.

Gözlerim yaşarıyor ve bu sadece acıdan kaynaklanmıyor.

Yüce Tchaikovsky. Umarım sadece saldırıya uğrayan kıçımın zonklamasından kaynaklanıyordur.

Kalçalarım sıkılıyor ve göbeğim ağrıyor, hayvani bir ihtiyaçla zonkluyor. Beni tekrar arka arkaya üç kez tokatladığında, klitorisimi aşağıdaki rafa çarparak öne doğru sallanıyorum.

Zevk patlamaları midemin tabanını düğümlüyor ve gözlerimi kapatıyorum, sesim daha derin, erotik hale geliyor. "Yedi, sekiz, dokuz."

Nefeslerim metal üzerinde yoğunlaşma oluşturuyor ve bu küçük rahatlamayı ve acıdan uzaklaşmayı memnuniyetle karşılıyorum.

Kıçımı tokatlıyor ve ben daha "On" diye fısıldamayı bitirmemiştim ki tek bir hareketle kalçalarımı ayırıyor. Parmakları kafatasıma saplanıyor ve saçlarımı kavrayarak beni geri çekiyor, gözlerimi açmaya zorluyor.

Kulağıma ürpertici bir şiddetle fısıldarken başımın arkası onun sert göğsüne dayanıyor, "Gelme hakkını kazanmadın."

Başımı hafifçe çeviriyorum ve 'cezasına' başladığından beri ilk kez yüzünü görebiliyorum.

Ve ben sahneye hazır değilim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sanki tamamen farklı bir insana bakıyor gibiyim. Nefesleri düzensiz, göğsünün hızlı bir ritimle şişip inmesine neden oluyor ama yine de sakinlikle kaynıyor ve yüzü, sonsuz boşluğa yakalanmış ve ağzına kadar kontrol sızdıran taş gibi soğuk yüzüne lanet olsun.

Ancak gözleri tamamen farklı bir hikâye anlatıyor. Evet, bir baskınlık, hatta sadizm göstergesi var, ama çok daha derin bir şeyi maskeliyorlar.

Çok daha karanlık bir duygu.

Keşke onun içine girip bu duyguları çekip çıkarabilseydim. Bu, bu süreçte benim de kapılacağım anlamına gelse bile.

Saldırıya uğrayan kıçım kot pantolonuna sürtünüyor ve hem acıdan hem de yüzündeki ifadeden dolayı inliyorum.

Her ne kadar ilki, kalbimdeki zonklamanın yanında sönük kalsa da

Bacaklar.

Çenesi sıkılıyor ve gözleri ayrılmış dudaklarıma kayıyor. "Acıyı

düşündüm

seni korkuttu, peki nasıl oluyor da bundan zevk alıyorsun?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama saçlarımı tuttuğu için bu imkansız.

"Tahrik kokunu alabiliyorum. Lanet havaya nüfuz ediyor." Parmakları külotuma doğru uzandı. "Ne zaman bu kadar sırılsıklam oldun? Küçük kıçına şaplak atmamdan önce mi sonra mı? Belki sırasında? Benim tarafımdan sahiplenilme düşüncesi seni tahrik etti mi? Adımı haykırıp boğulana kadar sikimin amını yırttığını hayal ettin mi?"

Dudaklarım

ayrılıyor.

Vay canına.

Lanet olsun.

Sessiz Creighton'ın böyle pis bir ağzı olduğunu kim düşünürdü? Sanki onun başka bir versiyonuyla tanışıyorum.

Her sırrını çözmek ve karanlığının her zerresinde debelenmek istediğim biri.

Kalçalarım eline karşı sallanıyor, temelde onu kuru bir şekilde kamburlaştırıyor ve onu çıkarmıyor. Bunun yerine parmakları külotumu yana itiyor ve kıvrımlarıma doğru kayıyor.

Sesi kulak mememe doğru alçalıyor. "Şimdi yalvarma zamanı."

"Lütfen" diye mırıldanırken kalbim neredeyse boğazıma kaçacak.

"Lütfen ne? Cümlenin tamamını söyle."

Lanet olsun. Hiç bu kadar kaba kelimeleri yüksek sesle söylememiştim ama artık başka seçeneğim yok.

Beni tamamen merhametine bıraktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Lütfen gelmemi sağla."

Çenesi bir, iki kez titriyor ve sonra iki parmağını içime sokuyor. Nefes alamaz hale gelene kadar artarak devam eden basınçtan dolayı sarsılıyorum.

Az önceki uyarılma yüzeye çıkıyor ve bir elimi uzatıp yan tarafını tutuyorum, tırnaklarım gömleğine batıyor.

"Elini indir," diye soğuk bir sesle emrediyor ve ben de bırakıyorum. Göğsümde bir düğüm oluşurken kollarım yanlarımda gevşek duruyor.

Başparmağı şaşırtıcı bir ustalıkla klitorisimi okşuyor. Sadece baskın değil, aynı zamanda tam olarak ne yaptığını ve nasıl yaptığını da biliyor. Daha önce birkaç oyuncak ve parmaklarımı kullandım ama hiçbiri uzuvlarımı titreten vahşi yoğunlukla kıyaslanamaz.

Zevk bir anda içimde patlıyor ve dayanmak için hiç umudum yok. Parmaklarının etrafında parçalanırken çiğ inlemelerim müzikle örtüşüyor.

Dalga beni batırıyor ve kıçımdaki nabız gibi atan yaralar zevki uzatarak daha güçlü hale getiriyor.

Kendime geldiğimde Creighton yine o boğucu karanlıkla bana bakıyor.

Daha fazlasına olan

ihtiyaç. Daha fazlası.

Ve *daha fazlası.*

Bu noktada, istediğini almasını engelleyebileceğimden emin değilim.

Belki de bundan zevk bile alırım.

Parmaklarını çekip geri çekilirken kirpikleri iniyor, duygularını engelliyor. Bacaklarım sallanıyor ve ayakta kalmak için rafları dayanak olarak kullanıyorum.

Sert nefes alışım depoyu dolduruyor ve ancak o zaman birinin içeri girip tüm bu alışılmışın dışındaki sahneyi görmüş olabileceğini fark ediyorum.

Kahretsin.

Creighton elini pantolonunun cebine sokup bana dik dik bakıyor ve bu bakış tüylerimi diken diken etmeye yetiyor.

Şimdi nesi var? Depoya girdiğinden bile daha gergin görünüyor.

Ve yine bir şeyleri bastırıyor. Ne, bilmiyorum.

"Bana bir daha karşı gelirsen, bu ceza sana yapacaklarımın yanında çocuk oyuncağı gibi kalır."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

9

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Kaza geçirmeden yatakhaneye ulaşabilmem bir mucize.

Kıçımdaki zonklayan ağrı, hatırladıkça kalçalarımın sıkılması ve göğsümdeki sıkışma dışında hiçbir şeye odaklanamadım.

Bende bir sorun olmalı.

Cidden yanlış.

Çünkü depoda olanları, cinsel anılar boğazımda düğümlenene kadar tekrar tekrar hatırlamaktan kendimi alamıyorum.

Ta ki kalbim patlama tehlikesi geçirene ve kafam her türlü ahlaksız teoriyle dolana kadar.

Ve resimler.

Elleri kıçımda, parmakları içimde, saçlarım onun merhametinde. Tüm vücudum onun acımasız hakimiyetine odaklanmıştı.

Her zaman saygılı seksten, 'bu gece yapabilir miyiz' seksinden, 'bir randevumuz olacak, sonra yemek yiyeceğiz ve karanlıkta birbirimize dokunacağız' tipinden hoşlanan biri olacağımı düşünmüşümdür.

Bir şekilde bir ya da iki kez hardcore porno izlediysem ne olmuş yani?

-Tamam, belki birkaç kez. Bu sadece bir meraktı, bir fanteziydi ve gerçek hayattaki tercihlerimle hiçbir ilgisi yoktu.

Ancak bu tercihlerim ve kendimle ilgili sahip olduğum tüm algılar Creighton ile tek bir karşılaşmamda paramparça oldu.

İçime uzandı ve varlığından bile haberdar olmadığım bir parçamı çekip çıkardı. Yüzeyin hemen altında saklıydı ve Creighton'ın kalibresinde bir doğal felaketin sonunda kendini göstermesini bekliyordu.

Kızlarla paylaştığım daireye parmak uçlarımda giriyorum, sonra eşiği geçince duruyorum. Neden yanlış bir şey yapıyormuşum gibi sinsice dolaşmam gerekiyor?

Gerçek şu ki, her gözeneğimden bir yozlaşma kokusu geliyor, mümkün olan en iyi yollarla biraz kirli olduğumdan bahsetmiyorum bile.

"Anni!"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hafifçe sıçrıyorum, sonra tepkimi kontrol ediyorum ve Ava elinde bir şeyle bana doğru gelirken gülümsüyorum.

"Biri bunu posta kutusuna bırakmış, üzerinde de senin adın yazıyor. Sence zehir mi?"

Dudaklarım aralanıyor ve görüşüm onun elindeki merhem tüpüyle doluyor. Bunu kullanmam için bana bir sebep veren kişi dışında kimse buna ihtiyacım olduğunu bilemezdi.

"Dünya'dan Anni'ye mi?" Ava yüzümün önünde bir el sallıyor.

"Sanmıyorum." Kurnazca parmaklarının arasından çekiyorum. "Her ihtimale karşı atacağım."

"Evet, iyi karar. Balık gibi görünüyor."

"Gidip üstümü değiştireyim." Yüzümdeki duyguyu görmediği için şükrederek yanından geçip gidiyorum. Buruşuk elbiseme yorum yapacağına ve muhtemelen çocukluk arkadaşının bana verdiği el izlerini göreceğine yemin edebilirdim.

"Bekle."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Lütfen bana daha fazla suçlayıcı bir şey gördüğünü söyleme.

Her zamanki gülümsememle arkamı dönüp ona bakarken soğukkanlılığımı koruyorum. "Ne var ne yok?"

"Akşam yemeği için bir şeyler hazırlamam gerektiğini biliyorum ama istemiyorum.
Onun yerine sipariş verebilir miyiz?"

Vay be. "Elbette. İstersen yemek yapabilirim."

"Hayır, kesinlikle olmaz, yani hayır." Teklifimi elinin tersiyle itmekte gecikmedi. Gözlerimi kısıyorum. "Benim yemeğim yenilebilir, biliyorsun."

"İnsanlar için değil. Cidden Anni, seni seviyorum ama yemek pişirmek için yaratılmamışsın. Sadece taze salatalarınla idare et."

"Creighton yemeğimi gayet güzel yedi," diye homurdanıyorum. Gerçi bu sadece bir kez oldu ve benim önümde değildi.

"O her şeyi yer, bulursa köpek maması da dahil."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Neden yemekle ilgili garip bir saplantısı olduğunu biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Çocukluğumuzdan beri oradaydı."

Bazen Ava ve diğerlerini daha genç bir Creighton'la tanıştıkları için kıskanıyorum. Ama sonra Cecily kişiliğinin çok da farklı olmadığını söyledi, yani bir daha düşününce, onunla o zamanlar tanışmamış olmam daha iyi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ya beni arkadaşça öldürürdü ya da kalbimi onarılamaz parçalara ayırırdı.

Hala kırabilirdi.

Bu düşünceyi zihnimin karanlık köşelerinde boğup Ava'ya odaklanıyorum. "Sessizliği gibi, sanırım."

"Tamamen. Creigh az konuşan bir adamdır çünkü canı konuşmak istemez. Soğuk ve mesafeli göründüğünü biliyorum ama çok şefkatli olabiliyor."

Kıçım zonkluyor ve mırıldanıyorum, "Benim bildiğimden farklı bir Creighton'dan bahsediyor olmalısın."

"Hayır." Ava duvara yaslanıp başını arkaya yatırıyor, gözleri başka bir evrende kaybolmuş gibi görünüyor. "Karanlık bir anımda yanımdaydı. Hiçbir şey söylemedi, sadece yanıma oturdu ve bir kardeş gibi ağlamak için omzunu kullanmama izin verdi ve bunu asla unutmayacağım."

Ava'yı ilk kez bu kadar dalgın görüyorum. Hatta acı içinde. O karanlık anın ne olduğunu sormak istiyorum ama çok güçlü olmak ya da araya girmek istemiyorum.

Arkadaşım başını sallıyor ve gözlerini bana dikiyor. "Dur bir dakika, flört ediyorsun. Dün gece Bran'le çıkıyormuş gibi yapmak isterken neden Creigh hakkında konuşuyoruz? Ces ve ben senin için iyi şeyler bile söyledik, biliyorsun. Bran flört etmekten pek hoşlanmıyor, çünkü bütün kızlar Lan'ı elde edemedikleri için ona gidiyor. Ve onu gerçekten kendisi için sevselerdi, Lan'la tanışır tanışmaz kötü ikizine doğru şerit değiştirirlerdi. Bran'i incittikleri için o küçük kör sürtükleri gözlerinden bıçaklamak gibi bir görevim var."

Dudağımın kenarını ısırdım. "Yani... bunu düşündüm ve Bran'in kardeşim tarafından incitilmesini istemiyorum. O bunu hak etmiyor."

Ve kesinlikle kabuslarıma giren kişi o değil. Dün gece ona mesaj attım ve sahte erkek arkadaşım olmak zorunda olmadığını söyledim, o da ihtiyacım olursa her zaman yanımda olduğunu söyledi.

Cidden, dünya Brandon gibi nazik bir ruhu hak etmiyor.

Eğer kuzeni de biraz benzer olsaydı, işler çok daha kolay olurdu.

Ama hayır, Kral ailesinin dilsiz üyesiyle ilgilenmek zorundaydım. "Bran gelmiş geçmiş en güzel konuşan kişi," diyor Ava. "O kesinlikle Jeremy'yi ikna et."

"Bu da onun Heathens'ın oyunlarına sürükleneceği anlamına geliyor." "Yani? O büyük bir çocuk. Kendi başının çaresine bakabilir."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Nikolai'nin ona nasıl baktığını gördün mü?"

Ava gözle görülür şekilde titriyor. "O psikopat herkese bok listesindeymiş gibi bakıyor."

"Evet, ama Bran'le durum farklı."

"Nasıl farklı?"

"Kötü farklı. Nikolai'nin kana ve şiddete karşı ciddi bir açlığı var ve kardeşimin yakın arkadaşı olabilir ama ondan mümkün olduğunca uzak duruyorum. Bran'i onun yoluna çıkarmamaya çalışıyorum. Benim yüzümden zarar görürse kendimi asla affetmem."

"Çok tatlısın." Ava kolumu okşuyor, sonra geri çekiliyor. "Bunu sana söylüyorum çünkü seni gerçekten seviyorum Anni. Creigh, taş gibi kardeşinden sonra kırılması en zor ceviz gibi, ama bence sen o noktaya geliyorsun."

"Ben mi?"

"Alo? Sahte erkek arkadaş pozisyonu için onu *düşünmeyip* Brandon'ı seçtiğinde çok sinirlenmişti."

"Önemli bir şey değil."

"Bu ilgi, sürtük. Ve inan bana, Creigh bunu yemek dışında hiçbir şeye göstermez." Tekrar kolumu okşuyor. "Onun ilgisini çekmenin iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim. Onu geçtim, tamamen kötü. Ne de olsa o bir Kral ve Glyn ile Bran hariç, onların çarpık bir aile havası var."

Kıçımdaki el izleri Ava'nın sözlerini onaylarcasına acıyla karıncalanıyor.

"İyi şanslar. Buna kesinlikle ihtiyacın olacak." Benden uzaklaşıyor ve sırıtıyor. "Hemen dönerim. Cecily'yi bu gece sipariş vermemize izin vermesi için ikna edeceğim." O koşarak arkadaşımızın odasına giderken ben de kendi odama girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Çantamın yere düşmesine izin veriyorum ve tam karşımda duruyorum. neon mor çerçeveli boy aynası.

Elbisemin eteğini kaldırıyorum ve kumaş acıyan popoma sürtündüğünde irkiliyorum. Yan dönerek Creighton'ın kıçımda ve kalçamın üst kısmında bıraktığı kızgın kırmızı el izlerini inceliyorum.

Parmaklarım bilinçsizce üzerlerinde geziniyor ve soğuk tenim temas ettiğinde tekrar irkiliyorum. Onlara dokunmaya devam ediyorum, hafifçe dürtüyorum, küçük acı patlamalarının ve tetikledikleri anıların tadını çıkarıyorum.

Hâlâ kokusunu alabiliyorum, o baharatlı ve temiz kokusunu. Ağırlığını, büyüklüğünü ve üzerimde kurduğu mutlak hâkimiyeti hissedebiliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Daha önce hiç yaşamadığım zevki bana nasıl metodik bir şekilde tattırdığını hatırladıkça içim titriyor.

Kahretsin, bu tür bir cinsel iddianın var olduğunu bile bilmiyordum.

Özellikle ağrıyan bir noktaya dokunduğumda irkiliyorum. Günlerce sırtımın üzerinde oturmak ya da uyumak çok canımı yakacak.

Yine de nedense dört gözle bekliyorum.

Ağrı, bilinçaltımdan bir şekilde çıkmayı reddeden o taze anıları geri getirecek.

Avucumdaki tüpe bakıyorum, açıyorum ve kıçıma biraz merhem sürüyorum. Acı bazen çok fazla oluyor ve parmak uçlarıma çıkıp derin nefes alıyorum ve sonra devam ediyorum.

Bitirdiğimde, sanırım ya ağlayacağım ya da tekrar boşalacağım.

Rahat pijamalarımı giydikten sonra telefonumu alıyorum ve bacaklarımı havaya kaldırarak yatağa yüzüstü uzanıyorum.

Bildirimlerimi kontrol ediyorum, annemin günlük mesajını ve birkaç mesajı daha yanıtlıyorum, sonra Instagram'ımı açıyorum.

Birkaç beğeni gönderdikten ve birkaç yorum yazdıktan sonra Remi'nin profiline tıklıyorum.

Creighton her türlü sosyal medyaya tamamen, kesinlikle ve geri dönülmez bir şekilde karşı olduğundan, Remi'nin hesabı onun hakkındaki güncellemeleri almaya en yakın şey.

Remi'nin güncellemeleri yayınlama konusundaki dindar doğası göz önüne alındığında, eminim orada bir şeyler olacaktır ...

Elbette, üç erkeğin ortasında olduğu bir selfie paylaşıyor. İkisi ikizler, Landon ve Brandon. Biri sırıtıyor, diğeri gülümsüyor. Dördüncüsü ise gizemli Eli King, Creighton'ın en büyük ağabeyi ve Ava'nın onun adı her geçtiğinde savunmaya geçmesinin nedeni.

Arka planda, Creighton bir sandalyede otururken uyuyor.

Onu yakınlaştırmak için resmi çimdikliyorum. Bir insan uyurken bile nasıl bu kadar muhteşem görünebilir? Creighton'ı her zaman seksi bulmuşumdur ama bu çoktan yüzeysel güzelliği aşıp yeni derinliklere ulaştı.

Tehlikeli derinlikler.

Daha önceki kıyafetlerinin aynısını giyiyor ve fotoğraf on dakika önce paylaşıldığına göre eve gelmiş demektir.

Ava bana beşinin de Elitlere adanmış bir konakta yaşadığını söyledi. Onlar da parti veriyorlarmış, ya da daha çok Remi'nin yaptığı gibi, ama ne Ava,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cecily de Glyn de oraya gitmek istemiyor.

Onlara malikanelerinin neye benzediğini merak ettiğimi söylediğimde bile.

Cidden, The King's U'ya gitmek için benimle takılmayı sorun etmiyorlar ama kendi kulüpleri olunca birden ilgilenmemeye başlıyorlar.

Remi'nin başlığını okumak için resmi bırakıyorum.

Bu sikiklerin birlikte çekilmiş nadir fotoğraflarından biri. Bana sonra teşekkür edersiniz, fangirller. Ayrıca, Creigh'in yüzünü kalıcı kalemle boyayacağız. Sence bıyıkla iyi görünür mü?

Gülümsüyorum, resmi ve yorumu beğendim.

annika-volkov: Eminim yapacaktır. Resimleri paylaş.

Kıçımda bıraktığı el izleri haritasından sonra hiçbir şey olmamış gibi uyuması adil. Bu ne cüret?

Remi yorumuma hemen cevap verdi.

Lord-Remington-Rastor: *Dileğiniz benim için emirdir leydim. Bizi izlemeye devam edin.*

Gülümsüyorum ve IG akışımda gezinmeye devam ediyorum, sonra TikTok'a geçiyorum. Ekranımın üst kısmında bir metin belirdiğinde taslaklarımdan birini göndermek üzereydim.

Onun adını duyduğumda kalbim küt küt atıyor ve bunun artık mantıklı bir tepki olup olmadığını ciddi ciddi merak ediyorum.

Metin Remi'nin bir fotoğrafı. Somurtuyor. Kalemle çizilmiş çirkin bir bıyık takıyor.

Creighton: Fotoğraf istediğini duydum.

Annika: Ben önermedim, o önerdi ve ben de sadece eşlik ettim.

Creighton: Bir dahaki sefere oyun oynama.

Annika: Ya da ne?

Bu kelimeleri yazarken kalbim kulaklarımda atıyor.

Creighton: Kıçın bunun cevabını çok iyi biliyor. Şımarıklık yapma.

Vay canına.

Bana şımarıklık yapmamamı söylerken bu kadar ateşli konuşmaya hakkı yok. Bu sözleri söylerken ses tonunun nasıl alçaldığını hayal edebiliyorum.

Kalçalarımın arasında oluşan ağrıyı dindirmek için yatağa uzanıp merhemi alıyorum, sonra da fotoğrafını çekip gönderiyorum.

Annika: Bunları şaplak attığın herkese veriyor musun?

Creighton: Sadece veletler.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Göğsüm ağrıyor ve içimde sürünen bu duyguyu bir isimle onurlandırmayı reddediyorum. Hatta dikkatimi bile.

Ve hayır, benim yaşadığımı kaç kadının yaşadığını düşünmeyeceğim. Benim bir tür uyanış olarak gördüğüm şeyin onun için normal bir olay olduğunu.

Oraya gitmeyeceğim.

Annika: Cezalandırmanın tüm amacının kendimi
Acı.

Creighton: Öyle. Ama çürümesini istemiyorum. En azından uzun süre. Bu şekilde tekrar işaretleyebilirim.

Bu baygınlıkla başladı ve çok hızlı bir şekilde ürkütücü oldu. Bu arada, ben daha iyiyim. Hâlâ çok ağrıyor ama atlatacağım. Sorduğun için teşekkürler.

Creighton: Dikkat et.

Yani bunu kabul edip çenemi kapatmam mı gerekiyor?

Creighton: Tercihen. **Annika:**

Şey, bu ben değilim.

Creighton: Bilmez miyim.

Annika: Ve senin için sorun yok mu?

Creighton: Ben değilim.

Göğsüm tekrar ağrıyor, o tanıdık acı kıçımdakinden d a h a güçlü hale geliyor.

Annika: Ama hala beni takip etmekte ısrar ediyorsun.

Creighton: Ben buna takip etmek demezdim.

Annika: O zaman ne?

Creighton: Seni cezalandırıyorum, küçük mor ve yarı saydam tenine işaretimi koyduğum her andan zevk alıyorum.

Ayağımı tekrar bacağıma sürüyorum. Her nasılsa bacaklarımın arasındaki zonklama daha da kötüleşti ve kıçım yanıyormuş gibi hissediyorum.

O gerçek bir sadist, değil mi?

O zaman neden daha fazla korkmuyorum? En azından ilgimi çekmeyi bırakabilirim.

Creighton: O ukala ağzın sonunda suskun mu kaldı?

Bu hayatta değil. Sadece düşünüyordum.

Creighton: Ne hakkında?

Annika: Bir: Neden bana küçük mor diyorsun?

Creighton: Bu renge takıntılı değil misin?

Annika: Ama değilsin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Creighton: Bana göre siz bu rengin kişileşmiş halisiniz.

Kızarmamaya çalışıyorum ama yanaklarımdaki sıcaklık düşünüldüğünde kesinlikle başarısız oldum.

Creighton: Bu bir. İki nedir?

Annika: Bu tekil zevklere ne zaman sahip olmaya başladınız?

Creighton: Ergenliğe girdiğimden beri.

Annika: O zamandan beri deneyler yapıyorsun yani?

Yine de kirpiklerine deneysel demezdim. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. El izlerinin verdiği acıya rağmen, kalıcı bir iz bırakmamaları gerekiyordu.

Bu da demek oluyor ki bunu daha önce sayısız kez

yapmış. Bir düzine başka kıza. Belki daha fazla.

Hayır, hayır. Oraya gitmeyeceğim.

Creighton: Deney değil, ilgi çekici.

Annika: Kız arkadaşlarla mı?

Creighton: Seks partnerleriyle.

Annika: Fahişeler gibi mi?

Annika: Pardon, seks işçilerini mi kastediyorum?

Creighton: Hayır. İstekli itaatkârlar.

Kaç tane itaatkârın dizlerinin üzerine çöktüğünü, onun dayaklarını yediğini ve daha sonra bunun için ona teşekkür ettiğini düşününce yumruğum sıkılıyor.

Barınaktaki fangirller onun bu kadar sapık olduğunu bilselerdi, "Boğ beni baba" derlerdi.

Annika: Ve hala bu istekli itaatkarlarla görüşüyor musun?

Creighton: Neden soruyorsun?

Annika: Zaten seninle ilgilenen kızlarla rekabet etmek istemiyorum.

Creighton: Bir şeyler mi?

Annika: Biliyorsun. Her halükarda, gitmeleri gerekiyor.

Creighton: Benim oyuncağım olarak onların yerini alacak mısın?

Annika: Zaten öyle değil miyim?

Creighton: Bugün olanlar sadece bir gösteriydi, neler yapabileceğime dair küçük bir tattı. Hiçbir şekilde 'tekil zevklerimin' tamamı değil. Benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Bir daha düşün.

Lanet olsun.

Eğer bu sadece bir tadımlıksa, o zaman bana başka ne yapmayı planlıyor?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu muhtemelen geri adım atmam ve sadiste karşı hissettiğim çarpık duyguları iptal etmem gereken an.

Yine de küçük bir sorun var.

Ne kadar acı verirse versin, oturmak ne kadar acı verici olursa olsun, başka bir şey var. Kendimi hiç beni tuttuğu ve 'cezalandırdığı' andaki kadar güçlü ve özgür hissetmemiştim.

Beni o raflara fırlatıp üzerimde hakimiyet kurduğunda, savaşmayı ya da onun vahşi hakimiyetinden kaçmayı hiç düşünmedim.

Bazı nedenlerden dolayı, doğru hissettirdi.

Ve benim zehirli özelliğim kesinlikle merak çünkü yazıyorum.

Annika: Denemeden asla bilemeyeceğim. Ve ikiyüzlü olma. Bana Bran'i sahte bir erkek arkadaş olarak kabul etmememi söyleyip sonra gidip başkalarıyla birlikte olamazsın. İçindeki sadisti serbest bırakacaksan, benim üzerimde bırak.

Bir sonraki mesajı havamı çalıyor ve beni soluk soluğa bırakıyor.

Creighton: Yine sıçtın batırdın. Sana kaçman için bir fırsat verdim ama sen devam ettin ve bunu kullanmayı reddettin. Bundan sonra olacaklar için beni suçlama. Artık cezalandırmak ve terbiye etmek için benimsin, küçük mor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

10

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CREIGHTON

Kırmızı bir el küçük parmaklarımı çekiştiriyor ve bir kan gölünün içine uçuyorum.

Görüşüm kızarıyor, sonra uzuvlarım sıcak kıpkırmızı sıvının içinde ıslanırken yavaş yavaş kararıyor.

Alçak, rahatsız edici bir acı iniltisi kulaklarımı doyuruyor ve kemiklerime çarpıyor.

Donmuşum, bağlıyım, çaresizim ve karmaşık bir olayın ortasında kapana kısılmışım.

web.

Onun ağı. Örümcek.

Yumuşak eller yüzümü tutuyor, ama o sadece bulanık bir gölge.

Bütün kırmızılar.

Parmaklarımı kaba kuvvetle sıkıyor ve ben çığlık atıyorum ama havada yankılanan tek ses anlaşılmaz bir boğukluk.

"Şşş, Creigh. Yakında her şey bitecek."

Sarsılarak uyandım, kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyordu.

Ellerim hâlâ metaforik olarak bağlı ve hareket edemiyorum.

Bir an için, o karanlık odaya geri döndüğümü, kan damladığını ve dev bir siyah örümceğin Azrail gibi üzerimde gezindiğini düşünüyorum.

Elimi çektiğimde yumruk halinde olduğunu ve birinin onu tuttuğunu görüyorum.

Kardeşim.

Eli yatağımın kenarında duruyor, rahat siyah pantolonu ve beyaz düğmeli bluzuyla her zamanki gibi asil görünüyor. Saçları şekillendirilmiş, tavrı keskin ve yüzü sonsuz bir sıkıntıyla kaplı.

Yumuşak ışık odayı aydınlatıyor ve köşeli yüz hatlarına kasvetli bir ifade veriyor.

Benden beş yaş büyük. Yirmi beş yaşında, hepimizin en büyüğü. Tanrısal ebeveynlerin ilk çocuğu ve daha da tanrısal büyükanne ve büyükbabaların ilk torunu.

Büyükbaba Jonathan -babamın tarafından- Büyükbaba Ethan ve Büyükbaba Agnus -annemin tarafından- ile kimin büyükbabası olduğu konusunda sürekli savaşıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Doktorasını bitirdiğinde Eli'nin yöneteceği servet.

Eli onu neredeyse yumrukladığım yumruğumu yavaşça bırakıyor, rahatça bırakıyor ve yanıma oturuyor. Ve böylece, gerçek doğası parlak bir gülümsemeyle dağılıyor.

Telefonunu yüzüne doğru çektikten sonra sesini açar. "Bunun için üzgünüm anne. Sanırım Wi-Fi ile ilgili bir sorun var. Remi muhtemelen porno zulasını indiriyordur."

Ekrana baktığımda annemin elini göğsüne götürdüğünü görebiliyorum. "Kes şunu Eli. Çok kötüsün."

Göz kırpıyor. "Tanışabileceğin en iyi kötü tip. Ayrıca, bakın burada kim var. Küçük oğlunuzun nadir görülen bir görüntüsü."

Eli telefonu ikimize de bakacak şekilde eğmeden önce kadınsı bir soluk bana ulaşıyor.

Elsa Steel King zarif bir kadının timsalidir. Nude renkli dudaklar, düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmış parlak sarı saçlar ve hem güzel hem de bilge bir yüz.

"Creigh!" diye bağırıyor, eli hâlâ göğsünde. "Aman Tanrım, uyuyor muydun?"

"Evet, ve senin küstah oğlun beni uyandırdı."

Eli bana dirsek attı. "Ben sadece onun uyku düzenini gözetiyordum anne. Bu serseri sağlıklı kabul edilenden daha fazla uyuyor, ciddi bir Uyuyan Güzel sendromundan, yani narkolepsiden muzdarip ve bu yüzden sınıf atlamaya meyilli."

"Hala mükemmel puanlarım var."

"Hâlâ sınıfta o kadar sık uyuyorum ki hocalarım bana bundan bahsediyor. İtibarımı lekelemeyin."

"Ve sen iyi bir tane olduğunu mu
düşünüyorsun?" "En azından insanlar
beni gerçekten tanıyor." "Ve bu olumlu
çünkü..."

"Çocuklar!" Annem telefonun diğer ucundan kıkırdıyor. "Beni didişmek için mi aradınız? Ve kardeşini rahat bırak, Eli. Ders çalıştığı sürece sorun yok."

Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum.

Duydun mu, sikik?

"Onu şımartmayı bırak anne. Bu yüzden onu sadece yılda bir kez ya da en sevdiğin oğlun, yani ben, bir sürpriz planlar ve onu kış uykusundan uyandırırsan FaceTime'lıyorsun. Teşekkürüm nerede?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Dışarıda." Elinden telefonu alıyorum ve kadrajda sadece ben olacak şekilde yaklaştırıyorum. "Annemle aramızda bir bağ olması için her gün konuşmamız gerekmiyor."

"Bu doğru." Gülümsüyor, gözleri örtülü bir çaresizlikle yüzümde geziniyor. "Seni çok özledim Creigh."

"Seni de özledim anne."

"Bu samimiyet de neyin nesi? En son görüşmenizin üzerinden yıllar geçmiş gibi davranıyorsun, oysa gerçek şu ki eve bir ay önce gelmiştik." Eli telefonunu geri çekerek ekranın önüne ve ortasına geçti.

"Sizi hâlâ her gün özlüyorum çocuklar." Uzun bir iç çekiyor. "Sizi yatağınıza yatırdığım ve size hikayeler anlattığım geceleri özlüyorum."

"Bir sonraki ev ziyaretimizde bunu yeniden yaratabiliriz. Ama bir şartla." Eli sırıtıyor. "Önce babamı kovmak."

"Seni güneş sisteminin dışına atacağım, serseri." Babam odanın içinde geziniyor ve annemin arkasındaki karede beliriyor.

Hafifçe arkasını dönüp ona bakarken telefon elinde sallanıyor. İfadesi ışıldıyor ve yüz hatları pembe bir duyguyla parlıyor.

Sevgiler.

Annemin yıllardır hem bana hem de kardeşime aşılamaya çalıştığı ve başaramadığı bir duygu.

Babam annemin sandalyesinin kolçağına oturuyor ve sahiplenici bir k o l l a annemin omzunu sarıyor.

Aiden King soyadının çağrıştırdığı her şeye sahiptir: Acımasız bir hükümdar, medyanın kötü şöhretli şeytanı ve annesinin hayatının aşkı.

Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve ona ya da bize karşı gelen herkese karşı kesinlikle acımasız.

Çocukluğumuzdan beri babam bize başkalarının üzerimize basmasını engellemeyi öğretti ve istemeden ya da bilerek bizi de kendisi gibi acımasız yaptı.

Eli onun kişiliğinden daha fazlasını miras almıştır. Siyah saçları, koyu gri gözleri ve benzer yüz hatları var - annemin gizliden gizliye sevdiği ama açıkça kıskandığı, en büyüğünün kendisine hiç benzemediğinden şikayet ettiği bir gerçek.

"Merhaba baba." Eli'nin gözleri bir meydan okuma vaadiyle parlıyor. Babamızla her zaman garip bir rekabet içinde olmuştur. "Annemi aradım, böylece onunla baş başa kalabiliriz."

"Üst üste on kez reenkarne olsanız bile olmaz."

Annem güler, babamın omzundaki elini okşar ve Eli'ye bakar. "Gerçekten, şimdi. Babanı kışkırtmayı bırak. Çok kötüsün."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Duydun mu baba? Ben kötüyüm. Muhtemelen senden daha kötüyüm, ha?"

"Yakınından bile geçmiyor." Babam bana bakmak için başını eğdi. "Bakın burada kim varmış."

"Selam, baba."

"Senin için her şey yolunda mı evlat?"

Başımı sallıyorum ve annem ona mükemmel notlar aldığımı söylüyor, derslerin çoğunda uyuduğum ve diğer yarısına katılmadığımla ilgili kısmı tamamen atlıyor.

Annelerin yaptığı budur. Bir köprü, bir arabulucu rolü oynarlar. Bir çapa.

Ya da en azından annem öyle düşünüyor.

Bu diğer annem için söylenemez.

"Uğrayabildiğine sevindim Creigh," diyor babam. "Sen de Eli."

Kardeşim başparmağıyla kendini işaret ediyor. "Creighton'ın nadiren ortaya çıkması tamamen benim sayemde. Ayrıca, ikimiz de annemi özlüyoruz."

"Ve babam," diye bitiriyorum ve babamdan nadir bir gülümseme alıyorum.

Eli'nin onu kızdırma çabalarını tamamen görmezden geliyor. Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra annemin yeterince zamanını aldığımıza karar veriyor ve görüşmeyi sonlandırıyor.

Ekran kararır kararmaz Eli'nin kaburgalarına tekme atıyorum ve onu yatağın diğer tarafına uçuruyorum.

Yeterince yer bulduğumda, bir avucumu ensemin altına koyarak uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Çileden çıkarıcı bir ağzı olan minyon bir esmer aklıma giriyor.

Ya da daha çok kıçında bıraktığım kırmızı el izlerinin görüntüleri gibi. İşaretlenmek, morarmak *ve sahiplenilmek* için yalvaran o solgun tene karşı hepsi parlak.

Bu iki gün önceydi.

Ve o da uzun zamandır benden kibarca kaçıyor. Her zaman bir grupta olduğumuzdan emin oluyor, sanki ona saldıracağımdan korkuyormuş gibi.

Ben yapardım.

Mesele şu ki, Annika kontrolümü test ediyor, mümkün olduğunu düşünmediğim sınırlara getiriyor.

Ve o bunu test ettikçe, benim canavar ona sahip olma ihtiyacıyla daha fazla çığlık atıyor.

Her şeyi başlatan buydu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Açık uyarılarıma rağmen bana meydan okuyunca, ona bir ders vermek zorunda kaldım.

Onu raflara doğru ittiğimde, tüm niyetim onu cezalandırmaktı, ancak aldığım şey beklentilerimin çok ötesindeydi.

Teslimatı.

Ses tonum otoriterleştiğinde içindeki gizli itaatkârı gördüğümü sanıyordum ama onun doğuştan yetenekli olduğunu hiç düşünmemiştim.

Annika sadece acı veren kirpiklerimi almakla kalmadı, aynı zamanda onlardan zevk de aldı. Parmaklarımın üzerinde parçalandığı an, sikimi onun tatlı sıcaklığına sokmamak için tüm kontrolümü kaybettim.

Onu kırardım. Buna hiç şüphe yok.

Ben de ona ve kendime geçici bir mühlet verdim. O kız söz konusu olduğunda neler yapabileceğimi tahmin edemiyorum.

Yatak yanımda alçalıyor.

Eli'ın defolup gitmesini bekliyordum ama yanıma bir tekme attı ve yanıma uzandı. "Cidden, senin uyumakla ilgili bir sorunun mu var? Annemin seni götürdüğü doktorun hormonal dengesizlik olmadığını söylediğine eminim. Aç gözlerini."

"Uyumak insanlardan daha iyidir. Siktir git."

Tekrar yanımı dürtüyor. "Ağabeyin sana nadir bir bağ kurma anı bahşediyor, köylü. Uyan artık."

"Lan ya da Bran'a git."

"Ben bazen Lan'ı sevmiyorum, Bran de bazen beni sevmiyor."

"Remi."

"Konuştuğumuz gibi iki sarışını beceriyorum. Ayrıca, ne sikim? Beni eğlendirmek yerine üzerlerine mi atacaksın?"

"Ben lanet bir palyaço değilim."

"Hayır, ama sen benim sevimli küçük kardeşimsin." Çocukken yaptığı gibi parmaklarını çenemin altında oynatıyor.

Elini itiyorum. "Çok sıkıldıysan Ava'ya git."

Havayı tatlı bir sessizlik kaplıyor ve ben de sonunda o serseriden kurtulmayı başardığımı düşünüyorum ama sonra sesi sessizlikte yankılanıyor. Daha alçak, daha ölümcül ve daha önceki kayıtsızlığını kaybetmiş.

"Eğer ona gidersem, onu öldürürüm." Karanlık göründüğü kadar hızlı kaybolur. "Ama şimdi ne yeri ne de zamanı. Seni suyla ıslatmadan önce uyan."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarını çenemin altına vurmaya devam ediyor ve ben onu bir sonraki gezegene yumruklamaya çok yakınım.

Eli kopuk, Makyavelist ve düpedüz psikopat ama kazara onun yıkıcı enerjisinin yardımcısı haline geldiğimden beri tuhaf bir şekilde üzerime titriyor.

Benimle savaştı, bana kendi savaşımı nasıl yapacağımı öğretti - beni birkaç kez yere serdi ve bana zorbalık etmeye çalışan herkese karşı psikopatlaştı.

Ve psikopat derken, şiddetten bahsetmiyorum. Ama işbirlikçi. Dolaplarında uyuşturucu zulaları sakladı, kendi varlıklarından şüphe etmelerini sağladı ve hatta okullarını değiştirmelerine neden oldu.

Her zaman ihtiyatlı ama son derece etkili olmuştur.

Bu ün ona yalnız kurt statüsü kazandırdı. Etrafında ne kadar çok insan olursa olsun, içten içe Eli'nin de benim kadar yalnız olduğunu biliyorum.

Muhtemelen daha kötü.

Ben de çenemle oynamasına izin verdim. Belki o zaman beni rahat bırakır. "Tanrım. Mumyalar gibi uyuyorsun, bunu biliyor muydun?"

Çoktan uyuduğumu düşüneceğini umarak cevap vermiyorum.

"Belki de Lan'ın peşine takılmalıydım. Heathen'ların kendi yerleşkelerinde düşüşünü izlemek için yakın bir konumu var."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Eli'nin sessiz gözleriyle çarpışıyor. Yavaşça sırıtıyor, parmakları çenemde duraklıyor. "Sonunda. Taşaklarına tekme atmama çok az kalmıştı."

"Elitler Dinsizlere karşı mı geliyor?"

"Hayır, sanırım Yılanlar malikanelerine baskın düzenliyor. Lan muhtemelen kışkırttığı iç savaşı izlemek için patlamış mısırı kaptı. Gerçi önce Glyn'in Killian'la değil de yatakhanede olduğundan emin oldu."

O kadar ani doğruluyorum ki Eli beni bırakıp geri çekilmek zorunda kalıyor. "Senin neyin var şimdi?"

Bir anda ayağa kalkıyorum, telefonumu alırken çıplak ayaklarım halıya batıyor.

Ava'nın bağlantısına tıkladığım anda arkamda Lucifer'in karanlık enerjisini yayan Eli beliriyor, sesi yine o sınıra iniyor. "İşte bu yüzden bazen Lan'ı sevmiyorum, biliyorsun."

"Kapa çeneni." Onu kovuyorum ama o orada duruyor, bekliyor, izliyor, dikkati bir şahinden farksız.

Creighton: Annika seninle mi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cecily ya da Glyn'e mesaj atabilirdim ama onlar telefonlarına Ava kadar takıntılı değiller.

Elbette, cevap hemen geldi.

Aman Tanrım. Az önce bana mesaj mı attın? Kimsin sen ve neden Cray Cray'imizi kaçırdın?

Creighton: Soruya cevap ver, Annika orada mı?

Tanrım. Yavaşla, merhaba yok, nasılsın? Ya da Read'e bıraktığın bir düzine mesaja cevap verme çabası. Yaralıyım, biliyorsun. Yalvar bana, cevap vermeyi düşünebilirim.

Kardeşimin tavrının arkamda sertleştiğini hissediyorum. En kötüsü de Ava'nın yalvarma konusunda ciddi olmasıydı. Sırf eğlence olsun diye arsızca davranacağından hiç şüphem yok.

Ben de şahdamarına saldırdım.

Creighton: Biz konuşurken Eli bu konuşmayı okuyor. Soruma cevap ver.

Cevap gelmeden önce noktalar birkaç kez belirip kayboluyor.

Anni geceyi kardeşinin malikanesinde geçirmek zorunda kaldı.

Tüm vücudum kaskatı kesilirken elim telefonumun etrafında kenetleniyor. Annika'nın numarasını çevirip kulağıma götürüyorum ve uzun, rahatsız edici zil seslerini dinliyorum.

Cevap

yok. Hay

sikeyim.

Evet, genellikle 'güzellik uykusu' ya da her ne haltsa, erken yatar ama bu çok erken.

Kapüşonumu atıyorum, gördüğüm ilk ayakkabıyı giyiyorum ve dışarı fırlıyorum.

"Bir ş e y değil!" Eli arkamdan bağırıyor ama ben çoktan merdivenlerden aşağı koşmaya başlamıştım.

Annika'yı tekrar arıyorum ama telesekretere düşüyor.

"Merhaba, ben Annika. Mesaj bırakın, sizi en kısa sürede arayacağım." Sesli mesajını ne kadar çok alırsam, ateşim o kadar yükseliyor.

Arabama atlayıp hızla araziden çıktım ve kuzenimi aradım.

Neredeyse hemen telefonu açıyor. "Sen Uyuyan Güzel evresinde değil miydin?"

"Neredesin?"

"Şu anda Dinsizleri kutsal su gibi yutan bir orman yangınının canlı yayınını izliyorum. Tüm günahları onları sonsuza dek cehenneme hapsetsin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Amin."

"Yangın mı var?"

"Orman yangını kısmını kaçırdın mı?" Sesinde saf sadizm parlıyor. "Kusursuz planlama ve uygulama için dehayı alkışlamalıyım-"

Bitir düğmesine basıp gaza basıyorum.

Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu boğucu bir yoğunlukla içime yayılıyor.

Ve hepsi onun yüzünden.

Planlarımın bir parçası olmaması gereken ama bir şekilde içeri sızmayı başaran kız.

Ona bir şey olacağı düşüncesi beni vahşi bir canavara dönüştürüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

11

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Bir alarm sesi duyuluyor ve yüzüme soğuk bir sıvı sıçrıyor.

Yangın fıskiyelerinden gelen sprey saniyeler içinde uyku tişörtümü ıslatırken nefes nefese kalıyorum.

Kafamdaki şaşkınlığı atmam ve çevreme odaklanmam birkaç saniye daha sürüyor.

Gölgeler ve parlak ışık dışarıdan içeri sızarken duman kokusu burun deliklerimi tıkıyor.

Yataktan tökezleyerek kalkıyorum ve parmaklarım pervazı sıkarak pencereden bakıyorum. Önümde beliren manzara nefesimi boğazımın arkasına hapsediyor.

Parlaklık aslında ışık değil. Büyük bir yangın malikanenin üst batı yarısını yiyip bitiriyor.

Benim olduğum yarı.

Kardeşimin olduğu yer.

Derin bir dehşet duygusu ruhuma yerleşiyor ve olduğum yerde donup kalıyorum.

Adrian Volkov'un tek kızı olmak beni sayamayacağım kadar çok kez tehlikeye attı. En az üç kaçırma girişimi ve birkaç silahlı saldırı oldu. Bazı pislikler babama zarar vermek için her şeyi deneyebilir ve buna beni, Jer'i ve annemi hedef almak da dahil çünkü bizim onun zayıf noktası olduğumuzu düşünüyorlar.

En iyi korumalara sahip olduğumuz için, tüm bu girişimler başarısızlıkla sonuçlandı ve ardından saldırganlar nihai olarak öldürüldü.

Dışarıdan gelecek tehditlerden hiçbir zaman korkmadım çünkü babamın, Jeremy'nin ya da adamlarının her zaman yanımda olacağını biliyordum.

Ama bu yangın için geçerli değil.

Yani, şu anda malikaneyi yiyip bitiren.

Önümde gelişen sahneyi izlemeye devam ederken gözlerim açılıyor. Korumalar farklı yönlere koşuyor, bazıları hortumlarla, diğerleri yangın söndürücülerle.

Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, yangın kontrolden çıkmış gibi görünüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yanlarında Gareth ve Killian'ı görüyorum ama Jeremy ya da Nikolai'yi göremiyorum.

Kapıya doğru koşarken farklı bir korku kan dolaşımıma sızıyor.

Çıplak ayaklarım zemini dolduran suyun üzerinde kayıyor ve bir şeye basıyorum ama dikkat etmiyorum.

Kapıdan çıktığım anda sıcak hava dalgası yüzüme tokat gibi çarpıyor. Karanlık koridor o kadar çok dumanla dolu ki doğru düzgün görmek ya da nefes almak imkansız.

Elimi burnuma ve ağzıma dayayıp zehirli havayı içime çekiyorum.

Kardeşimin odası bu dumanın diğer tarafında, ama bu cehennemde onu bulabileceğimden emin değilim.

Sanki alevler her yeri yutmuş gibi. "Annika, aşağı
gel!"

Yüksek sesten omurgam sarsıldı. Merdivenlere doğru döndüğümde, elinde bir hortum tutan yarı çıplak Nikolai'yi görüyorum.

"Jeremy nerede?" Ben de bağırıyorum.

"Onu görmedik. Sen şimdilik dışarı çık. Gidip onu bulacağım."

Hayır, hayır, hayır.

Nikolai'nin küfürlerine aldırmadan dumanın geldiği yöne doğru koşuyorum.

Zehirli havanın yoğunluğundan gözlerim sulanıyor ve denge için duvara tutunurken öksürüyorum.

Bu olmaz.

Gömleğimin eteklerini yırtıyorum, eğilip yerdeki suyla ıslatıyorum ve sonra burnuma tutuyorum.

Nemli soğuk küçük bir rahatlama sağlıyor ama duman hâlâ boğazımı tıkıyor. Gözlerim yanıyor ve kusacağımı düşünene kadar öksürüyorum.

Yine de duvarı denge olarak kullanarak ilerlemeye devam ediyorum. Bir kapıya dokunduğum an açmaya çalışıyorum ama kilitli.

Boştaki elimle vuruyorum. "Jeremy!"

Sesim o kadar zayıf ve boğuk ki kendim bile zor duyuyorum. Bu
yüzden öksürük krizine girerken kapıya tekrar vurdum. "Jer!"

"Anoushka?" Alçak sorusu diğer taraftan geliyor, aynı derecede zayıf. "Burada ne halt ediyorsun? Çık dışarı."

"Senin için geldim!"

"Ben iyiyim. Sen git."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başım dönerken öksürmeye devam ediyorum. "Eğer iyiysen, birlikte gidelim."

"Defol git buradan, Annika." Sesinde acıya çok benzeyen bir gerginlik var.

Öksürükten boğulurken kalp atışlarım hızlanıyor. "Kapıyı aç."

Onun ve benim tarafımdan daha fazla öksürük sesi geliyor ama cevap yok. "Jer?" Sesim ürkütücü. "Kapıyı aç-"

"Yapamam." Alçak sesle söylediği sözleri zar zor duyuyorum. "Kapana kısıldım. Gitmen gerek, Anoushka. *Şimdi.*"

"Hayır, hayır." Omzumla kapıya vuruyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve bunlar sadece dumandan kaynaklanmıyor.

Demek bu yüzden yangın çıkar çıkmaz beni bulmaya gelmedi. Aşırı korumacı ağabeyimin kapımı kırmamasını ya da beni uykumdan uyandırmamasını garip buluyordum.

Beni düşünmediği için değil, beni kurtarmaya gelemediği için.

"Git!"

"Hayır!" Öksürüklerimin arasından bağırıyorum. "Seni ölüme terk etmeyeceğim." Görüşüm bulanıklaşıyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ama kapıya tekrar tekrar vurmaktan vazgeçmiyorum. Tüm gücümü alıyor, ama yapıyor hiçbir şey hareket etmiyor.

Bu yüzden tüm gücümle kolu tekmeliyor ve kendimi tekrar tekrar ona doğru fırlatıyorum.

"Anoushka... git... lütfen..."

"Kapa çeneni." Tekmeler, yumruklar ve tutamağa vururken öksürüklerimin arasında hıçkırıyorum. Ayaklarım acıyor, ellerim acıyla çığlık atıyor ve görüşüm gözyaşlarıyla doluyor ama teslim olmayı reddediyorum.

"Eğer kalırsan... ikimiz de öleceğiz..." Jeremy'nin sesi çok uzakta, sanki başka bir alemdeymiş gibi geliyor.

"Seni bırakmayacağım." Kolu tekrar tekmeliyorum, gücüm azalıyor. "Seni kurtarabileceğimi ama kurtarmadığımı bilerek yaşamaktansa seninle birlikte ölmeyi tercih ederim."

Tüm enerjimi sapa son bir tekme atmaya harcıyorum ve sap yerinden çıkıp yere düşüyor.

Kapıyı iterek açtığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Sıcak bir ısı dalgası beni fiziksel olarak geriye doğru sarsıyor ve bezi sıkıca kavrıyorum.

Oda tamamen gri ve duman kokuyor. Yangın kuzey duvarını sarmış ve ürkütücü bir hızla ilerliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Jer?"

Cevap

yok.

Yumruğum sıkılıyor ve öksürürken boğazımı tıkayan duyguları hissedebiliyorum.

Kardeşimin adını tekrar söylüyorum, bu sefer ürkmüştüm ve gittikçe güçsüzleşiyordum. Sallanıyorum ve daha fazla ayakta durabileceğimi sanmıyorum.

Ne de olsa haklıydı. Belki de bu gece birlikte ölmemiz gerekiyordu.

Homurdanıyorum. Jer her zaman haklıdır.

Ayaklarım kayarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve kumaş yere düşüyor. "Jer..."

Benim tarafım duvara çarptı, hayır, duvara değil.

Sıcak, ama alevlerin öldürücülüğünde değil. Boğucu ama dumanın ölümcüllüğü gibi değil.

Güçlü kollar beni zahmetsizce yukarı çekiyor ve kaya gibi sert bir göğüsle aynı hizaya geliyorum.

Görüşüm yavaşça Creighton'ın yarısı gaz maskesiyle kaplı güzel yüzüne odaklanıyor. Bu gerçeğe rağmen onu her yerde tanıyabilirdim.

Ve hepsi gittiğim her yerde beni rahatsız eden bu delici ışıklı gözler yüzünden.

Bir an için bunun b e n i m hayal gücümün bir ürünü olduğunu ve en zor durumumda onu uydurduğumu düşünüyorum.

Ama o burada.

Benim için.

Creighton maskeyi çıkarıyor, sıkı ve keskin yüz hatları ortaya çıkıyor. Yüzüme takıyor. Temiz havayı derin derin içime çekiyorum, sonra diğer elimle gömleğini yumruklayarak maskeyi çekiyorum.

"Jer... burada."

"Gitmemiz gerek."

"Jeremy olmadan olmaz." Sesimdeki hararetin farkında

değildim. Çünkü kardeşim güvende olana kadar buradan

ayrılmayacağım.

Creighton maskeyi yüzüme geri itiyor ve beni çıkışa doğru itiyor. "Git buradan."

"Hayır-"

Sözlerim bir bedenin beni itmesiyle yarıda kesildi. "Çekilin yoldan, sürtükler."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nikolai bir maske takarak ve bir postacı çantasına dönüştürdüğü ve beline bağladığı bir çarşafta birkaç tane daha taşıyarak içeri girer.

Bir tane alıp Creighton'ın göğsüne çarpıyorum ve ters ters bakıyorum. Başını sallıyor ama takıyor.

Nefes alabilme ihtimaline rağmen, sıcak hava dayanılmaz. Yine de Nikolai ve Creighton'a yangının yayıldığı yönü gösterdiğimde tereddüt etmiyorlar.

Orada koşuyoruz ama Creighton beni s ü r e k l i vücuduyla koruyor.

"Annika..." Jer'in alçak sesi zar zor bize ulaşıyor. "Gidin..."

Sonunda kardeşimi bir masanın altında sıkışmış halde bulana kadar sesi takip ediyoruz. Muhtemelen bir patlamadan ya da yangının yayılmasından kaynaklanıyordu.

Nikolai'nin çarşafından bir gaz maskesi kapıyorum ve kardeşimin yüzüne takıyorum. Gözleri kapalı ve vücudu gevşek ama nefes alıyor.

Hâlâ burada.

Ben Jeremy'nin saçlarını yüzünden uzaklaştırıp adını söylerken ama yanıt alamazken, Creighton ve Nikolai masayı kaldırıyor.

Sonra onu tam da ateş odayı yutmak üzereyken dışarı çıkarırlar.

Kardeşimin ayakları yere sürtünüyor, onu tehlikeden hızla uzaklaştırırken bile ağırlığı onu aşağı çekiyor.

Arkalarından ayrılmıyorum, Creighton bana her bakış attığında gerilmemeye çalışıyor ama başaramıyorum. Merdivenlerin dibine varana kadar gözlerini benden ayırmıyor.

Dışarı çıktığımızda bizi farklı boyutlarda bir kaos karşılıyor. Korumalar, itfaiyeciler, seyirciler. King's U kampüsünün tamamı izlemek için burada gibi görünüyor.

Kardeşime odaklanmayı seçerek onları duymazdan geliyorum.

Gareth görevi Creighton'dan devralır, ardından Nikolai ile birlikte bilinci yerinde olmayan ama nefes alan Jeremy'yi tıbbi yardım alması için taşırlar.

Maskemi çıkarıp arkalarından gitmeye başlıyorum ki bir kas duvarı yolumu kesiyor.

Creighton bana o sessiz, düşünceli bakışlarıyla bakıyor ve bu düpedüz dehşet verici.

Sanki olanlar için beni suçluyor. Ya da belki de bir şekilde yangının içinde kaldığım için beni suçluyor.

Maskesini çıkarıp yere atıyor ve sıkılmış çenesi ortaya çıkıyor. Hem elleri hem de yüzü is içindeydi ve ben onu silmek istiyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

uzakta.

Yine de yüz hatlarını kaplayan karanlık ifadeye tamamen kapılmadım.

Cezalandırıcı bakışları yüzümden göğüslerime, oradan da kızgın bir öfkeyle belime kayıyor.

İşte o zaman ıslak bir tişörtle dolaştığımı fark ettim. Yırtık bir ıslak tişört. Sadece kıçımı zar zor örtmekle kalmıyor, aynı zamanda hayal gücüne çok az şey bırakarak vücuduma kalıplanmış.

Meme uçlarım bile sertleşmiş, kumaşı itiyor.

Creighton da bu manzaradan memnun görünmüyor ama eğer memnunsa, hoşnutsuzluk ve öfke her türlü takdir duygusunu ortadan kaldırmış durumda.

Kapüşonunu çıkarıp başımın üzerinden geçiriyor. Ellerimi büyük kolların arasından geçirerek yardım ediyorum. Bu şey beni tamamen yutuyor ve neredeyse dizlerime ulaşıyor. Ve bir anda onun sıcaklığı ve rahatlatıcı kokusuyla sarmalanıyorum.

Ama soğuktan kurtulmuş olmama rağmen, yarı çıplaklığını, şişkin kaslarını ve örümcek dövmesini görünce titremekten kendimi alamıyorum.

Kaşınan boğazıma bir şey takılıyor ve birkaç kez öksürüyorum. "Teşekkürler."

Vahşi bir el üst kolumu kavrıyor. "Yangının ortasında evde kalarak ne halt ettiğini sanıyordun?"

Yutkundum ve sözlerinin ardındaki ham güç karşısında biraz irkildim. Görünüşümden dolayı kızgın olduğunu düşünmüştüm ama belki de durum böyle değildir.

"Jer kapana kısılmıştı," diyorum yavaşça. "Onu yalnız

bırakamazdım." "Yani onunla birlikte ölmeye mi karar verdin?"

"Gerekirse." Çenemi kaldırıyorum. "Ayrıca, sonunda her şey yolunda gitti. Neden bu kadar kızgınsın?"

"Hayatını tehlikeye attığın gerçeği." Ben irkilinceye kadar kolumu sıkıca kavrıyor. "Bu bir daha olmayacak, anlaşıldı mı?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"Anlaşıldı mı Annika?"

"Değer verdiğim insanları ölüme terk etmeyeceğim," diye mırıldanıyorum. "Bu ben değilim."

Creighton'ın burun delikleri aldığı ve verdiği nefeslerin şiddetiyle alevlenir, ancak başka bir şey söyleyemeden arkasından bir şey ona çarpar.

İlk başta donup kalır ama sonra başının yan tarafından bir damla kan akar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Öne doğru yuvarlanırken çığlık atıyorum ama yoldan çekilmiyorum. Bana doğru düşmeden önce, vahşi bir el saçlarını yakalıyor ve onu geri çekiyor.

Nikolai beyzbol sopasını yere atar ve bir manyak gibi sırıtır. "Mülkümüzü yakan amcığı cezalandırma zamanı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

12

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Beni takip etmekten alıkoymaya çalışıyorlar.

Nikolai, Killian, Gareth ve tüm muhafızları kastediyorum.

Ancak, görünüşe göre bugün hesaba katılması gereken bir gücüm.

Jeremy'nin tıbbi bakım aldığından ve evin güvenli doğu ucunda iyileştiğinden emin olduktan sonra onlara yetişiyorum.

Yangın söndürüldü, ancak evin batı ucunun tamamı alevler tarafından yutuldu. Geriye kalan tek şey kara is, duvarlar ve arada bir itfaiyeci. Gösteriye ya da bir kısmına tanık olduktan sonra, zaten burada olmamaları gereken öğrenciler mülkten kovuldu.

Kardeşimin arkadaşları Creighton'ı yangından etkilenmeyen ek binaya taşıdılar. Muhtemelen gardiyanlar ve onların tüm teçhizatı ve güvenlik araçları burada olduğu içindir.

Belli ki saldırganların hedefi ana evdi.

Kapının önünde iri yarı bir muhafız duruyor ve girişi tamamen kapatıyor.

"Lütfen ana eve dönün hanımefendi," diyor Rus aksanıyla, bana bakma zahmetine bile girmeden.

Başka zaman olsa kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırır ve bana söyleneni yapardım. Bunların hepsi korunaklı yetiştirilme tarzımın ve babamla ağabeyimin beni uzak tutmak için ellerinden geleni yaptıkları sert dünyanın bir parçası.

Çatışmadan kaçınmak ve mor renkli güzel baloncuğumda yaşamak sadece benim için değil, başkaları için de iyi.

Ama bu gece bir şeyler değişti.

Jeremy'nin sesini artık duyamadığım zaman ile bayıldığı ve kendini kurtaramadığı zaman arasında bir zamanda oldu.

Ne Jeremy'nin ne de babamın her zaman yanımda olmayacağını fark ettim. Kendi hayatımın kontrolünü yeniden ele almamın zamanı geldi.

Genelde insanlara ters ters bakmam. Nasıl yaptığımı bile bilmiyorum ama tartışmaya açık olmayan bir ses tonuyla konuşurken bunu başarıyorum. "Çekil."

"Kimsenin içeri girmesine izin vermemek için emir aldım, bayan."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Papa'ya Jeremy ve beni korumakta başarısız olduğunu söylersem itaat edeceğin hiçbir emir kalmayacak. Senin önceliğin biziz, uymaya çalıştığın geçersiz emirler değil. Bu yüzden babamın yakın çevresinden kovulmak istemiyorsan, hemen şimdi yolumdan çekilmeni öneririm."

Bu sefer gardiyan bana bakıyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi kaşları kalkık. Sonra açılan bir kapının yavaşlığıyla kenara çekiliyor.

Hışımla içeri girdim ve seslerin geldiği yere doğru ilerledim.

Evet, Jeremy beni kulübünden ve karanlıkta yaptığı hain faaliyetlerden uzak tutmaya özen gösterdi, ama bu neler olup bittiğinden habersiz olduğum anlamına gelmiyor.

Babam her zaman bilginin güç olduğunu söylerdi, bu yüzden mümkün olduğunca çok bilgi biriktirmeye özen gösterdim ve bir gün ihtiyacım olursa diye bu bilgileri kafamın arkasındaki düzenli kutulara tıkıştırdım.

O gün şimdi.

Kazanma yeteneğim doğuştan geliyor. Gardiyanlar onlara aşçının yaptığı yemekleri ikram ettiğimde bundan hoşlanıyorlar - benimkileri değil, çünkü görünüşe göre kimse benim yemeklerimi sevmiyor. Onlara ikram etmenin ödülü olarak bana bir şeyler anlatıyorlar.

Biraz kurcaladığımda Gareth da bazı bilgileri özgürce açıklıyor - şüphesini tetiklemeyecek kadar az.

Yani dinsizlerin söylediklerinden çok daha fazlasını biliyorum.

Koridorun sonundaki yarı açık metal kapıya varıyorum. Normalde istenmeyen dikkatleri dağıtmak için kapıyı kapatırlardı ama bu sefer aceleleri vardı herhalde.

Kapıyı itip içeri girdiğimde adımlarım duyulmuyor.

Karşılaştığım manzara beni olduğum yerde donduruyor.

Oda, duvarlardan zemine ve her iki taraftaki raflara kadar bembeyaz. Neredeyse kör edici.

Peki ya şu raflar? Her tür bıçak, metal nesne, baston ve beyzbol sopasıyla dolu. Ve bunlar sadece tanıdıklarım. Kötü bir büyü ve işkence vaadiyle parlayan, adını sayamadığım başka aletler de var.

Bakışlarım tüm kurallara ve mantığa meydan okuyup buraya gelme nedenime kayıyor. Creighton.

Kalın bir halat onu metal bir sandalyeye bağlar, orada baygın bir şekilde oturur, başı garip bir açıyla öne eğiktir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nikolay bastona benzeyen bir şeyi eline alır ve parmaklarını üzerinde gezdirir. "Ben oyumu onu sopalamaktan ve Orta Çağ'daki atalarına saygı duruşunda bulunmaktan yana kullanıyorum."

Killian şok tabancasına basarak sessizlikte yankılanan bir kıvılcım yaratır. "Bu onu konuşturmak için daha etkili olacaktır."

Bunun üzerine Nikolai bastonu havada sallar ve eline vurmadan önce bir vınlama sesi çıkarır. "Bu bir iz bırakacak ve bu o orospu çocuğuna bir ders vermek için daha önemli."

"Her ne yapıyorsanız, işinize bakın." Gareth duvara yaslanmış, kollarını ve bileklerini kavuşturmuş, kardeşi Killian ve kuzeni arasındaki konuşmadan sıkılmış görünüyor.

"Şiddeti zorlayamayız, Gaz." Nikolai ağır ağır nefes alıyor. "Doğru hazırlık yapılmalı."

İçimde kükreyen güçlü duyguları kilitlemek için birkaç saniye ayırıyorum. Eğer onları serbest bırakırsam, sadece duygusal olacağım ve duygular bu adamlar üzerinde işe yaramıyor.

Eğer bir şey olursa, bana karşı kullanırlar.

Soğukkanlı tavrımı takındıktan sonra, önceden sıktığım yumruklarımı gevşeterek içeri giriyorum. "Her ne yapmayı düşünüyorsan, kes şunu."

Üç çift göz bana doğru kayıyor, hepsi de karanlık ve korkutucu.
Genelde bu beni hemen endişelendirirdi.

Göğsümden gelen ve boğazımı tıkayan rahatsızlığın acısını hissedebiliyorum ama onu bastırıyorum.

"Peki sen burada ne arıyorsun?" Nikolai başını bana doğru eğiyor, hâlâ silahını okşuyor. Yarı çıplak hali, tüm dövmeleri ve gözlerindeki ölümcül bakışla birleştiğinde, çok uzun zaman önce kaçmama neden olurdu.

Bugün olmaz.

"Creighton'a işkence edeceğinizi biliyorum ve size bunun olmayacağını söylemek için buradayım."

"Burası sana göre bir yer değil *prenses*," diyor Killian, sesi *prenses* kısmında alaycı bir hal alıyor. "Git bebeklerinle oyna. Tabii eğer yangında yanmamışlarsa."

"Bebekler bekleyebilir." Onun alaycı tonuna uyuyorum. "Ve ben gitmiyorum."

Gareth duvarı itip bana doğru yürüyor ve sakin-insan gibi konuşmak için zaman harcıyor. "Bu düşündüğünden çok daha ciddi bir durum Annika. Sen

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kendini bununla meşgul etmemeli ya da nefesini boşa harcamamalısın. Gidip Jeremy'yi kontrol etmeye ne dersin?"

"Creighton'ın gitmesine izin verene kadar olmaz."

"Yapamam." Nikolai silahını havada sallıyor. "Bu orospu çocuğu yerleşkemizi yakıp hiçbir şey olmamış gibi çekip gidebileceğini sandı."

Geriye doğru bir adım atıyorum, sırtım neredeyse duvara değecek.

Sözleri ve olaylar kafama dank ettiğinde şüphe yüzüme tokat gibi çarpıyor. Nikolai'nin söyledikleri doğru olabilir.

Ne de olsa Creighton aynı yerde daha önce de kundaklama girişiminde bulunmuştu. Kapsamını genişletip tüm evin peşine düşmesini engelleyen ne?

Bunu yaptığı ve Jeremy ile benim ölmemi umursamadığı düşüncesiyle uzuvlarım titriyor.

Eğer evdeki herkes ölürse.

İçimden başımı sallıyorum. Kesin kanıtlar olmadığı sürece bu şüphelere inanmayacağım.

Ayrıca, Creighton ben içindeyken evi yakmaz, değil mi? Doğru, birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz ama benden nefret etmiyor.

Umarım.

Bu yüzden beynimin oluşturduğu kara deliğe düşmek yerine gülüyorum, ekstra etki için başımı geriye yatırıyorum.

"Neyin var senin?" Nikolai sanki bir uzaylıymışım gibi beni izliyor. "Kafanı mı çarptın?"

"Tüm bunların kulağa ne kadar saçma geldiğine gülüyorum sadece." Eğlenmemek için büyük bir çaba sarf ediyormuş gibi yaparak gözlerimin kenarındaki yaşları siliyorum. "Creighton yatağa girdiğim andan itibaren benimleydi."

Gareth kaşlarını kaldırır. "Seninle mi?"

Elimi havaya kaldırdım. "Bilirsin, benimle."

Odaya bir süre sessizlik çöküyor ve ben etkilenmemiş görünmek için elimden geleni yapıyorum. Creighton'ı kesin bir işkenceden kurtaracak bir çözüm düşünmek için yeterli zamanım yoktu ve aklıma gelen en iyi fikir buydu.

Hikaye anlatma becerilerimin bu üçünü ikna edebilmesini umuyorum.

Killian benimle göz temasını kesmeden şok tabancasını Creighton'ın yanağına bastırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu adamlarla aynı özel okullarda okudum ve Killian, Nikolai ile birlikte her zaman en korkuncu olmuştur. Ancak kuzeni yöntemleri konusunda açık davranırken, Kill ketumdur ve arkasında bıraktığı tek kanıt bir yıkım izidir.

Gareth prens gibi bakışlarıyla cana yakın biriyken, Killian koyu renk saçları ve sadece Glyn etraftayken parlayan kasvetli mavi gözleriyle bir seri katilin güzelliğine sahiptir.

Onun bir psikopat olduğuna eminim ve bu da onu ikna edilmesi en zor kişi yapıyor. Gözlerinin içine bakmanın canlı canlı parçalara ayrılmaya benzediğinden bahsetmiyorum bile.

"Şimdi mi?" diye düşünüyor. "Söyler misiniz, güvenliği atlatmayı nasıl başardı? Mülkün içine girebilmesinin tek yolu sistemimize girip kamera yayınımızı durdurması. Mesela... yangının faili gibi."

"Doğru!" Nikolai kuzeniyle aynı fikirde. "Bırak da şu orospu çocuğunu bir güzel pataklayayım."

Gittikçe daha az gergin hissederek bir adım öne çıkıyorum. "Ona giriş kartımı verdiğim halde neden bu kadar ileri gidip sistemi hacklesin ki?"

Killian şok tabancasını Creighton'ın yanağına daha sert bastırıyor ve irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bize Jeremy'nin çatısı altında bir adamı davet ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Neden yapmayayım ki? Jer her hareketimi izliyor, bu yüzden fark edilmemenin en iyi yolu Creighton'la onun şüphelenmeyeceği bir yerde buluşmak."

Onların dikkatli bakışları altında güçlü bir şekilde ayakta kalmaya devam ediyorum. Onları ikna ettiğimden ya da en azından tünel görüşlerini açtığımdan oldukça eminim.

Nikolai'nin bakışları ben ve Creighton arasında gidip geliyor. "Dur bir dakika. Eğer o senin odandaysa, nasıl oldu da yangın ilk çıktığında onu seninle birlikte görmedim?"

"Sizinle karşılaşmasını istemediğim için ben durumu araştırana kadar bir yere ayrılmamasını söyledim." Yapabilseydim kendime beşlik çakardım. İşte bu inandırıcı bir yalan.

"Yine de..." Gareth başlıyor.

"Hâlâ ne?" Çenemi kaldırıyorum. "Creighton benim ve Jeremy'nin hayatını kurtardı. Bunun için onu dövmek yerine ödüllendirmelisin. Ayrıca, bunun Elitler tarafından yapıldığından endişeleniyorsan, Creighton'ı tehdit etmenin bir anlamı yok. O hiçbir zaman o kulübün bir parçası olmadı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kuzeni öyle," diyor Killian kesin bir ifadeyle.

"Ama değil. Asla olmadı ve olmayacak. Burada harcadığın zamanı, o çok kızdığın Yılanlar hakkında endişelenmek için kullanabilirdin, Kill. Bu karmaşanın arkasındaki en olası suçluların onlar olduğunun farkındasın değil mi?"

İfadelerindeki ince değişime bakarak onları etkilediğimi söyleyebilirim. Onlar da Yılanlar'ın açısını düşünmüş olmalılar ama Creighton ellerinde olduğu için bunun yerine Elitler'in olacağına inanmayı seçtiler.

Nikolai, eğlencesi mahvolduğu için kederli görünerek silahını fırlatır.

Killian, "İtiraf etmeliyim ki tüm hikâye karmaşık görünüyor," diyor. "Jeremy'nin bu olayı duyabileceğinden ve duyacağından bile endişelenmiyor musun?"

Yutkunuyorum, artık kendimi o kadar cesur hissetmiyorum. Yine de bu görüntüyü korumak için elimden geleni yapıyorum. "Uyandığında kardeşimle konuşacağım. Bu arada Creighton'ı bırakın gitsin."

Killian ve Nikolai odadan dışarı çıkarlar.

Sadece Gareth geride kalıyor ve onu çözmeme yardım ediyor. Kurumuş kan izleri onun ruhani güzellikteki yüzüne karşı korkunç görünüyor.

Işığın azlığı yüz hatlarına sert açılar veriyor, neredeyse göze uğursuz geliyor. Dudakları hafifçe aralanmış ve onlara dokunmak ya da ona dokunmak için elimi uzatmaktan kendimi alamıyorum. Ama sonra dokunulmaktan hoşlanmadığını hatırlıyorum, bu yüzden elimi yanıma bırakıyorum.

İpleri çıkardıktan sonra sandalyesinin yanına çömeliyorum. "O iyi olacak mı?"

Gareth sırtını duvara yaslamış, kollarını kavuşturmuş, yüzünde soğukkanlı ama tetikte bir ifade var. Islak gömleğine, boynuna ve yüzüne yangının izlerini taşıyan kirler bulaşmış. "Sadece bilinci yerinde değil. Muhtemelen birazdan uyanır."

"Onu almaları için Remi ve Lan'ı arayacağım."

"Ya da uyanıp kendi başına gidene kadar bekleyebilirsiniz."

"Kill ya da Niko'nun buraya geri gelip başladıkları işi bitirmeyeceklerine güvenmiyorum."

Gareth gülümser. "Bu doğru. Arayın ama Landon yerine Brandon deyin. Elitler burada hoş karşılanmaz."

"Tamam. Teşekkürler, Gareth."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana henüz teşekkür etme. Jeremy bunu öyle ya da böyle öğrenecek. Başka kimse ağzını açmadan önce, tüm bu sahneyi ona anlatacak kişi ben olacağım."

"Anlıyorum."

Sanırım başımı umduğumdan daha büyük bir belaya soktum.

YANİ, yangından kaynaklanan serpintiyle başa çıkma becerilerimi AŞIRI DEĞERLENDİRMİŞ OLABİLİRİM.

Jeremy uyandıktan ve Creighton'la olanları ö ğ r e n d i k t e n sonra beni ev hapsine zorladı.

REU ve konak arasında gidip geliyorum. Barınakta gönüllü olmama bile izin verilmiyor.

Bahanesi: Tehlikeli.

Ve bu sefer annem onun ve babamın tarafında. Hatta bana bir süreliğine eve gelmemin iyi bir fikir olduğunu söyledi.

Sürekli güvenlik, sınırlar ve aptalca kilitli bir hapishanede geçen bir hafta oldu.

Kızlarla sadece mesaj yoluyla ya da bazen gardiyanlara onlarla öğle yemeği yememe izin vermeleri için yalvardığımda konuşabiliyorum.

Aslında yalvarmak değil. Tehdit etmeyi de öğrendim.

Bu durumun iyi tarafı Jeremy'nin Creighton'a kişisel olarak karşı çıkmamış olması. Muhtemelen onun hayatını kurtardığını bildiği içindir.

Ama yine de onu benim yanımda görürse öleceğini söyledi. Bu yüzden mesafemi korudum.

Remi ve Bran o gün onu aldılar ve Remi, Eli'ye kardeşinin kaçırılması ya da işkence girişimi olayından kesinlikle haberdar e t m e m e s i n i söyledi.

Remi, "Eğer psikopat Eli bunun Cray Cray'in başına geldiğini öğrenirse, bu sefer tüm Heathen'ların içinde olduğundan emin olduktan sonra tüm konağı yakar," dedi.

"Ve kimsenin onun gazabından kaçamayacağından emin olacak," diye devam etti Bran sempatik bir ses tonuyla. "Bunu bizden duy, Anni. Eli ve Lan uzak durmak isteyeceğin iki insan ve asla, hiçbir koşulda onların kötü tarafına geçme."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu götürdüklerinden beri Creighton'ı ne gördüm ne de onunla konuştum.

Kısa bir süre sonra bana birkaç mesaj gönderdi, çoğunlukla iyi olup olmadığımı ve onu dışarı çıkarmayı nasıl başardığımı sordu ve bu sefer onu Read'de bırakan bendim.

Cesur beni benimsemiş olabilirim ama o pervasız olamaz.

Jeremy'nin tehditlerinin kısa sürede gerçeğe dönüşebileceğinden eminken olmaz.

Belki de en iyisi budur. Benim yüzümden ona bir şey olursa kendimi asla affetmem.

Ayrıca, yangından bu yana üç kulüp arasında işler iyice kirlendi.

Yangının arkasında Yılanların mı yoksa Elitlerin mi olduğu ya da bunun ortak bir çaba olup olmadığı hâlâ bilinmiyor.

Her iki üniversitede de tansiyon yükseliyor ve bu durum Soğuk Savaş'a çok benziyor. Her üç kulüp de güçlerini topluyor ve kimse kargaşanın ne zaman çıkacağını bilmiyor.

Bugün Jeremy'yi barınağa korumalar olmadan gitmeme izin vermesi için ikna etmeyi başardım.

Sadece gardiyanlar dışarıda kalırsa izin veriyordu, bu yüzden gerçekten şikayet edemezdim.

Gelir gelmez yaptığım ilk şey Kaplan'ı kontrol etmek oldu. Bir haftadır ilk kez sırıtarak koşa koşa kafesine gidiyorum. "Seni özledim, bebeğim! Nasılsın-"

Tiger'ın olması gereken yerde küçük bir hamster bulduğumda duruyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve yavaşça geri çekiliyorum. Koridorda yürüyen Harry beni bir an için fark ediyor ve koşarak geliyor.

"Nerelerdeydin kızım? Yüzünü çok özledik." Beni kucaklıyor ve ben de bulduğum şeyin şaşkınlığıyla ona karşılık veriyorum.

"Okulla meşguldüm," diyorum ayrılırken. "Hey, Harry, Tiger nerede?"

"Kaplan mı?" diye tekrarlıyor. "Ah, Tiger, yüzüne binmesine izin verdiğin kedi mi? O gitti."

Neredeyse bayılacaktım, ayaklarım bir adım geri atıyor. Harry kolumu tutuyor ve alnını tokatlıyor. "Tanrım, ben ve ağzım. Öldü gitti anlamında söylemiyorum. Hayır, hayır. Bunu sana söylerdim ve düzgün bir cenaze töreni falan yapardık. O gitti, yani evlat edinildi."

"Oh." Nefes alışım yavaş yavaş normale dönüyor ama acım dinmiyor. Sevgi dolu bir sahip bulduğuna sevindim ama keşke ona veda edebilseydim. "Onu kimin evlat edindiğini biliyor musun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hiçbir fikrim yok. Bu sabah onu beslemeye gittiğimde Dr. Stephanie'den duydum." Şakacı bir şekilde yanağımı çekiştirdi. "Şimdi, gitmenin gerçek nedenini söyle. Ve bana 'okulla meşguldüm' saçmalığını anlatma. Beni almadan güzellik merkezine mi gittin? Yüz bakımını nerede yaptırdığının detaylarına ihtiyacım olacak, çünkü Tanrım, sadece bir oyuncak bebek gibi görünmüyorsun, cildin de bir oyuncak bebeğinki gibi hissediyor."

Gülümsüyorum. "Şşş, güzellik inzivasından kimseye bahsetme. Bu bizim küçük sırrımız olacak."

"Biliyordum. Bu küçük orospu, yemin ederim." Alaycı bir şekilde yanağımı biraz daha çimdikliyor. "Bir dahaki sefere beni de yanında götürür müsün?"

"Önce beni bırakabilir misin?" Gülüyorum.

"Sen söz verene kadar olmaz. Sadece ikimiz olalım ki diğerleri sırrımızı öğrenmesin."

Bir an Harry'nin maskaralıklarına gülüyorum, sonra belime yapışan vahşi bir kavramayla geri çekiliyorum.

Her şeyi kuşatan bir varlık üzerimde belirirken sert bir göğse çarpıyorum.

Creighton'ın parmakları sanki elbisemi yakmak ve parmak izlerini tenime kazımak istiyormuş gibi elbisemin bel kısmındaki kumaşı kazıyor.

Yüzünü görebilmek için başımı kaldırıyorum. Artık kan izi yok, is yok ya da cezai açıdan çekici yüz hatlarını kirletmiyor.

Yine de karanlık var, yavaş yavaş kaynayan ve bir kasırgaya dönüşebilecek türden.

Uzak durma kararıma rağmen, midemde beni içten dışa doğru yutmaya niyetli kötü niyetli kelebekler patlak veriyor.

Üzerinde her zamanki kot pantolonu ve kapüşonlu tişörtü olmasına rağmen bir defileden fırlamış gibi görünmesi haksızlık. Denemeden bile dikkatimi çekme süper gücüne sahip olması daha da adaletsiz.

"Onu bırakmamı söyledi." Derin sesine öfke tınısı karışıyor ve bana yönelik olmasa da ürperiyorum.

Beni serbest bırakmak zorunda kalan Harry gerginlikten habersiz görünüyor ve sadece aval aval ona bakıyor. "Aman Tanrım, merhaba yakışıklı. Gerçekten konuştuğunu bilmiyordum. Ve bütün hafta seni özledik! Bir dakika, sadece Anni için mi geliyorsun?"

Dudaklarım ayrılıyor. Creighton'ın ben yokken barınağa gelmediğini söyleme sakın.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Creighton ona cevap vermek yerine, Harry'yi geride bırakarak beni ofis olarak kullandığım küçük köşeye sürüklüyor.

"Seninle konuşmak güzeldi!" diye bağırıyor arkamızdan. "Anlaşmamızı unutma Anni, yoksa seni İsa'ya kurban eder ve sana Nika demeye başlarım."

"Sakın buna cüret etme!" Omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum.

Yüzünü buruşturup sırıtıyor, sonra parmaklarıyla bir delik açıyor ve diğer elinin işaret parmağını müstehcen bir şekilde deliğin içine sokup çıkarıyor.

Creighton beni odaya itip kapıyı arkamızdan çarparak kapatırken yanaklarım ısınıyor.

Göğsü göğsüme çarptığında tüm utanç unutuluyor.

Ayaklarım duvara çarpana kadar geriye doğru sallanıyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama ellerimi tutup başımın üzerinden duvara doğru fırlattığında o bile duruyor.

Yüzüme çok yakın fısıldadığında sesinin derin çakılları tenimde yankılanıyor, "Sana birkaç soru soracağım ve sen de cevaplayacaksın, Annika. Bana yalan söylersen cezalandırılırsın. Anlaştık mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

13

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Creighton'ın gözlerine ne kadar uzun süre bakarsam, nefesim o kadar parçalanıyor ve parçalara ayrılıyor.

Sert bakışlar.

Duygulardan tamamen arınmış gözler.

Onu hep kopuk, damarlarında kan yerine buz dolaşan biri olarak görmüştüm ama buna ilk kez şahit oluyorum.

Peki ya o soğukluk? Şu anda derimin altına sızıyor ve en karanlık yerime takılıyor.

"Anlaştık mı Annika?" Sesinin ölümcül tınısı tenime bir kırbaç gibi çarpıyor.

Güçlü durmaya çalışmama rağmen omuzlarımdaki hafif sıçramaya ya da boğazımdaki kuruluğa engel olamıyorum.

Yutkunarak yavaşça başımı
sallıyorum. "Senin bir sesin
var. Kullan onu."

Tchaikovsky.

Gelin bu adamla konuşun çünkü otoriter ve kontrolcü olduğunda bu kadar çileden çıkarıcı bir şekilde seksi görünmeye hakkı yok.

"Evet," diye mırıldanıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Artık
gitmeme izin verir misin?" "Rahatsız olduğunda gülümseme alışkanlığını
bırak. Sen
lanet bir bebek değil."

Bunu *nereden* biliyor?

Sahte gülümsememi o kadar mükemmelleştirdim ki kimse okuyamıyor, o neden okuyabilsin ki?

Bu eylem o kadar bilinçaltıma yerleşti ki artık hiç dikkat etmiyorum.

O zaman neden yapıyor?

Bir onaylamama bulutu ikinci bir deri gibi etrafını sararken o daha da yaklaşıyor, vücudunun uzunluğu benimkine çarpıyor. "Söyle bana Annika. Neden aramalarıma ya da mesajlarıma cevap vermiyorsun?"

Göğsüm benim bile adını koyamadığım bir cinsel dürtü ile doluyor ve konuşabilmek için boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Biliyor musun, bu çılgıncaydı

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yangından sonra Jeremy özgürlüğüme el koydu."

"Benden başka herkesle gayet iyi konuştuğun telefonuna el koymadı."

Kahretsin.

Onun doğasını göz önünde bulundurduğumda, bu ayrıntıya odaklanmayacağından o kadar emindim ki, bu açıya dikkat etmedim.

Görünüşe göre, bu bir hataydı.

Parmakları bileklerimin yumuşak etine saplanıyor ve sesinin zengin tınısı daha da alçalıyor. "Cevap ver bana."

"Read'e bırakılmak kötü hissettiriyor, değil mi?" Kanlı parmaklarımla soğukkanlılığımı koruyarak konuyu saptırıyorum.

"Benimle taşak geçme."

"Ne? Okuma ayrıcalıklarına sahip tek kişinin sen olduğunu fark etmemiştim. Deneyip nasıl hissettirdiğini göreyim dedim ve tepkinin berbat olduğunu söyleyebilirim. Havamda olursam devam edebilirim. Ayrıca, bana dokunmadan konuşabilir misin?"

Beni daha sıkı kavrıyor, sadece son isteğimi göz ardı etmekle kalmıyor, aynı zamanda tam tersini yapıyor. Etkilenmemeye çalışırken onun uhrevi varlığı, çarpıcı sıcaklığı ve bağımlılık yaratan kokusu tarafından saldırıya uğruyorum.

Gerçekten başarılı olma şansı? Olumsuz. "Şimdi

ne oynuyorsun, küçük mor?"

Kalbim ve zihnim onun sözlerine uygun bir tepki vermek için savaşıyor. Bir parçam bu maskaralıktan çekilmek, herkesi zahmetten kurtarmak ve kendimi baloncuğuma gömmek istiyor.

Ama diğer parçası, küçük mor takma ad karşısında bocalayan parçası, pençeleri ve patlamalarıyla özgür bırakılmayı talep ediyor.

"Mordan önceki küçük parçayı çıkarabilir misiniz?"

"Sen küçüksün." Parmakları etimin üzerinde esniyor ve hava onun iddialı yoğunluğuyla parıldıyor.

"Yakında on sekiz olacağım, biliyorsun."

"Bu senin yaşınla ilgili değil."

"O zaman... ne hakkında?"

Gözleri değişiyor, yüzümde ve göğsümde gezinirken gittikçe ısınıyor. "O kadar küçük ve kırılabilirsin ki, sen artık dayanamadığın için ağlarken ben her zaman o küçücük amını ısırmak, morartmak, işaretlemek ve sikip atmak için can atıyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şu anda dehşete düşmek, taş kesilmek, ürkmek gibi pek çok şey yapmalıyım ama burada utanmazca ateşli ve utanç verici bir şekilde ıslak durmak kesinlikle bunlardan biri değil.

Lanet olsun ona ve şaşırtıcı derecede kirli ağzına. Sanki tamamen farklı bir Creighton'ı tanıyor gibiyim.

"Sana son kez soruyorum. Ne oynuyorsun, Annika?" "Oyun yok," diye mırıldanıyorum. "Sadece senin uyarılarını düşünüyordum.
ve onları ciddiye almaya karar verdim. Artık sizi rahatsız etmeyeceğim. Tchaikovsky'nin mezarı üzerine yemin ederim, kalbimi çarpı işareti yaparım ve ölmeyi umarım."

Çenesinde hafif bir tik dışında ifadesi aynı kalıyor. "Çok geç."

"Ne?"

"Gitmene izin vermeyeceğim."

Kalp atışlarım hızlanıyor ve tüm bedenim onun tutuşuyla şekilleniyor gibi görünüyor. "Ama-"

"Kapa çeneni."

"Gitmemi istemen gerekmez mi? Tanıştığımızdan beri bunun için kampanya yürütüyorsun."

"Kapa çeneni, Annika."

Dudaklarım büzülüyor ve kalçalarımı sıkıyorum. Onun bu kontrolcü yanı beni itiraf etmeyi reddettiğim şekillerde etkiliyor ve adını koymayı reddettiğim yerlere koşuyor.

Ellerimi bırakıyor ve geri çekiliyor. Belki de her şeyi enine boyuna düşünüp buna değmeyeceğine karar verdiğini düşündükçe midem bulanıyor.

Ama Creighton gitmiyor.

Bunun yerine elini cebine sokuyor ve bunu kendini bir şey yapmaktan alıkoyuyormuş gibi göründüğünde yaptığını fark ediyorum.

Aniden sona eren bir fırtına gibi. "Masaya
otur."

Bakışlarım mekandaki tek masaya, duvara yaslanmış ve üzerinde bir yığın evrak bulunan küçük masama kayıyor.

"Neden?"

"Soru sormayı bırak. Masaya otur dediğimde, lanet masaya oturacaksın."

İrkiliyorum, bacaklarımın arasındaki gerginlikten hem nefret ediyor hem de onu seviyorum. O etraftayken bedenimin kontrolünü elimde tutmam imkânsız, hele bu kontrole doğuştan gelen bir hakmış gibi el koyup yakarken.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kendimi sakinleştirmek için nafile bir çabadan sonra masaya tırmanıyorum. Ben oturduktan sonra, o konuşmaya başladı.

"Bacaklarınızı açabildiğiniz kadar açın. Ayaklarınızı ve avuç içlerinizi masanın üzerine koyun."

Yanaklarım ısınıyor ve boynumdaki nabzın atışını hissedebiliyorum. Bir parçam buna karşı koymak istiyor ama onun dikkatli bakışları altında bunu yapamıyorum, bu yüzden bacaklarımı kaldırıyorum ve istediği pozisyona geçiyorum.

Elbisem ortama kadar geri itiliyor, çıplak kalçalarım ve külotumun dantelleri ortaya çıkıyor.

Creighton'ın önümden geçer geçmez gördüğü külotlar. Ben titrerken ve kendimi tamamen yabancı hissederken o orada bir heykel gibi hareketsiz duruyor.

Bacaklarımı kapatmaya başlıyorum, ama onun sert bir bakışı bu fikri iptal etmem için yeterli oluyor.

Lanet olsun.

Neden şu anda tamamen farklı bir insan gibi görünüyor ve ben neden buna bu kadar güçlü tepki veriyorum?

"Bu bir." Masamdaki sandalyeyi çekip üzerine ağırlığını vererek amımla göz hizasına oturdu. "Bana bir daha itaatsizlik edersen on olur."

Bu kadar yakınken, karanlık gözleri bacaklarımın arasındakileri yutarken onun sarhoş edici kokusunda boğuluyorum.

"Uyarılarımı ciddiye aldığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

Başımı sallıyorum, beni gördüğü açıya odaklanmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Bu o kadar samimi ki, ciğerlerimin havasız kalmasına neden olacak türden bir samimiyet.

Eli bacaklarımın arasından yukarı fırlıyor ve külotumun üzerinden beni kavradığında nefesim kesiliyor, parmakları hassas etime giriyor.

"Peki nasıl oluyor da sırılsıklam oluyorsun, küçük
mor?" Dudaklarımı büzerken avuçlarım terliyor.

"Nerede o ukala ağız şimdi?" Külotumu çekiştiriyor, böylece dikişi kıvrımlarıma sürtünüyor. "Yoksa sadece yalan söylemek için mi saklıyorsun?"

Gergin kumaşın aşırı uyarılmış kıvrımlarıma sürtünmesi hem zevkli hem de acı verici. Bu iki hissin Creighton'la el ele gittiğini düşünmeye başlıyorum.

"Küçük eteklerin ve dantel külotlarınla ortalıkta dolaşıp disipline edilmek için yalvaran tam bir şerefsizsin." Eli benimkinin üzerine indi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kuku. *Sert.* "Ama şimdi çekip gidemezsin. Bu işler böyle yürümez. Neden biliyor musun?"

Vuruşunun gücüyle tüm vücudum sarsılıyor, gözlerime yaşlar doluyor ve daha fazla uyarılma külotumu ve elini kaplıyor.

Vahşi gözleri benimkilerle buluşuyor, hayvani bir sadizmle damlıyor. "Çünkü benim oyuncağım olacağına karar verdim."

Ve sonra benim peşime düştü.

Damarlı eli kalçamın etrafını sarıyor ve bacaklarımın arasına dalarken onu çok küçük gösteriyor. Dişleri külotumun üzerinden amımı kemirirken kirli çenesi hassas iç etimi çiziyor, sonra da külotumu içimden söküp alıyor.

Vücudum titriyor, ama keskin dilini açıklığımın içine soktuğunda tam bir şoka giriyor.

Masadan kalkıp sarsılıyorum ama onun tutuşu beni tekrar yere indiriyor. Vay canına. Cehennem.

Çok fazla hareket etmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Biraz sürtünme için bacaklarımı birbirine kenetlemeye çalışıyorum. Bir şey, herhangi bir şey, ama uyluğumdaki acımasız tutuşu bunu yapmamı yasaklıyor.

Zevk kıvılcımları merkezimden tüm vücuduma yayılırken başım geriye düşüyor.

Klitorisimi baş ve işaret parmakları arasında ustalıkla yuvarlıyor ve aynı çılgın hızda beni diliyle beceriyor.

Kalçalarım öne doğru sarsılıyor ve bunu ancak dilinin çılgın ritmi beni neredeyse çözdüğünde fark ediyorum. Saçlarına tutunmak için ellerimi kaldırıyorum ve yıldızlar görüşümde dans ederken resmen yüzüne biniyorum.

Güçlü bir orgazm beni yıkıyor.

Bu sefer daha çaresiz, o kadar güçlü ki bayılmadığıma şaşırıyorum.

Utanmaz inlemelerimi bastırmaya çalışırken göz kapaklarım iniyor, kirpiklerim tarafından kamufle ediliyor.

Creighton'ın kafası bacaklarımın arasından görünüyor ve amıma öyle acımasızca vuruyor ki inliyorum.

Zevk acıyla karışıyor ve gözlerime yapışan yaşların ilkinden mi yoksa ikincisinden mi kaynaklandığına dair hiçbir fikrim yok.

"Elini masadan çekebileceğini söyledim mi?" Başımı sallıyorum ve o da ters ters bakıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum terli avuç içim masanın üzerine düşerken.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Peki cezanın ne olacağını söylemiştim?" "Ah."

"Oh bir cevap değil."

"On."

Beni cezalandırma vaadi karşısında yüz hatlarını korkutucu bir heyecan kaplıyor. Acı çektireceğini, etimin kendi yaptığı bir haritayı taşıyacağını bilmekten zevk alıyor.

"Saymaya başla." Eli tekrar amıma iniyor ve irkiliyorum, nefesim kesiliyor.

Tokatlarının acısı her biriyle birlikte artıyor, asgari düzeyde bir zevk sunuyor, boşalmamı istememe yetecek kadar ama boşalmama izin verecek kadar değil.

Cezasını verirken vahşidir, kesinlikle acımasızdır.

Bağırdığımda, çığlık attığımda ya da hıçkırdığımda durmuyor.

Özellikle de ben ağlarken.

Gözyaşlarım gözlerindeki sadist parıltıyı, daha fazlasına, d a h a fazlasına ve çok *daha* fazlasına olan ihtiyacı derinleştiriyor.

Bir canavar.

Keskin yüz hatları, dik çenesi ve incelmiş dudaklarıyla şu anda olduğu şey bu.

Ve kontrol.

Ondan damlıyor. Bacaklarım her sendelediğinde ya da düştüğünde, doğru pozisyonda olmam için onları düzeltiyor.

Yani istediği gibi davranması için onun emrindeyim.

İşini bitirdiğinde, hüngür hüngür ağlıyorum. Uyarılma iç uyluklarımı kaplarken bile amım yanıyormuş gibi hissediyor.

Creighton sandalyesini itiyor ve üzerimde yükseliyor. Bacaklarım hala bükük, tüm vücudum titriyor ve gözyaşlarım yanaklarımı kaplıyor. Ancak başım daha fazla belaya girer diye onları silmeye cesaret edemiyorum.

Bunun nasıl işlediğinden hala emin değilim, ancak acıya ve rahatsızlığa rağmen, açıklanamaz bir şekilde ona çekildiğimi biliyorum.

Eli yüzüme uzanıyor, sıcak yanağımdan daha soğuk, daha büyük ve... güvenli.

Ben sessizce burnumu ç e k e r k e n o başparmağıyla göz kapaklarımın altına vuruyor ve gözyaşlarını tenimde gezdiriyor.

Okyanus gözlerinde saf sadizm parlıyor ve sahip olabileceği tüm asil duyguları yok ediyor gibi görünüyor. "Gözyaşlarını görmeyi seviyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçimi bir ürperti kaplarken nefesim kesiliyor. "Bu... kulağa hastalıklı geliyor." "Hastayım. Fırsatın varken uzak durmalıydın."

Başparmağını tekrar yüzümde gezdiriyor, karanlık değişiyor, şekil değiştiriyor ve yüzeyde kaynıyor.

Büyük bir ilgiyle izliyorum.

Tıpkı geçen seferki gibi, ne zaman beni cezalandırsa, içindeki bir şey yüzeye çıkıyor.

Dövüşm

ek.

Isırmak.

Vuruş.

Sanki kontrol için savaşıyor. Ama kime karşı? Ve ne için?

Düşüncelerimi onaylarcasına elini cebine sokuyor ve geri çekiliyor.

Gidiyor.

Tekrar.

Bu işlevsizliğin yarattığı boşluğu hissetmekten kendimi alamıyorum. Hepsi.

Ama beni böyle bir kenara atmasına izin vermeyeceğim. Ben onun çıkış yolunu istedim.

teklif etti, ama almama izin vermedi.

En azından bana önemliymişim gibi davranabilir.

Bacaklarımı bıraktım ve masadan sallandım. "Bu sefer posta kutumda ağrıyan amım için bir merhem bulabilecek miyim?"

Kapıdan birkaç adım ötede durdu ve gözlerini kısarak arkasını döndü. "Şımarıklık yapma."

"Pislik yapma. Ben kullanıp atacağın bir seks bebeği değilim."

"Hayır, değilsin. Seni henüz becermedim."

Boynum ve yanaklarım ısınıyor ama devam ediyorum: "Ya bana hak ettiğim saygıyı gösterin ya da bırakın gideyim."

"Gitmene izin vermek için çok geç

olduğunu söylemiştim." "Cevap basit

o zaman."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Ciddiyim Creighton. Blöf yaptığımı düşünüyorsan, bir de beni dene. Brandon'la sahte bir randevuya çıkacağım. Sonradan pişman olmayacağından emin ol, çünkü aşk romanlarında sahte randevu denen bir kinaye vardır ve her zaman gerçek bir şeye dönüşür."

Soğuk sesi havada çınlarken kaşları düşüyor ve gözleri kısılıyor. "Brandon'la çıkmak yok, sahte olsun ya da olmasın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O zaman bana istediğimi ver."

"Peki ne istiyorsun, küçük mor?"

Masadan zıplıyorum ve kahretsin, yeteneklerimi tamamen abartmışım, çünkü amım deli gibi zonkluyor.

Creighton da yüzümdeki değişimi görmüş olmalı, çünkü kararmış bakışları, gözleri nihayet benimkilerle buluşmadan önce artık örtülü olan amıma kayıyor.

Bekliyorum.

Korkutucu.

Ona doğru bir adım attım. "Beni bir randevuya götür ve sana ne istediğimi söyleyeyim." "Ben randevuya çıkmam."

Gözyaşlarım yüzünden yüzüm korkunç görünüyor olmalı ama yine de saçlarımı savuruyorum. "Bu durumda, sanırım senin başlaman gerekecek."

Sonra başım dik bir şekilde yanından geçip gidiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

14

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CREIGHTON

"Senin randevu anlayışın bu mu?" Bakışlarımı barınağın çatısındaki piknik benzeri ortamın üzerinde gezdiriyorum.

Annika dün bir randevu talep ettiğinde, onu görmezden gelmeye hazırdım.

Ama bu sinir bozucu kızın olayı da bu. Onu görmezden gelmek imkansız.

Ne zaman o yokmuş gibi davransam, renkli, konuşkan ve kesinlikle şımarık varlığıyla içeri dalıyor.

Bugün omzuna astığı kocaman bir çantayla gönüllü olmaya geldi. Ne için olduğunu şimdi anlıyorum.

Yerde kareli mor bir çarşaf ve üzerinde sayısız yemek duruyor. Makarna, köfte, üç çeşit salata, balık ve patates kızartması ve bir sepet meyve.

Annika dizlerinin üzerine çökmüş, elma suyuna benzeyen bir şeyi daha da simli bir pipetle simli bir bardağa dolduruyor.

Onun pozisyonuna odaklanmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Neredeyse şaklabanlık yapmak istemediğinden eminim, ama doğal olarak bu itaatkâr pozisyonlara girdiğinde ve bunu yaparken düpedüz zarif göründüğünde tam olarak olan şey bu.

Isı kemerimin altına hücum ediyor ve sikim yavaş ama emin adımlarla uyanıyor. Onun küçücük amını içten dışa doğru gerip yırtma düşüncesiyle kalınlaşıyor.

Çok erken.

Acıya alışık değil.

Kahretsin, ben gelmeden önce acıyı bile bilmiyordu. Kendime onu kıramayacağımı hatırlatmalıyım...*henüz.*

Bugünkü modası da pek yardımcı olmuyor. Dizlerinin üzerinde biten fırfırlı bir etek ve göbek deliğini açıkta bırakan omzu açık bir bluz giymiş. Ona bakarken o kadar küçük görünüyor ki, onu bir kırbaçla mahvedebilirim.

Hayır, sadece ısırmak yeter.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yarı saydam teni önce kırmızıya, sonra da en sevdiği renk olan mora dönüşüyordu.

"Ne yazık ki, ben ilk kız gibiyim ve her zaman izlenmek zorundayım, bu yüzden bir sonraki duyuruya kadar yapabileceğimiz tek buluşma türü bu." Bana gülümsüyor, gözlerinin mavi-gri rengi güneşin altında parlıyor. "Bütün gün orada öylece duracak mısın?"

İç çekerek kendimi battaniyenin kenarına bırakıyorum ve birkaç kap alıyorum. "Her şeyi bu kadar... *mor* yapmak zorunda mısın?"

"Her konuda huysuz olmak zorunda mısın? Ayrıca, mor daha üstündür. Üzgünüm, kuralları ben koymuyorum."

Ona bakıyorum ve genellikle göz temasını kesiyor ya da durumdan kurtulmak için konuşmaya çalışıyor ama bu sefer sanki mantıksız davranan benmişim gibi sadece başını sallıyor.

Sonra balık ve patates kızartmasını bana doğru itti. "Bak, en sevdiğin yemeği yaptım. FaceTime üzerinden nasıl pişirileceğini öğretmesi için Ces'e yalvarmak zorunda kaldım ama o kadar da zor değildi. Ayrıca insanlar berbat bir aşçı olduğumu söylüyor, insanlar derken ailemi de kastediyorum. Ava da salataya bağlı kalmam gerektiğini söylüyor, o yüzden yemek istemezsen seni anlarım."

Bunu bana o lanetli beslenme çantasını vermeden önce söylemeliydi. Kabı açtım ve yemekten bir ısırık aldım ve çiğnemeden yuttum. Gezegendeki bir numaralı seçici olmayan yiyiciyim. Yemek olduğu sürece, onu yiyip bitiririm, ama Annika sertifikalı bir yemek teröristi.

Mutfağa girmesi yasaklanmalı.

Tuzlu şey boğazımdan aşağı yuvarlanırken yüz ifademin değişmemesine şaşırıyorum. İlki bitmeden bir ısırık daha alıyorum.

Bir şişe su aldığımda, kocaman gözleri ve ayrık dudaklarıyla beni izlediğini fark ediyorum.

"Nasıl oldu?"

"Fena değil." Abartılı bir ifade. Şimdiye kadar tükettiğim en kötü şey ve annemin de o kadar iyi bir aşçı olmadığını düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor.

Ama tıpkı annem gibi Annika da benim için çaba gösterdi. Bence bu olumlu bir şey.

Yüzü düşer ve fincanındaki pipetle oynar. "Oh."

Yüzündeki o ifadeden nefret etmem normal mi? Parlak ve ışıltılı bir ifadeden tamamen kederli bir ifadeye dönüştüğünde daha da dikkat çekici oluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu iyi." Yemeye devam ediyorum. "Sadece tuzu biraz fazla."

Başka bir yetersiz ifade.

"Gerçekten mi?" Elini uzatıyor ama sonra duruyor. "Deneyebilir miyim?" "Hayır."

"Bu kadar cimri olmayı bırak. Sadece tuzun ne kadar kötü olduğunu görmek istiyorum." "Hala hayır."

Çatalını salatasına saplıyor ve yüzünü salatayla dolduruyor, kirpiklerinin altından bana bakıyor.

Kesinlikle komik ifadesine gülümseme dürtüsüne direniyorum ve suyumu açıyorum. İlk defa duygularını bu kadar dışa vuran birini görüyorum ve bu biraz sarhoş edici bir hal alıyor.

Yüzündeki gözle görülür değişimi görmek için onu kışkırtmak ya da kızdırmak çok eğlenceli.

Bir süre sessizce yemek yiyoruz, ya da daha çok benim yediğim gibi, sonra neredeyse aynı anda su içiyoruz.

Yine de, barışçıl aşamanın üç, iki ve bir- ile sona ermesini bekliyorum.

"Bunun bir randevu olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre sana sadece yemek ayarlamışım. Belki de gelecekte yiyecek bir şey eklememeliyim."

Gelecekte hiçbir şey pişirmemelisin.

Ama ben bunu söylemiyorum ve ilk yemeği bitirdikten sonra köfteye geçiyorum.

Annika hala salatasına tutunmaya çalışıyor.

"Sana sormak istiyordum, neden yemekten bu kadar çok hoşlanıyorsun? Aslında gerçekten hoşuna gidiyor mu yoksa sadece yeme eylemini mi seviyorsun bilmiyorum."

Aynı derecede korkunç köftelerden bir lokma yutuyorum ve başımı kaldırıyorum. "Neden soruyorsun?"

"Seni daha iyi tanımak istiyorum."

Bilecek ne var ki?

Kişiliğini tanıdığım için, karanlığın ilk işaretinde kaçacağından hiç şüphem yok.

Dün senin boktan tarafından kaçmadı. Ya da daha önce

Bu.

O küçük sesi duymazdan geliyorum ve "Gerek yok" diye mırıldanıyorum.

"Uh, hayır. Buna karar vermek size düşmez. Yine de ne olduğundan emin değilim

Biz tam olarak, eminim bir şeyiz ve kurallar birbirimize açılmamız gerektiğini söylüyor. Bu yüzden bana söylemek isteyebilirsin yoksa seni rahatsız ederim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni rahatsız edeceksin, ha?"

"Ölümüne, bayım. Buna güvenebilirsiniz. Israrcı olmaktan başka bir şey değilim.

Aslında, ısrarcı olmak muhtemelen benim göbek adım olmalı.

"Velet olması gerektiğine eminim," diye homurdanıyorum. O sırıtıyor ve ben gözlerimi kısıyorum. "Ne?"

"Hiçbir şey. Kuru da olsa bir mizah anlayışın olması hoşuma gidiyor." "Az önce bana kuru mu dedin, velet?"

Sahte bir tepkiyle elini göğsüne götürüyor. "Az önce bana velet mi dedin?"

"Dikkat et yoksa saymaya başlayabilirim."

Dudaklarını büzüyor ve hafif bir sarsıntıyla omuzlarını kaldırıyor. En azından acı vaadinin onun üzerinde bir etkisi var.

Şimdilik.

Suyumdan bir yudum alıyorum ve uzaktaki binalara bakıyorum. "Çocukluğumda neredeyse açlıktan öleceğim bir zaman vardı. O zamandan beri sanki midemde doldurulamayan ya da doyurulamayan bir kara delik varmış gibi hissediyorum, bu yüzden ne zaman yemek olsa hepsini tüketme ihtiyacı duyuyorum."

Çatalının etrafındaki tutuşu zayıflıyor ve bana köpek yavrusu gözleriyle bakıyor.

Masum gözler.

Tekrar gözyaşlarına boğulmak istiyorum. "Ailenin bundan haberi var mı?"

"Beni o sonsuz açlıktan kurtardılar." "Özür dilerim-"

"Bana acıma yoksa bu seninle bir şey paylaştığım son an olur."

"Haklısın. Özür dilerim. Sana acımaya hakkım yoktu ve Gerçekten. Empati kurmak benim doğamda var. Ama Çaykovski'ye yemin ederim ki bunu bir daha yapmayacağım."

Pek çok insan tanıdım. Bazıları çok ketum, bazıları sahte, bazıları gerçek, ama hepsi şüphesiz kendilerinden bir parça saklıyor.

Annika, kendisi hakkında bu kadar açık sözlü olan tek kişi. Çoğu zaman ne görüyorsanız onu alırsınız.

Daha derine iner ve daha sıkı çekersem yüzeyin altında gizlenen karanlığı çıkarabileceğime dair bir his var içimde.

Gerçek şu ki, mazeret sunma zahmetine girmeden yanlış yaptığını kabul eden tek kişi o.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve bu biraz fazla hoşuma gidebilir.

Üçüncü tabağı, makarnayı önüme itti.

Alıyorum, tuzlu bir lokmayı yutuyorum, sonra tabak kucağımdayken bir elime yaslanıyorum. "Tchaikovsky ile aranda ne var?"

Sanki idolüyle tanışıyormuş gibi yüzü parlıyor. "O benim tanrım. İnsanların İsa'ya, Allah'a ve Buda'ya nasıl taptığını biliyor musun? Ben Çaykovski'nin balelerini, konçertolarını ve senfonilerini dinliyorum. Bunlar bana dinlerin amaçladığı maneviyatın aynısını veriyor. Her şey dört yaşındayken annemin beni ilk baleme götürmesiyle başladı. *Kuğu Gölü'nü* izlerken ağlamış ve Çaykovski'nin parlaklığında kaybolmuştum. Eve döner dönmez ona "Konuşmamız gerek anne" dedim. Büyüdüğümde kesinlikle bir kuğu olacağıma karar verdim, babamı ikna et ve bunu gerçekleştir. Lütfen.' dedim."

Yemeden çatalımı tabağın üzerinde kaydırıyorum. Tuzdan çok nefret ettiğimden değil, ama o yumuşak, enerjik sesiyle anlattıkları yemekten daha eğlenceli.

Bu bir ilk.

"Sanırım bunu o yaptı?" Onu konuşturmaktan başka bir amaç gütmeden soruyorum.

"Başlangıçta mı? Buna tamamen karşıydı. Mesele şu ki, büyüdükçe annemin en sevdiği koruması ve en iyi arkadaşı Yan'dan bu konuda daha fazla şey öğrendim - bu arada Yan babamın en sevmediği kişiydi, çünkü babam dar görüşlü ve kıskanç olabiliyordu. Her neyse, annem New York Şehir Balesi'nde ikonik bir baş balerin gibiydi ama kariyeri aniden sona erdi. Ondan sonra, tüm sahneden nefret etti ve ancak ben küçükken kariyerinin sona ermesiyle yüzleşmeye başladı, bu yüzden beni ilk etapta o gösteriye götürdü. Orada arkadaşları var; ünlü yönetmenler, koreograflar ve balerinler. Yine de benim o hayatı tecrübe etmemi istemedi. Bu yüzden babamı ikna etmeme yardım etmek yerine, *onu* ikna eden kişi o olmak zorunda kaldı. Şok edici, biliyorum. Kendim bile inanamadım. Sonunda her şey yoluna girdi ve baleye ilk gidişimden birkaç ay sonra derslere başlamama izin verdi." İç çekiyor ve meyve suyundan bir yudum alıyor. "Balerin olmak istediğimden o kadar emindim ki. Lisede birkaç gösteriye katılmayı bile başardım ve çok başarılı oldum, ama annem beni bir yıllığına üniversiteyi denemeye, akademik açıdan sanat eğitimi almaya ve belki de baleden daha çok sevip sevmediğimi görmeye ikna etti. Her şeyden çok macera ve babamın dikkatli bakışlarından geçici olarak da olsa ayrılma şansı için kabul ettim. En çok hangisini sevdiğimden emin değilim. Ben

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sadece yıl sonunda karar vereceğim." Başını kaldırıyor, gözleri açılıyor. "Bunun için özür dilerim. Kendimi kaptırdım sanırım."

"Ne hakkında?"

"Çok konuştuğumu söylemeyecek misin?" "Çok konuşuyorsun."

"Oh."

"Buna alışkınım."

"*Oh*." Bu seferki sırıtarak geliyor. "Ama biliyor musun, sen çok az konuştuğun için ben de senin yanında çok konuşuyormuşum gibi hissediyorum. Birinin sessizliği doldurması gerekiyor."

"Neden doldurulması gerekiyor?"

"Sosyalleşmek ve bağlantılar kurmak insanın doğasında yok mu?" "Bütün insanlar aynı değildir."

"Bu doğru. Daha önce senin tipin olduğunu fark etmemiştim." "Benim tipim mi?"

"Bir prense benziyor ve şeytanın zevklerine sahip. Beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve gafil avladı."

Dudaklarım sırıtarak eğiliyor. "Şeytanın zevkleri, ha?"

"Acı verirken yüzünü gördün mü, bir dakika, gülümsüyor musun?" Telefonunu çıkarıyor ve ben boş yüzüme döndükten çok sonra binlerce fotoğraf çekiyor gibi görünüyor.

Yine de sırıtıyor ve telefonunda gezinirken başarısından memnun görünüyor.

Kemerimin altındaki ani kalınlaşmayı hafifletmek için yerimde kayıyorum. "Acıdan nefret ettiğini söylemiştin. Bu hâlâ geçerli mi?"

"Kesinlikle. Kim acı çekmek ister ki?" Hâlâ telefonuna odaklanmış durumda.

Çenem sıkıştı ve kabı daha sıkı tutmaya başladım. Başlangıçta ona karşı yumuşak davranırsam yola geleceğini düşünmüştüm ama belki de sadece vanilya isteyen biriyle zamanımı boşa harcıyorum.

Ama onun zevklerini yanlış anlayamazdım.

Annika'nın içinde, özellikle de dikkat etmediğinde ara sıra ortaya çıkan bir itaatkâr var.

"Şeytani zevkimin bir parçası da sadece acı verdiğimde zevk alabilmemdir."

"Bilmiyor muyum?" Sahte bir tepkiyle başını sallıyor. "Dünkü aptal cezadan dolayı hâlâ ağrım var."

"Bana bak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bir saniye."

Uzanıp telefonunu aldım ve elinden fırlattım. "Bana bak dediğimde, bana bakacaksın."

Kalın kalın yutkunuyor ve yanaklarında kırmızı bir renk beliriyor. O allığı yalamak, kemirmek, dişlerimin arasında öğütmek istiyorum.

İşaret ve orta parmaklarımla çenesini kaldırıyorum, böylece dikkatinin merkezinde ben oluyorum. "Bunun geçici bir oyun ya da deneme olduğunu düşünüyorsan, neyle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok, küçük mor. Hayatını kahvaltı niyetine yiyip bitireceğim ve kimseye artık bırakmayacağım. Sana bir şey yapmanı emrettiğimde, bunu sorgulamayacaksın, bana tavır yapmayacaksın ve kesinlikle bu konuda şımarıklık etmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Dudakları titriyor, sonra onları birbirine

yapıştırıyor. "Cevabın nerede?"

"Hâlâ düşünüyorum."

"'Evet, anlıyorum' cevabında düşünecek bir şey yok."

"Hayır, söylediğin her şeye katılmayacağım. İlişkiler böyle yürümez. Vermek ve almak gibi şeyler vardır. Google'da arayabilirsin."

"Annika."

Titremesi devam ederken bile gülümsüyor. "Ne var Creighton?"

"Zorluyorsun."

"Ve sen de baskıcı davranıyorsun. Seks konusundaki hâkimiyetine ve hatta acıya bile razıyım, çünkü bu da zevk veriyor, ama hayatımı dikte edemezsin ya da kendi kurallarına göre yaşamamı sağlayamazsın. Bu Papa ve Jeremy 2.0 gibi bir şey ve ben hayranı değilim."

Çenesini bırakıyorum ve geri itiyorum. "Bu bir."

"Ciddi olamazsın değil mi?"

"İki."

"Oh, hadi ama. Fikrimi ifade edemez miyim?"

"Bana meydan okurken olmaz, hayır. Üç."

"Saymayı bırak, lanet olası."

"Konuşmayı kesmezsen olmaz. Dört."

"Sen-"

"Beş."

Bir şey söylemek için dudaklarını aralıyor ama hemen kapatıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana bakıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Görünüşe göre ağzını kapalı tutmak için mükemmel bir yöntem buldum. Kap
a O salatasını tekrar tekrar bıçaklarken ben sessizce yemeğimi bitiriyorum. çene
ni.
neredeyse hiçbir şey yemiyor. Gülümsememi bastırıyorum.

Sadece Annika, sadece hareketleriyle bile olsa ses çıkarmaya çalışırdı.

Ağzını birkaç kez açıyor, sonra cezalarına ekleneceğini hatırlayınca kapatıyor ve usulca inliyor.

Birkaç dakika boyunca çırpınışını izledim, bu manzara biraz fazla hoşuma gitti ve sonunda konuştum: "Bir şey mi söyleyeceksin?"

"Şu anda senden nefret ediyorum."

Çenem sıkıştı. "Altı. Bir dahaki sefere konuşmadan önce düşün."

"Senden hâlâ nefret ediyorum. Geçen hafta senin için özgürlüğümü feda ettiğime inanamıyorum."

"Yedi." Başımı eğiyorum. "Özgürlüğümü feda ettim de ne demek?"

"Gerçekten Kill, Niko ve Gaz'ın iyi niyetlerinden dolayı gitmene izin verdiklerini mi düşündün?"

Gözlerimi kısıyorum. "Takma ad kullanma. Onların isimleri var."

"Oh, lütfen. Ayrıca, mesele bu değil. Konağı senin yaktığını düşündüler ve Elitlerle olan yakınlığın göz önüne alındığında en olası aday da sendin, bu yüzden suçu başka yöne çekmek için onlara tüm gece boyunca benimle olduğunu söyledim. Doğal olarak Jeremy bunu öğrendi ve beni ev ve kampüs hapsine aldı."

Kapları ve kabı yere bıraktım. Elitlerin malikanesinde uyandığımda Remi hiperaktifti, bana en sevdiği spawn olduğunu söylüyor ve artık onu endişelendirmememi istiyordu.

Ayrıca Heathen'lardan beni almaları için bir telefon aldıklarını söyledi, bu yüzden Nikolai'nin beni bayıltarak bir hata yaptığını anladığını ve gitmeme izin vermeye karar verdiklerini düşündüm. Annika'nın bununla bir ilgisi o l d u ğ u n a asla inanmazdım. İyi kız Annika. "Çatışma kötüdür" Annika.

Yok artık, bir keresinde Ava'ya tam olarak bu cümleyi söylediğini duymuştum. Çatışma kötüdür ve her ne pahasına olursa olsun kaçınılmalıdır.

Jeremy'nin onun güvenliğinden endişe ettiği için etrafındaki güvenliği sıkılaştırdığını ve REU'nun yurduna gelmesini engellediğini sanıyordum.

Meğer onu özellikle benden uzak tutuyormuş. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elini havaya kaldırır. "Önemli olduğunu düşünmemiştim."

"Evet, öyle. Kendini tehlikeye atmaman konusunda seni uyarmadım mı? Kardeşinle başa çıkabilirdim."

"Peki bunu ne zaman yapacaktın? Kâfirler seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeden önce mi, sonra mı?"

"Fark etmez. Ciddiyim, Annika. Başkaları için kendini feda etmeyi bırak. Ben dahil hiç kimse buna değmez."

"Buna ben karar veririm, sen
değil." "Annika," diye
uyarıyorum.

"Sekiz mi? Her neyse."

"Dokuz olsun."

Sinirli bir nefes veriyor ama bana yine o masumiyetle bakıyor. "Sen mi yaptın?"

"Ne yapmak?"

"Konağı yakmak mı?"

"Yaktığımı mı
düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Heathens'ın yerleşkesinde bir kundaklama geçmişiniz var. Bunu neden yaptın bu arada?"

"Bilmeniz gereken bir şey yok."

"O zaman odama gelmeye ne dersin? O kadar yer varken neden oraya geldiğini bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum."

"Bir kaçış yolu bulmaya çalışıyordum." Herhangi bir balkonu kullanabilirdim ama bilinçaltımda onunkine atladım.

Verandadaki mor minderler ve kız peluşları düşünüldüğünde fark edilmesi daha kolaydı.

O zamanlar neden balkonuna girmeye karar verdiğimi bilmiyordum ama şimdi biliyorum.

Annika Volkov'a ve onun sinir bozucu, geveze varlığına karşı hiçbir ilgim olmadığını düşündüğüm zamanlarda bile, o etrafta olmadığında onu aradım. Bunu asla yüksek sesle dile getirmedim, ama orada olmadığında fark ettim.

Kendime rağmen.

O zamanlar, üç gün boyunca kızların dairesine gelmedi ve erkek kardeşinin malikanesine hapsedildi.

Ve bir parçam onu görmek istiyordu.

Cevabım karşısında omuzları düştü ama "İkinci yangının sebebi bu muydu? Ek binadaki işi bitiremediniz ve kapsamınızı genişletmeye mi karar verdiniz?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ve bu süreçte hayatını riske mi atacaksın?"

"Büyük iyilik için küçük fedakârlıklar, değil mi?" Tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve parmakları titriyor. Söylediği sözlere kendisi bile inanmak istemiyor.

"Eğer düşündüğün buysa, burada işimiz bitti." Ayağa kalkıyorum.

Annika benimle birlikte ayağa fırlıyor ve kolumu tutuyor. "Bu doğru mu?"

"Bilmiyorum. Sen söyle. Sana zarar vereceğime, sonra da seni *ve* kardeşini kurtaracağıma inanıyor musun?"

Sessiz kalıyor.

"Buna inanıyor musun Annika?"

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Ama bunu senden duymak istiyorum."

"Seni asla incitmem."

Uzun bir nefes alıyor ve gözlerindeki ışık yavaşça geri geliyor. Biraz gülümsüyor ve önümde duruyor, onu cüceleştirecek kadar yakınımda. "Seks dışında demek istiyorsun."

"Seks dışında, velet."

"Ya çok fazla olmaya başlarsa ve artık gerçekten dayanamazsam? O zaman ne yapacağım?"

"Bir kelime seç ve söyle. Duracağım."

"Ohh, güvenli bir kelime gibi mi?"

Daha çok karanlığımdan bir mola gibi. Ama başımı salladım. "Evet, güvenli bir kelime.

Ne olmasını istiyorsun?"

"Menekşe," diyor düşünmeden. "Renk olarak sevmiyorum. Mordan daha az üstün."

"Neden şaşırmadım?"

"Çünkü beni tanımaya başlıyorsun. VIP olduğun için tebrikler."

Alnına alaycı bir fiske vuruyorum, acıtacak kadar sert değil.

Saldırıya uğrayan derisine bir avuç içi vuruyor. "Bu ne içindi?"

"Küçük akıllı ağzın için."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim-oh hayır!" Gökyüzüne bakıyor, gökyüzü açılıyor ve yağmur yağıyor. "Saçlarım. Haydi, İngiltere. Lanet olsun."

Elleriyle başını kapatarak alt kata açılan kapıya doğru koşar.

Kapı aralığına sığındıktan sonra arkasına bakıyor ve beni bıraktığı yerde duruyor buluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gökyüzüne bakıyorum, yağmurun saniyeler içinde beni ıslatmasına izin veriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve üzerimden geçmesine izin veriyorum.

Yağmuru hep sevmişimdir.

O gün hastanede uyandığımda ve annem ve babamla ilk kez tanıştığım gün yağmur yağdı. Bir bakıma yağmur her şeyi silip süpürüyor.

Kanlı bir geçmiş de dahil.

Geçici de olsa bana yeni bir başlangıç verdi. "Creighton, ne yapıyorsun?"

"Yağmuru hissediyorum." "Ama hepiniz ıslandınız!"

Dudaklarım sırıtarak eğiliyor. "Bu yorumun benim hakkımda mı yoksa senin hakkında mı olması gerekiyor? Son kontrol ettiğimde, cezalandırdıktan sonra amın tamamen ıslanmıştı."

"Seni... lanet olası sadist sapık."

"Ve bu da on." Gözlerimi açıyorum, başımı ona doğru eğiyorum ve elimi uzatıyorum. "Buraya gel."

"O yağmurun ortasında dışarı çıkacağımı düşünüyorsan, delirmişsin demektir." "Bu çılgın dünyada çılgınlık normal değil mi?"

"Hayır. Bu kadar güzel görünmek için iki saatimi saçımı düzeltmeye harcadım." "Yağmurdan saklanmaya devam edersen, kaçıracaksın."

"Saçımı ve kıyafetlerimi mahvetmektense kaçırmayı tercih ederim. Tüm yiyecekler bile mahvoldu."

Omzumu kaldırıyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Annika muhtemelen saçını kurutmak için aşağıya iniyordur. Etrafta bir yerlerde yedek kıyafetleri varsa hiç şaşırmam. Bu tür durumlar için her zaman hazırlıklıdır.

Her zaman en iyi şekilde görünmek için çabalar, sanki daha azı kişiliğine doğrudan bir hakaretmiş gibi.

Yavaş bir klasik müzik havayı doldururken, küçük bir el benimkine doğru kayıyor ve yumuşak menekşe kokusu burun deliklerimi dolduruyor. "Eğer saçımı mahvedeceksem, benimle dans etsen iyi olur."

Gözlerimi açıyorum ve sırılsıklam olmuş minyon yüzüne bakıyorum. Su damlacıkları yanaklarından boynuna doğru süzülüyor. Beyaz bluzu şeffaflaşmış, askısız sütyenine yapışmış ve yuvarlak, diri göğüslerinin bir kısmını ortaya çıkarmıştı.

Aşağı inmeden önce kapüşonumu ona vermeyi aklıma not ediyorum ki kimse onu bu halde görmesin.

"Ben dans etmem," diyorum ona.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Merak etme. Sana öğreteceğim." Elini omzuma koyuyor ve benimkini beline yerleştiriyor, sonra müziğin ritmine göre yavaşça hareket etmeye başlıyor.

Kollarımda çok küçük ve doğru hissediyor.

Onunla ziyafet çekme, onu yiyip bitirme ihtiyacı içimde bir dürtü gibi titreşiyor.

Açık.

Ve

devam

et.

Ve lanet olsun.

Yüzümdeki hayvani ihtiyacı görmüş olmalı, çünkü dudakları aralandı. Hava daralıyor, ona şaplak attığımdan beri artan dayanılmaz gerginlikle yer değiştiriyor ve o da bundan boşalıyor.

Sadece acıya aldırış etmedi, aynı zamanda bundan tahrik oldu.

Sonunda sınırlarını bulmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimi merak ediyorum. Acaba bu sınırlarda duracak mıyım?

"Şimdi beni döndürüyorsun," diye fısıldıyor, sesi sessizlikte çok yüksek çıkıyor. Sonra elimi kullanarak vücudunu bir tüy zarafetiyle döndürüyor.

Zarafeti ve kollarımda ne kadar doğru hissettirdiği, onu bana doğru bastırmak istediğim için tuzağa düştüm, bu yüzden onu geri çektim ve göğsüme çarptı.

Nefes nefese kaldığı anda başımı eğiyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Annika bana karşı gevşiyor, muhtemelen şoktan dolayı ağzı hafifçe açılıyor ve ben de bu şansı dilimi içeri sokmak için kullanıyorum.

Sanki bir tat, bir yudum için açlıktan ölüyormuşum gibi onunla ziyafet çekiyorum. Bir öpücük.

Dudaklarım onunkilere bastırıyor, dilim onunkilere el koyuyor, yalıyor, emiyor, ısırıyor, ısırıyor ve *ısırıyor*.

İnliyor, elleri omuzlarımda gevşiyor ve bu onu canlı canlı yemem için bir davetiye de olabilir.

Onu daha önce hiç öpmediğim gibi öpüyorum, çünkü daha önce hiç öpüşmemiştim, bu eylemin bir değeri olduğunu hiç düşünmemiştim - ta ki bu yıkıcı top hayatıma buldozer gibi girene kadar.

Dudaklarım doymak bilmeyen bir canavarın enerjisiyle onunkilerle ziyafet çekiyor, ta ki nefesi kesilene, vücudu benimkiyle şekillenene kadar. Ta ki onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi çözemeyene kadar.

Yağmur bu anın tanığı gibi üzerimize yağıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Annika Volkov'un benden kaçamayacağına karar verdiğim an. İstese bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

15

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Hayatımın alt üst olduğu günden bu yana iki hafta geçti.

Creighton ile yağmurda dans ettiğim ve onun beni öptüğü günden beri. Ben.

Ya da daha çok beni bütün olarak yuttu ve kalıntılarla ziyafet çekti. bayılacağımı düşündüm.

Öpüşmenin ölüm kalım meselesi olduğunu hiç bilmezdim ama Creighton belli ki bu inancımı tek tek yıkmayı kendine görev edinmiş.

Ondan önce, acıya karşı çok hassas olduğumu düşünürdüm, ama her cezada, elinin her tokadında, belki de bu ahlaksızlıktan zevk aldığımı düşünmeye başlıyorum. Belki de hassaslığım bu kadar hoşuma gitmesinin bir başka nedenidir.

Ya da belki sonrasında gelenlerden hoşlanıyorumdur - kontrol edici dokunuşlar, dünyayı sarsan orgazm.

Gözyaşlarını bile.

Ondan önce ağlamanın bir zayıflık olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise ne zaman ağlasam Creighton'ın şiddeti bir kademe daha artıyor ve beni tamamen yutuyor.

O böyle bir sadist.

Ama o *benim sadistim*.

Son iki haftadır beni bilmediğim kavramlarla tanıştırıyor. Beni tokatlarken ağzımı külotumla veya parmaklarıyla tıkamak gibi - bundan biraz fazla zevk aldı. Ya da orgazm olmak için yalvarmamı sağlamak, berbat bir hale gelene kadar beni sürekli tahrik etmek gibi.

Ama aynı zamanda bana acıyı kucaklamayı, onunla savaşmayı bırakmayı öğretti ve bunu yaptığım anda zevk çok daha kolay geliyor.

Kısmen, onun hizmetlerine alışmaya başladığım için.

Kısmen acının arkasındaki kişi o olduğu için. Başkası değil, Creighton.

Gerçi onu idolleştirmeyi uzun zaman önce bıraktım. O sadece kusurlu bir insan değil, aynı zamanda bazen ondan hoşlanmıyorum. Özellikle de zorba moduna girip temel istekleri reddettiğinde.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hayır dersem, cezalandırılırım.

Eğer ona karşı gelirsem, ben de cezalandırılırım.

Şımarıklık yaptığımı düşünürse mi? Evet, bu başımı büyük derde sokar.

Bazen, kusursuz kontrolü onun bazı parçalarını içeride kapalı tutmanın bir yolu gibi görünüyor.

Bu teori, içimde bir isyanın yükseldiğini hissettiğinde cezamı daha da derinleştirdikçe daha akla yatkın hale geliyor.

O öpücükten sonra aramızdaki bir duvarın yıkıldığını hissettim. Üzücü haber şu ki, giderek daha fazla duvar keşfediyorum.

Sanki beni bir kol boyu uzakta tutuyor, gerçek doğasına göz atmayacak kadar uzakta.

Acı çektirmeden zevk alamayan sadistin ötesini kastediyorum.

Bu yüzden onu konfor alanından çıkarmaya çalışıyorum. Bu da temelde randevu talep etmekle oluyor. Evet, bunun için cezalandırılıyorum ama buna değer.

İlk başlarda sık sık barınağın çatısında buluşup öğle yemeği yiyorduk ama Jeremy geçen hafta güvenliği gevşetti.

Artık gardiyanlar beni takip etmiyor ve arkamı kollamak zorunda kalmıyorum. Kızlarla takılmaya bile gidiyorum - yine de geceleri yurtta geçirecek aşamada değilim.

Özgürlüğüm için ayağımı yere vurmak zorunda kaldım, babamı ve annemi aradım ve beni zincirlemeye devam ederlerse kaçacağımı söyledim.

"Tabii kaçabilirsen," dedi babam kesin bir ifadeyle, ama sonra Jeremy'ye beni özgür bırakmasını söyledi.

Babamın tek derdi sert sevgi.

Ama her neyse, uzun zamandır beklediğim özgürlüğü kazandıktan sonra Creighton'la sinemaya gittik ve şaşırtıcı bir şekilde film sırasında hiç uyumadı.

Ayrıca dağlara doğru koşmaya gittik, daha doğrusu o beni sürükledi. *Ne?* Ben yürüyüşü sevmem. Ona öyle deniyor. Koşu değil, lanet yürüyüş.

Ben çırpındıkça, kızardıkça ve her on dakikada bir mola talep ettikçe o sadece gülümsedi ve başını salladı.

Gülümsemesini görebildiğim için rahatsızlığa değmiş olabilir. Özel baskılar kadar nadirdirler ve kalp sorunlarına neden olabilirler. Bu yüzden belki de onları sık sık göstermemesi bir lütuftur.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayrıca, ne onları ne de onu paylaşmak istiyorum. Ama bugün biraz zorundayım.

Ava, Cecily ve ben dövüş kulübüne gittik. Burası REU ve The King's U öğrencilerinin birbirlerini dövdüğü yer. Bunun için bir şampiyonaları bile var. Yaşadıkları tüm rekabetler için bir havalandırma çıkışı gibi.

Heathens şampiyonanın müdavimlerinden olduğu için Jeremy buraya girmeme izin verilmediğini açıkça belirtti.

Beni en son bulduğunda, herhangi bir kavga bile izlemeden beni dışarı çıkardı ve ev hapsine aldı.

Bu yüzden bu sefer gizlice girmek zorunda kaldım. Büyük boy bir kapüşonlu giydiğimden, saçlarımı gizlediğimden ve hatta güneş gözlüğü taktığımdan emin oldum.

Gece olduğu ve parlayan ışıklar yüzünden görüşüm pek iyi değil ama Creighton'ın yarı finalde Nikolai'den başkasına karşı verdiği mücadeleyi izleyemeden dışarı atılmaktan iyidir.

Her zaman birinin yüzünü mahvetmeye ve başka birinin hayatını sonlandırmaya hazır görünen aynı Nikolai.

"Onu durdurmayı denediniz mi?" Kızlara yarı ürkek bir sesle soruyorum.

Cecily, "Creighton'ı savaşmaktan kimse alıkoyamaz," diyor.

"Aiden Amca bile." Ava kalabalığı daha iyi görebilmek için parmak uçlarına kalkıyor. "Ve Aiden Amca tanıdığım en acımasız insan, şaka yapmıyorum."

"Belki de acımasızlığını babasından almıştır?" Creighton'ın ringin kenarında Remi'yle konuştuğunu, daha doğrusu Remi konuşurken onu dinlediğini görerek soruyorum.

Sadece siyah bir şort giymiş, fiziğini ve örümcek dövmesini sergiliyor. Ben de onu yakından izlemekten kendimi alamıyor, çarpıcı detaylarda kayboluyorum.

Sayamayacağım kadar çok model gördüm ama benim gözümde Creighton yaşayan en güzel erkek.

Ve evet, ben önyargılıyım.

"Hayır," diyor Cecily. "Aiden Amca şiddet yanlısı değil. Yakınından bile geçmez. O sadece hesapçı ve metodik bir adamdır."

"Evet, ama gerekirse şiddete başvurabilir. Babam her zaman Creigh'in Aiden Amca'nın oğlu olduğuna inanamadığını söyler. Çok tatlı ve terbiyeli ve aslında babamın kişiliğine uyuyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tatlı mı? Şaşkınlıkla Ava'ya bakıyorum. Aynı Creighton'dan mı bahsediyoruz yoksa onun bir şekilde ikizi mi var?

Cecily sırıtıyor. "Evet, baban belli ki Creigh'i ağabeyine tercih ediyor."

"Şşş. Ben eğlenirken kötü büyüden bahsetme." Cecily'nin *üzerinde* "*Şiddet cevap değildir*" yazan tişörtünü işaret ediyor. *Şiddet bir sorudur ve cevabı da evettir.* "Ve sen buraya kesinlikle eğlenmeye geldin."

"Bunu bana alan sendin."

"Sana çok yakıştı." Sırıtıyor. "O korkak Glyn'e bunu giydirmeliydim. Bizi yine ektiğine inanamıyorum."

"Şiddetten nefret etmiyor mu?" Ben tedarik ediyorum.

"Daha çok Killian'la ilgileniyor gibi. Yine de onu destekliyorum. O kızın uzun zaman önce sevişmeye ihtiyacı vardı."

"Yine de keşke The King's U'dan bir öğrenci dışında biriyle birlikte olsaydı," diye mırıldanıyor Cecily, sonra bana gülümsüyor. "Alınma ama."

"Alınmadım." Creighton'a odaklanmışken dalgınca bir el sallıyorum.

Ringin diğer tarafında Nikolai kollarını iki yana açar ve başını arkaya yatırır, gözleri kapalıdır.

Siyah saten cüppesi tamamen açılarak kırmızı şortunu ve göğsünü kaplayan abartılı dövmeleri ortaya çıkarır.

Sanki şeytani bir ayin yapıyor.

İşin iyi tarafı, Jeremy ve Gareth'ın onun yanında olması, böylece onlara göz kulak olabilir ve bu yöne gelirlerse kaçabilirim.

Kardeşim gelecek hafta ikinci yarı final maçında Landon'a karşı dövüşecek ve ben bunu izlemek için kesinlikle buralarda olmayacağım.

Nikolai'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve doğrudan bana baktı.

Kahretsin.

Yarı yarıya Ava'nın arkasına saklanıyorum ama bakışları değişmiyor. Jer'e açık uyarılarına rağmen buraya geldiğimi söylerse, fildişi kulede bir bölüm daha geçirmeye mahkum olacağım.

Bekle.

Yanlara doğru hareket ediyorum ve Nikolai'nin bakışları

beni takip etmiyor. O...

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun görüş alanını takip ederek arkamızda duran Brandon'ı buluyorum. Nikolai'nin vahşi bakışlarıyla karşılaştığında eli saçının arkasını çekiştiriyor, dudakları büzülmüş, gözleri sert.

Onu ilk kez bu kadar üzgün, bu kadar tedirgin görüyorum. "Bran!"

Ava ona yarı sarılıyor. "Burada ne işin var?"

Yüz ifadesi normale döner ve elini ensesinden çeker. "Remi grup sohbeti aracılığıyla bize yalvardı."

"Öyle mi yaptı?" Cecily soruyor. "Bunu bize göstermen için sana ne kadar rüşvet vermem gerekiyor?"

"Rüşvete gerek yok." Telefonunu çıkarır ve *Lord Remi'nin Yardımcıları* adlı bir grup sohbetine gider.

Remington: Bu gece yarı finalde en sevdiğim ve tek sevdiğim spawn dövüşecek! Hepinizin gelip en küçük pisliğimiz için tezahürat yapmanızı istiyorum. Yemin ederim gözlerim yaşardı. Ne zaman bu kadar büyüdü?

Onun hakkında çocukmuş gibi konuşmayı kes.

Remington: Siktir git, psikopat. Ona sürekli kardeşim diyorsun.

Eli: Ama bunu sadece ben yapabilirim.

Landon: Bunu her zaman arkandan yapabiliriz.

Eğer bir gün daha yaşamak istiyorsan, hayır. O benim kardeşim.

Landon: Ve küçük kuzenim.

Creighton sohbetten ayrıldı

Remington: Vesaire, vesaire, vesaire. Saçmalıklarınla yavrumu korkutup kaçırdın. O benim kuzenim ve yavrum, ama bununla övündüğümü görmüyorsun, gerçi övünmeliyim de. Her neyse, dövüş kulübünde kimler olacak?

Remington Creighton'ı sohbete ekledi **Brandon:**

Biliyorsun şiddet benim tarzım değil. **Landon**:

Önce yalvarın, lord hazretleri.

Evet, yalvar. Ve zamanımıza değsin.

Remington: Bu ne biçim bir sapıklık böyle? Yalvaracağım tek zaman ikinizin de cehenneme atılacağı zamandır. İşte o zaman dizlerimin üzerine çöküp Şeytan'a canlı canlı derinizi yüzmesi ve benim de izlememe izin vermesi için yalvaracağım.

Landon: Sanırım bu yalnız gideceğin anlamına

geliyor. **Eli:** Üzgün görünmeni istemeyiz Remi.

Landon: Fangirls onaylamazdı.

Sevişme haklarını kaybedebilirsin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Remington: Tamam, sizi pislikler. Lütfen gelin.

Landon: Kelime oyunu mu?

Remington: Siktir git, Psycho 2.0. Bundan birine bahsedersen seni öldürürüm. Tamam mı? Tamam mı? Tamam.

Creighton sohbetten ayrıldı

Cecily gülüyor ve Ava da kıkırdamadan önce bir süre ekrana boş boş bakıyor.

Cecily, "Bana ekran görüntülerini göndermen için sana para ödeyeceğim," diyor. "Onları bedavaya alabilirsin."

"Bran'i hak etmiyoruz." Onu kolundan yakalar.

"Kaltak, tüm dünya Bran'i hak etmiyor." Ava bir kolunu onun boştaki omzuna doluyor.

Onu kurnazca üzerinden atıyor. "İltifatınız için teşekkürler ama ben hâlâ bir gün daha yaşamak istiyorum."

Gözlerini deviriyor ve geri adım atıyor.

"Creighton her zaman sohbeti bırakır mı?" Ben soruyorum.

Bran gülümser. "Evet, Remi de onu geri e k l i y o r. Kedi fare oyunu gibi."

"Sizinle konuşuyor mu?"

"Nadiren."

"AMAN TANRIM." Ava dikkatle beni izliyor. "Ne?"

"Seni küçük sürtük! Bunca zamandır Creigh'e takıldığın için Sahte Erkek Arkadaş Operasyonu'na ara verdiğini söylüyordun, değil mi?"

"Şimdi sen söyleyince." Cecily gözlerini bana dikiyor. "Belki de artık Creigh'in yanına yapışmamasının nedeni baş başa vakit geçiriyor olmalarıdır."

"Ayrıca Creigh bana bugünlerde sinemadaki en iyi filmin hangisi olduğunu sordu," diye ekliyor Bran dehşet içinde.

"Randevu mu?" Ava'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Cray Cray *randevuda* mı? Bu çok büyük bir olay. Ayrıntılara ihtiyacımız var, *hepsine* ve sırayla. Öpüştünüz mü? Seviştiniz mi?"

Yüzüm kıpkırmızı görünüyor olmalı ama yine de boğazımı temizliyorum. "Ben... sizin neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Üçü bana yaklaşıyor, ama cevaplar için beni sorguya çekemeden kavga başlıyor.

Bu kesinlikle dikkatlerini çeker.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Uzun bir nefes alıyorum ama hakem başlama anonsunu yapar yapmaz Nikolai Creighton'ın üzerine atılınca nefesim boğazımda düğümleniyor.

Çoğu dövüşçü ilk birkaç saniyeyi birbirlerinin etrafında dikkatlice dönerek geçirir. Nikolai değil.

Şiddet uygulamak için doğmuş. Baştan aşağı bir mafya prensi.

King's U'nun kalabalığı ilk darbeyi indirdiğinde çılgına dönüyor ve Creighton'ın yüzü yana doğru uçuyor.

Dudaklarımdan bir nefes dökülüyor ve tüm vücudum kaskatı kesiliyor.

REU'nun kalabalığı hep bir ağızdan Creighton'ın soyadını söylemeye başlıyor. Ava ve hatta Cecily bile katılıyor.

"Kral, kral, kral!"

Bırakın konuşmayı, doğru düzgün nefes bile alamıyorum.

Creighton geriye doğru sallanıyor ama düşmüyor. Yumruğunu savuruyor ve yumruk Nikolai'nin suratına iniyor. Burnundan kan damlıyor ve inliyor, sonra sarılı eliyle burnunu siliyor.

Bir süre devam ederler, biri vurur ve diğeri daha sert yumruk atmadan önce geri sıçrar.

Kalabalıktan gelen tüm bağırışlar, çığlıklar ve haykırışlar tek bir ses haline gelene kadar birbirine karışır.

Kalıp birbirlerini yumruklayıp uçurmalarını izlemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Ama izliyorum çünkü bu da Creighton'ın bir parçası.

Böyle olmasının bir nedeni olmalı. Neden cinsel acı ve şiddet uygulamaya bu kadar niyetli?

Ve bununla tanışmam gerekiyor.

Ancak o zaman Creighton'ı anlayabilirim.

Ve bunu her şeyden çok istiyorum. Onun acı dolu kirpiklerini alıp bu hale gelmesinin sebebinden saklanamam.

Remington ringin kenarına atlar, ona seslenir ve tezahürat yapar. Kısa süre sonra Landon da ona katılır, yüzünde sıkılmış bir ifade vardır.

Cecily ve Bran onu görünce hareketsiz kalırlar. Sadece Ava aşağı yukarı zıplamaya devam ediyor. "Yakala onu, Cray Cray! Seni seviyoruz!"

"Şimdi biliyor musun?"

Ava aniden duruyor ve hepimiz çakıllı sese doğru dönerken ağzı hafifçe açık kalıyor.

Yeni gelen kişi Eli'den başkası değil. Onunla hiç tanışmadım, ama onu etrafta gördüm ve Ava onu takip edebilmek için IG'de takip etmemi sağladı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O da beni takip etti, yani ortak olduğumuz ama hiç konuşmadığımız o garip durumdayız.

Ayrıca, o Creighton'ın kardeşi ve IG'si onunla ilgili güncellemelerin olduğu birkaç yerden biri. Bazıları aile ortamında ama çoğu Creighton'ın arka planda uyuduğu ve Eli'nin aşağıdaki gibi başlıklar attığı selfie'ler:

Uyuyan Güzel'in günlükleri belgeleniyor. 100. Gün.

Arsız herif ben konuşurken uyuyakaldı. Bu küstahlık çok küstahça.

Ona benimle uyku arasında bir seçim yapmasını söyledim. Kafasını çarşafla örttü. Konuştuğumuz gibi kardeşlik haklarını iptal ediyor.

Eli King küçük kardeşine hiç benzemiyor. İkisi de yakışıklı ama Creigh güzel bir prense benzerken, Eli daha çok seri katil bir prense benziyor. Yapısı daha zayıf, yüz hatları daha keskin, hatta kesici. Ve saf metalle yarışabilecek siyah saçları ve koyu gri gözleri var.

Görünüşlerindeki büyük farkın, birinin ebeveynlerinden birine daha çok benzemesinden kaynaklanabileceğini düşünmüştüm ve Eli'nin durumunda da bu doğru. Babalarının karbon kopyası gibi görünüyor. Creighton ise annelerine hiç benzemiyor, o yüzden belki de aileden başka birine benziyordur.

Ava'nın yüzü saniyeler içinde kıpkırmızı oldu ama yine de "Satanik ayinler yapmak için karanlıkta saklanman gerekmiyor mu?" dedi.

"Önemli bir malzemeyi kaçırıyorum." Yüz ifadesi değişmiyor. "Kan."

Vay canına. Tamam. Belki de King kardeşler ilk düşündüğümden daha çok birbirlerine benziyorlardır.

"Annika, değil mi?" Bana elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum. "Eminim Creigh sürekli benden bahsediyordur."

"Aslında bilmiyor." Sırıtıyorum, sonra devam ediyorum, "Ama senin hakkında bir şeyler duydum."

Kaşları çatıldı. "Ondan değil mi?"

"Hayır mı?" Muhtemelen duymak istediği şeyin bu olmadığını düşünerek garip bir şekilde cevap veriyorum.

"Arsız piç." Bakışları giderek kızışan kavgaya kayıyor. "Buradan çıkmak ister misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cecily'ye bir bakış attım ama o, bu mücadele şu anda yaşanmakta olan nükleer savaştan daha önemliymiş gibi davranıyor.

Ava dişlerini gıcırdatıyor ama o da önüne bakıyor.

Brandon kavgaya o kadar dalmıştı ki bir santim bile kıpırdamadı. O kadar sessizdi ki burada olduğunu bile unutmuştum.

Ava sonunda, "Onu rahat bırakın," diye mırıldanıyor.

Eli'ın dudaklarında zalim bir gülümseme belirir. "Annika'ya sormam gereken birkaç şey var. Uzun sürmez."

İkisi birbirlerine ters ters bakarken, ya da daha çok Ava öyle yaparken, o mükemmel sırıtışını yerinde tutuyor.

Aralarında ne olup bittiğine dikkatim dağıldı çünkü ringde bir şeyler değişti.

Kalabalık çılgına dönüyor ve bunun nedeni Creighton'ın Nikolai'yi köşeye sıkıştırmış olması.

Punch.

Punch.

Punch.

Yüz ifadesi vahşileşmiş bir halde tekrar tekrar sürüyor. Nikolai kendini korumaya bile çalışmadan çılgınca bir kahkaha patlatır.

Bran'in elini ensesine götürdüğünü ve kısa saçlarını öyle şiddetli bir şekilde çektiğini görüyorum ki irkiliyorum.

Nikolai güldükçe Bran'ın saç çekmesi daha da vahşileşiyor.

Hakem Creighton'ın sayı farkıyla kazandığını anons ediyor. REU'nun kalabalığı çılgına dönüyor ve soyadını haykırıyor.

Cecily alkışlar. Bran arkasını döner ve tek kelime etmeden oradan ayrılır.

Eli ve Ava hâlâ Ava'nın dövüşe odaklanamamasına neden olan o tuhaf duruşu sergiliyorlar ve bu tür sahnelerde en hevesli olan Ava olduğu için bu da bir şey ifade ediyor.

Arkama bir göz atıyorum ve Creighton çember direklerinden birinden atladığında nefesim kesiliyor. Remi ve Landon'ı tamamen görmezden geliyor ve bize doğru koşuyor.

Kalabalık ona doğru yönelir ve bazıları sırtına vururken bazıları da elini sıkmaya çalışır. Hiçbirine aldırış etmiyor. Tek odak noktası benim.

Dudağında bir kesik var ve yüzü savaştan yeni çıkmış bir yeraltı lorduna benziyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Oh, hi-" Söyleyeceğim her şey, beni belimden tutup yanına yatırdığında boğazımda düğümleniyor.

Kardeşine ters ters bakarken Creighton'ın sesi en iyi ihtimalle kısıktı. "Bana ait olandan uzak dur."

Ve sonra beni kulüpten dışarı sürükledi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

16

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

"Hey, yavaşla..."

Creighton'ın geniş adımlarına ayak uydurmak için neredeyse koşuyorum. Muhtemelen onun hareketleri karşısında benim kadar şaşırmış olan şaşkın öğrencilerin yanından uçarak geçiyoruz.

Ya da belki de yarı çıplak olduğu içindir, bilenmiş kasları sergileniyor ve sadece şortu kalçalarından aşağı sarkıyor.

Daha önce hiçbir dövüşünü izlemeye gelmemiş olsam da Creighton King'in son şampiyon olduğu bilinen bir gerçek. Geçen yılki şampiyonluğu kazanmasının ve o zamandan beri her maçını kazanmasının nedeni de bu kopukluğu.

Bu yüzden dövüşün sonunda soğukkanlılığını kaybetmesi bir tür küfür gibi görünmüş olmalı.

Bileğimi tutuşu, dövüşme düşüncesini aklımdan geçirmemi yasaklıyor. Tek yapabildiğim ona ayak uydurmak ya da uydurmaya çalışmak. Daha iyi görebilmek için güneş gözlüklerimi çıkardığımda yere düşüyorlar ama onları almama izin vermiyor.

Yürümeye devam ediyoruz, öğrencilerin ve yerel halkın yanından geçip gidiyoruz ve sonra boş sokaklardan aşağı inip kapalı dükkanların önünden geçiyoruz. Sakinleştirici bir tonda konuşmaya, ona yavaşlamasını söylemeye çalışıyorum ama beni duymuyor.

Tek amacı ayaklarımı yerden kesmek olan bir canavar.

Gece havası iliklerime kadar işliyor ve kapüşonlu giydiğim için şükrediyorum, sadece beni sıcak tutmakla kalmıyor, aynı zamanda çok ihtiyaç duyduğum anonimliği de sağlıyor.

"Kaçırılmakla falan bir sorunum yok ama lütfen daha yavaş yürüyebilir misin?" Şaka yapmaya çalışıyorum. "Bu hızla devam etmek imkânsız."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri kararmış ve gerginliği vücuduna yayılmış. "Kapa çeneni."

Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Sanırım bu kızgın olduğu anlamına geliyor. Hayır, belki de bunun bir adım ötesindedir.

Ama bu yıkıcı duygular neden bana yöneliyor? Ben yanlış bir şey yapmadım ki.

Bilmeden durumumu daha da kötüleştirmemek için dilimi ısırdım ve beni Tanrı bilir nereye sürüklemesine izin verdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bir yolculuktan sonra sahile varıyoruz. İnsanlar genellikle kum olan yerlere giderler, böylece suyun ve manzaranın tadını çıkarabilirler.

Kesinlikle Creighton değil.

Beni sivri kısımları vahşi hayvan dişlerine benzeyen kayalık bir alana götürüyor.

Kurtulmak için mücadele ediyorum. "Hayır, hayır. Oraya gitmeyeceğim."

Elimi çekiyor ve ben de ayaklarımı yere basıyorum. "Oraya gitmeyeceğimi söyledim. Tuhaf şeyler o kayalıklarda yaşıyor ve bir sonraki kurbanlarını bekliyorlar. Karanlıkta ne tür bir hayvanın üzerime atlayacağını kim bilebilir?"

"Endişelenmen gereken tek hayvan benim."

Dudaklarım aralanıyor ve şaşkınlık anımı kullanarak bileğimden çekiştiriyor, beni de kendisiyle birlikte büyük bir kayanın tepesine çıkarıyor.

Etrafımı dikkatle izliyorum. Buralar karanlık, gökyüzü bulutlu ve sadece uzaktaki bir sokak lambası geceye bir mola veriyor.

Dalgalar, omurgamdan aşağıya bir ürpertinin süzülmesine neden olan bir vahşilikle kıyıya çarpıyor.

Creighton beni öne doğru fırlatıyor, öyle ki sırtım suya dönük duruyorum ve o üzerimde yükseliyor.

Karanlıkta canavar gibi görünüyor, geceden koparılmış ve ceza vermek için özel olarak yapılmış bir parça.

Güzel bir tene sarılmış tehlikeli bir şiddet. Saç çizgisine kuru kan yapışmış, dudağının köşesi kesilmiş ve elmacık kemiğini bir çürük süslüyor.

Tek bir hareketle bana doğru bastırdığında hala onu inceliyorum, aç bakışları beni çıplak bırakıyor ve her oksijen alımında yoğunluğu dalgalanıyor.

Ayağım kayıyor ve onun gergin koluna tutunurken irkiliyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Bunu sana sorması gereken kişi

benim." "Ben mi?"

Hiçbir şey söylemiyor, bana ters ters bakmaya devam ediyor, muhtemelen beni nasıl kucağına yatırıp tokatlayacağını düşünüyor.

Bu görüntü karşısında ürperiyorum ama bacaklarımın arasındaki zonklamayı görmezden geliyorum. "Eğer bana neyi yanlış yaptığımı düşündüğünü söylemezsen, bunu anlayamam. Her ne kadar zihin okumayı çok istesem de, maalesef böyle bir süper gücüm yok."

"Bir."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Oh, hadi ama. Şu anda sadece kindar ve adaletsiz davranıyorsun."

"İki."

"Creighton!" Damarlarımda öfke kabarıyor, ama bu duygunun rehberliğinde ilerlemeye devam edersem, sadece kendi kuyumu kazmış olacağımı biliyorum.

Özellikle de patlama noktasındaymış gibi beni izlerken.

Ben de ses tonumu yumuşatarak ona yaklaştım ve sesimi yumuşattım. "Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

"Eli'dan uzak dur."

Kaşlarım çatıldı. "O senin kardeşin değil mi?" "Bu onunla yakın olacağın anlamına gelmiyor." "Neden olmasın?"

"Soru sormayı bırak ve sana söyleneni yap."

Bu, genellikle zorlukla düşünülmüş bir cevap verip başımı belaya sokacağım zamanlardan biri. Ama kendimi sakin kalmaya zorluyorum. Creighton'ın yanında geçirdiğim birkaç hafta içinde, onun insani duygularla bizim gibi başa çıkamadığını fark ettim.

Killian, Nikolai ve hatta Jeremy gibi ruhsuz değil. Umursamadığından değil. Sadece umursamamayı seçiyor. Bu uzun zaman önce vermiş olması gereken bilinçli bir karar.

Bu da demek oluyor ki onun da duyguları, kusurları ve sırları var - ki ben bunları çözmeye çalışıyorum.

Ve bunu yapmak için, duygularım tarafından yönlendirilemem. Sadece onlara iyi tepki vermemekle kalmıyor, aynı zamanda ne kadar kızıştırırsam, sadist zihninin derinliklerine o kadar kaçıyor.

Bu yüzden onun sağlam duvarlarını yıkmanın tek yolu, kendi duvarlarımı isteyerek açmak ve ona kırılgan yanımı göstermektir.

"Senin tarafında olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Bileğimi kavrayışı yumuşuyor. "Öyle misin?"

"Kesinlikle. Senin bir numaralı hayranınım ve şu anda diğer tüm fangirl ve fanboyları, yani Harry'yi sabote ediyorum, böylece senin peşinden koşmayı bırakacaklar. Ona lüks cilt bakım ürünleriyle rüşvet vereceğim ve nasıl işe yaradığını sana anlatacağım."

Dudakları seğiriyor ve bu gülümsemeye en yakın şey oluyor, ben de onu yakalıyorum, kalbimin bir köşesine onun adını kilitliyorum ve bedenimi daha da yakınlaştırıyorum. "Mesele şu ki, ben senin tarafında olduğum için

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana güvenin, bana inanın ve bana bir şeyler anlatın. Tchaikovsky'nin mezarı üzerine yemin ederim ki bunu bir sır olarak saklayacağım."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Tamam."

"Gerçekten mi? Tamam mı?"

"Evet. Karşılığında, Çaykovski'den bahsetmeyi bırakacaksın." Duraksadım. "Ama neden?"

"Başka erkeklere hayranlık duymandan hoşlanmıyorum."

"Ama o öldü. Bir asırdan fazladır ölü." "Umurumda değil."

İçimden kaçan homurtuya engel olamıyorum. "Ölü bir ihtiyarı kıskanıyor olabilir misin?"

"Sanırım bu takasla ilgilenmiyorsun demek oluyor." Beni bırakıyor ve yakındaki bir kayanın üzerine oturuyor.

Peşinden gidiyorum ve eşofmanımın kapüşonunu saçlarımdan çekip rüzgârda uçuşmasına izin veriyorum. Birkaç dakika boyunca etrafımı gözlemleyerek ürkütücü bir hayvan arıyorum. Şüpheli bir şey görmediğimde çirkin, kirli yüzeyi siliyorum ve yanına yerleşiyorum. "Tamam, tamam. Artık Çaykovski yok."

Kafamın içi hariç.

Bana onaylayan bir bakış atıyor, sonra tekrar okyanusa odaklanıyor ve gece kadar sessiz kalıyor.

Ancak sözlerinin azlığı, heybetli varlığını asla zayıflatmaz. İsterse ölümcül bir silaha dönüşmeye meyilli. Hayır, bu bir seçim değil. Nefes alacak bir çıkışa ihtiyacı olan yıkıcı bir enerjisi var. Üzerinde oturduğu kaya gibi, kımıldamaz ve sağlam. Ancak dalgalar hala sert yüzeyine çarpıyor, ısrarlarının katıksız gücüyle sonunda çekirdeğine ulaşmaya çalışıyor.

Benim. Ben Dalgalar'ım. Dalgalar benim.

Omzumu onunkine çarpıyorum. "Anlaşmanın sana düşen kısmını burada tutuyorsun."

"Biraz sabırlı olmayı öğrenmelisin."

"Beni mağara adamı gibi kulüpten dışarı sürüklediğinden beri bunu yapıyorum."

Başını bana doğru eğiyor. "Bir mağara adamı, ha?"

"Alo? Yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bakışları yine şiddetli suda kayboluyor. "Seni korumak için her zaman açıklanamaz bir ihtiyaç duyuyorum."

"Bir profesyonelden daha iyi silah kullanabilirim, biliyorsun. Babam beni küçüklüğümden beri eğitti, bir deli beni kaçırmaya çalıştıktan sonra, bu yüzden mükemmel bir atış puanım var ve asla ıskalamıyorum. Jeremy de sık sık silah taşımamı söyler. Mesele şu ki, kendimi koruyabilirim ve biraz kıç tekmeleyebilirim. Şey, biraz kıç tekmelemek, ama anlamsal. Ayrıca, kulüpte tehlikeli bir durumda değildim."

"Başkalarının benim olana dokunmasından hoşlanmıyorum. Özellikle de Eli'ın."

Kalbim bu kelimeyle sarsıldı. *Benim kalbim.* Bunu daha önce kulüpte de söylemişti ama ben Creighton'ın hiç aldırış etmediği o seyircilerin önünde kaçırılmaktan daha çok endişe ediyordum.

"Neden özellikle Eli?"

"O bir anarşist. Dünyanın alt üst oluşunu izlemekten başka bir amacı olmayan bir tip. Eğer sizi gözüne kestirirse, işiniz biter."

Oh. "Sanırım ondan hiç bahsetmediğin için kırıldı.
Ben.
" "O böyle yapışkan." "Eli?
Yapışkan mı?"
"Evet, beni rahat bırakmıyor ve bu benim çabalarımın eksikliğinden
kaynaklanmıyor.
parçası."

"IG'sinde gördüğüm kadarıyla sadece sana karşı böyle. Aksi takdirde, daha çok Kill gibi, tam tersi bir görüntü verirken tamamen kopuk."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Birbirimizi tanıyoruz."

"Karşılıklı mı?"

"Ah, doğru ya. Sosyal medya kullanmadığını unutmuşum. Ortak olmamız birbirimizi takip **e t t i ğ i m i z** anlamına geliyor."

"Onu *takip* mi ediyorsun?"

"Neden olmasın? Sosyal medyanın amacı insanları takip
etmektir." Gözlerini kısar. "Takibi bırak."

"Hayır."

"Annika." Derin ve sert sesindeki ismimin tınısı bir emirden **b a ş k a** bir şey değil.

"Zorba olmayı bırak. Ayrıca, Remi, Bran ve hatta Landon'ı takip ediyorum. Nikolai, Gareth ve Killian'dan bahsetmiyorum bile. Takibi bırakmak zorunda mıyım?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onları da mı?"

"Tercihen."

"Sosyal medya hesaplarımı silmemi de söyleyebilirsin." "Tercihen."

Homurdanıyorum. "Sen imkansızsın."

"Ve sen o kadar dışarıdasın ki bu beni çok kızdırıyor." Bir anda parmakları çenemi sıktı.

Yüz hatlarına sinen karanlığı görebiliyorum. Ciddi bakışları ve beni kucağına yatırıp cezalarını tenimden çıkarmak gibi pek de ince olmayan planıyla hava değişiyor.

Ama konuşmamız bitmedi.

"Her zaman kendi sosyal medyanı kurabilir ve beni takip edebilirsin," diye öneriyorum. "Böylece etkileşimde olduğum herkesi tanırsın."

"Bu hayatta değil." Başparmağı çenemi okşuyor, ileri geri, artan bir şiddetle.

"Denemeye değer." Kapüşonumun kolunu elimin üzerine çekiyorum ve kuru kanı siliyorum. "Neden dövüşüyorsun?"

"Sadece şiddet ve acı uygulayarak temizleyebileceğim çok fazla fazla enerjim var."

Bir özlem.

Bir dürtü.

Kim olduğunun bir parçası.

Ama o neden böyle?

Bunu sormak yerine, "Bunu temizlemezsen ne olur?" diye soruyorum.

"Bastırılmış baskıdan iyi bir şey çıkmaz." Dudakları bir çizgi halinde inceliyor.

"Eğer beni değiştirmek için seçenekler düşünüyorsan, kendine sakla." "Seni değiştirmek istemiyorum." *Seni anlamak istiyorum.*

Son kelimeleri söyleyemeden boğazımda düğümleniyor ve parmağımı dudağındaki kesiğin üzerinde gezdiriyorum. "Acıyor mu?"

Olumlu bir ses çıkarıyor, başparmağı çenemde çıldırtıcı ileri geri hareketine devam ederken gözleri benimkilerde kayboluyor.

Bir ileri bir geri.

"Gerçekten mi?" Elimi çekmeye başladım.

Creighton onu alır ve tekrar yüzüne yerleştirir. "Devam edebilirsin."

Sırıtıyorum. "Acıdığına emin misin yoksa sadece sana dokunmamı mı istiyorsun?"

"İkincisi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Vay canına. Sana dokunmama izin v e r m e d i ğ i n zamandan bu yana çok yol kat etmişsin."

"Kontrolü bırakmayı sevmiyorum," diye itiraf ediyor rüzgârın taşıdığı alçak bir sesle.

"Benimle emin ellerde."

"Bundan şüpheliyim."

"Neden?"

"Sen bir veletsin."

"Ben de iyi olabilirim." Aklıma bir fikir geliyor ve canlanıyorum. "Ya bunu kanıtlarsam?"

"Neyi kanıtlamak?"

"Benim için kontrolü bırakabileceğini ve ona iyi davranacağımı." "Bunun gittiği yeri sevmiyorum."

"Güven bana." Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kayanın sert yüzeyi cildimi acıtıyor ama buna aldırmıyorum ve bunun yerine görevime odaklanıyorum.

Yarı karanlıkta, Creighton yarı çıplak, kanlı ve savaştan yeni çıkmış bir savaş lordunun havasını paylaşıyor.

Herkesin geçebileceği halka açık bir yerde olduğumuzdan bahsetmiyorum bile. Evet, ana caddeden gizlenmiş durumdayız ama biri buraya gelebilir.

Eski Annika çıldırırdı ama benim umurumda değil. Creighton buradayken olmaz.

Parmaklarım şortunun lastiğine yapışıyor, biraz titriyor ama beceriksiz bir karmaşa olacak kadar değil.

Önce malzemeyi çekmeme izin veriyor ama sonra sert sesi havada titreşiyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sana zevk veriyorum." Sikini serbest bırakmam birkaç dakikamı alıyor. Küçük elim aletini zar zor içine alırken duraklıyorum.

Bu da ne...

İstenmeyen bazı penis resimleri dışında gerçek hayatta hiç p e n i s görmemiştim. Ya da porno - yargılamayın, merak ettim.

Ama o porno yıldızlarının aletlerinin gerçeği yansıtmadığını biliyordum.

Ancak, Creighton tamamen porno yıldızı seviyesinde. Hem kolan hem de uzunluk olarak.

Şimdi, önceki planlarım hakkında tereddütlerim var.

İşaret ve orta parmağı çenemin altından kayarak çenemi kaldırıyor ve beni gözlerinin karanlığına hapsediyor. "Bu dudakları sikimin etrafına saracak mısın?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve o güzel boğazını döllerimle boğmama izin ver, küçük mor?"

Vay anasını.

Kalbim hızlanıyor. Sessiz olması gerekirken, nasıl oluyor da en iyi müstehcen konuşmayı o yapıyor?

"Daha önce başka bir siki derinlemesine ağzına aldın mı Annika? Başka bir sikin ağzını sikmesine ve dudaklarını şişirmesine izin verdin mi?"

Kalçalarım birbirine kenetlendi.

Cidden, böyle konuşmayı bırakmalı. Hareketlerimin onunla ilgili olması gerekiyordu, ama utanmadan ıslanan benim.

"Soruya cevap ver."

"Hayır, bu... benim ilkim." Sanki *onun* ilkiymiş gibi.

Biliyorum çünkü bir keresinde herkesle 'hiç yapmadım' oynamıştık ve o da hiç aletini yalatmadığını itiraf etmişti. Remi'nin dramatik bir uyum atmasına neden olan bir gerçek.

O zamandan beri, sanırım gizlice ona oral seks yapan ilk kız olmayı hayal ettim.

Özellikle de şimdi anlıyorum ki muhtemelen oral sekse hiç izin vermemiş çünkü bu onun kontrolünü elinden alıyor.

Ama artık beni durduramaz.

Aksine, ateş saçan gözleri ve şehvet dolu ifadesiyle beni izliyor.

Çenemin altındaki parmaklar dudaklarımı itiyor. "Aç."

Ben yapıyorum, o da orta ve yüzük parmaklarını sonuna kadar içeri sokuyor. Onları dilime doğru itiyor, tükürüğümle tekrar tekrar bulaştırıyor.

Öğürmeye başlıyorum, etraflarına sıçrıyorum.

"Nefes al. Parmaklarımla başa çıkamazsan, sikimi nasıl alacaksın?"

Burnumdan nefes alırken gözlerini çapa olarak kullanıyorum. Yavaşça baskı hafifliyor ve parmaklarını yalıyorum. Diğer elini sikinin üzerindeki elime doladığında dudaklarından alçak bir mırıltı dökülüyor.

Sonra kavrayışımı kullanarak bir bükülme hareketiyle uzunluğunu yukarı ve aşağı kaydırıyor, onu sarsmamı sağlıyor. "Sadece yalama. İyi bir kız ol ve dilini parmaklarımın arasında kullan."

Parmaklarının arasında geçici itişler yapıyorum ve ritmimi hızlandırıyorum. O zevk sesleri çıkardıkça ben daha da sertleşiyorum. Aşırı uyarılmaktan başım dönüyor ve kalçalarım o kadar ıslanıyor ki keşke bir elimi uzatıp kendime dokunabilsem diyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Creighton parmaklarını dudaklarımın arasından ve elimin etrafından çekiyor. "Sikimi ağzına al."

Dudaklarım onun boyunu sarıyor, otoriterliği harekete sıcaklık ve gerilim katıyor. Ama ağzım o kadar küçük ki zorlanıyorum. Okyanus mavisi gözlerinde parıldayan ışığa bakılırsa bundan hoşlanıyor.

Bana parmaklarıyla öğrettiği gibi yapıyorum, ancak bunlar onun canavar horozuyla kıyaslanamaz. Öğürmemeye çalışarak derin nefes alıyorum ve kenarlarını tekrar tekrar yalıyorum.

O inliyor ve benim nabzım hızlanıyor. Onun tahrik olduğu düşüncesiyle külotumu ıslatmam normal mi?

Gözlerindeki o bakışı derinleştirmek, onu tuzağa düşürmek ve bunu sadece bana yaptığından emin olmak istediğimi mi?

Creighton parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, yumruk yapıp eline doluyor ve sonra ayağa kalkıyor.

Diğer eli uğursuz bir edayla yüzümü okşarken ona bakıyorum. "Çok güzel ve masum, benim küçük morum. Çok... kırılabilir."

Vücudum kaskatı kesiliyor ama yine de yalamaya çalışıyorum, onun bana verdiği zevki benim de ona verebileceğimi kanıtlamak için.

"Sikimde boğulana kadar yüzünü sikeceğim. Bu acıtabilir."

Boyunu sonuna kadar sokuyor ve ben öğürüyorum, bu sefer gerçekten. Gücünün saldırısına, beni sikilebilir bir delikmişim gibi kullanmasına hazır değilim.

Gözlerim yaşarıyor ve bunun farkına vardığım için mi, boğulduğum için mi yoksa kalçalarıma bulaşan ıslaklık yüzünden mi olduğundan emin değilim.

Ağzıma girip çıkarken saçlarımı acımasızca tutuyor. Boğuluyorum ve sıçrıyorum, gözyaşlarım, salyalarım ve çenemden aşağıya damlayan precum.

Girip çıkarken çıkardığı erotik ses şiddetli dalgalara karışıyor ve göğüs kafesime çarpıyor.

Creighton acı çektirmeden zevk alamıyor, bu yüzden ben öğürüp ağladıkça o daha derin inliyor.

Ne kadar sert giderse.

Daha da sapkınlaşıyor.

Bu çok berbat bir şey, ama ben de onun kadar sapkın olmalıyım, çünkü o ne kadar ileri giderse, o kadar vahşileşiyor ve ben de o kadar ıslanıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Durmadan devam ediyor, her hamlesi açlıktan kıvranan göbeğime doğrudan bir uyarı gibi geliyor. Sonra boğazıma kadar sokulduğu için boşalacağımı düşündüğümde, tuzlu bir tat dilimin üzerinde patlıyor.

Creighton çekiliyor ve parmaklarını ağzıma sokuyor, her hareketinden otorite damlıyor. "Yut."

Bunu yapmaktan başka seçeneğim yok. Çenemden aşağı akan dölleri topluyor ve dudaklarımın arasına iterek beni her damlasını yalamaya zorluyor.

İşini bitirdiğinde beni saçlarımdan tutup kaldırıyor ve beni öperken vücudumu onunkine yapıştırıyor.

Hayır, o beni yutuyor.

Dudaklarımdaki, dilimdeki son döl zerresini ve birazını yalıyor.

Beni mahvediyor, yiyor, içten dışa doğru patlatıyor.

Ben de onu öpmeye çalışıyorum ama o bir canavar gibi. Onun yoğunluğuna yetişebilmemin imkanı yok. Bu yüzden bana ziyafet çekmesine izin veriyorum ve dudaklarımdan aldığı tadı sapkın, erotik bir şekilde içime çekiyorum.

Sonunda ayrıldığımızda, geriye doğru sallanıyorum ve eli belimi sararak beni ayakta tutuyor.

Burnu saçlarıma sürtünüyor ve dudaklarından minnettar bir inilti dökülüyor. "Aferin kızıma."

Vücudumdaki tüyler diken diken oluyor ve onun kucağında erimediğime şaşırıyorum.

Lanet olsun. Bu iki kelimenin bu kadar tahrik edici olması mı gerekiyor? "Bunun için bana en az üç randevu borçlusun," diye homurdanıyorum.

Daha önce hiç tanık olmadığım bir şey olduğunda bedenim hareketsiz kalıyor.

Creighton başını geriye atıp gülüyor.

İçten ve mutlu ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

Ve belki de, sadece belki de, bu canavarla çok derine indiğimi düşünüyorum.

O kadar derindeyim ki, anlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Onu.

Hoşuna gitmese bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

17

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CREIGHTON

"Beni hayalet gibi mi görüyorsun?"

Bu soruya yan tarafıma gelen bir tekme, bir dürtme ve beni yataktan fırlatan ince bir itme eşlik ediyor.

Bir gümbürtüyle yere düşüyorum ve doğrulduğumda inliyorum, sonra da dengesiz kuzenime ters ters bakıyorum.

Landon sırıtıyor ve baş ve işaret parmaklarıyla bir dikdörtgen çiziyor. "Mükemmel ifade. Sen sanat malzemesisin, Cray Cray. Benim için modellik yapmaya ne dersin?"

"Bana bunu sormaktan vazgeçmeye ne dersin?"

"Fikrini değiştirebilecekken olmaz." Beni kovduğu yatağıma oturdu ve burnunun ucuyla bana baktı. "Soruma cevap vermedin. Hayalet titreşimleri hissediyorum."

"Bunları hissedenin ben olmam gerekmiyor mu?" Ayağa kalkıyorum, onu yatağımdan yumrukluyorum, yere düşmesini izliyorum, sonra oturuyorum, böylece ona bakan ben oluyorum. "Üzerinde anlaştığımız bilgi için oyalanıp duruyorsun."

"Yüzünü değil, seni lanet olası," diye küfrediyor gülümserken. "Ve oyalanmıyordum, sadece büyük resmi oluşturmak için yapbozu birleştiriyordum. Tüm parçalar olması gereken yere gelene kadar hiçbir şeyi açıklayamam."

Landon ve Eli çocukluğumuzdan beri satranca kafayı takmış durumdalar ve kazanmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Babam, amcam ve büyükbabam Jonathan'a meydan okuyacak kadar ileri gittiler. Tanıdığımız en güçlü satranç oyuncuları.

Her ikisi de hem Amca'ya hem de Büyükbaba'ya karşı kazanmayı başardılar - sanırım ikincisi onlara izin verdiği için.

Yine de babam şampiyonluğunu koruyor.

Ayrıca birbirlerine karşı asla kazanamazlar. Aslında Eli ve Lan yıllar önce başladıkları bir oyunu hâlâ oynuyorlar.

Özellikle Landon, dünyayı her zaman kendi satranç tahtası ve içindeki insanları da piyonları olarak görmüştür.

Ben de dahil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İstediğimi elde ettiğim sürece bu umurumda olmasa da, yangından beri beni rahatsız eden bir şey var.

Lan ağırlığını karşımdaki yatağa atmadan önce beni dikkatle izliyor. Onu tekmelemeyeceğimden emin olduktan sonra, bir sürüngen gibi gülümsüyor.

"Düşünüyordum," diyorum.

"Oh? Aşırı uyku ve bir orduya yetecek kadar yemek arasında buna nasıl zaman buldun?"

"Kâfirlerin yerleşkesini yakan yangının arkasında sen mi vardın?"

"Duymadın mı? Suçu Yılanlara atıyorlar. İğrenç bir grup,
Şunlar. Son baktığımda zehirli olduklarını da
gördüm." "Onları sen mi ayarladın?"

"Böyle şeytani eylemler yapabilecek gibi mi görünüyorum?" Sessiz kaldığımda sırıtıyor. "İyi, ben bunu ve daha fazlasını yapabilirim, kim bilir? Olaylar tahrif edilebiliyorsa, gerçek neden edilemesin?"

Ayağa fırlıyorum ve onu da kendimle birlikte sürüklüyorum, yakasından tuttuğum için neredeyse boğuluyordu. "Planların ya da plansızlığın umurumda değil ama hiçbir koşulda Annika'yı bir daha tehlikeye atmayacaksın."

Oksijensizlikten yüzü morarıyor ama savaşmak yerine sırıtışı genişliyor ve tam anlamıyla canavarlaşıyor.

Onu boğarak öldürmek üzereyken serbest bıraktım. Bu herif anormal ve eğer onu bırakmasaydım, muhtemelen onu öldürürdüm ve o da kılını bile kıpırdatmazdı.

Landon şiddete başvurmuyor değil, başvuruyor ama bu onun şartlarında oluyor, başkasının değil.

Babamın onda ne bulduğu ve neden onu kişisel olarak beslemeyi seçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Adam dengesiz.

Benim ve Eli'nin karakteri düşünüldüğünde bu da bir şey ifade ediyor.

Landon yatağa düşer, yüzünde hâlâ o ürkütücü, kalıcı sırıtış vardır. "O tehlikede olmasaydı Beyaz Atlı Prens olma şansını nasıl yakalayacaktın?"

"Yani arkasında sen mi *vardın*?" Ona tekrar elimi uzattım ve o da eğilip yataktan yuvarlandı.

"Bir kere nazik davrandım, iki kere yaparsan seni öldürürüm Cray Cray. Aiden Amca'nın üzülmesini istemeyiz, değil mi?"

"Ciddiyim. Oyunlarınızı benimkilerden uzakta oynayın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ciğerlerim kelimelerle ve ne kadar doğru olduklarıyla yanıyor. Annika benim. Ben bunu düşünmeden çok önce bile benimdi ve ona zarar vermeye çalışan herkesin canına okuyacağım.

Hayır, onu rahatsız eden herkesi yok edeceğim. Bu, herhangi birini bok listeme sokmak için yeterli.

Onunla ilgili bu saplantının nereye varacağından emin değilim ama sonuna kadar gitmeye kararlıyım.

Özellikle de dün geceki yarı final maçından sonra.

Onu bana zincirlemenin yollarını düşünüyordum, ama o devam etti ve benim için dizlerinin üzerine çöktü. Remi'nin dehşetine bakılırsa, daha önce hiç kafa bulmakla ilgilenmemiştim, ama Annika sikimi ağzına aldığı anda, yalnızca ilkel içgüdülerle hareket eden bir hayvana dönüştüm. Ve yüzünü sikmeme izin verip döllerimi yuttuğunda, canavarlığım yüzeye çıktı.

Landon yavaşça etrafımda dönüyor, hareketini aceleye getirmiyor. "Artık acıya ilgi duymadığını sanıyordum ama görünüşe göre sürekli bir arınma yolu bulmuşsun. Düşündüğüm gibi, Annika Volkov bağ kurma zamanımızda bulunmamanın nedeni. Bu ilginç mi ne?"

"Ne düşünüyorsan sil."

"Oh? Bu tahmin edebileceğimden çok daha kötü." İşaret parmağıyla dudaklarına vuruyor. "Tavsiyemi dinle. Ondan, kardeşinden ve tüm o boktan çevresinden uzak dur. Bu sadece seni mahveder."

Eğer Dinsizlerin yaptıklarının beni korkutup kaçıracağını düşünüyorsa, benim olanı elimde tutmak için neleri göze alabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktur.

"Kulübe gitmek ister misin? Zevklerinizi değiştirir misiniz?"

Başımı sallıyorum. Ondan başka birine dokunma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor.

Omuz silkip kapıya yöneliyor, sonra durup omzunun üzerinden konuşuyor: "Hâlâ Elitlere katılmak istemiyor musun?"

"Hayır."

"Bir gün fikrini değiştireceksin. Bu arada telefonunu kontrol etmek isteyebilirsin."

O zaman dışarıda.

Yatağa uzandım ve telefonumu aldım.

Genellikle bunu sadece Annika'nın bana mesaj gönderip göndermediğini öğrenmek için yaparım. Günlük hayatında karşılaştığı tüm küçük şeylerin fotoğrafını çekmeyi ve "Bu çok şirin değil mi?" ya da "Keşke bunu eve götürebilsem" diye göndermeyi seven bir tip.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunlar genellikle kedi, köpek ya da herhangi bir küçük yaratıktır.

Son iki saat içinde ondan hiç mesaj almadığımda ne kadar şaşırdığımı tahmin edin.

Şimdi, bu nadirdir.

Normalde b i r randevu talep ederdi ya da sohbet etmek için beni yanına çekerdi.

Bu gece olmaz.

Remi'nin bir parçası olmam için ısrar ettiği grup sohbetine ilerliyorum. Telefonumu bildirimlerle doldurmaya başladıklarında onları sessize alıyorum.

Remington: Kim parti yapmak ister?

Eli: Evin içine atma, ne istersen yapabilirsin.

Remington: Ama neden? Evde ayrıcalıklarım var.

Taşaklarını tehlikeye atmak istemiyorsan hayır.

Remington: Lanet olsun dostum, aile mücevherlerini tehdit etmek yok. Hayatta tutmam gereken bir unvanım var.

Landon: Her zaman bir kulübe gidebilirsin.

Remington: Hemen döneceğim. Gidip yumurtamı getireyim.

Brandon: Creighton uyuyor.

Remington: Beni daha önce hiç durdurmamıştı.

Brandon: Onu uyandırma. Eğer seninle gelecek birine ihtiyacın varsa. olacak.

Remington: Gözlerim yaşardı. Benim olduğunu biliyordum. Favori, Bran.

Remington: Cray Cray'e söyleme.

Landon: @Creighton King

Remington: Seni öldüreceğim.

Landon ne görmemi istiyordu? Remi'nin palyaçoluk yapmasını mı? Yoksa sevişmek için dışarıda olduğu ve Bran'i başarılı bir şekilde yardımcısı olarak sürüklediği gerçeğini mi?

En üstte bir bildirim görünür.

Landon: Münzevi olduğunu unutmuşum.

Remington'ın Instagram hesabından bir ekran görüntüsü ektedir.

Ava, Cecily ve Annika'nın Bran ile arasında durduğu bir selfie paylaştı. Ve Annika'nın omuzlarına bir kolunu dolamış, onlar da ışıl ışıl gülümsüyorlar.

En sevdiğim parti insanları. Bize katılır mısın?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarım telefonun etrafında kenetleniyor ve ona bakmaya devam ederken göğsümde bir ateş yayılıyor. Ve Remi'nin kolu çıplak omuzlarında, çünkü straplez bir elbise giyiyor.

Demek bana mesaj atmamasının sebebi buymuş. Görünüşe göre, partiyle meşgul olmak hafızasını silebiliyor.

Ona mesaj attım.

Creighton: Neredesin?

Beş dakika içinde cevap gelmedi. Bu süreyi odanın içinde volta atarak geçirdim.

Ekranımda onun adı belirdiğinde duvara yaslanıyorum.

Annika: Um, merhaba.

Annika: Yani hiiii.

Annika: Selam :)

Annika: İnsanlar soru sormadan önce böyle derler. Merhaba :)

Creighton: Sarhoş musun, Annika?

Hayır, hayır. Hayır. Hayır.

Creighton: Emin misin?

Annika: Uh-huh. Gerçi bir içki içtim.

Creighton: Sadece bir tane mi?

Annika: Belki iki tane. İçmeyi severim. Bana bir tane daha getirmesini isteyeceğim.

Creighton: O kim?

Annika: En sevdiğim içki arkadaşım, tabii ki.

Creighton: İsim.

Annika: Sen tahmin et :)

Creighton: Remi mi Bran mı?

Annika: Belki ikisi de. Belki de farklı biridir.

Telefonu sıkıca kavrıyorum ve onu duvara fırlatmamak için tüm kontrolümü kullanıyorum.

Creighton: Neredesin?

Hayır, hayır. Gelip eğlencemi bozasın diye söylemiyorum. Zaten uyumayı tercih ediyorsun. İyi geceler.

Ona birkaç mesaj daha gönderiyorum ama onları okumuyor bile.

Küçük lanet-

Kalktım, kapüşonumu giydim ve Landon'a mesaj attım.

Creighton: Adres.

Landon: Çok hızlıydı. Patlamış mısır alıp izlemeye gelebilir miyim?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Creighton: Adres.

Landon: Konuşma becerilerin üzerinde çalışmalıyız, küçük kuzen. Al bakalım. Kardeşimi öldürme. Ancak Remi'nin hayatı tamamen senin.

Kulübe varmam on beş dakikamı alıyor. Arabamdan iniyorum ve sert adımlarla içeri giriyorum.

Yüksek sesli müzik, bağırışlar ve lanet olası gürültü, kafamın içinde bir makinenin dolaşmasına benziyor.

Zıplayan, sallanan, içen ve uyuşturucu çeken kıpır kıpır, kıvrılan bedenlerin arasından geçiyorum.

İnsanları yolumdan itip kaktıktan bir süre sonra kulübün en üst katına varıyorum. Korkuluklara tutunuyorum ve aşağıda zıplayan herkese bir bakış atıyorum.

Renkli ışıklar görüşümü karartıyor, onları kopyanın kopyası gibi gösteriyor.

Kaosun ortasında gözlerim açık mor elbiseli bir kıza takılıyor. Zengin kahverengi saçları yarı çıplak sırtına dökülüyor.

Annika, Ava ve Remi müzikle birlikte zıplıyor ve karşılarındaki odanın bir köşesini işaret ediyorlar. Brandon ve Cecily'nin birlikte oturdukları, gülümseyerek ve başlarını sallayarak onları izledikleri yer.

Merdivenlerden aşağıya, onların olduğu yere doğru neredeyse koşarak inerken az önceki duygularım daha da yoğunlaşıyor.

Oraya vardığımda, Remi'nin aristokrat burnuna yumruk atmamak ve potansiyel olarak dramatik bir destan başlatmamak için tüm kısıtlamalarımı alıyorum.

Ama onların arasına dalıp omzumla onu itiyorum.

Yana doğru tökezler ve yüzünün yere çarpmasından zor kurtulur.

Beni ilk fark eden Ava oluyor, manik zıplamalarına ara veriyor ve Annika'yı dürtüyor.

Çileden çıkaran küçük fingirdek, sallanmaya ve kalçalarını oynatmaya devam eden tek kişi.

Onu ensesinden tutup bir hamlede kendime doğru çekiyorum. Sırtı bir gümbürtüyle göğsüme çarpıyor ve menekşe kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Bir ürperti vücudunu kesiyor ve sistemime sızıyor. Parmaklarımı boynuna geçirip ona kırmızı bir kolye takmamayı nasıl başardığıma dair hiçbir fikrim yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Annika üzerimden yayılan karanlığı hissediyor olmalı. Gözbebekleri büyüyor ve sikilesi dudakları açık bir davetle aralanıyor.

Elimde kıpırdamadan duruyor ve içindeki itaatkârın ne zaman alttan alacağını ve beni daha fazla kışkırtmayacağını bilmesine bağımlıyım.

Muhtemelen hayatta kalma içgüdüsü de bu, çünkü bunun kendisi için iyi sonuçlanmayacağını biliyor.

Cecily ve Brandon'ın ellerinde içkileriyle bize katıldıklarını görüyorum.

"Spawn!" Remi müziğin üzerinde bağırıyor. "Başardın! Bekle, seni kovalamama gerek kalmadan buraya kendi isteğinle mi geldin? Kimsin sen ve en sevdiğim spawn'ıma ne yaptın?"

"OMG!" Ava, Remi'nin konuşmasını tamamen görmezden gelerek ellerini bir arada tutar. "Anni yüzünden buradasın! Bu aklımı sarmak için çok gerçeküstü. Hainin ilişkiniz hakkında bizi tamamen karanlıkta tuttuğuna inanamıyorum. Çok yaralandım."

"Evet," Cecily tedarik ediyor. "Bizi görmezden geliyor ve cevaplar için onu rahatsız etmeyelim diye konuyu değiştiriyordu."

"Değil mi? Yani, saklayacak ne var ki? Zaten bir randevuya çıktılar! Hatta ona Adı Olmayanın önünde benim bile dedi. Değil mi Bran?" "Evet," diye katılıyor. "Dövüş kulübündeydim ve bizzat duydum o."

"Dur bakalım. Ne oluyor lan?" Remi yüzüme bakıyor. "*Randevu* mu? Biriyle çıktın ve bana söylemedin mi? Ve ben orada yokken sahiplik beyanı da neyin nesi? Böyle zamanlarda bana gelmiyorsan ben nasıl senin akıl hocanım? Ve bunu en son ben mi biliyorum? Siz sürtükler beni genç yaşta öldürmek için komplo kurdunuz, değil mi?"

"Biriyle çıkmadık," diyorum.

Annika tuttuğumda irkiliyor ama o iğrenç sahte gülümsemelerinden birini zorluyor. "Evet, düşündüğünüz gibi değil. Randevu yok."

"Tek bir randevu değil. *Randevular*."

Annika da dahil olmak üzere herkes şaşkınlıkla bana bakıyor. Ortaya çıkan kaosun ortasında kıpırdamayan tek kişi olduğumuz düşünüldüğünde, tüm sahne dikkatleri üzerimize çekiyor.

"Bekle. *Randevular* mı?" Ava neredeyse bağırıyor.

"Çoğul, evet." Parmaklarımı Annika'nın sıcak teninde gezdiriyorum ve Remi ile Bran'in arasına bakıyorum. "O benim. Eğer ikinizden birinin ona dokunduğunu öğrenirsem, bir uzvunuzu kaybetmeye hazır olun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonra onu döndürüyorum ve ağzım vahşi bir öpücükle onunkini kapıyor. Kollarım belini bir kelepçe gibi sarıyor, sahiplenici tutuşumdan kaçmasını engelliyor. Tek yapabildiği nefes nefese kalmak, açılmak ve ona ziyafet çekmeme izin vermek.

Dudaklarını serbest bıraktığımda ayaklarının üzerinde sallanıyor ve diğer dördü şaşkın bir sessizlik içinde orada dururken onu kulüpten dışarı sürüklüyorum.

Annika adımlarıma ayak uyduruyor, yüz ifadesi hâlâ şaşkınlık içinde.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin-"

"Eğer yarın hiç oturamayacak havadaysan, kapa çeneni.

yuk

arı." Dudakları büzülüyor ve gözlerine hem korku hem de heyecan karışıyor.

Bu noktada sadece korku olmalı, çünkü onun için planlarım

Daha önce yaptığım hiçbir şey.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

18

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Bu gece kaosun tanımıdır.

Her şey benim biraz kızgın olmamla başladı.

Kızgın değilim. Biraz da üzgün.

Ben de kulübe gittim çünkü bu kadar üzgün olmamak için elimden geleni yapıyordum.

İşe yaradı mı?

Kısmen. Tamam, hayır, olmadı. Pek sayılmaz.

Mesajlaşmadan sonra ruh halim daha da karamsarlaştı ama bunu unutmak için dans ettim ve içtim. Pastanın üzerindeki krema ise Creighton'ın bir kulübe gelip -şok edici, biliyorum- herkesin içinde benim üzerimde hak iddia etmesiydi. *Tekrar.*

Dudaklarım hâlâ onun cezalandırıcı öpücüğünden, beni bütünüyle yutup nefes alacak yer bırakmamasından dolayı karıncalanıyor.

Ya da doğru düşün.

Ya da aslında ondan biraz yaralandığımı hatırlayın.

Ayılmam için bana kahve verdikten sonra, araba yolculuğu tam bir sessizlik içinde geçti. Ne zaman konuşmaya çalışsam bana ters ters bakıyor ve ısrar edersem 'ceza' sayısını artırıyor.

Ben pes edip kollarımı kavuşturup pencereden dışarı bakmadan önce dörde ulaşmıştı.

Çünkü siktir et onu.

Bu ruh haline girmemin ve hatta içimi dökme ihtiyacı duymamın nedeni o. Bu konuda kendimi kötü hissetmeyeceğim.

Bu Creigh'in Range Rover'ına ilk binişim değil. Eskiden Porsche kullanıyordu, ama bir hafta önce kucağına oturmamı söylediğinde çok küçük olduğundan şikayet ettim, o da iki gün sonra değiştirdi.

Bana söyleyecek bir şeyi olup olmadığını, belki de bunu benim için yaptığını sorduğumda, kalpsiz aptal sadece "Önemli bir şey değil. Bu benim en sevdiğim büyükbabam Agnus'tan eski bir hediye."

İyi günlerde Creighton soğuktur, ancak bugün olduğu gibi kötü günlerde Kuzey Buz Denizi'ndeki buzdan farkı yoktur.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Araba, ağabeyimin evini andıran dev bir konağın kapısının önünde yavaşlayarak durdu.

Buraya ilk kez geliyorum ama şimdiden Elitlerin yerleşkesi olduğunu söyleyebilirim.

Siyah metal kapılar açılır ve Creighton arabayı içeri sürer, dairesel araba yoluna ulaşana kadar bakımlı bir çimenliğin yanından geçer.

Bina, kesinlikle Heathens'ınkinden daha az gotik olan muhteşem bir kaleden başka bir şey değildir ve tüm REU'nun yapıldığı güçlü eski paranın kokusunu alır.

"Çık dışarı." Creighton'ın sesi donuk, neredeyse cansız ve bu da tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Duygularım bu şekilde saldırıya uğrayabiliyorsa muhtemelen ayığımdır.

O arabasından iner inmez emniyet kemerimi çözdüm ve tökezleyerek dışarı çıktım. Sadece iki içki içmiştim ve belli ki hafif sıkletim, çünkü bu beni çakırkeyif yapmaya yetti.

Ama artık değilim ve başka bir şey beni gergin tutuyor.

Ya da, daha spesifik olarak, birisi.

"Beni takip edin." Creighton büyük ön kapıya doğru ilerlemeye başlar.

"Emir vermeyi keser misin?"

"Beş ve hayır."

Dudaklarımı kapatıp kollarımı kavuşturarak, vücudum kaskatı kesilmiş ve damarlarımda kan yerine hayal kırıklığı fokurdarken onun yanına düşüyorum.

Pisliğe odaklanmak yerine etrafımı incelemeyi tercih ediyorum. Mermer döşemeler, barok duvar kâğıtları, altın süslemeli korkuluklar ve klasik mobilyalar düşünüldüğünde iç mekân da dış mekân kadar zarif.

Eğer isterlerse kraliçeyi kesinlikle çaya davet edebilirler.

Creighton beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor, birkaç kapalı kapının önünden geçtikten sonra bir tanesini iterek açıyor ve beni içeri buyur ediyor.

Karakterine uygun bazı işkence aletleri bulmayı umarak dikkatlice içeri giriyorum.

Ayaklarım girişin hemen yanında durdu. Sadece bir yatak odası.

İngiltere'nin gökyüzü gibi gri ve biraz renk katılabilir ama yine de normal bir erkeğin yatak odası.

Ciğerlerimden bir nefes boşalıyor, ama bir kilidin kendine özgü tıkırtısı havada yankılandığında nefesim kesiliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Etrafımda dönüyorum, ama parmakları ensemi sardığında ve beni duvara fırlattığında ona tam olarak bakamıyorum bile.

Benim önüm sert yüzeye çarpıyor, onunki de sırtıma. Uzun, kaslı, heybetli.

Tehdit edici.

Sıcak nefesleri kulağıma değiyor ve karanlık kelimelerle fısıldıyor: "Bana ne düşündüğünü söyler misin?"

Arkama bakmaya, gözleriyle buluşmaya çalışıyorum ama acımasız tutuşu her türlü hareketi yasaklıyor.

"Ne hakkında?" İçim titrerken ve aynı anda binlerce renkte patlarken bile sakin görünmeye çalışıyorum.

"Benimle taşak geçme, Annika. Remi ve Bran ile o kulübe bir şey kanıtlamak için mi gittin? Belki de sahte erkek arkadaş planına kaldığın yerden devam etmek için?"

"Öyle bir şey değil..."

"O zaman nasıl bir şey? Bana sormadan onlarla çıkmana ne sebep oldu?"

"Kulüpleri sevmiyorsun bile."

"Randevuları, dans etmeyi ya da sinemaya gitmeyi sevmem ama belli ki bunların hepsini yapıyorum. Peki neden bana bu geceki küçük isyanının arkasındaki nedeni söylemiyorsun? Şımarıklık yapmaya mı çalışıyordun?"

Dudaklarımı bir çizgi halinde bastırıyorum ve hiçbir yerde bulunmayan sabrımı toplayarak duvara bakıyorum.

Creighton ensemdeki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum." "Hayır," diye mırıldanıyorum.

"O zaman nedir?"

Bir süre sessiz kaldım ve eli sertçe kıçıma indi. Acı tüm vücuduma yayılırken ve bacaklarımın arasına yerleşirken inliyorum.

"Sessiz kaldığın her saniye için kıçını ben cezalandıracağım."

Tokat.

Parmak uçlarımda duruyorum, kalbim doğal olmayan bir ritimle çarpıyor. Sırtıma yasladığı göğsünün sertliğini hissedebiliyorum, ne kadar bastırdığını ve bu özel cezayla ne kadar ileri gitmek istediğini hissedebiliyorum.

Eğer ona kalsaydı, muhtemelen sınırlarımı zorlar ve bana hiçbir şey bırakmazdı.

Belki de beni terk eder ve hiçbir şeyim kalmaz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu anlamak için o kadar çok çabaladım ki durup onun da beni anlamasına yardımcı olmayı düşünmedim. Annem ilişkilerin ancak bir orta yol bulunduğunda kurulabileceğini ve bunu bulmak için de hissettiklerimi ona iletmem gerektiğini söylerdi.

"Üzgündüm," diye itiraf ediyorum alçak bir tonda, sesimin bu kadar savunmasız çıkmasından nefret ederek.

Eliyle kıçımı sıkıyor ama sesi kesik kesik çıksa da bana şaplak atmıyor. "Ne hakkında?"

"Yarın benim doğum günüm ve özellikle bunu dört gözle bekliyordum çünkü on sekiz yaşıma giriyorum. Bu sabah, yarın için bir planın olup olmadığını sorduğumda evet dediğinde, doğum günümde başka planların olduğu için üzüldüm. Ama sana birkaç hafta önce söylediğim için muhtemelen doğum günümü hatırlamıyorken üzülmek adil değil. Olgun davranmadığımı fark ettim ve bu enerjiyi kulüpte boşaltmayı seçtim."

Nefes alıp verişlerini sırtımda hissedebiliyorum. Hızlandıktan sonra nasıl yavaşladığını, kıçıma vuruşlarının ritmine nasıl uyduğunu.

Aramızda sessizlik uzanıyor ama ben onu doldurmaya çalışmıyorum. Sözlerini söylemeden önce üzerinde düşünmesini bekliyorum.

"Bunu bana söylemeliydin."

"Çocukça d a v r a n d ı ğ ı m ı düşündüğümü söylediğim kısmı kaçırdın mı? Artık bu konuda konuşmaktan bile utanıyorum, o yüzden bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Hayır."

"Creighton-"

"Planlarım seninleydi."

Sözlerinin düşük tonu karşısında kendimi utandıran gösteriye ara veriyorum. Doğru duymuştum, değil mi? *Benim* için planları mı vardı?

Randevularımızın her biri bir şekilde benim tarafımdan planlandı ve o da sadece gezintiye çıktı. İlk defa bir şey planlıyor.

Ona bakmaya çalışıyorum ama yine de izin vermiyor, ben de otoriter dokunuşunun tadını çıkararak duvara bakıyorum. "Ne... ne planladın?"

"Beni ne zaman kızdırdığını bilmeye hakkın yok."

"Ama öyle demek istemedim."

"Evet, öyle yaptın. Bilerek yaramazlık yapıyordun çünkü cezalarını kaçırıyordun. Kötü bir kız oldun Annika ve kötü kızlara ne olduğunu biliyor musun?"

Göbeğimde o tanıdık gerilim oluşurken bedenim ona doğru bastırıyor. En çılgın arzularımı uyandırmanın bir yolu var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

tonlamasını değiştirdi.

Sesi alçaldığı anda başımın büyük belada olduğunu anlıyorum.

"Yenildiler."

Tokat.

Darbe karşısında irkiliyorum, ama onun tutuşu hala hareket etmemi yasaklıyor. "Creigh... lütfen."

"Ne kadar yalvarsan da bu gece seni kurtaramayacak." Eli kıçımdan kalçama ve belimin kıvrımlarına doğru kayarak sırtımın derisini okşuyor. "Açılmayı bekleyen bir hediye gibi giyinip o kulübe hiç gitmemeliydin. Bana asla karşı gelmemeliydin."

Elbisemin kumaşını yumrukluyor, sonra vahşice bir hamleyle yırtıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Bu sadece onun saldırganlığından değil, aynı zamanda beni aynı anda istila eden uyarıcılardan da kaynaklanıyor.

Göğsüm gömme sutyenden kayıyor ve elbise yerde havuzlanıyor ve üzerimde külotumdan başka bir şey kalmıyor.

Kesinlikle sırılsıklam külot.

Birkaç şaplak ve ses tonundaki değişiklik beni bu hale getirmeye nasıl yetebilir?

Creighton beni itiyor ve ellerinin dokunduğu yerde tenim karıncalanıyor. Be
n. "Yatağa uzan."

Otoriter tonu pazarlığa yer bırakmıyor ve ben de tökezliyorum.
ve sonra dağınık çarşafların üzerine uzanın.

Onun gibi kokuyorlar, tamamen erkek ve bağımlılık yapıcı. Onun yastığını göğsüme falan sarmamak için kendimi zor tutuyorum.

Creighton dolabına uzanıyor ve ben ne yaptığını görmek için zorlanıyorum.

Elinde siyah deri bir çantayla tekrar ortaya çıkıyor. Normalde modası ve kalitesi hakkında yorum yapardım ama içinden ipleri almaya başlamadan önce buna fırsat bulamadım.

Alçak, zengin ve kesinlikle ağırbaşlı sesi odada çınlıyor, sonra tenime çarpıyor. "Seni bu noktaya getirmeden önce acıya daha fazla batırmayı, seni daha iyi eğitmeyi ve disipline etmeyi planlamıştım ama gidip beni kışkırtmak zorundaydın, küçük mor."

Halatla
r.

Halatla
r.

Daha fazla ip.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Boğazımda biriken yumruyu yutuyorum ama daha da büyüyor.

boy

ut. Creighton çantayı yatağın üzerine bırakır ve yukarı tırmanır. Şilte eğilir Dizleri iki yanımda olacak şekilde orta yerime binerken ağırlığıyla iki bileğimi de tek eliyle kavrayıp başımın üzerine doğru itiyor.

Kot pantolonu çıplak bedenimde sıcak bir sürtünme yaratarak tüylerimin diken diken olmasına ve korkutucu bir hızla çoğalmasına neden oluyor.

"Creigh..."

"Şşş." İpi bir bileğine dolayarak metal yatak başlığına sabitler ve sonra aynısını diğerine yapar.

Ellerimi çekmeye çalışıyorum ama attığı düğümler her d e n e m e d e daha da sıkılaşıyor. Kahretsin. Bu işte uzman, değil mi?

Creighton beni itiyor, karşımda dururken hatırladığımdan çok daha büyük görünüyor.

Başımı kaldırıyorum, ayak bileğimden tutup yatağın ayak ucuna bağlamasını izliyorum. Sonra hareketi diğer ayağımla tekrarlıyor, böylece yatağa tamamen uzanmış oluyorum ve sadece külotum herhangi bir engel oluşturuyor.

Ve şu anda buna ihtiyacım var.

Beni bağlarken nefesim kesiliyordu. Ceza ve zevkin ön sevişmesinden hoşlansam da bu durum farklıydı.

İstesem bile kaçamayacağım bir yerde, tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Etimden bir parça isteyen soğukkanlı, acımasız bir canavar tarafından tuzağa düşürüldüm.

Gerçek

anlamda.

Mecazi

anlamda.

Creighton yerde duran çantasını karıştırır ve bir göz bağı ile geri döner.

Başımı çılgınca sallıyorum.

Evet, tedirginim, ama benim için ne sakladığını görmeyi tercih ederim, başa çıkılamayacak kadar fazla olsa bile.

İki parmağıyla çenemi kaldırıyor, sonra başparmağını ayrık dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Bu gece benim güzel küçük bebeğim olacaksın, Annika. Solgun tenini tuval olarak kullanacağım ve seni sikimle doldurup hıçkırarak adımı haykırana kadar oyuncağım haline getireceğim. Beni durdurmak için sahip olacağın tek şey o tek kelime."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonra gözlerimi bağlayarak dünyamı kararttı.

Görüşüme el konulduğu an aklım başımdan gidiyor. O haklı. O kelimeye sahibim ve bunu durdurabilirim.

Yapabilirim.

Ama bazı nedenlerden dolayı, bunu yapmak istemiyorum. En azından şimdi.

Bu yüzden yavaşça nefes alıyorum, beni kucağına ya da masaya oturttuğu zamanlardaki gibi.

Bir bakıma, bu da farklı değil. Sadece yatağa bağlıyım.

Ayrıca, bağlı olmasam bile daha önce hareket etmeme izin vermiyordu.

Bu farklı bir ortamda tam olarak aynı durum. Ya da ben kendimi kandırıyorum.

Görme yetimi kaybettiğim için duyularım artıyor. Kulaklarım en ufak bir sese odaklanıyor, burnum Creighton'ın kokusuyla doluyor ve cildim o kadar hassaslaşıyor ki yumuşak çarşaflara zar zor dokunabiliyorum.

Yandan bir ses geliyor ve anlıyorum ki yine dehşet çantasını karıştırıyor.

Beklenti ve heyecan birbirine karışıyor, kusacağımı düşünene kadar içimde savaşıyor.

Gürültü kesildiğinde nefesim kesiliyor ve onun üzerimde gezindiğini, sessizce, beklentiyle beni izlediğini hissediyorum.

Sonra soğuk bir şey karnıma dokunuyor ve külotumun beline doğru kayıyor.

"C-Creighton?"

"O korkmuş küçük sesinle adımı söylemene bayılıyorum. Beni döndürüyor devam et."

Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor çünkü hiç şüphem yok ki benim korkum onun katalizörü olması ve bundan ve benim acımdan zevk alması.

Soğuk-şimdi sıcak-şeyi hâlâ karnımın üzerinde kaydırırken, külotumu yumruğuyla sıkıyor ve klitorisime doğru çekiyor.

Açıklanamaz bir zevk **i ç i m i** kaplarken bedenim yataktan fırlıyor. Çaresizlik ve karanlık beni nasıl bu kadar tahrik edebilirdi?

O kadar hassasım ki giysilerimin sürtünmesi bile beni aşırı uyarılmaya itmeye yetiyor.

Bir yarık sesi beni hayallerimden uyandırdı.

Külotum çıkarılırken hava göbeğime çarpıyor. Ve sonra ağzıma plastik bir şey yerleştiriliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Em."

Dudaklarımı onun emriyle ayırıyorum ve dudaklarımı

Top

. "Aferin kızıma."

Hareketlerim onun övgüsüyle daha coşkulu hale geliyor ve emiyorum ve sanki onun sikiymiş gibi yaladı.

Çok geçmeden Creighton ağzıma soktuğu şeyi çıkarıyor ve klitorisimden aşağı, kıvrımlarımın arasından geçiriyor. Ben kıvranana kadar ıslaklığıma sürtüyor ve kaydırıyor.

Sonra onu içime soktu. Nesne -sanırım bir seks oyuncağı- içimi doldururken sarsılıyorum. Sonra içimde ve klitorisimde yavaş bir uğultu başlıyor.

Creighton'ın asla sunamayacak kadar soğuk olduğu, neredeyse şefkatli bir dokunuş gibi, uysal bir uyarımla içimden bir ürperti geçiyor.

"Bir oyun oynayacağız." Bana ilk dokunduğu nesnenin ucunu meme uçlarımın sert uçları üzerinde kaydırıyor. "Beş ceza vuruşunun sonunda boşalmazsan, gitmene izin vereceğim. Ancak boşalırsan... seni yiyip yutmak bana düşer."

Yutkunuyorum, ama ilk tokadı hassas göğüslerime indiğinde bu tam bir çığlığa dönüşüyor.

Ateş tenime yayılıyor ve beni içten dışa doğru yiyip bitiriyor. Bana vurduğu yer kaotik bir kargaşa içinde yanıyor ve karıncalanıyor.

Sanırım bu bir kırbaç. Beni kırbaçla cezalandırıyor.

Vay anasını. Ben bunun için kaydolmadım.

Yoksa ben mi?

Creighton kim olduğu ve eğilimleri konusunda her zaman şeffaf olmuştur. Bir kez bile bana normal ya da vanilya teklif edeceğini söylemedi.

Hatta biriyle çıkmadığını, ilişki maskaralığına inanmadığını ve sapkın zevkleri olduğunu açıkça ilan etti.

Tekil istekler.

Şiddet eğilimleri.

Zamanla onun doğal bir Dom ve içimdeki mazoşisti ortaya çıkaran utanmaz bir sadist olduğunu anladım.

Bir bakıma, bu ritme, onun anormalliğine kapılıyorum. Kontrol kaybının sunduğu özgürlüğü seviyorum.

Her adımımı saymak zorunda olmamanın, mükemmel bir mafya prensesi ve herkesin en sevdiği kişi olmanın tadını çıkarıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ya kabul et ya da terk et" şeklinde sunduğu ahlaksızlığı ve özgürlüğü Anla arzuluyorum.
ştık.

Ama belki de acıya dayanma gücümü abartmışımdır.

İkinci tokat geldiğinde, gözyaşları göz bağını ıslatır ve aşağı akar yanaklarım. Güvenli kelimesi dilimin ucunda.

Buna bir son verebilirim.

Eğer istersem, buna bir son veririm.

Üçüncü vuruş beni dayanılmaz bir acıdan tamamen farklı bir şeyle vuruyor. Karnımdaki ve klitorisimdeki titreşim, hissettiğim her şey olana kadar yükseliyor.

Dördüncü vuruşta, boğazımın arkasından bir inilti ve bir hıçkırık koptu.

Zevk bacaklarımın arasında birikiyor ve onları birbirine kenetlemeye çalışıyorum ama bu sadece ayak bileklerimin etrafındaki bağları sıkılaştırıyor.

İçimde yabancı bir kaşıntı başlıyor, yanıyor, bekliyor, serbest kalmak için zonkluyor.

Gelmek
istiyorum.
Gelmek
istiyorum.
Gelmek
istiyorum.

Daha önce hiç bu tür bir uyarılma yaşamamıştım ve sanırım bu benim ölümüm olacak. Bir şekilde, tam burada, şu anda, sadece boşalma ihtiyacıyla bayılacağım.

"Creigh...lütfen...lütfen..." Sesimi ya da şehvetimi tanımıyorum
İçin
de. İçimde dalgalanan, sızlayan, kasılmaya başlayan ihtiyacın farkında değilim. Kırbacını sert meme uçlarımın üzerinde gezdiriyor ve ben ürperiyorum.

"Bunun bir ceza olması gerekiyordu, küçük mor, hatırladın mı? Ve yine de Amcığın yatağın üzerine damlıyor. Çok dağınık." "Lütfen... lütfen..."

"Lütfen ne?" Dayanılmaz derecede acı veren ve uyarılmış göğüslerimin uçlarını okşuyor. "Boşalmana izin vereyim mi?"

Kelimeleri bulamayınca çılgınca başımı sallıyorum.

"Ama bu sadece iyi kızlara özgü bir ayrıcalık ve sen bu gece öyle olmadın, Annika. Gelme."

Kırbaç, meme uçlarıma tekrar vurmadan önce havada sallanıyor.

Ben gidiciyim.

İçimden geçen dalga daha önce yaşadığım tüm orgazmlardan çok farklı. Gücü neredeyse beni kör ediyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Acı, zevk, hıçkırık, inleme ve bitmek bilmeyen bir zonklama karışımı.

Kasılmış kasların bir senfonisi ve taşkın bir uyarılma.

Görünürde iniş yokken düşüp dururken tırnaklarım can havliyle ipe saplanıyor.

Alçak, karanlık bir mırıldanma sesi etrafımı sarıyor.

"Sana gelmemeni söylemiştim, değil mi?" Sesinin zengin karanlığı beni olduğum yerde donduruyor.

Yatak alçalır ve kısa bir süre sonra göz bağını çıkarır.

Işık artık hassaslaşan gözlerimi kör ederken gözyaşlarımı kırpıştırıyorum. İşte o zaman Creighton'ı bacaklarımın arasında görüyorum, pantolonu yarı inik ve sert aleti elinde.

Uzun bir mastürbasyon yapıyor, ağzımı kurutan iddialı bir sertlikle kendini tutuyor. "Amını yırtacağım ve sana sahip olacağım, Annika. Seni öyle bir işaretleyeceğim ki bir daha kimse sana yaklaşmaya cesaret edemeyecek."

Ben bir şey söyleyemeden seks oyuncağını çekip alıyor ve tek seferde içime giriyor.

Onun iniltisi ve benim soluğum havada birbirine karışıp yankılanıyor. Eğer oyuncağın beni doldurduğunu düşünüyorsam, o zaman beni parçalara ayırıyor.

Tüm vücudum sarsılıyor ve can havliyle iplere tutunuyorum.

Creighton durur ve okyanus gözleri karanlık bir şehvetten şaşkın bir şehvete dönüşür. "Sen... bakire misin?"

"Sorun yok," diye nefes alıyorum, tırnaklarım ipe batıyor. "Eğer sensen sorun yok."

"Kahretsin," diye alçak sesle küfrediyor, o kadar alçak ki onu zar zor duyuyorum.

Sonra yan tarafa uzanıp bir bıçak aldı. Lütfen bana bunun daha önce külotumu çıkarmak için kullandığı şey olduğunu söyleme.

Ustaca hareketlerle bileklerimdeki ipi kesiyor, beni kendine doğru çekiyor, sonra ayak bileklerimi çözmek için geriye uzanıyor.

Tüm bunlar olurken siki beni ağzına kadar dolduruyor ve göğüslerimdeki yaralar zonklayarak hem zevk hem de acı veriyor.

Creighton beni yatağa sırt üstü yatırıyor, elleri yüzümün iki yanında. Kalçalarını yavaşça sallarken okyanus gözleri benimkilerde kayboluyor, karanlık ve inatçı. "Lanet bir bakire. Neden bana bakire olduğunu söylemedin Annika, hmm?"

"Önemli olduğunu düşünmemiştim," diyorum inlemeler arasında, sikinin ritmine kapılıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Seni bir hayvan gibi becermeyi planlıyor olsaydım fark ederdi."

Bileklerimdeki kırmızı izleri görmezden gelerek iki elimi de uzatıyorum ve avuçlarımı yanaklarına yerleştiriyorum. "Hayvan gibi olman hoşuma gidiyor."

"Siktir."

Dudaklarını dudaklarıma çarpmadan ve içime girmeden önce zar zor duyulabilen bir sesle söylüyor bunu. Beni incitmemek için gerçek benliğini bastırmaya çalıştığını söyleyebilirim.

Ama tırnaklarımı sırtına geçirip kalçalarımı salladığımda, beni içten dışa doğru harap edene kadar ritmini yükseltiyor.

Yaraların acısı sürtünmeyi artırıyor ve fısıldamak için geri itiyor, "Amcığının sikimi nasıl boğduğunu, daha fazlasını istediğini hissediyor musun? Bu benim amım, değil mi?"

Başımı sallıyorum, zevkin beni yıkamasına izin

veriyorum. "Söyle."

"O senin..."

"Amımı istediğim gibi sikmemi söyle."

"Amını nasıl ve ne şekilde istersen öyle sik." Titriyorum.

"Siktir." *İt.* "Amın benim için yaratılmış." *İt.* "*Sen* benim için yaratılmışsın."

Sonuna kadar dışarı kayıyor, sonra tekrar içeri giriyor. Orgazm, daha önceki zevkten sonra mümkün olduğunu düşünmediğim bir güçle beni vururken görüşüm beyazlaşıyor.

Bu sefer, beni hem gerçek hem de mecazi anlamda uçurumun kenarına sürükleyene kadar vurdukça vururken adını söylüyorum.

"Creighton... Creigh..."

"O erotik sesinle adımı söylemene bayılıyorum." Dudaklarımı, yanağımı, burnumu okşuyor, her yerime sert öpücükler konduruyor. "Sikim tarafından parçalanırken yüzünün aldığı şekli seviyorum." Ritmi, acımasız sikişinin arkasındaki güçten yatak başlığı duvara çarpana kadar yükseliyor ve yükseliyor. "Ama hepsinden önemlisi, beni iyi bir kız gibi karşılamanı seviyorum."

İlk orgazmın devamı mı yoksa yeni bir orgazm mı emin değilim ama yoğun dokunuşuyla birleşen sözleri tekrar boşalmamı sağlıyor.

Ve *tekrar*.

Creighton'ın dudakları boğazımın çukuruyla buluşuyor ve sertçe ısırıp bir homurtuyla içime boşalıyor.

Acı ile zevk.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Acı olmadan zevk olmaz.

Acı ne kadar güçlüyse, zevk de o kadar büyük olur.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle onun kollarında gevşerken bu kavramı anlamaya başladığımı düşünüyorum.

Rüya olup olmadığından emin değilim ama beni kucakladığını, boğazıma dokunduğunu, sonra yanağımdan öptüğünü ve "Mutlu yıllar küçük mor" diye fısıldadığını hissedebiliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

19

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CREIGHTON

Ben her zaman kontrolle büyüdüm.

Sadece güvenli değil, aynı zamanda kendimi ifade edebildiğim tek yol.

Sonuç olarak, bu konuda çok titiz, çok disiplinli, zırhımda herhangi bir çatlağa izin vermemek için çok dikkatli oldum.

Küçük, mantıksız duygulara kapıldığım ya da onları eğlendirdiğim bir gün bile olmadı.

Kimsenin içime bakabilecek kadar yaklaşmasına izin verdiğim tek bir gün bile olmadı.

Dışımı soyup açın.

Disiplinimi paramparça et.

Ta ki bu ateş topu kız hayatıma davetsizce girene, daha önce kimsenin ayak basmadığı bir yere kendini yerleştirene ve o zamandan beri beni içten dışa doğru patlatana kadar.

Mavi gözlerinde parlayan itaatkârlık çizgisine rağmen, ona aldırmamayı ve sanki hiç var olmamış gibi görmezden gelmeyi seçtim.

Çok genç, çok farklı, çok hayat dolu. Annika'nın

zihnimdeki imajı bu. *Hayat.* Parlak, göz

kamaştırıcı, mor ve menekşe rengi hayat.

Ve benim zifiri karanlığımın bu ışığı karartmaya, yavaş ama emin adımlarla yutmaya hiç hakkı yok.

Onunla işim bittiğinde, başkalarının alabileceği bir şey kalmayacak. Çok

boş olacak. Çok... cansız.

En mantıklı seçim gitmesine izin vermek. Bunu ona ilk dokunduğumda yapmalıydım. Tercihen daha önce. Çünkü her şeyi başlatan tek bir tattı.

Tek bir tat her şeyi uçurumun kenarına getirdi.

Ve yine de, onun benim dışımda olduğu seçeneği düşünmeyi bile

Ha başaramıyorum.

yat.

Bir yıkım topu gibi içeri girdi ve şimdi bir delik var.

darbe oldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu bırakmak zorunda kalacağım bir gün olacak. O çok güzel ve benim kaderimde güzel olan her şeyi yok etmek var.

Ama o gün bugün değil.

Musluğu açıp küvete su doldurduktan sonra bir havlu alıp ıslatıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum.

Annika bir süre önce bayıldı ve şu anda yan yatmış bir şekilde uyuyor, kaşları hafifçe çatılmış durumda.

Ortasını örten çarşafı itiyorum ve muhtemelen yaralardan dolayı yüzünü buruşturuyor.

Boynundaki, göğüslerindeki ve sert pembe meme uçlarındaki soluk tenini lekeleyen kızgın kırmızı izleri görünce sikim boxerıma doğru geriliyor.

Bir meme ucuna fiske vuruyorum ve inleyerek yüzünü yastığa gömüyor.

Sadece Annika acıdan bu derece zevk alabilir. Bundan hoşlanmadığını söylüyor, ama tam tersine, vücudu buna uyum sağlamış.

Ne kadar çok acı verirsem, o kadar çok parçalanıyor. O

doğuştan mazoşist. Sadece bunu bilmiyordu.

Şiltenin üzerine oturarak bacaklarını ayırıyorum ve uyluklarının arasındaki kurumuş kan görüntüsü karşısında duraklıyorum.

O bir bakireydi.

Lanet bir *bakire*.

Korunaklı yetiştirilme tarzını göz önünde bulundurduğumda bundan şüphelenmeliydim ama öte yandan, isteseydi seks yapabilecek kadar becerikli ve kurnaz.

Belki de istememiştir.

Onun kanıyla karışmış döllerimin görüntüsüyle ereksiyonumu yeniden ayarlamak için bir elimi aşağıya uzatıyorum. Sonra sabit, telaşsız parmaklarımla silmeye devam ediyorum.

Ondan düşük iniltiler dökülüyor ve pembe amını temizlemem gerekenden daha fazla zaman alıyor.

Onun bu görüntüsünü hafızamın en derin, en karanlık köşelerine kazıyarak durmadan oyalanıyorum.

İşim bittiğinde havluyu yere atıyorum, sonra yan çekmecemi açıp bir tüp merhem getiriyorum. Daha önce evde hiç oyun oynamamıştım ama Annika'yı buraya getirmeyi planlamıştım -bu kadar erken olmasa da- bu yüzden gerekli her şeyi aldım.

İplerden oyuncaklara ve merhemle sonlandırmaya kadar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarım her bir kızgın izde biraz fazla uzun süre kalarak, yaraların üzerinde kaydırıyorum.

İşaretlerim.

Çürüklerim.

Onu ben işaretledim, yani o benim.

Bıraktığım yara izlerinin haritasını incelerken öfkeli bir sahiplenme duygusu beni kıskıvrak yakalıyor. Ya da onları alırken nasıl çığlık attığını ve hıçkırdığını, sonra nasıl parçalandığını hatırladığımda.

Ben onunla ilgilenirken Annika inliyor, ama yastığına daha fazla saklanırken uyandığına dair hiçbir belirti göstermiyor.

Merhemi bitirdikten sonra onu kollarımda gelin gibi taşıyorum. Başı sallanıyor ve göğsüme düşüyor, saçları karmakarışık, dudakları ayrık, rimeli yanaklarından aşağı akıyor, ama hala bilincine dair bir ipucu yok.

Menekşe kokusu seks ve benim kokumla karışıyor, beni boğuyor ve yarı kalkık sikime yeniden yap sinyali gönderiyor.

Çok erken.

Eğer bu içgüdüyü takip edersem, bu sefer onu kıracağım ve bunu istemiyorum. Onu incitmekten ne kadar zevk alsam da, onu geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklemek istemiyorum.

Onu banyoya götürüyorum, suyun sıcaklığını kontrol ediyorum ve sonra göğüsleri kısmen örtülene kadar yavaşça içine indiriyorum.

Bana kalsa onu bu şekilde, bacaklarının arasında kurumuş döllerimle ve teninde kokumla tutardım.

Ama bunun için onun rahatsızlığını feda etmeye niyetim yok.

Suyla temas ettiğinde uyanmasını beklediysem de uyanmadı. Başını yana eğerek saçlarının omuzlarından küvete dökülmesine izin verdi.

"Annika." Çenesini kaldırıyorum. "Hadi, uyan, küçük mor."

"Mmm."

Küçük zevk sesleri ve sızlanmaları neredeyse boxerımın içine boşalmama neden oluyordu. Sikeyim. Onu her yerde hissediyorum, kan dolaşımımda, etimde ve kalbimdeki o yasak köşeye kadar.

Onu tekrar dürtüyorum ama tek aldığım anlaşılmaz bir ses oluyor. Ben de eğilip kulağına fısıldıyorum, "Bundan sonra ne tür bir randevuya çıkmak istersin?"

Bu onun dikkatini çeker, çünkü parlak mavi-gri gözleri yavaşça açılır ve karşıdaki duvara bakar, şaşkın, neredeyse olmadan

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Konsantrasyon. Sonra tamamen su tarafından gizlenen vücuduna odaklanıyor.

Etkileyici mavi-gri bakışları bana kayıyor ve kafa karışıklığının bir kısmı kendiliğinden yok oluyor.

Sanki bana güveniyor

gibi. Büyük hata.

Bir koyun asla kurda güvenemez. Ne tür güzel bir maske takarsa taksın.

Parmakları boynuna dokunuyor, o uyurken solgun boğazına taktığım kolyeye kilitleniyor ve sonra kolyeyi avucunun içine alıyor, gözleri büyüyor.

"Nedir bu...?" Sesi biraz boğuk, biraz çiğ. Zahmetsizce şimdiye

kadar karşılaştığım en erotik şey.

Ve belki de, sadece belki de, bu sadece onun becerilmek, işaretlenmek ve bağlanmak için yaratılmış vücudundan kaynaklanmıyor.

"Doğum günü hediyen. Bulabildiğim mor renge en yakın şey buydu." "Bu bir elmas."

"Yani?"

"Bu pembe-mor bir elmas. Bu çok nadir ve pahalı." "Babamdan yardım

istediğimde hiçbir şey çok nadir değildir. Ve şükürler olsun ki, ben zengin."

Parmakları mücevherin üzerinde gezinirken usulca gülümsüyor. "Bu çok güzel. Ona bir hazine gibi davranacağım."

O kolyeyi hayranlıkla incelerken nefesim rahatlıyor. Bunu onun için özel olarak yaptırmak için harcadığım tüm çabaya değiyor.

Tam bir dakika hayranlıkla izledikten sonra vücuduna odaklanır. "Bekle. Bana banyo mu yaptırdın?"

"Belli ki."

"Ama

neden?"

"Ağrın yok mu?"

Yüzünü buruşturuyor, sonra dudakları yumuşak bir somurtmayla öne

doğru itiliyor.

Çok sevimli.

"Sormana gerek var mı? Canavar sikinle beni kırdın sayılır. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak." Ayak parmaklarını suyun altında oynatıyor ve iç çekiyor. "Bu çok güzel."

Şampuan şişemi alıp küvetin kenarına oturuyorum, sonra da saçlarını köpürtüyorum. "Canavar siki mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Mmm." Bana doğru eğiliyor, gözleri kapanıyor. "Son zamanlarda gördün mü? Pornoya ait."

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve başı karnıma çarpana kadar çekiştiriyorum. "Porno mu izliyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Herkes porno izler."

"Ben izlemiyorum."

"*Tekil* zevkleriniz göz önüne alındığında buna ihtiyacınız yok. Gerçek hayatta canlandırmak varken neden sahte senaryolar izleyesin ki? Ayrıcalığınızı kontrol edin, hepimiz bu kadar genç yaşta seks deneyimi yaşayamayız."

"Bir gün o küstah ağzını sikip atacağım."

"İmkânsız davranıyorsun. Porno normal bir şey ve sürekli izlediğim bir şey de değil."

"Ne tür pornolar izliyorsun?"

Ondan garip bir kahkaha dökülüyor. "Senin pornocu olmadığını sanıyordum. Kategoriler olduğunu nereden biliyorsun?"

Saçını daha sert çekiştiriyorum. "Soruya cevap ver, Annika."

"Her şeyden biraz. Ve dediğim gibi, bunu sadece ayda bir kez yapıyorum."

"Bir porno sitesini ilk açtığınızda hangi terimleri ararsınız? Azgın olduğunuzda ve küçük amınız zonkladığında ne ararsınız?"

Dudakları aralanıyor ve onları parmaklarımla ya da sikimle doldurmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sert," diye fısıldıyor, bakışlarını benden kaçırarak. "Sert. Amatör. Sahte inlemelerden ve orgazmlardan hoşlanmıyorum ve gerçek hayatta nasıl göründüğünü görmeyi tercih ediyorum."

"Artık izleme." "Neden

izlemeyeyim?"

"Başka erkeklerin siklerine bakmandan hoşlanmıyorum."

"Merak etme. Seninki çok daha vahşi."

"Ciddiyim."

"Pornoyu kıskandığına inanamıyorum. Senin *itaatkârların* yüzünden beni hiç görmüyorsun."

"Yapabilirsin."

Bir iç çekiş bırakır. "Yapmayacağım. Bu sadece utanç verici olur. Ve bu arada, prezervatif kullanmadın. Doğum kontrol hapı kullanıyorum, o yüzden sorun yok ama önceki seks partnerlerinin sana bulaştırdığı bir şeyi kapmak istemiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Eğer yaptılarsa, zaten sende var."

Annika beyazın derin bir tonuna bürünüyor ve ben gülüyorum. "Şaka yapıyordum."

Dudakları aralanıyor ve sanki yutkunmadan önce yüzümün her ayrıntısını hafızasına kazıyormuş gibi beni dikkatle izliyor. "Ne zamandan beri bunu yapıyorsun?"

"Senden beri."

"Sen de güldün."

"Ben sadece senin yanında gülerim." Parmaklarımı saçlarında gezdirip kafa derisine masaj yapıyorum. "Ciddi bir not olarak, ben temizim. Sadece her zaman prezervatif kullanmakla kalmıyorum, aylardır penetratif seks de yapmadım."

"Neden olmasın?"

"Acı vermek genellikle yeterince uyarıcıdır."

"Ama benimle değil?"

"Seninle olmaz." Onu becermeliydim, ona sahip olmalıydım, kimse yaklaşmaya cesaret edemesin diye ona işaretimi koymalıydım.

Dudağının kenarını ısırıyor. "Eğer her zaman prezervatif kullandıysan, neden benimle kullanmadın?"

"Unutmuşum ve hatırladığımda sikimi kanınla ıslatıyordun. Bu duygudan vazgeçmem mümkün değildi."

"Bu kadar ayrıntılı olmak zorunda değilsin."

"Soran sendin. Şimdi, söyle bana..." Saçlarının uzun tellerini okşuyorum, yüzüme doğru çekiyorum ve menekşe değil de benim şampuanım gibi koktuğu için biraz hayal kırıklığına uğruyorum. "Neden bakireydin?"

Ayak parmaklarını tekrar suyun içinde oynatıyor. "Etrafım aşırı korumacı bir aileyle çevriliyken bunu kaybetmek biraz zor. Ama fırsatım olsa bile, bir arabanın arkasında ya da bir partinin karanlık bir köşesinde, çok da etkileyici olmayan bir şekilde seks yapmak istemedim. Kulağa klişe gelebilir ama bunun özel olmasını istedim."

"Özel miydi?"

"Bundan çok daha fazlasıydı." Bana baktı. "Kesinlikle beklediğim gibi değil."

"Onca pornoya rağmen mi?"

"Buna rağmen. Ve bu kadar yargılayıcı olmayı bırak. En azından porno bana bir şeyler öğretti."

"Ne gibi?"

"Gerçek hayattan farklı olduğunu."

Parmaklarım saçlarını yıkamanın nazik ritmine geri dönüyor. "Ne kadar farklı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Gerçek hayat daha güçlü, daha yoğun, daha... ezici." Bana ters ters bakıyor. "Ve acıtıyor."

"Acı, zevk için bir katalizördür." Duş başlığını kaptım ve saçındaki şampuanı durulamaya başladım. "Çok fazla gelirse durdurabilirdin." "Hayır." Elime yaslanıyor, bir kedi yavrusu gibi kendini bana sürtüyor. "Acıyı seviyorum, ama sadece sonrasında bana böyle banyo yaptırırsan." "Bil diye söylüyorum, sana karşı hiç de yumuşak olmayacağım."

Gözlerindeki suyu kırpıştırıyor ve yuvarlıyor. "Senden bunu hiç beklemezdim, sadist."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Bak. Bu konuda mutlu bile oluyorsun." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Acı çektirdikten sonra en dost canlısı olanın sen olduğunu biliyor muydun? Bu habere sevinmeli miyim yoksa korkmalı mıyım emin değilim."

"Ben ikincisine oy veriyorum."

"Tchaikovsky'm. Çok acımasızsın."

Espri anlayışım yok oldu. "O besteciye tapmakla ilgili ne dedim ben?"

Gözleri irileşiyor ve parmaklarını dudaklarına götürüyor. "Özür dilerim, unutmuşum."

"Bir dahaki sefere seni kucağıma alacağım." "Peki efendim," diye alay ediyor.

"Bana öyle deme."

"Size efendim ya da efendi denmesinden hoşlanmıyor musunuz?" "Ben değil, senin yanında da değil."

"Güzel, çünkü Creigh'i tercih ederim." O kadar geniş, o kadar mutlu sırıtıyor ki, bu gülümsemeyi yutmak istiyorum.

Ve *onu*.

Onu kırbaçlamak, tokatlamak, kenara yatırmak ve adımı haykırana kadar defalarca sikmek istiyorum.

Ayağa kalkmak için tüm kontrolümü kullandım. "Seni yalnız bırakayım." Küçük bir el benimkini yakalıyor ve beni durduruyor.

"Gitmek zorunda mısın?" diye mırıldanırken yüzündeki masum ifade görüş alanımı dolduruyor.

"Öylece durup seni izleyemem."

"Kesinlikle yapabilirsin." Ayağıyla suyu ters yöne doğru sıçratıyor. "Sen de bana katılabilirsin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Arkamı döndüğümde onun muzaffer sırıtışını görmekten zevk alıyorum. O meraklı gözleri, boxerımı indirip tekmelediğimde beni açıkça izliyor.

Her hareketimi inceliyor ve bu, keskin tırnaklarını ve dişlerini etime geçirmesinden farksız.

Annika'nın beni sanki onun ısmarlama tanrısıymışım gibi izlediği bu andaki kadar fiziğimle hiç gurur duymamıştım.

Sikim onun ilgisiyle sertleşiyor ve ikinci bir turda beynini sikmemi istiyor.

Onun yerine karşısındaki ılık suya oturmak için kendimi zorluyorum.

Bacaklarını kalçalarıma dayanacak şekilde uzatıyor. "Sanırım küvet ikimiz için çok küçük."

"Ve siz bunu şimdi mi düşündünüz?"

"Şimdi dikkatimi çekti." Ayağını yukarı kaydırıyor, mor cilalı parmaklarıyla yan tarafımı okşuyor.

Bana dokunduğu deri, doğrudan sikime bir elektrik şoku gönderiyor.

"Hemen şimdi, burada çiğ çiğ sikilmek istemiyorsan kes şunu."

Küçük bir velet gibi alt dudağını ısırıyor ama ayağını indirerek kalçama yaslıyor. "Örümcek dövmesi ne anlama geliyor?"

"Bir anlamı olması gerekiyor mu?"

"Hayır, ama birinin derisine bu kadar büyük bir örümcek dövmesi yaptırması alışılmadık bir şey, bu yüzden belki arkasında bir hikaye vardır diye düşündüm."

Kollarımı küvetin kenarlarından sarkıtıyorum ve başımı arkaya yaslıyorum. "Daha çok bir trajedi gibi."

"Bir trajedi mi?" Sesi zar zor bir mırıltı.

Bundan mı yoksa huzurlu atmosferden mi emin değilim ama kelimeler daha önce hiç deneyimlemediğim bir rahatlıkla ağzımdan dökülüyor. "Üç yaşında bir çocuk varmış, babası o kadar güçlüymüş ki, annesi ve kendisi onun ailesi oldukları için farklı muamele görürlermiş. Gerçi çocuk her zaman onların gerçek bir aile olmadığını düşünürdü. Anne ve babası her gün kavga ediyor, birbirlerini aldatıyor ve sadece toplum içinde mükemmel bir çift gibi davranıyorlardı. Ama ikisi de onu seviyordu, bu yüzden çocuk için sorun yoktu. Bir gün uyandığında babasının bir skandala karıştıktan sonra öldüğünü gördü. Şehirlerini sarsan bir skandal. Çocuk ve annesi gazeteciler, yabancılar, kızgın düşmanlar, memnuniyetsiz yatırımcılar, güçlü düşmanlar ve polis tarafından takip ediliyordu. Bir sürü polis ve diğer iri yarı adamlar. Hepsi gelmeye, gelmeye ve gelmeye devam etti,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

lağım fareleri gibi. Sorguladılar ve talep ettiler. Çocuğu ve annesini tehdit ettiler ve dövdüler. Annesi de dahil olmak üzere neredeyse tüm mallarına el koydular. Üç yaşındaki bir çocuk tüm bunları hatırlamamalıydı ama hatırladı. Hem de en ince ayrıntısına kadar. Yatağın altına, kapının arkasına ve gardırobun içine saklandığını hatırlıyordu. Sadece adamlardan değil, annesinden de."

Açık musluktan gelen damlama, damlama, damlama banyoyu dolduran tek sestir.

Düşüncelerimle çatışıyor, onları tamamen iğrenç hale getiriyor.

Sessiz kaldığımda Annika'nın alçak sesi etrafımda yankılanıyor. "Neden annesinden saklanmak zorundaydı?"

"Çünkü yeniden içmeye başladı ve elinde bir şişe tekila varken yoluna çıkmaması daha iyiydi. Önce ağlamaya başlıyordu, sonra... o enerjiyi çocuğun üzerine boşaltıyordu. Bu, çocuğun dışarı çıkmasına artık izin vermeyene ve onu beslemediği, onunla ilgilenmediği ve çürümeye terk ettiği kendine acıyan şiddet çemberine yakalanana kadar devam etti. Ta ki onu tekrar dövme isteği duyana kadar. Çocuk yaşadığı gerçekliğin hiç bitmeyeceğini düşündü, ama sonra bakımlı bir adam gelip bankanın sahip oldukları son şeye, yani eve el koyacağını duyurdu. O gece anne fazla içmedi. Hatta çocuğa sarıldı ve "Babanı özlüyor musun tatlım?" dedi. Çocuk başını sallayınca gülümsedi. "Annem de onu özlüyor. Onsuz olmak çok zor. Ona gitmeye ne dersin? Çocuk babasının cennette olduğunu sanıyordu. Cennetteki birine nasıl gidebilirlerdi ki? Muhtemelen günlerdir yemek yemediği için uykusu vardı ve başı dönüyordu. Bu yüzden gözlerini kapattı ve annesinin ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini dinledi. Gözlerini tekrar açtığında tavandan sarkan dev bir örümcek gördü. Ya da sürünüp aşağı düşerken ve sonra yığılana kadar tekrar sürünürken gördüğü manzara hakkında böyle düşünmeyi seçti. Meğer annesi o gece ikisinin de ölmesini planlamış; kız asılarak, oğlan da gazla."

Etrafımda bir su şırıltısı yankılanırken küçük bir figür

Ben.

Annika'yı göğsüme yaslanmış halde bulmak için aşağı bakıyorum.

Titriyordu.

Parmakları sıkılı çenemi okşuyor ve iki damla gözyaşı güzel yüzünü lekeliyor.

Kaslarım yavaşça gevşiyor ve başparmaklarımla yanaklarını siliyorum.

"Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü uzanıp o çocuğa sarılmak istiyorum ama yapamıyorum." Kollarını belime dolayarak sıkı ve sıcak bir şekilde sarılıyor. "Çok özür dilerim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarım saçlarını yumrukluyor ve yüzünü başka yöne çeviriyorum. "O çocuk öldü, kendilerine ebeveyn diyen o pisliklerle birlikte. Küllerinden bambaşka bir insan dirildi ve benim sahip olduğum tek ebeveyn Aiden ve Elsa King. O zaman neden üzülüyorsun? Bana acıma demedim mi ben?"

"Ben değilim." Dudakları titriyor ve saçlarını tutmama karşı koymaya çalışmıyor. "Sadece acını paylaşmak istiyorum."

"Paylaşacak bir şey yok. O bölüm sona erdi." "Ama-

"

"Kapa çeneni." Saçlarını serbest bıraktım. "Ve dışarı çık."

Kimsenin ortaya çıkarma şansı olmadan derinlere gömülü tutmayı sevdiğim bir parçamı kazmamın nedeni o.

Annika Volkov burnunu ait olmadığı bir yere sokmak zorunda kaldı.

Gözlerime bakıyor. "Beni uzaklaştırmaya devam edersen, geriye kimseyi bırakmayacaksın."

"Bununla yaşayabilirim."

"Ben yaşayamam."

"Annika." Çenemi gıcırdatıyorum. "Ya git ya da seni beceririm. Ağrın olsun ya da olmasın."

Hareket etmiyor, tereddüt bile etmiyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Ben iyi davranırken kaçmalıydın, küçük mor." Onu belinden çektim. "Sikimin üstüne otur. Bu uzun bir gece olacak."

Sonra onu beceririm, ısırırım, işaretlerim ve beni seçtiğine tamamen pişman ederim.

Derimin altına giriyor.

İhtiyacım olduğunu bilmediğim kişi olmak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

20

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Yala*, yala, yala.*

Sert bir dilin aşağı yukarı hareketleri devam ederken irkiliyorum. Yüzümde.

İrkilerek uyanıyorum ve gözlerim küçücük yüze, kulaklara ve bıyıklara takılıyor.

"Kaplan mı?" Neredeyse çığlık atacaktım, o da irkilerek yatağın üzerinde geri sıçradı, sonra yavaşça tekrar bana doğru yürüdü.

Haftalar önce onu barınakta son gördüğümden bu yana büyümüş ama o olduğundan hiç şüphem yok. Gözlerinin arasında kalp şeklinde sevimli bir beni bile var.

Doğruluyorum ve ağrıyan kaslarım acı içinde haykırdığında irkiliyorum. Creighton beni önce fayansların üzerinde, sonra duvara yaslayıp yatağın üzerinde dört ayak üstünde becerdikten sonra banyo neredeyse hiçbir işe yaramadı.

Çok güçlü ve hamdı ve ilk seferki gibi kendini tutmadı.

Aldı, aldı ve karşılığında bana göz kamaştırıcı bir zevk verdi. Öfkeliydi, kesinlikle hayvani ve akli dengesi yerinde değildi.

Hayatımı sağ salim kurtardığımı söylemek hafif kalır.

Hoşuma gitti ama sonrasında mesafeli davranması hoşuma gitmedi. Beni duşa götürüp ikimizi de temizlerken bile. Bana banyo yaptırdığı ve saçlarımı yıkadığı zamanki o şefkatli dokunuş yoktu.

Bir an için duvarlarını yıkmış olabileceğimi düşündüm, ama bunun benim açımdan hüsnükuruntu olduğunu kanıtladı.

Ama bana doğum günü hediyesi olarak gelmiş geçmiş en güzel kolyeyi verdi.

Hâlâ orada olduğundan emin olmak için parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum.

Ayrıca, beni vücudunun kıvrımlarına sokarak uyuttu, yani belki de her şey umutsuz değildir?

Gerçi şu anda ortalıkta görünmüyor ve yatakta sadece ben varım.

Tiger'la.

Omzuma atlıyor, eskiden olduğu gibi başıma uzanıyor ve ben de gülerek onu okşuyorum. Mırıltıları beni çok ihtiyaç duyduğum bir doz dopaminle dolduruyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Başından beri burada mıydın, bebeğim? Tasman bile var, çok tatlısın." Başını elime vuruyor ve biraz daha mırlıyor, sonra miyavlıyor, muhtemelen yemek için.

Onu yatakta bırakarak güçlükle ayağa kalkıyorum ve odayı arıyorum ama ne yiyecek ne de kıyafetlerimden bir iz var.

Ben de Creighton'ın beni tamamen saran kapüşonlarından birini üzerime geçiriyorum ve elimde telaşlı bir Tiger'la salona giriyorum.

"Pekâlâ, pekâlâ. Sana biraz yiyecek bulayım."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolay, çünkü kısa sürede kayboluyorum, hangi yöne gitmem gerektiğinden emin olamıyorum.

Merdivenleri bulmam birkaç dakika, merdivenlerin dibine ulaşmam ise daha da uzun sürüyor.

Sonra yaşam alanında yürüyorum, etrafa bakıyorum ve bir şekilde hayalet bir evde kapana kısılıp kısılmadığımı merak ediyorum.

Bu kadar büyük bir yerde gürültü olmaması ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve Tiger'ı daha sıkı tutuyorum.

Şimdi Creighton'ın kendini göstermesi için iyi bir zaman.

Tabii beni gitmemi isteme utancından kurtarmak için ben uyanmadan önce ortadan kaybolmadıysa?

Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyor ve hemen onu ruhumun uçurumuna geri itiyorum.

"Burada kim varmış?"

Ben irkiliyorum ve Tiger da irkiliyor. Ellerimden atlıyor ve yeni gelene tıslıyor, kuyruğu havada, vücudu kıvrık ve kulakları geride.

Eli ona ayakkabısının üzerindeki kirden başka bir şey değilmiş gibi bakar ve sonra çok garip bir şey olur.

Kaplan kuyruğunu kıstırır ve saklanmak için koşar. Bir bakışıyla onu korkutup kaçırdı mı?

"Hayvanlar arasında pek popüler değilimdir." Bana gülümsüyor ama gülümsemesinin ardında zerre kadar dürüstlük ya da hoş bir duygu yok.

Duvara yaslanmış, üzerinde asılı duran kesilmiş bir bufalo kafası ona ürkütücü bir hava veriyor. İfadesi ve havası, şık giyimiyle çelişiyor. Sıkıştırılmış siyah pantolon, şık bir düğme ve şık İtalyan mokasenleri.

Bir çekime girdiğinde fotoğrafçılar onu objektiflerine almak için dizlerinin üzerine çökerdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Merhaba," diyorum, sesimi rahat çıkarmaya ve ondan hiç korkmamaya çalışarak.

Keşke Creighton şu anda ortaya çıksa. Kardeşinden daha iyi olduğundan değil, ama bildiğin şeytan işte.

"Annika. Eğer doğru hatırlıyorsam, yarım kalmış bir konuşmamız var."

Doğru ya. Dövüş kulübünde Ava onun boğazına sarıldığında ve Creighton beni kaçırdığında. Keşke o ikisi şu an yanımda olsaydı.

Ama öyle olmadıkları için gülümsemeye zorlayacaktım ki Creighton'ın bana dünyaya hiçbir şey borçlu olmadığımı söylediğini hatırladım ve sakin bir ses tonuyla "Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordum.

"Bir, kardeşimle olan ilişkiniz. İki, *senin* kardeşinle olan ilişkin. Üç, bir gün seçim yapmak zorunda kalırsan ve kardeşini seçip kardeşimi geride bırakırsan bunun ne kadar kötü bir fikir olacağı. Bunu kişisel olarak algılayacağım ve ikinizi de yok etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Tehditlerini dostane bir şekilde dile getirmesi omurgamı sarsıyor. Sesi sanki bir BBC Haber sunucusuymuş gibi zarif, kesinlikle etkili geliyordu.

"Creighton'a zarar vermeyeceğim," diye sakin ve iddialı bir şekilde cevap vermeyi başarıyorum. "Ve Jeremy de senin anlattığın gibi bir canavar değil. Sırf ben onunla birlikteyim diye Creighton'a acımasızca davranmayacak."

"Tüm bu kuruntulu düşünceler geceleri daha iyi uyumanıza yardımcı oluyor mu? İkimiz de sevgili Jeremy'nin bundan daha fazlasını yapabileceğini biliyoruz. İşler sarpa sarmadan önce kolay yolu seçmeye ne dersin?"

"Kusura bakmayın ama Creigh ile benim arama girmeye hakkınız yok. Ve gitmiyorum."

Creighton'la önümüzde uzun bir yol olduğunun ve dün gece biraz kendini gösterdikten sonra yaşadığımız acımasız sevişmenin sadece bir başlangıç olduğunun farkındayım ama umurumda değil.

Creighton'la kendimi seviyorum, daha açık sözlü ve insanları daha az memnun eden biri olmayı seviyorum. Ve onun da benimleyken kendini sevmesini istiyorum.

Bunun için her şeyi yapmaya hazırım.

Eli bir süre beni izliyor, gri gözleri neredeyse siyah görünüyor. Kaçıp saklanmak istesem de, kendimi göz temasını sürdürmeye, onun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık vermeye zorluyorum.

"Pekâlâ." Duvarı itiyor. "Gözüm üzerinde olacak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben de sana göz kulak olacağım."

"Oh?" Kurt gibi gülümsüyor, başı yana eğik. "Ne için?" "Ne zaman müdahale etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünürsen diye."

Gülümsemesi genişliyor. "Creigh'in daha önce hiç kimseyle ilgilenmezken seni seçmesine şaşmamalı."

Karnımda bir ateş patlıyor, ama bu iyi bir ateş, içimi ısıtan bir ateş.

Saçlarımı geriye atıyorum ve sırıtmaktan kendimi alamıyorum. "Ben böyle özelim." "Kibirli de. Onunla neden arkadaş olduğunu anlıyorum."

"O kim?" "Boş ver."

Gitmek üzereydi ama ben yoluna çıktım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sadece Pazar günleri soru kabul ediyorum. Kilise gibi."

"Bugün Pazar."

"Şanslısın," diyor o daimi sırıtışıyla ve ben duraksıyorum, belki bir şey kaçırıyorumdur diye düşünüyorum ama sonra hemen vazgeçiyorum.

Ona biraz daha yaklaşıyorum. "Creigh'in örümcek dövmesini ne zaman yaptırdığını biliyor musun?"

Bu, bir ailesi olmasına rağmen hala çocukluk anılarının peşini bırakmadığını fark ettiği zamanı çerçeveleme girişimim. Ne kadar inkar etse de, çocukluğunda olanların onu öyle ya da böyle etkilediğini biliyorum. Beni susturmak için kullandığı onca lanet yüzünden ona sorma şansım olmadı ama Eli'dan bilgi alabilirim.

"Ortaokulda. Siz Amerikalılar için lise. Bu onun genç versiyonu için bir hatıra."

"Sen...biliyordun."

"Evlatlık olduğunu mu? Tabii ki evlatlık. Herkes biliyor."

Oh. Neden kimse bana söylemedi? Belki de bu yakın çevreyle ilgili bir şeydir ve ben oraya ait değilimdir. Biraz incinmiş olsam da, çok daha acil bir konuya odaklanmaya karar veriyorum.

"Onun geçmişini de biliyor musunuz?"

"İfşa ettikleri dışında size bu konuda söyleyebileceğim bir şey yok."

"Sadece bu yüzden mi bu hale geldiğini bilmek istiyorum."

"Olduğu gibi mi?"

"Eminim onun bir sadist olduğunu biliyorsundur." Sırıtıyor. "Onunla gurur duyuyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tabii ki öyle. Şimdi Ava'nın ona neden "Adı Olmayan Adam" dediğini anlamaya başlıyorum.

Eli bir anomali.

Ama belki de Creighton'ın böyle bir yükle büyürken ihtiyaç duyduğu türden bir kardeştir.

"Yani?" Bastırıyorum. "Geçmişi yüzünden mi böyle?"

"Belki de. Muhtemelen."

O zaman kafama dank etti. Creighton bir keresinde çok fazla yediğini çünkü hayatının bir döneminde açlıktan öldüğünü söylemişti. Ve muhtemelen gazdan boğulduğunda hissettikleri yüzünden mümkün olduğunca uyuyor.

Başı döndüğünde ve süründüğünde ve süründüğünde.

Tüylerim ürpertici bir hızla diken diken oluyor, tıpkı dün gece bana hikayeyi anlatırken olduğu gibi.

Bu kadar genç birinin bunları yaşadığını düşünmek beni
Ağla.

Ama bunu acıma olarak algılamasını istemiyorum. Ona gerçekten
acımıyorum. Ben sadece
onun yanında olmak istiyorum.

Görünüşe göre bunu ifade etme konusunda berbatım, çünkü dün gece sözlerime gücendi ve hıncını zavallı bedenimden çıkardı.

"Soru sorma sırası bende." Eli'nin sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Onu konuşmaya nasıl zorladın?"

"Ben yapmadım."

"Tekrar deneyin. Çocukken yoğun bir terapiden geçti ve hayatının o dönemini çoktan geride bıraktı. Dürtülmediği sürece bu konuda konuşmazdı. Söyle bana Annika. Ne tür bir dürtme yöntemi kullandın?"

"Gerçekten sormadım. Sadece dövmesini sordum."

Bir an için gözlerini kısıyor, sonra ifadesini düzeltiyor. "Huh."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye mırıldanmadan önce bir süre sessiz kaldık.

Başını sola doğru eğiyor. "Mutfakta."

"Teşekkürler." O yöne doğru ilerlerken Eli'nin de benimle geldiğini öğreniyorum. Gereksiz bir çatışmadan kaçınmak için bu konuda yorum yapmamayı tercih ediyorum.

Eğer Creighton'la birlikte olmak istiyorsam, Eli'a alışmalıyım çünkü o hayatının bir parçası.

Kapıyı açar açmaz bir kargaşa bizi karşılıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Creighton bir önlük giymiş, elleri, yüzü ve hatta pantolonu un içindeyken telefonunda geziniyor.

Eşleşen önlükleri ve kavuşturulmuş kolları düşünüldüğünde Remi onun koçu gibi görünüyor.

Karşılarında Brandon oturuyor, kahvesini içerken ve tabletinden bir şeyler okurken tüm bu karmaşadan habersiz görünüyor.

"Sana söylüyorum Spawn, tüm bu tarifler aptalca ve yanlış. Ne cüretle benim lordumun fikirleriyle yarışırlar?"

Bran kaşlarını kaldırdı. "Ve sen bir uzman mısın?

"Elbette." Remi ellerini havaya kaldırır. "Ben her zaman haklıyım."

Creigh, "Daha çok her zaman hatalıyım," diye mırıldanır.

"Ne oluyor lan? Bu ne lan, Spawn? Dün geceki sevişme seansımdan sonra erkenden uyandım - seans diyelim - görevinde sana yardım etmek için ve sen bana yanıldığımı mı söylüyorsun? Seni tacizden insan hakları derneklerine şikayet edeceğim."

"İşte yine başlıyoruz." Bran iç çeker.

"Sen kapa çeneni. Baba ve oğul arasındaki bu onarılmaz uçurumu başlattıktan sonra masum rolü yapma. Spawn, bunu bana nasıl yaparsın?"

Creigh hâlâ telefonuna bakarak, "Odaklan," diyor. "Ne kadar tereyağı ısıtmalıyız?"

"Remi'yi içinde boğmaya yetecek kadar." Eli içeri girer, masadan bir elma alır ve sırıtır.

"Vay canına, bu sabah bana yöneltilen tüm bu şiddet de neyin nesi?" Remi bir telefon tutuyormuş gibi yapar. "Alo? Tanık koruma mı? Gelip beni alın."

Creighton başını kaldırıyor, gözleri kardeşine kaymadan önce mutfağın öbür ucundan benimkilerle buluşuyor ve daralıyor. Telefonunu başka bir yöne çeviriyor, beni tepeden tırnağa ölçüp biçerken parmağını telefonun arkasına bastırıyor.

Hava, odadaki kimsenin fark etmemesine şaşırdığım aç, hayvani bir gerilimle değişiyor.

Göz temasını kesmeye niyeti olmadığını gösterdiğinde boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Diğerlerine odaklanıyorum. "Merhaba çocuklar."

Bran bana doğru başını salladı. Remi bana doğru koşuyor ve omzumdan tutuyor. "Beni bu vahşilerden kurtar, Anni. Yemin ederim lordumun hayatının peşindeler."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Creigh elindeki telefonu yere atıyor ve birkaç adımda bize ulaşıyor. Remi'nin omzuma dolanan elini tutup arkadaşı inleyene kadar bükmesini ve ardından onu en yakın duvara fırlatmasını şaşkınlıkla izliyorum.

"Bu ne içindi, spawn?" "Dokunmak yok."

"Birileri kıskanmış." Eli tezgâha yaslanıyor ve yanındaki Brandon'ı dürtüyor. "Cray Cray'imizin bir mağara adamına dönüşmesine tanık olacağımızı hiç düşünmüş müydün?"

"Onun sahte erkek arkadaşı olma ihtimalimden mutlu olmadığı için bunu tahmin ettim." Bran kahvesinden bir yudum alır.

"Ne oluyor lan?" Remi, Creighton'ın onu nasıl ittiğini tamamen unutmuş bir halde aramıza bakıyor. "O kadar uzun mu? Nasıl oluyor da şimdi öğreniyorum?"

"Yavaş olduğun için mi?" Eli kendine bir fincan kahve doldurur. "Yoksa anlamıyor musun?" Bran kendi fincanını Eli'ınkiyle tokuşturur.

"Sikine o kadar takılmışsın ki doğru düzgün göremiyorsun." "Dikkat süresi de kısa."

Remi tam dramatik moda geçer ve onlara isimler takmaya başlar. Brandon ve özellikle Eli gerilimi tırmandırmaya devam eder.

Tartışmalarının ortasında Creigh önlüğünü çıkarıyor, elimden tutup beni mutfaktan dışarı çekiyor, sonra da merdivenlerden yukarı sürüklüyor.

Yatak odasına girer girmez kapıyı kapattı.

Kararmış gözleri, kapalı yüz hatları ve boş ifadesiyle çarpıldım. Üçü de bana dönüktü.

Alçak sesi tenime ekinlerinden daha kötü vuruyor. "Bu kıyafetle orada ne yapıyordun?"

"Ne gibi?"

"Altında çıplakmışsın gibi."

"Kıyafetlerimi bulamadım. Ayrıca, bu şey çok büyük."

Homurdanıyor. "Seni kıyafetlerimin içinde seviyorum ama bir daha asla onların önünde böyle dolaşmayacaksın."

"Diktatörlük yapma. Ayrıca, seni bulmak istememin bir nedeni vardı."

"Hangisi?"

"Kaplan! Onu evlat edindiğini bana nasıl söylemezsin? O kediyi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İkinci doğum günü hediyen olması gerekiyordu."

Sırıtıyorum. "Pislik olmadığın zaman çok tatlı olabiliyorsun."

Gözlerini kısıyor ve ben de "Teşekkür ederim demek istedim"

diye geveliyorum.

"Yatağın önünde diz çök, göğsünü şiltenin üzerine koy ve bacaklarını iki yana aç."

O tanıdık karıncalanma tüm vücuduma yayılıyor ve merkezimde son buluyor. Dudağımın kenarını ısırıyorum. "Biraz ara verebilir miyim? Tekrar gideceğim için mutluyum ama her yerim ağrıyor."

"Seni sikmeyeceğim. Şımarıklık etme ve sana söyleneni yap."

Bana ne zaman şımarıklık yapmamamı söylese, tam da öyle olmak istiyorum. Ama istenmeyen cezaları önlemek için yatağın önünde diz çöküyorum ve dediğini yapıyorum.

"Sweatshirt'ü yukarı kaldır. Amımı göreyim."

Kapüşonun eteklerini ortama doğru kaydırırken parmaklarım titriyor.

"Mmm. Aferin kızıma." Kıçıma ödül gibi hissettiren bir tokat atıyor ve Sarsılıyorum, sonra bir iniltiyi bastırıyorum.

Kıçım havadayken, iki deliğim de onun görüş alanına giriyor ve bunun neden bu kadar tahrik edici olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir çekmecenin açılıp kapanma sesi kulaklarımı sağır ediyor.

Yutkunuyorum. "Hey... Ben cezalandırılacak bir şey yapmadım. Sanmıyorum? Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Kapa çeneni yoksa cezalandırılman için sana bir sebep veririm."

Onu arkamda h i s s e t t i ğ i m d e dudaklarım birbirine yapışıyor. Dudaklarıma menekşe rengi bir şey koyuyor.

"Em."

Bir oyuncak, fark ettim. Hayır, bir popo tıkacı.

Gözlerim açılıyor ve başımı

sallıyorum. "Bunun ne olduğunu

biliyor musun?"

"Duh. Ve anal yapmıyoruz."

"Henüz değil, ama sonunda amına sahip çıktığım gibi kıçına da sahip çıkacağım. Sözlerimi bir kenara yaz, sikimi sağacak ve tenini döllerimle süslemem için bana yalvaracaksın. Şimdi, aç."

Hiç gereği yokken içim zonkluyor.

"Menekşe mor değildir, biliyorsun. En azından estetik bir renk seçmeliydin-"

Sözlerim, tıpayı ağzıma sokup sanki kendi sikiymiş gibi dilimin üzerinde gezdirdikten sonra çekip çıkarmasıyla kesiliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Arkamda diz çöküp bir eliyle kıçımın yanağını kavradığında nefes nefese kalıyorum.

"Rahatla."

"Söylemesi kolay," diye mırıldanıyorum ama kaskatı kesilmemek için elimden geleni yapıyorum. "Bana güveniyor musun?"

"Her zaman değil."

Karanlık bir kıkırdama, berbat bir senfoni gibi etrafımı sarıyor.

"Akıllı küçük velet." Arkama soğuk bir şey döküyor -muhtemelen kayganlaştırıcı- ve tıkacı arka deliğime doğru kaydırıyor.

Kendimi ne kadar ikna edersem edeyim gerginleşiyorum.

"Yapma." Kıçıma şaplak atıyor ve ben inliyorum. "Buna ne kadar karşı koyarsan, o kadar zor olacak."

Parmakları klitorisimi sadece onun yapabildiği o ustalıkla okşuyor. Kendi başımayken bunu taklit etmeye çalıştım ama kendime Creighton'ın bana dokunduğu gibi dokunabilmemin imkânı yoktu.

İniltiler dudaklarımdan süzülürken kaslarım gevşiyor. Görünüşe göre amcığım ağrım olduğu gerçeğini fark etmemiş.

Creighton fişi yavaş yavaş içeri itme fırsatını kullanıyor. Ağzıma kadar dolarken kalbim küt küt atıyor.

Ama ben içimde patlayan zevk patlamalarına odaklanıyorum. Fişi sonuna kadar soktuğunda, boşalıyorum.

Dudaklarım ayrılıyor ve dalganın beni yıkamasına izin veriyorum.

"Çok hassassın, küçük mor." İyi bir ölçü için kıçıma şaplak atıyor. "Dokunuşlarıma bu kadar uyum sağlamanı seviyorum."

Ben de seviyorum. Ama lanet olsun. Çok hızlıydı.

Lütfen bana güçlü salınımlar için acıya da ihtiyacım olduğunu söylemeyin. Beni bozuyor mu?

Muhtemelen.

Kesinlikle.

Creighton kıçımdaki tıkacı itip kakarak inlememi sağlıyor, sonra tıkaçtan bir şeyi klitorisime geçiriyor.

"Bunu günde iki saat takacaksın."

"Ne? Bunu her gün giymemi mi bekliyorsun?" "Evet, kontrol edeceğim."

"Bunu nasıl yapabileceksiniz?"

"Bir yolunu bulacaksın." Beni ayağa kaldırıyor ve muhtemelen son işkence aletini koymam için bana bir kutu veriyor. "Eğer bunu takmazsan,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

cezalandırılacaksınız."

Yer değiştiriyorum ve kendime rağmen erotik bir ses çıkarıyorum. "Garip hissettiriyor." "Buna alışacaksın."

"Bu da başka bir doğum günü hediyesi mi?"

Güzel bir gülümseme dudaklarını geriyor. "Birçoğundan biri." "Bilmem gereken başkaları da var mı?"

"Remi'nin kestiği pasta."

Gülüyorum. "Yaptığınız şey bu muydu? Pişiriyor muydunuz?"

"Deniyordum."

"Kurtarabileceğime eminim."

"Şüpheliyim."

"Sana göstereceğim."

Creighton, belime bağlamadan önce birkaç kez yuvarlamak zorunda kaldığım eşofmanlarını giymemi istedikten sonra aşağı iniyoruz.

Eli çöpe attığı ve Remi bir tane sipariş ettiği için pastayı kurtarmak zorunda değilim. Beşimiz Remi'nin maskaralıkları ve diğerlerinin iğnelemeleri arasında kahvaltıya oturduk.

Creighton fazla konuşmuyor ama her biriyle tek tek ilgileniyor.

Onları seviyor, farkındayım. Bu yüzden onlarla zaman geçirmeye istekli. Eli çok ileri gittiğinde Remi'nin savunmasına bile geliyor.

O böyle sadıktır. Ve o benim.

Bu muhteşem, güzel adam tamamen benim.

Geçici bir süreliğine de olsa.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

21

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CREIGHTON

"Gitmeli miyiz?"

Annika başını omzumdan kaldırıyor ve etrafımızdaki insanların duymaması için fısıldıyor.

Sesi utangaç ve isteksiz. Onda olmadığına yemin edebileceğim iki özellik.

Ama yine de Annika, kendisi hakkında çıkardığım her sonucun istisnası olduğunu her zaman kanıtlamıştır.

Başlangıçta, onun dünyanın nasıl işlediğini anlayamayacak kadar korunaklı, hiper, şımarık bir mafya prensesinden başka bir şey olmadığını düşünmüştüm.

Bunların bir kısmı doğru olsa da, ailesinin ve yetiştirilme tarzının ona biçtiği imajı aşmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorum.

Süreç yavaş ilerliyor, ama kendi kontrolünü geri kazanmaya kararlı.
Hayat.

Eğer başlangıçta dikkatimi çekmekteki ısrarı
bu kararlılık karşılığını verecektir.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve başını omzuma yaslıyorum.

Onu tamamen benim olarak kabul edeli bir hafta oldu ve sürekli ona, saçlarına, çenesinin altına, omzunun üstüne dokunma isteği duyuyorum.

Ulaşabildiğim her yere.

Ancak, farklı sınıflarda olduğumuz, aynı yaşam alanını paylaşmadığımız ve hala erkek kardeşinin dikkatli gözlerinden saklanmak zorunda olduğu düşünüldüğünde, bu bir sorun olduğunu kanıtlıyor.

"Bu kalabileceğimiz anlamına mı geliyor?" diye mırıldanıyor, sesi umutlu ve güven dolu.

"Gitmemiz gerektiğini söylemedim." Arka tarafta filmi izlemek yerine yemek yemeye odaklanan ve gürültücü bir baş belası olan sinir bozucu bir gruba rağmen.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sadece tüm bu gürültünün seni rahatsız edeceğini düşündüm." Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Seninle her zaman dışarı çıkmak istiyorum ama sen rahatsız olursan olmaz."

Şuna bakar mısın?

Annika'm benim bile anlayamadığım bir hızla kalıplarımı öğreniyor.

Karakterime saygı duyuyor, sessiz yerlerde buluşmaktan hoşlanıyor ve geçmişim hakkında daha fazla yorum yapmayı reddettiğimde beni zorlamıyor.

Beni kışkırtmak yerine, anlıyor. Bana baskı

yapmak yerine, geri adım atıyor.

Ve onun ısrarcı özelliklerini göz önüne alırsak, bunun çaba gerektirdiğini

biliyorum.

Saçlarını okşuyorum ve menekşe kokusunu içime çekmekten kendimi alamıyorum. Kanımda dolaşıyor, yavaş ama emin adımlarla benim bir parçam oluyor.

"Seninleyken rahatsız olmuyorum, küçük mor."

Sözlerime verdiği tepkiyi görmüyorum ama yanıma daha sıkı bastırışında, kolunu ortama sarışında ve hatta dokunuşuma eğilişinde hissediyorum.

Sayısız renk ve bir enerji sıçraması. Akıcı vücut hareketleri ya da sözleriyle çok etkileyici bir insan.

Birkaç ay önce bana Annika gibi biriyle birlikte olabileceğim söylenseydi, bu olasılığı delilik olarak değerlendirirdim.

Ancak o zamanlar bu fikir bana küfür gibi gelse de, ondan önceki hayatıma geri dönme düşüncesi beni açıklanamaz bir öfkeyle dolduruyor.

Ve boşluk.

Bu duyguyu daha önce hiç önemsememiştim. Ölümün pençesinden kurtulduğumdan beri içimdeki boşluk patlamaları hiç eksik olmadı.

Ancak, şu anda hoş karşılanan bir duygu değil.

Film bittikten sonra Annika filmin konusu, karakterleri, oyuncuları ve özel efektleri hakkında konuşup dururken ben de kolumu beline doluyorum.

Her şeyi.

Ben daha çok tül eteğinin her hareketinde solgun kalçalarında nasıl sallandığıyla ilgileniyorum. Ya da üstünün göğüslerine nasıl dayandığı ve tam eteğinin belinde nasıl durduğu.

Karnındaki görünür deriyi, aletimin durumunu etkileyen işkenceli bir ritimle aşağı yukarı okşuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu kaç kere bağladığım, tokatladığım, kırbaçladığım ya da becerdiğim önemli değil. İşim bittiği an, daha fazlasına ihtiyacım oluyor.

Daha fazla.

Ve daha fazlası.

En kötüsü de Annika'yla sadece seksle ilgili değil. *Onunla* ilgili. Onun benim hakimiyetime boyun eğmesi, benim sadizmime mazoşist olmasıyla ilgili.

Onunla ziyafet çekme ihtiyacı sürekli, yoğun ve sonsuzdur.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor otoparka giderken.

Başparmağımı tenine bastırıyorum, sonra ritmime devam ediyorum.

"Çok." "Ben de senin filmlerden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Filmden bahsetmiyordum."

Annika ses tonumdaki değişikliği fark etmiş olmalı, çünkü duraksıyor, dudakları aralanıyor, yanaklarına ve yarı saydam boynuna pembe bir renk yayılıyor.

"Sen...sen..."

"Gerçekten nutkun tutuldu mu?"

Bir nefes bırakıyor. "Yemin ederim sadece senin yanındayken böyle oluyorum."

Birkaç çocuk yanımızdan geçip ailelerinin arabalarına doğru koşarken gülümsüyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Neye gülüyorsun?" Yan tarafımı dürtüyor. "Bu hiç komik değil."

"Eğlenceli."

"Eğlendirebildiğim için mutluyum." Surat asıyor ve çok sevimli görünüyor.

O kadar sevimli ki alnına muzipçe bir fiske vuruyorum.

Bana ters ters baktı. "Hayır, hayır, benimle flört etmeye bile kalkma."

"Yaptığım şey bu muydu?"

"Uh-huh. Sen sadece beni yatağına bağlayıp yalvartmanın yollarını düşünüyorsun."

"Ben mi?"

"Oh, lütfen. Gözlerinde parlayan sadizmi görebiliyorum, biliyorsun. İç çekiyorum. Biri senin oyuncağın olmanın zor olduğunu söylese, ona kesinlikle inanırım."

"Sen benim oyuncağım değilsin."

Donup kalıyor, o pembe renk tekrar yanaklarına dönüyor. "O zaman ben neyim?"

"Benim."

"Bir fark var mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Oyun oyuncaklarımı hiç saklamak istemedim." "Bana kadar mı?"

"Sana kadar."

Dudağının kenarını ısırırken beni tekrar dürtüyor. "Bugün her şeyi doğru söylüyor ve yapıyorsun. Diğer günlerde yapmadığından değil, ama genellikle bu kadar... kaygısız değilsin."

"Ben kaygısız değilim."

"Başka kimse seni bununla suçlayamaz. Ama merak etme, ikimiz için de kaygısızlık kısmını ben yapacağım. Senin yapamadığın şeylerle ben ilgileneceğim ve bunun tersi de geçerli."

"Peki bunlar ne?"

Elimden kurtulup önümde durdu ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Tüm randevuları ben planlayacağım ve etrafta çok fazla insan olmamasını sağlayacağım. Doğum günü partileri planlayacağım ve arkadaşlarımızı davet edeceğim, ancak rahatsız olduğunu hissettiğimde onları nazikçe dışarı atacağım. Ayrıca hoşlanmadığın tüm insanlarla senin adına konuşurum. Süslemelerle ve güzel estetikle ben ilgileneceğim. Ayrıca sizin için bir kuğu gibi dans edeceğim, ancak muhtemelen sonrasında güzel elbiselerimi parçalayacaksınız çünkü vahşi olabiliyorsunuz. Ama her neyse, yapacağım şeylerin bir dökümü bu."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "O zaman ne yapacağım?"

"Seni rahatsız eden insanlara yumruk atabilirsin. Gerçi yapmamanı tercih ederim ama enerjini boşaltman gerektiğini söylemiştin, o yüzden sanırım arada bir ya da dövüş kulübünde sorun olmaz. Ve eğer rahatsız olduğumu ve numara yaptığımı hissedersen beni herhangi bir sosyal ortamdan kesinlikle kaçırabilirsin. Sen yaparsan kimse aldırmaz, çünkü herkes senin patavatsız kişiliğine alışkın."

Dudaklarımın kenarlarını kaldıran gülümsemeye engel olamıyorum. Annika'nın yanında sık sık olan bir olay.

"Daha da önemlisi, bir şeyler hakkında konuşmalıyız." "Ne tür şeyler?"

"Her şeyi. Duygularını bir kasada saklamaya alışkın olduğunu biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Ama bir ilişki içinde olduğumuza göre, bazen bana nasıl hissettiğini söylemelisin ki seni daha iyi anlayabileyim. Annem bir keresinde bana iletişimin bir çifti bir araya getiren ya da ayıran anahtar olduğunu söylemişti ve ben bizi ayırmak istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam."

"Gerçekten mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Doğuştan gelmiyor ama deneyeceğim."

"Denemek iyi bir başlangıç." Sırıtıyor ve bir işaret parmağını kaldırıyor. "Oh, ve çok önemli bir şeyi unuttum. Sen yemek yapmayı bilmediğin için bütün yemekleri ben yapacağım."

İçten içe irkiliyorum. "Muhtemelen bunu dışarıdan temin etmeliyiz." "Ama neden? Yemeğimi seviyorsun."

Çünkü bunun için çaba sarf ediyorsunuz, tadı güzel olduğu için değil.

"Yemeklerimde bir sorun mu var? Ava berbat diyor ve babam evde artık yemek yapmamamı emretti ve Jeremy onun için yaptığım yemeklere neredeyse hiç dokunmuyor. Şimdi de sen dışarıdan almamız gerektiğini söylüyorsun."

Saçlarını okşuyorum. "İstersen yemek yapabilirsin. Sadece kendini zorlamanı istemiyorum."

"Gerçekten mi? Benim favorim olduğunu biliyordum." "Yapma." Ses tonum sertleşti.

"Ne? Ben ne yaptım?"

"Herkese tam olarak bu cümleyi söylerken benim en sevdiğin kişi olduğumu söyleme."

Dudakları aralanıyor, sonra boğazını temizlemeden önce kenetleniyor. "En sevdiklerim listesinin başındasın, bu yüzden kıskanma."

"Ben kıskanç değilim. Ben bölgeciyim."

Gözleri açılıyor ve sonra biraz gülümsüyor. "Vay canına. Bu çok etkileyiciydi."

Arabanın kapısını açtım. "Hadi benim evime gidelim ve sana yoğunluğun gerçekte neye benzediğini göstereyim."

"Geceyi kızlarla birlikte dairede geçirmem gerekiyor." "Hayır."

"Ama Creigh..."

"Ya dostça gelirsin ya da seni omzumun üzerinden atarım." "Bölgeci ve mağara adamı. Sence de bu biraz fazla değil mi? üst?"

"Hayır."

"Retorik bir soruydu." Nefesini bırakıyor, sonra telefonu çaldığında duraklıyor. Kontrol ettikten sonra burnunu kıvırıyor.

Ne aldığını görmek için yanına gidiyorum. Bu, Harry'nin bugün barınakta yıkanmak üzereyken benimle çektiği bir selfie.

Harry: Onu senden çalıyorum, Anni. Muahaha.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Onu bir daha gördüğümde güzel saçlarını mahvedeceğim ve benden kesinlikle bir daha cilt bakımı tavsiyesi almayacak," diye mırıldanıyor ve ardından telefonunun ekranını yumrukluyor.

O benim. Ondan uzak dur.

"Bölgeci olmanın aşırı olduğunu sanıyordum," diye fısıldıyorum kulağının dibine ve sıçrıyor, sonra telefonunu saklıyor.

"Harry düşmanca davranan küçük bir pislik ve ben de bir açıklama yapmak zorunda kaldım. Muazzam bir şekilde büyümeye devam eden hayran kulübünüzün yöneticisi ve beni 'çıkar çatışması' yüzünden kovdu. Kıskandığımdan falan değil. Tamam, belki biraz."

"Bir erkeğin mi?"

"O eşcinsel."

"Ve ben değilim." Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. "İstediğim tek kişi sensin. Diğer herkes sadece beyaz gürültü."

"Oh." Kızarıyor, sonra sırıtıyor. "Bugün gerçekten çok doğru şeyler söylüyorsun. Kalbimi kırma, tamam mı?"

"Benimle eve gelmediğin sürece olmaz."

Avuçlarını göğsümde gezdiriyor, dokunuyor, keşfediyor, tırnaklarını tenimden çok daha derin bir yere batırıyor. "Peki benim için aklında ne var?"

Onu kıçından tutup önüme yatırıyorum ve nefesinin sesini zevkle dinliyorum. "Sadece bu eteği giyene kadar seni soyacağım ve sonra her deliğinle oynamak için onu parçalayacağım. Hayır, oynamak değil. Sikeceğim. İyi bir küçük kız gibi sikimi alacaksın, değil mi?"

Çılgınca başını sallıyor. "Ama bana zarar verecek misin?"

"Oh, yapacağım." Başının üstünü öpüyorum. "Ama söz veriyorum her saniyesinden keyif alacaksın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

22

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Sanırım başım belada.

Creighton'a ilk ilgi duyduğumda, işlerin bu kadar kontrolden çıkacağını hiç düşünmemiştim.

En iyi şekilde.

Belki de en kötü şekilde.

Bekâretimi alalı iki hafta oldu ve bana bir vudu büyüsü yapmış olmalı, çünkü o zamandan beri uzak duramıyorum.

Kızların randevulara gittiğim ve onlara söylemediğim için bana bok atmaları önemli değil - özellikle Ava.

Kardeşime sunduğum ve onun bir şekilde inandığı bahaneleri bile gevşetmeye başladım.

Ya da muhtemelen kulüplerin savaşıyla o kadar meşgul ki benimle ilgilenemiyor. Creighton'la mümkün olduğunca çok vakit geçirmek için bu fırsatı sonuna kadar kullandım.

Bir hafta önce sinemada olduğu gibi beni kendi isteğiyle dışarı çıkardığı için artık randevu konusunda onu rahatsız etmeme gerek kalmadı. Aksi takdirde, Creighton'ın eğlenceli bir randevu fikri, dünyadan soyutlandığımız bir yere gitmektir, böylece bana tamamen sahip olabilir. Ve ne zaman isterse beni becerebilir.

Bu adamda bir porno yıldızının dayanıklılığı var, yemin ederim.

Beni tenha yerlere sadece amıma erişmek istediği için götürdüğünden yakındığımda, sadece "İnsanların sahip olduğumuz şeyde yeri yok. Ben senin için dışarıdayım, onlar için değil."

Ve bu doğru. Creighton'a kalsa dışarı çıkmazdı ama çıkıyor. Benim için. Beni sinemaya bile götürüyor çünkü sinemayı ne kadar sevdiğimi biliyor.

Benim için konfor alanının dışına çıkıyor.

Bana toplum içinde bir prenses, özel hayatında ise ısmarlama bir fahişe gibi davranıyor. Beni beceriyor, cezalandırıyor ve fiziksel olarak mümkün olduğunu fark etmediğim uzunluklara itiyor.

En sevdiğim kısımlar, beni çözdükten, güçlü kollarına aldıktan ve öptükten hemen sonraki kısımlar. Küçük şeyler, beni nasıl yıkadığı gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bıraktığı izler - ama anlamsal - ya da yoğun seksten sonra bu bağa ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiği için beni nasıl kucaklayarak uyuttuğu.

Creighton dünyadaki en iyi bakım hizmetini veriyor ve bu bile beni onun ağına daha çok düşürüyor. Onun kollarındayken kendimi hiç bu kadar güvende, mutlu ve özgür hissetmemiştim.

Bazen kendimi çok özel hissediyorum ama diğer zamanlarda benimle ilgilendiğinden ya da sadece bana hükmettiğinden emin olamıyorum.

Belki de azmimi ve onun sapkın, fetiş dolu dünyasına dalma isteğimi seviyordur?

Ona bende neyi sevdiğini sorduğumda sadece alnıma bir fiske vurdu.

Düşmanca değildi ama bir cevap da değildi.

Bu yüzden bir cevap alana kadar sormaya

devam edeceğim. Belki bu gece bittikten sonra.

Remi'nin basketbol takımının başarısını kutlamak için arkadaşlarımızla bir bardayız. TKU'ya karşı kazandılar, bu yüzden burada olmak bile bir çıkar çatışması olmalı, ama her neyse.

Bu insanlar on sekiz yıllık hayatımda sahip olduğum tek gerçek arkadaşlarım.

hayat.

Jeremy bana özgürlüğümü verdiğinden beri, bir daha asla

Heathens'ın yerleşkesi. Yine de kardeşimle ileri geri mesajlaşıyorum.

Onu ne kadar sevsem de, Jeremy'nin belirli koşullar altında ne kadar canavarlaşabileceğinin farkındayım.

Benimle fazla ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğu için şanslıyım. Bu sayede bu bara gelebiliyorum.

Ahşap temalı dekoruyla rahat, ne çok büyük ne de çok küçük ve adada gittiğim tüm kulüplere kıyasla kesinlikle en az gürültülü olanı. Eskiden buraya kulüp derdim ama burada herkesin pub dediğini öğrendim, yani ben kimim ki akıntıya karşı gidiyorum?

Arka planda yumuşak indie rock müzik çalıyor ve havaya alkol kokusu siniyor. Grubumuz odanın ortasındaki büyük bir masanın etrafında oturuyor.

Cecily ve Ava birbirleriyle fısıldaşıp dururlar. Bran telefonunda Glyn'e bir şey gösteriyor ve Glyn gülüyor. Bu, Killian için bizi hayalete çevirmediği nadir anlardan biri. Normalde davetsiz gelirdi ama görünüşe göre bu akşam Heathen'ların bir kulüp etkinliği var.

Creighton ve ben yan yana oturuyoruz. O beni açıkça izlerken ben martinimden bir yudum alıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şaka yapmıyorum.

Dirseğini masaya dayıyor, başını avucuna dayıyor ve göz temasını hiç kesmiyor ya da aç bakışlarıyla yüzümü yemeyi bırakmıyor.

Sanki buralarda ilgilendiği tek kişi benim ve bunu göstermekte h i ç de ketum davranmıyor.

Onun ilgisinden hoşlansam da, insanlarla birlikte olduğumuzda bizi garip bir duruma sokuyor.

"Kes şunu," diye fısıldıyorum.

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye mırıldanıyor, sesi sert. "Bana

öyle bakıyorsun... öyle."

"O mu?"

"Beni cezalandırmak ve becermek istiyormuşsun gibi, muhtemelen bu sırayla." Kimse duymasın diye sesimi daha da alçaltıyorum.

"O zaman belki de benim planıma uyup odamda kalmalıydık."

"Hayır," diye fısıldadım. "Bunu yapabileceğimize söz

vermiştin." "Asla söz vermedim."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Remi masanın başında duruyor ve kadehini kaldırıyor. "Kadehimi günün adamına, basketbol tanrısına, ulaşılmaz yıldıza, Lord Remington Astor'a kaldırıyorum!"

Kadehimi kaldırmaya başlıyorum ama Creighton bana bakınca duruyorum. Ya da daha çok bir parıltı.

Sadece bir bakışla bu kadar çok şey anlatabilmesi hiç adil değil.

"Hey, sürtükler, neden kadehlerinizi lordum için kaldırmıyorsunuz?"

"Anladık Remi, sen kazandın." Cecily sandalyesine yaslanır. "Bize bu gerçeği bildirmek için yüz bir konuşma ve kadeh kaldırma yaptın."

"Kapa çeneni, inek. Rekabetin yüksek olduğu sporları kazanmak hakkında ne biliyorsun ki?"

"Her galibiyetten sonra bir otuzbirci gibi davranman."

Ava gülüyor. "Doğru söylüyorsun, Rems. Artık senin kazanmamanı dilemeye başladık, böylece bu sıkıcı konuşmaları dinlemek zorunda kalmayız."

"Bu ne lan? Siz sürtükler beni kıskanıyorsunuz ve bu züppe suratlarınızdan belli oluyor. Anni, Glyn! Bana yardım edin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Glyn kaşlarını kaldırarak, "Yani, tamamen yanlış değil," diyor.

"Seni küçük-"

"Sen gerçekten harikasın Remi," diye kestim onun öfke dolu -ya da dramatik- sözünü.

-Geri dönüş.

"Değil mi? En sevdiğimin sen olduğunu biliyordum." Yoldan sapıp yanıma geliyor ve omzumu tutuyor.

Ya da başlar.

Bana dokunduğu anda Creigh elini tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Dokunmak yok dedim. Dokunmak yok."

"Vay be." Remi güler ve iki elini havaya kaldırır. "Bölgesel çok mu?"

"Bir de bana sor." Ava, Creighton'a yan gözle bakıyor. "Artık bizimle vakit geçirmesine bile izin vermiyor."

"Dün alışverişe gittik," diyorum gülümseyerek.

"Bütün bir hafta alışveriş yapmadıktan sonra. Kanka ayrıcalıklarını kaybediyorsun, Anni."

Cecily, "Artık yatakhaneye neredeyse hiç uğramıyorsun,"

diyor. "Ya da bizimle kız kıza vakit geçirmiyorsun," diyor

Glyn.

Gülümsemem en iyi ihtimalle garipleşiyor. "İstemediğimden değil-"

"Killian'la bizden daha çok vakit geçiriyorsun, Glyn." Creighton ona bakıyor, sonra dikkatini Ava'ya kaydırıyor. "Ve kardeşim etrafındayken herkesi görmezden geliyorsun." Cecily'ye bakıyor. "Sana gelince, herkes uyurken gizlice dışarı çıkıyorsun diyelim. Bu yüzden, hiçbir koşulda, Annika'nın kendini seçtiği için kötü hissetmesine neden olmaya çalışma."

Masa sessizliğe gömülür.

Creighton yavaş yavaş ama emin adımlarla benimle konuşmaya başlasa da -konuşmaktan kastım eskiden olduğu gibi tek heceli cevaplar vermemesi- hala masadaki sessiz varlık.

Dolayısıyla tüm bunları söylemesi ve hatta bu sırada onlara saldırması herkesi şok aşamasına sürükledi.

"Kahretsin," diye nefes alıyor Glyn. "Görünüşe göre ekibinde çok iyi bir avukat var, Anni."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, O-Adı-Bulunmayan-Kişi etraftayken kimseyi görmezden gelmiyorum." Ava parmağıyla Creigh'i işaret ediyor. "Bu yalan haber!"

"Öyle sayılırsın." Cecily öksürüyor. "Sürekli."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Seni lanet hain!" Ava dudaklarını sinsi bir sırıtışla kaldırmadan önce onu dürtüyor. "Herkes uyurken gizlice dışarı çıkmak da neyin nesi? Benden bir şey sakladığını biliyordum."

"Bu doğru değil."

"Az önce kekeledin, sürtük!"

Tartışmaya başlarlar ancak Remi onları kışkırtmak için araya girdiğinde birbirlerini dürtmekten vazgeçerler ve onun yerine ona saldırırlar. Glyn ve Bran arabuluculuk yapmaya çalışırlar ancak şu anda kaybetmektedirler.

Ama Creighton?

Yüzünde memnun bir ifade var, sanki hedeflediği şeyi yapmış gibi
Yap.

Herkes Landon ve Eli'nin kaos yaratmayı sevdiğini söylüyor, ama Creigh
Eğer aklına koyarsa onların seviyesine ulaşabilir.

Ya da uzlaşmacı bir pozisyonda olduğumu hissederse.

"Rahatsız hissettiğinde sahte bir gülümseme yapma. Kötü bir ruh halindeysen, bunu göster," diye bana tekrar tekrar söylüyor ve kötü bir alışkanlık olarak adlandırdığı şeyden kurtulmamı sağlamaya çalışıyor.

Creighton'la birlikte olmak, bu ülkenin hava koşullarına maruz kalmaya benziyor. Zaman zaman dost canlısıdır, bulutların arasından biraz güneş ışığı sızmasına izin verir, ama çoğu zaman yağmurlu ve perişandır.

O mutsuz değil, ben mutsuzum.

Çünkü bana çocukluğundan bahsettiğinden ve evlatlık olduğu gerçeğini açıkladığından beri, konuyu yeniden açma girişimlerimi geri çevirdi.

Ona karşılık vermek için ailem hakkında ne kadar konuşursam konuşayım, bunu kabul etmiyor.

Telefonu çalıyor ve ayağa kalkıp bir tutam kahverengi saçını kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce ekranda bir an 'Landon' yazısını görüyorum. "Hemen döneceğim. Uslu dur."

Sonra da telefona cevap vermek için koridora yöneliyor.

Landon'la gizlice ne konuştuklarını merak ediyorum. Geçen gün onları mutfakta buldum ve Landon onun kulağına şeytan gibi fısıldıyordu.

Nedense bu beni son derece rahatsız etti. Kuzenine gerçekten zarar vermeyeceğinin farkındayım, ancak her ne bilgi alışverişinde bulunuyorlarsa, neden içimde kötü bir his var bilmiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Creighton endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını söyledi, bu da beni daha da endişelendirdi.

Landon ve Eli benzer özelliklere sahip olsalar da, Eli'nin onun üzerine titrediğini ve onu asla sabote etmeyeceğini biliyorum. Landon ise tam bir joker.

Remi yanıma kayarak kızlarla tartışmasını şaşırtıcı bir şekilde yarıda kesti. Bunu bırakıp gitmeyecek kadar çok sevdiğine yemin edebilirdim.

Bardağını benimkine dayıyor ve sırıtıyor, çok aristokratça güzel görünüyor. "Bölgeci küçük pislik aradan çıktığına göre, sana teşekkür etmeme izin ver Anni."

"Ne için?"

"Onu kabuğundan çıkarmak. O arsız piçin tek başına öleceğinden ve göz kamaştırıcı hayatımı yaşarken bile yavrum için endişelenmek zorunda kalacağımdan o kadar emindim ki. Bunun ne kadar zor olduğunu bilmiyor musun? En kötüsü, sana söylüyorum. Tekrar teşekkürler. Sonsuza dek minnettar kalacağım ve bakire kanı hariç senin adına her şeyi feda edeceğim. Zamanda birkaç yıl geriye gitmezsek tabii?"

İçimden dökülen kıkırdamaya engel olamıyorum. "Oh, saçmalama. Ayrıca, tüm övgüyü ben alamam. Ben gelmeden önce onu zihinsel olarak hazırlamamış olsaydın, yüzeye bile çıkamazdım."

"Doğru! Kahretsin, kendimi gururlu bir baba gibi hissediyorum." Ellerimi tutarken yüz ifadesi ciddileşiyor. "Ama yine de çok minnettarım. Şeytanlarının onu yiyip bitireceğini düşünmüştüm ama artık buna izin vermeyeceğinden eminim."

"Kesinlikle güvenebilirsin..."

Çekirdeğimde ani bir titreşim başladığında sesim kesiliyor.

Kahretsin.

Derimin her yerinde bir alev patlaması oluyor ve parmaklarım nemli bir hal alıyor.

Suçluyu aramak için etrafa bakıyorum ama ondan bir iz yok.

Titreşimin şiddeti artıyor ve ben devrilme dürtüsüne karşı koyarken bacaklarım kenetleniyor.

Yemin ederim, o bir deli.

Bana taktırdığından beri oyuncağı ilk kez açmıyor ama bunu ilk kez herkesin içinde yapıyor. Etrafta bu kadar insan varken.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Fişi takmasının ertesi günü test ettim ve çıkardım ama uzaktan kumanda onda olduğu için fark etti. Aldığım cezadan sonra bir daha çıkarmaya teşebbüs etmedim ve belirttiği süre boyunca taktım.

İki gün önce, beni mümkün olduğunu düşünmediğim kadar geren daha büyük bir popo tıkacına geçti. Yine de dün gece duşta beni çiğ çiğ sikerken onunla oynaması hoşuma gitti.

Sadece toplum içinde açacağını hiç düşünmemiştim.

"Anni, iyi misin?" Remi beni dikkatle izliyor. "Kıpkırmızı görünüyorsun."

Titreşim bir kademe daha yükselip irkilmeme neden olunca titrek bir nefes alıyorum.

Lanet olsun. Beni herkesin önüne falan mı çıkarmaya niyetli?

Aşağı bakıyorum ve parmaklarımın Remi'nin parmaklarında titrediğini görüyorum, sonra onları hızla çıkarıyorum.

Creighton bir yerlerde olmalı ve bunu görmüş olmalı. Şu anki deliliğinin tek mantıklı açıklaması bu.

Lanet olası sahiplenici pislik.

Artık Remi'ye dokunmuyor olmama rağmen, ritim azalmıyor ama artmıyor da.

"Anni?" Remi tekrar seslenir. "İyi

misin?" "Evet. Hemen döneceğim."

Nasıl ayağa kalktığımı, telefonumu aldığımı ya da yürüdüğümü bilmiyorum. Tek bildiğim onların önünde orgazm olamayacağım. Ölmeyi tercih ederim.

Önce tuvaleti seçiyorum ama önündeki kuyruk hemen yönümü değiştirmeme neden oluyor. Dışarıya, otoparka doğru koşuyorum, ama içine girecek bir kuytu bulamadan biri bileğimden tutup beni arkasından sürüklüyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı, küçük mor?"

"Kes şunu..." Kalçalarımı sıkarken sesim çok gırtlaktan çıkıyor, çok tahrik oluyorum.

"Sana onlara dokunmamanı söylemiştim. Özellikle dokunmayın dedim." Sesi sakin ama yüzeyin altında öfke titreşiyor.

"İsteyerek yapmadım... *Oh*..."

Arabasının kapısını açıp arka koltuğa geçtiğinde gerilim tekrar yükselir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dışarıda kalıp nefesimi tutarak izliyorum, bacaklarım titriyor ve terim omurgamdan aşağı süzülüyor.

Creighton kot pantolonunun fermuarını açıyor ve sertleşmiş sikini çıkarıyor. "Otur üzerime kucak."

Dudaklarımı yalamadan önce bakışlarım yana kayıyor. "Halkın içindeyiz-" "Seninle işim bittiğinde, halk seninle ilgili son şey olacak. zihin."

Ne var biliyor musun? İnsanları memnun etmeye çalışmak bana hiçbir zaman iyi gelmedi.

Siktir et.

Arabaya tırmanıp onun kucağına oturuyorum ve elbisem belime kadar yükseliyor. Kapıyı kapatıyor, bizi dar alana hapsediyor. Ama yine de önceki spor arabasından çok daha rahat.

"Daha sonraya kadar bekleyemez misin?" Fısıldıyorum, ama horozunu hassas kıvrımlarıma doğru kaydırdığında bir inilti ile bitiyor. Bunun ve titreşimin birleşimi nabzımı uçuruyor.

"İç çamaşırın yok mu?" diye karanlık kelimelerle kulağıma fısıldıyor. "Ben, umm, unuttum mu?"

"Unuttun mu yoksa şımarıklık mı yaptın?"

İfadesini aşırı uyarılmış bedenime bir fiske vurarak vurguluyor. Klitoris.

"Creigh, lütfen..."

Parmaklarının klitorisime sürtünmesi, sikinin klitorisime yaklaşması giriş, ama tam olarak orada değilim.

Bana bilerek işkence ediyor, farkındayım. Bana acıyı hissettirmek ama orgazm olmamı engellemek istiyor.

Bu bazen oynadığı bir oyun - spor olsun diye beni çıldırtıyor.

Bu ritim, sürtünmeden delireceğimi düşünene kadar devam ediyor.

"Sırılsıklam olmuşsun, şu amcığına bak, sikmem için yalvarıyor. Benim için çok hazır, değil mi?"

Kelimeleri söyleyemeden hızlıca başımı sallıyorum.

"Ama bu gece onu tatmin etmemek için kendimi zor tutuyorum. Benim olana başka bir erkeğin dokunmasına izin veriyorsun ve ben buna iyi tepki vermiyorum."

"Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

"Geçen gün sikimin etrafında parçalanırken de aynı sözü vermiştin, belki artık sana inanmıyoruzdur. Belki de seni sırılsıklam ve dağınık tutacağız ama boşalmak için hiç şansın olmayacak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır, lütfen Creigh." Yüzünü tutup yanağından öpüyorum. "Bunu bana yapmazsın, değil mi?"

Dudaklarım önce burnuna, sonra ağzına gidiyor. "Sonrasında beni istediğin kadar c e z a l a n d ı r a b i l i r s i n ama bu şekilde değil."

Dudaklarıma karşı inliyor ve birbirimizin havasını içimize çekip veriyoruz. Aramızdaki gerginlik sürüyor ama sürtünmesini durdurmuyor.

Yukarı

.

Aşağı.

Yukarı

.

Aşağı.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ettiğimde burun delikleri alevleniyor. "Flört etme."

"Seninle sadece flört ediyorum." Dudaklarımı yanağına değdiriyorum, bunu ne kadar sevdiğini biliyorum.

"Böyle devam edersen sadece canın yanacak." "Sen olsan da umurumda değil."

Oyuncağın uzantısını klitorisimden uzaklaştırmadan önce dudaklarından alçak bir homurtu çıkıyor, beni yukarı kaldırıyor, sonra beni tekrar aşağı itiyor ve kendini içime gömüyor.

Tamamen kılıfına girdiğinde haykırıyorum, sonra kocaman sikine alışmam biraz zaman alıyor. Ama benim bir dakikam yok.

Bir saniye bile değil.

Creighton kalçalarını sarsıyor ve sert vuruşlarla itiyor. Eminim kendisiyle tıkaç arasındaki ince deriyi hissediyordur. Kesinlikle hissediyorum ve o kadar dolu ki, o kadar dolu ki acıtıyor.

İyi bir acı.

Zevkle birlikte ihtiyacım olan acı türü.

Creighton beni soluk soluğa bırakan bir vahşilikle beceriyor. Denge için kollarımı boynuna doladım.

Her itişte, üzerime bir zevk patlaması geliyor. Elleri kalçalarımı öylesine sahiplenici, öylesine yoğun bir şekilde kavrıyor ki, sikinden sıçrayıp başımı arabanın tavanına çarpıyorum.

Fark ettiğinde yavaşlıyor. "Kahretsin, beni hayvan yerine koyuyorsun. Yaralandın mı?"

"Hayır. Durma..." Mırıldanıyorum.

İçime giderek artan bir yoğunlukla girerken ihtiyacı olan tek davet bu. Bu sefer ellerinden biri başımın üstündeydi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

çatıya çarpmanın şokunu emer.

Zevk çok büyük ve etin ete çarpması erotik sahneye daha fazla katkıda bulunuyor, ama boşalmıyorum.

Bir şeyler eksik.

Bir şey.

Saçlarımı yana doğru çekip dişleriyle boynumun hassas etini ısırdığında düşüncelerim dağılıyor. Sonra kalçamı serbest bırakıyor, elbisemin askısını aşağı çekiyor ve göğsümü ısırarak zaten solmakta olan izlere yenilerini ekliyor.

Meme ucumu dişlerinin arasına sıkıştırdığında boşalıyorum. Kör edici dalga beni alternatif bir evrene taşıyor ve çığlık atıyorum.

Creighton eliyle ağzımı kapatıyor. Boğuk ses bile o kadar erotik ki, aldığım zevki daha da artırıyor.

Zevkle birlikte acı.

Sadece Creighton'ın bana verebileceği bir kombinasyon.

Neredeyse kendimden geçene kadar içime girmeye devam ediyor. İçime ateş ettiğinde, gözlerim yavaşça kapanıyor ve yüzümü boynuna gömüyorum.

"Seni seviyorum," demek istiyorum ama kalbimin o karanlık köşesinde saklı tutuyorum. İnsanların bana çok yaklaşmasına izin vermekten korkuyorum çünkü onların gidişini izlemek zorunda kalacağım.

Duygularımın onun için hiçbir şey ifade etmeyeceğinden ve acımasızca reddedileceğimden korkan kişi.

Bir süre öyle kalıyoruz, o içimdeyken birbirimizi soluyoruz. Sonra ıslak mendillerle birbirimizi temizliyoruz.

Aptalca dar alan düşünüldüğünde gereğinden fazla zamanımızı alıyor. Arabalar seks için yapılmamıştır, cidden.

Onu bu konuda ikna etme şansımız sıfıra yakın.

Creighton'a beni evine götürmesini söyledim. Yeni sevişmiş gibi görünüyorum ve kulübe geri dönersek herkes bize bok atacak.

Creighton zaten bu gece dışarı çıkmak istemediği için bu fikre sıcak bakıyor.

Ancak Elitlerin malikanesine gitmek yerine bir markette durur.

İçeri girerken, "Neden buradayız?" diye sordum.

"İplerim tükeniyor."

"Vay canına. Romantik."

"Sadece senin için." Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Buna sırıtmadan edemiyorum, çünkü onun yalan söyleyecek biri olmadığını biliyorum.

"Ailen senin bu eğilimlerini bilse ne düşünürdü acaba?" diyorum.

"Babam kim olduğumuzu keşfetmekten yana, o yüzden sorun etmez. Annem... bilmemesi daha iyi."

"Anladığım kadarıyla baban açık fikirli biri?"

"En iyisi. Hiçbir şey çok yanlış ya da çok tabu değildir. Beni, Eli'yi ve Landon'ı istediklerimizin peşinden gitmemiz için cesaretlendirdi."

"Kulağa çok sert geliyor. Keşke babam da öyle olsaydı. Yani, o harika biri ama sanırım çok katı. Jeremy gibi. Bu yüzden sahte bir erkek arkadaşım olsun istedim. Babam beni ilk taliple evlendirmesin diye."

"Böyle bir şey olmayacak. Artık ben varım."

Kalbim neredeyse patlayacaktı. "Bu benim erkek arkadaşım olduğun anlamına mı geliyor?" "Eğer bu etiketi koymak istiyorsan."

"Bana ne derdin?" "Kızım."

"Bunu sevdim." Işıldadım. "O zaman benim erkeğim gibisin." "Erkeğin, ha?"

"Evet, kulağa kötü geliyor ve huysuz kişiliğine uyuyor. Bir gün seni ailemle gururla tanıştıracağım. Babam ve Jer bana ne yapacağımı söylemeyecek."

Bana bakarken kirpiklerini indiriyor. "Peki ya annen? O da onlar gibi mi?"

"Hayır. Annem çok tatlı ve hem babama hem de Jer'e karşı sürekli zırhım gibi davranıyor. Ona karşı gelemezler." Gülüyorum. "Kadınlar kural koyar."

"Anneni sevdim. Benimkine benziyor."

Sırıtıyorum. "Öyle mi?"

"Annem aslanı, yani babamı evcilleştirmeyi başardı ve bu bir süper güç. Büyükbaba Jonathan ve Büyükbaba Agnus dışında ailemizdeki en acımasız kişi babamdır ama annem iyi değilse, babam dünyayı yakmaya hazırmış gibi görünür."

"Annen neden hasta olsun ki?"

"Kalp rahatsızlığı var. Çoğu zaman her şeyi yapabilecek bir enerji topu gibi ama bazen kronik hastalığı ortaya çıkıyor ve babam çılgına dönüyor. Aslında önemli bir şey değil, sadece biraz baş dönmesi ve hatta tuttuğu milyonlarca doktor tarafından bunun onun hayatı için bir tehdit olmadığı onaylandı, ama o bu mantığı anlamıyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalbim ısınıyor. "Çünkü onu seviyor."

"Bu aşktan da öte bir şey. Eli ve ben biliyoruz ki, eğer Eli bir şekilde ölürse, Eli hiçbir soru sormadan ona katılacak."

"Açıkçası ben de babamı annem olmadan düşünemiyorum. Jer'in de tanık olduğu karanlık bir geçmişleri var - ben ortaya çıkmadan çok önce olmuş - ama onları tanıdığımdan beri acı tatlı her şeyi paylaştılar. Birbirlerini ve bizi bu kadar şiddetle sevmelerini seviyorum. Bazen bir mafya prensesi olmaktan nefret ediyorum, malum nedenlerden dolayı, ama ailemi dünyaya değişmem."

"Çok iyi bir kız, Annika'm."

Vücudumun ısındığını hissederek inliyorum. "Herkesin içinde bana böyle hitap edemezsin. Şimdi seni öpmek istiyorum."

"Peki sen neden yapamıyorsun?" Elimi tutarak beni göğsüne doğru çekiyor ve sonra dudakları dudaklarımı buluyor.

Her şeyden çok dengeyi bulmak için kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, adeta onu boğdum.

Öpücük nefesimi ve tüm düşüncelerimi çalıyor. Tek yapabildiğim bu adam için daha sert ve daha hızlı düşmek.

Beklediğimden de fazla.

Onunla ilk tanıştığımda mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla.

Beni ayağa kaldırıyor ve beni yutmak için en yakın rafa doğru itiyor.

Tam öpücüğün hiç bitmeyeceğini düşündüğüm anda dirseğimle geri çekiliyorum ve kardeşimden başkasına çarpmıyorum.

Kim göze batıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

23

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CREIGHTON

Ne zaman biri Annika'yı kollarımdan çekip alsa, aklıma ilk gelen şey cinayet oluyor.

Benim ikinci düşündüm o için pound onlar kadar onların Özellikler tanınmaz haldeler ve ölüm için yalvarıyorlar.

Sözümü kesen kişinin kim olduğunu anladığımda yumruğumu sıkarak duruyorum.

Jeremy.

Annika hafifçe titriyor, tenindeki pembe kızarıklık yüzü bembeyaz olana kadar yavaşça kayboluyor.

Kardeşinin yanında çok küçük görünüyor ve bu sadece fiziksel olarak değil, aynı zamanda aurasında da var. Sanki kardeşinin varlığı onunkini gölgede bırakıyor. Annika bana her zaman kızlara özgü şeyleri sevdiğini ve kız olmayı sevdiğini, çünkü en azından bu şekilde Jeremy'den farklı olduğunu söyledi.

Ve umutsuzca ondan farklı olmak istiyor, çünkü onu sevmesine rağmen, nasıl bir yol izlemesi gerektiğini anlıyor - bir mafya lideri olmak.

Annika ailesinin bu yönünü hiçbir zaman sevmemiştir, bu da konuyu her türlü numarayla geçiştirdiğinde defalarca kanıtlanmıştır.

Bu yaşamın adadaki tezahürü ise kardeşinden başkası değildir.

"Jer," diye fısıldıyor, büyük, masum gözlerle ona bakıyor.

Dirseğini sıkıca kavramasına rağmen ona bakmıyor. Tüm acımasız dikkatini bana yöneltmiş, acı çektirmek için elinden geleni yapıyor. Yüzü kapalı, gözleri okunmuyor.

Jeremy Volkov'u onu yangından kurtardığım zaman dışında tanımıyorum, o da kız kardeşi onun için ölmeye hazır olduğu için. Açıkçası, bu bok benim gözetimimde olmayacaktı.

Ondan önce Jeremy ile yollarımız sadece dövüş kulübünde kesişmişti ama birbirimize karşı değil.

Nadiren katılıyor ve katıldığında da sadece şampiyonaya giden dövüşlerde yer alıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu yıl, yarı finalde Landon'ı elediği için finalde ona karşı ben olacağım.

Kenardan izledim ve tam anlamıyla acımasızdı. Bilmesem Jeremy'nin bunu kişisel olarak algıladığına ve Landon'ın da onu kızdırmanın her saniyesinden zevk aldığına yemin edebilirdim.

Kuzenim yine de kaybetti ve şimdi herkes birkaç hafta sonra gerçekleşecek final hakkında konuşmayı bırakmıyor.

Bunu pek düşünmemiş olsam da, belki de zamanı gelmiştir. Heathens'la olan etkileşimlerim hem Killian'ı hem de Nikolai'yi ringde yenerek oldu, bu yüzden Jeremy de farklı olmayacak.

"Kız kardeşime dokunmaya cüret mi ediyorsun?" Ses tonu düz, üstü kapalı bir tehdit anlamına geliyor.

"Jer... düşündüğün gibi değil," diye açıklamaya çalışıyor Annika yumuşak bir sesle ve o sinir bozucu sahte gülümsemesiyle.

"Tam da düşündüğün gibi," diye sözünü kesiyorum.

Annika bir kitaptan daha okunabilir ve eğer onun dikkatini benden uzaklaştırmasına izin vereceğimi ve böylece öfkesini ona yönelteceğini düşünüyorsa, o zaman fena halde yanılıyor.

"Az önce ne dedin sen?" Jeremy telaffuz ediyor. "Beni duydun. Annika ve ben birlikteyiz."

Bana doğru gelmeye başladı ve Annika'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Parlak tırnakları adamın deri ceketine batıyor ve tüm vücudu adamın hareketiyle sarsılıyor.

Bu panik.

Aramızda bir kavga çıkacağı düşüncesiyle nefesi kesilmek üzere.

Her zaman çatışmalara karşı, Annika'm. Her zaman çok zarif, panik halindeyken bile. İlk başta beni ona çeken de buydu; zarafeti ve yumuşaklığı.

Güzelliği ve hatta mor, menekşe kokulu varlığı. Ne zaman başladığına dair hiçbir fikrim yok ama bir noktada onunla ilgili her şeye el koymak ve kendime saklamak istedim.

"Jer... lütfen. Hadi malikaneye geri dönelim ve sana her şeyi anlatayım. o."

"Seni tekrar kilitlesin diye geri mi döneyim?" Kendi adımımı ileri atıyorum.

Jeremy ile başa baş olduğumu.

Dudaklarını büzüyor ve başını bana doğru sallıyor. O bir pasifist olabilir ama ben kesinlikle değilim ve hiçbir koşulda da olmayacağım,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

onu benden almasına izin veremem.

"Kız kardeşimle ne yaptığımdan sana ne?"

"O artık bir çocuk değil. On sekiz yaşında ve hayatını ilgilendiren her türlü kararı alma özgürlüğüne sahip olabilir ve olmalıdır."

"Bak ne diyeceğim, Kral. O yangında benim ve kız kardeşimin hayatını kurtardığın için sana biraz izin vereceğim. Git kendine başka bir kız bul, çünkü o yasak bölge."

"Nezaketiniz için teşekkürler, ama reddetmek zorundayım."

Gülümsüyor ama zalimce ve hiçbir şekilde hoş karşılamıyor. "Kız kardeşimle birlikte olmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu konuda söz hakkın olmayacak. O zaten benim. Kelimenin tam anlamıyla."

"Bu lanet olası-" Yumruğunu kaldırarak bana doğru hamle yaptı, ben de aynısını yaptım, herifi yere sermeye hazırdım.

"Dur!" Annika aramıza atlıyor, dik duruşuna rağmen minyon vücudu titriyor. "Kes şunu, lütfen."

"Kendini şanslı say." Jeremy onu kolundan tutar ve çıkışa doğru ilerler.

"Onu benden alamayacaksınız." Bu gece kan dökmek niyetiyle onlara doğru ilerlemeye başladım.

Annika arkasına bakar, başını çılgınca sallar ve ağzından "Lütfen.
Güven bana."

Ayaklarım kendime rağmen durdu.

Kirli oynadı ve benden ona güvenmemi istedi, bu yüzden kardeşini dövüp onu kendi tarafıma çekemem.

Her ne kadar gitmesine izin vermekten hoşlanmasam da, ona güvenmeyi seçiyorum.

Çünkü kardeşinin aksine, onun kendi kararları ve seçimleri olan bir yetişkin olduğuna inanıyorum.

Yine de telefonumu alıp ona bir mesaj yazıyorum.

Creighton: Fikrini değiştirmesi için sadece bir günün var yoksa benim yöntemimle yaparız.

UYUYAMIYORUM.

Hayatımda hiç başıma gelmemiş bir olay.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çocukluğumdan beri, uyumak zahmetsizce içine düşebildiğim tek aktivite olmuştur.

Bu gece olmaz.

Telefonuma, üzerinde delikler açacak kadar uzun süre bakıyorum. Annika cevap vermedi ve onu gerçekten rahatsız etmemeliydim, belki de sikik kardeşiyle konuşmakla meşguldür.

Ya da uyuyor.

Ekranın üst kısmında grup sohbetinden birkaç bildirim beliriyor ve sıkıldığım için onlara tıklıyorum.

Remington: Eğer siz sürtüklerden biri seks partimi sabote etmeye kalkarsa, lordluk unvanım üzerine yemin ederim ki taşaklarınızın peşine düşerim.

Landon: Ben de katılacağım.

Remington: Hiç şansın yok. Tüm dikkatleri üzerine çekeceksin.

Landon: Cimri olma, Rems. Kardeşler fahişelerden önce gelir, unuttun mu?

Remington: Git kendi seks partini bul. Eğlencenizi kaçırmamı istemezsiniz. Ayrıca, bu gece galibiyetimi kutladığımız için bu özel.

Bran her zaman kazanır. Herkes görsün diye sikini gösterdiğini göremezsin. Öyle değil mi @Brandon King?

Remington: Ya da sen öyle sanıyorsun *yüksek sesle gülme emojisi* *göz kırpma emojisi* *yan göz emojisi*

Landon: Detaylar?

Remington: Bran'ın lordumu şaşırttığını ve bunu yapmak için çok şey gerektiğini söyleyelim.

Brandon: Kapa çeneni, Remi.

Remington: Evet, efendim. Şimdi gidiyorum. Eğer bir şekilde zevkten ölürsem, mezar taşıma 'En sevdiği şeyi yaparken öldü' yazın ve aileme ve büyükanne ve büyükbabama onları sevdiğimi söyleyin. Benim de yumurtam. Beni özlesen iyi edersin @Creighton King

Eminim yapmayacaktır. Aslında, senin rahatsız edici yapışkanlığından kurtulduğu için mutlu olacak.

Remington: Kapa çeneni, seni duygusuz, düşman, deli psikopat.

Bu doğru. Ne kadar çabalarsan çabala Creigh seni daha az önemseyemez. Önemsiz olmak nasıl bir duygu?

Creighton: Sen benim için önemlisin Remi.

Uzun bir duraklama oluyor, insanlar aynı anda yazıyor. Sonra tüm cevaplar aynı anda geliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Remington: Kesinlikle ekran görüntüsünü aldım, çerçeveletip odama asacağım. Geri alamazsın, Spawn.

Landon: Sen kimsin ve sessiz Creighton'ımıza ne yaptın?

Gerçekten sen misin Creigh?

Acil durum. Kaçırılmış olmalı.

Remington: Siz sadece kıskanıyorsunuz. Gidin

ölün. Sonra bir dizi şeytani gülme GIF'i gönderir.

Telefonumu bir kenara atıyorum, elimi yastık olarak kullanıyorum ve tavana bakıyorum.

Kara bir top göğsüme atlıyor ve Tiger tişörtümü saçlarıyla süslerken iç çekiyorum.

Bu kedi Annika'yı hatırlatan bir başka şey. Onu gördüğündeki tatlı gülümsemesini ve onunla konuşurken kullandığı bebek sesini.

"Dinle beni, seni küçük dangalak." Gözlerimi ona dikmek için onu kaldırdım. "Bir daha onun omzuna ya da kafasına tırmanmak yok, yoksa seni sokağa atarım."

Züppe kedilerin yaptığı gibi kapüşonlu gözleriyle bana bakıyor ve beni tırmalamaya çalışıyor.

İsa.

Hem bir kediyle konuştuğuma hem de onu kıskandığıma inanamıyorum.

Kardeşim yorgun bir savaşçının soğukkanlılığıyla içeri girerken kapım duvara çarpıyor.

Tiger zıplar, sonra muhtemelen Brandon'ı bulmak için dışarı koşar. Annika'dan sonra en çok onu seviyor.

Eli yatağımın yanında durup eleştirel bir bakışla bana bakıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Sen kaçırılmadın. Bekle, telefonunu mu kaybettin..." diye devam ediyor, yan masanın üzerinde görünce kaşları çatılıyor.

Eli çekip gitmek ve beni yalnız bırakmak yerine yatağın kenarına oturuyor ve parmaklarını çenemin altında gezdiriyor. "Neler oluyor, kardeşim? Biri seni rahatsız mı ediyor? Kimi parçalara ayırıp sonra da kalıntılarını denize atmalıyım?"

"Unut gitsin."

"Saçmalık. Eğer seni sadece mesajlaşacak kadar değil, aynı zamanda uykuda boğulmak yerine Remi'yi savunacak kadar etkiliyorsa, bunu bilmem gerek."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Uzun bir nefes aldım. Eli'ın kemiği olan bir köpekten farkı yok ve istediğini elde edene kadar beni kesinlikle yalnız bırakmayacak.

Ve şu anda, belki onun 'bilgeliğini' bir çözüm bulmak için kullanabilirim.

"Jeremy beni Annika ile bir markette yakaladı ve
onunla birlikte."

Eli'nin hareketleri çenemin altında duruyor ama elini çekmiyor. "Ve? Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdün mü?"

"İstedim. Hâlâ da istiyorum ama Annika araya
girdi." "Anlıyorum."

Gözlerim onun sessiz gözleriyle buluşuyor ve bu bana onun anarşist planları yüzünden başımızın derde girdiği ve bu dertten yara almadan kurtulmak için her yolu denediği zamanları hatırlatıyor.

İkimizi de töhmet altında bırakmadan.

Babam genellikle onun planlarını fark eder ve onu cezalandırırdı. Ama Eli onun yaptıkları için beni suçlamadığı sürece bunu umursamazdı.

Dünya onun anormal olduğunu düşünebilir ama rol modelin ne demek olduğunu anladığımdan beri o benim rol modelim oldu.

Yatakta doğruluyorum ve o da yanımdaki başlığa yaslanıp bacaklarını şiltenin üzerine uzatıyor.

"Kardeşini kızdırmadan onu nasıl geri alabilirim?" "Neden
ona bir ya da iki ders vermiyorsun? Belki birkaç tane?"

"Çünkü onu seviyor. Onunla birlikte bir yangında ölmeye hazırdı ve aramıza girmeye cüret ettiği için onu dövmeye hazır olsam da, bunu yaparsam onu kaybedeceğimi biliyorum."

"Benim küçük Creigh'ime bak, büyümüş ve duyguları yakalıyor." Elini çenemin altına uzattı.

Ters ters bakarak tokatlıyorum. "Yardım edecek misin yoksa defolup gidecek misin?"

"İyi, iyi. Bilgin olsun diye söylüyorum, şu anda dahi nöronlarım için kullanılmış hissediyorum, ama konudan sapıyorum." Başını bana doğru eğdi. "Onunla gittikten sonra ne oldu?"

"Benden ona güvenmemi istedi. Ona sadece bir gün izin vereceğimi söyledim."

"*Senin yöntemin* mi? Bunun şiddet ve onu hastaneye göndermeyi gerektirdiğinden oldukça eminim. Senden nefret etmesini istemediğini sanıyordum."

"Bilmiyorum ama benden nefret etmesini hiç etmemesine tercih ederim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Oh? Bu ilginç." Bir süre mırıldanır. "Ama şimdilik istediğini yap."

"Ne?"

"Ona güvenin. Onunla anlaşmasına izin verin. Onu tüm hayatı boyunca tanıdı ve bu nedenle onu ikna etme yeteneğine sahip."

"Anlamıyorsunuz. O çatışma karşıtı ve babamla sözlü olarak tartıştığınızda annemin yaptığı gibi davranıyor. Her zaman, hiç şüphesiz, duruma barış getirmek için kendini kurban olarak kullanacaktır. Ve bu seçenek söz konusu bile olamaz."

"İşini yapmasına izin verene kadar asla gerçekten bilemezsiniz. İstediği gibi ona güvenmek, bu engel aşıldıktan sonra uzun bir yol kat edecektir. İnanın bana, kadınlar onlara özgürlük verdiğinizde hatırlarlar. Gerçek olması gerekmez ve her zaman arka plandan izleyebilirsiniz, ancak bunun duman perdesi yeterlidir. O yüzden sabırlı olun. Bu işe yaramazsa, bir günlük süre bittikten sonra söz verdiğiniz şeyi her zaman yapabilirsiniz. Heathen'ların malikanesini birlikte basarız. Lan, Kill'le ilgilenir. Glyn olayından sonra ona katlanamıyor. Ben de deli köpek Nikolai'yi tutarım. Bran ve Remi'nin Gareth'ı uzak tutabileceğine eminim. Sen de Jeremy denen herifi kendine saklarsın."

Uzun bir nefes alıyorum, onunla aynı fikirde olmak istemiyorum ama yapılacak en akıllıca, en mantıklı şeyin bu olduğunu biliyorum.

Eli başını kavuşturduğu ellerinin üzerine yaslıyor. "Bebeğimiz Creigh'in bir kız tarafından bu kadar büyüleneceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben büyülenmedim."

"Onun yüzünden uyuyamıyorsun, sayamayacağım kadar çok kez onu buraya getirdin, annemle konuşurken ondan kısa bir şekilde bahsettin - bu arada bana onu sormaktan vazgeçmiyor, bu yüzden tüm zahmetimi telafi et - ve daha önce hiç bahsetmeye gerek görmediğin halde ona çocukluğundan bile bahsettin. Oh, ve biz de dahil olmak üzere herhangi biri ona yaklaştığında seri katil eğilimleri olan akli dengesi bozuk bir mağara adamı gibi davranıyorsun. En hafif tabirle büyülenmiş gibisin."

Lanet olsun.

O kadar belli oluyor muyum?

"Onunla vakit geçirmeyi seviyorum. O, ihtiyacım olduğunu hiç düşünmediğim bir ışık ve boşluğumu doldurabilecek tek kişi."

"Ah, yaralandım. Boşluğu doldurmanın benim rolüm olduğunu sanıyordum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kendin bomboşsun. Başkasını nasıl doldurabileceksin?"

"İllüzyonla mı?" Sırıtıyor. "Şaka bir yana, sen boş değilsin. Sadece biz konuşurken şeytanın ininde çürüdüğüne emin olduğum boktan biyolojik ebeveynlere sahipsin."

Kıs kıs gülüyorum.

"Kız arkadaşınla bu konu hakkında konuştuğuna göre sonunda bunu geride bıraktığını varsayıyorum."

Senin kızın.

Bu sesi sevdim. Hatta o kadar hoşuma gitti ki, keşke tekrar söyletebilsem ve bu sefer kaydedebilsem.

"Bunu asla atlatamayacağım," diyorum ona. "İntikamımı

alacağım." "Ne?"

"Beni duydun."

"O işe yaramaz ebeveynlerin intikamını mı alıyorsun?"

"Cehennemin kapılarına sürülen üç yaşındaki halimin intikamını alıyorum."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun, dahi? Zamanda geriye yolculuk yaparak mı? Anneme ve babama soramazsın. Sadece cevap vermemekle kalmazlar, en son sorduğunda annem bir ay boyunca depresyondaydı, yanlış bir şey yaptığını düşünüyordu. Ona göre senin geçmişinle ilgileniyor olman, öz ebeveynlerinle doğrudan bağlantılı ve eğer onları öğrenmek istiyorsan, bu annenin bir anne olarak başarısız olduğu anlamına geliyor."

"Annemle babamı bu işe karıştırmayacağım, sen de karıştırmayacaksın. Benim başka yöntemlerim var."

"Mesela... Dur bir saniye, bunun yüzünden mi Lan'a karşı duygusal davranmaya başladın?" Kaşları çatıldı. "O yılana güvenemezsin. Yaptığı her eylem tamamen kendine hizmet etmek içindir."

"Ve sen farklısın çünkü..."

"Ben senin kardeşinim. Sana zarar vermem."

Bir iç çekiyorum. "Biliyorum. Ama bunu almama izin ver, Eli. Eğer yapmazsam, ihtiyacım olan kapanışı asla bulamayacağım. Asla bir bütün olamayacağım."

"Lanet olsun. Annem bunu duysa şüphesiz ağlardı."

"Bundan ona asla bahsetme." Duvara bakıyorum. "Anneme, babama ve tüm ailemize sahip olmama rağmen geçmişi unutamayan bu parçamdan nefret ediyorum. Geride bırakmaya çalıştım ama iblisler asla yok olmuyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kardeşim muhtemelen neden bahsettiğimi anlamadığı için sessizliğini koruyor ama yine de yanımda duruyor, beni dinliyor ve kimseye vermediği bir parçasını bana sunuyor.

Ve bunun için minnettarım.

Bir süre sonra biraz daha yaklaştı. "O sümüklü piç Lan'dan topladığın bilgi nedir?"

"Amerika Birleşik Devletleri'nde, daha açık olmak gerekirse New York'ta doğduğumu söyledi. Şu anda doğum soyadımı ve tüm o cehennemi çevreleyen koşulları araştırıyor."

"O yılana güvenmek yerine bir özel dedektif tutabilirdin."

"Evet, ama geçmişimle ilgili tüm bilgiler silinmiş. Muhtemelen babam ve büyükbabalarımız tarafından."

"Şaşırmazdım. Geçmişiniz hakkında konuşmayı hiç sevmezlerdi. Bu durumda, Lan geçmişinizle ilgili bilgileri nasıl ele geçirebilir?"

"Henüz açıklamayacağı bir önsezisi olduğunu ve bilgi almak için başka bir yol bulduğunu söyledi."

"Kulağa şüpheli geliyor."

"Lan'ın önsezileri her zaman doğrudur."

"Ve her zaman bu işe bulaşanları büyük bir pisliğe bulaştırın."

"Buraya kadar geldim. Bazı fedakârlıklar yapmaya hazır olduğumu söylemeye gerek yok."

"Bazıları ödeyebileceğinizden daha fazla."

"Bunlarla gerçekleştiklerinde ilgileneceğim."

Kesinlikle hoşnutsuz görünerek başını sallıyor. Eli kendimi ne zaman elverişsiz bir duruma soksam bundan hep nefret etmiştir.

Her zaman.

"Merak etme. İyi olacağım," diyorum.

"Kim endişeleniyor, seni küçük pislik? Eğer incinmeye cüret edersen, bunu yaşamana izin vermeyeceğim."

Küçük bir gülümseme dudaklarımı sıyırıyor.

Bana yan gözle bakıyor "Neden bir sürüngen gibi gülümsüyorsun?"

"Herkesten nefret etmen ama beni yalnız bırakmayı hep reddetmen çok garip."

"Başka seçeneğim yoktu. Annem ve babam seni gözüme soktuğunda iki seçeneğim vardı, seni sevmek ya da öldürmek. Ben ikincisini seçerdim,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama bunun ailelerimiz tarafından hoş karşılanmayacağını düşündüm, bu yüzden senden hoşlanmaktan başka seçeneğim yoktu."

"Zor olmuş olmalı."

"Biliyorum, değil mi? En kötüsü. Sen şanslı bir orospu çocuğusun." "Teşekkürler, Eli."

Beni omzumdan tutuyor ve parmaklarını çenemin altında gezdiriyor. "Kardeşler arasında teşekkür olmaz, serseri. Şimdi, sahip olduğun boş zamanı verimli bir şey için kullanalım."

"Ne gibi?"

Kurt gibi bir sırıtış dudaklarını geriyor. "Landon seni oyalıyor ve muhtemelen tasmanı elinde tutmak için bilgi topluyor. Onu zorlamak için mükemmel bir çözümüm var."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

24

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

"Annika'nın bir sonraki duyuruya kadar mülkün çevresinden ayrılmasına izin verilmeyecektir."

"Evet, efendim."

Jeremy muhafızlarına başıyla selam verir ve evin içine doğru ilerler.

Kimsenin binmesine izin vermediği ve sadece mecburiyetten binmeme izin verdiği bisikletinden atlayıp peşinden koşuyorum. Adımları o kadar geniş ki ona ulaşmam ve kolunu tutmam biraz zaman alıyor, onu giriş holünde durmaya zorluyorum - ya da öyle yaptığımı sanıyorum.

Çekilmiş kaşları, karanlık bir ifade ve gergin kaslarıyla bana bakıyor. Bakkaldan çıktığımızdan beri bu durumdaydı.

Kardeşimi seviyorum, gerçekten seviyorum ama bazen onu tanıyamıyorum. Ya da daha çok, içinde akan, yüzeyin altında zar zor gizlenen karanlığı tanıyamıyorum.

"Bir itirazın var mı, Anoushka?"

"Tabii ki biliyorum. Her karar verdiğinde beni kilitleyemezsin Jer." Sesim yumuşuyor. "Ben bir köpek değilim."

"Elit piçlerin etrafında dolaşıyor olmasaydınız bunu yapmak zorunda kalmazdım."

"Creighton kulübün bir üyesi değil."

"Kuzeni üye."

"Bunun bir anlamı yok. Siz Elitlerle rakipsiniz, REU'daki herkesle değil. Creighton hiçbir zaman onların faaliyetlerinde yer almadı."

"Bundan emin misiniz? Çünkü kafamda ne kadar tekrarlarsam tekrarlayayım, yangın sırasında aniden ortaya çıkması şüpheli."

"Sana söyledim. Ani olmadı-"

"Saçmalamayı bırak. Onu koruduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Omurgam dikleşti. "Biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum."

"O zaman... Neden görmezden geldin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çünkü seni ve beni kurtardı. Gareth'ın o yangının arkasında Yılanların olduğuna dair kanıt bulmasından bahsetmiyorum bile." Bir adım daha yaklaştı. "Ama bu onun bundan haberdar olmadığı anlamına gelmez. Belki de bunu o dengesiz kuzeniyle birlikte planladı, sonra da bir kurtarıcı olarak görülmek için doğru zamanda ortaya çıktı."

"Bu doğru değil."

Jeremy omzumdan tutup beni sarsıyor. "Uyan artık, Annika. Doğru zamanda orada olmasının gerçekten bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Tüm bunların altında el altından yürütülen yöntemler olmadığına gerçekten inanıyor musun?"

Boğazım kuruyor ve acıyan gözlerimle onun ölü gözlerine bakıyorum. "Eminim bir açıklaması vardır-"

"İşte bu yüzden babam evden uzaklaşmanı hiç istemedi. O kadar safsın ki, utanç verici." Beni serbest bırakıyor ve sanki biri suratıma tokat atmış gibi geriye doğru sallanıyorum.

Hayır.

Biri bana fiziksel olarak vursa bu kadar acıtmazdı.

"Dışarı çıkmayacaksınız ve REU'ya girip çıkarken size eşlik edilecek." Merdivenlere yöneldi. "Bu kadar."

Genellikle odama saklanır, duygusal destek için annemi arar ve belki de kimsenin beni göremeyeceği bir yerde ağlardım.

Genelde kardeşime karşı gelmeye kalkışmazdım bile.

Ancak bu kez, omuzlarımı geriye iterek karşısına dikiliyorum ve hafifçe titreyen sakin bir sesle konuşurken çenemi kaldırıyorum. "Sen buna saflık diyorsun ama ben insanlara hak ettikleri şansı vermek diyorum. Dünyayı senin gibi siyah ve beyaz olarak görmeyi reddediyorum Jeremy. Griyi istiyorum, moru istiyorum, tüm renkleri istiyorum. Ve ne senin ne de bir başkasının onları görmemi yasaklamasına izin vermeyeceğim. Karanlık tarafına rağmen seni bu şekilde sevmeyi seçtim. Sana olan sevgim nadir bulunan sıcaklığından ya da Tanrı korusun, boğucu davranışlarından kaynaklanmıyor, bu *benim* seçimim. Creighton'a güvenmek de *benim* seçimim. O, sırf kurtarıcı rolü oynamak için böyle bir yangını düzenleyecek biri değil ve hiçbir koşulda Elitlerle ilişkisi yok. Bunu en az seni tanıdığım kadar iyi biliyorum. Sana zarar vermek isteyen birini seçeceğimi ima ederek beni aşağılama. Bana yeterince güveniyor olsaydınız, bunu asla yapmayacağımı anlardınız."

Az önce tek s e f e r d e paketinden çıkardığım bunaltıcı duygular yüzünden göğsüm daralıyor. Boğulma tehlikesi geçirdiğini düşünürsek, bu uzun zamandır geliyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

aşırı korumacılık. Creighton'a iftira atmak bardağı taşıran son damla oldu.

En azından Creigh bu durumu kendi ellerime almam konusunda bana güvendi. Aynı şey Jeremy için söylenemez. Kendi başıma nefes almam konusunda bile bana güveneceğinden şüpheliyim.

Kaşları bariz bir kafa karışıklığıyla kalkıyor ama sesi yumuşuyor. "Sana güvenmediğimden değil, senin güvenen doğana güvenmediğimden, Anuşka. Bu özellik her türlü yırtıcıyı kendine çeker ve sana zarar vermeleri için onlara davetiye çıkarır. Tüm King ailesi acımasız ve gaddardır. Eğer seni bir piyon olarak kullanırlarsa, hayatta kalman mümkün olmaz."

"Onlarla gayet iyi idare ediyorum Jer. Hatta onları senin akli dengesi yerinde olmayan arkadaşlarından bile daha çok seviyorum."

"Sana zarar verirlerse onları yine de sevecek misin?"

"Görüyorsun, senin sorunun bu. Ya herkesin bana zarar vermek istediğine ya da benim kendimi idare edemeyecek kadar kararsız olduğuma inanıyorsun. On sekiz yaşındayım, biliyorsun ve evet, daha önce biraz toy olabilirdim, ama artık değilim. Sen ve babamın benim için inşa ettiğiniz küçük kafesin ötesinde koca bir dünya olduğunun farkındayım ve o dünyayı istiyorum Jer. Yaşamak, hatalar yapmak ve bunları kendi başıma düzeltmek istiyorum. *Yaşamak* istiyorum."

Jeremy'nin eli yanında kenetleniyor ama yavaşça gevşiyor. "Ve tüm bunlar Creighton'la mı olmak zorunda?"

"Evet." Alt dudağımın kenarını ısırıyorum. "Onu seviyorum."

"İlişkinin bu kadar başındayken bundan emin olamazsınız."

"Onunla birlikte değilsem, onu düşünüyorum. Hatta o yanımdayken bile onu düşünüyorum. Beni mutlu ve takdir edilmiş hissettiriyor. Onunlayken sadece Annika'yım, soyadım ve geçmişimle zincirlenmiş Bayan Volkov değilim. Kendimi güvende hissetmek istediğimde gittiğim yer o. Yani evet, onu seviyorum ve bundan çok eminim."

Jeremy geriliyor ve bu konuda diktatörce davranacağını düşünüyorum ama sonra iç geçiriyor. "Neden Creighton olmak zorundaydı?"

"Neden Creighton olmasın?"

"Eğer seçim yapmak zorunda kalırsa, ailesiyle birlikte gidecektir."

"İşte burada yanılıyorsun." Gülümsüyorum. "Creigh her zaman beni seçecek.

Tıpkı benim her zaman onu seçeceğim gibi."

"Asla bilemezsin, Anoushka. Ona karşı beslediğin tüm bu pembe duygular kolayca siyaha dönüşebilir."

"Hayır, yapmayacaklar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bunu kanıtlamaya hazır mısın?"

Çenemi daha da kaldırıyorum. "Aklında ne var?"

"Sabah eve döneceğiz ve babama tüm bu duygularını anlatacaksın. Eğer Creighton hakkında araştırma yapar ve sonunda onu kabul ederse, geri çekilirim."

Yutkunuyorum.

Jeremy ile konuşmak bir şey, ama babam tamamen farklı bir canavar.

"Ne?" Sırıtıyor, tam olarak hangi kordona çarptığını biliyor. "Ayakların mı üşüyor?"

"Tabii ki hayır. Sözünü tutacaksın. Babam kabul ederse, müdahale etmeyeceksin."

"Yemin ederim." Sırıtmaya devam ediyor.

Çünkü babasının onayının tek boynuzlu at görmek kadar imkânsız olduğunu çok iyi biliyor.

Ama gizli bir silahım var. *Anne.*

Görünüşe göre nefret ettiğim yere dönmek için başka bir savaş vermem gerekecek. Korunaklı bir prensesten başka bir şey olmadığım yere.

Home.

EV ve benim aramda bir aşk-nefret ilişkisi var.

Annem, babam ve Jeremy ile olan tüm anılarıma değer veriyorum ama kendimi ne kadar çaresiz ve bastırılmış hissettiğim için bundan hoşlanmıyorum.

Ancak, annemin bir şekilde gotik bir malikaneden ev gibi bir malikaneye dönüştürdüğü geniş araziye girdiğimiz anda, aklıma gelen tek şey o değerli anılar oluyor.

Babamın bana bisiklet sürmeyi öğrettiği zamanki gibi. Sonunda düştüm ve dizimi çarptım, bu yüzden Jeremy ona üfledi ve ben nehir gibi ağlarken annem yarayı temizledi. Sonra hiçbir şey olmamış gibi tekrar ayağa kalkıp koşmaya başladım.

Ya da babam beni omuzlarına bindirdiğinde yüzüne yapışıp görüşünü engellemekten vazgeçmediğimde.

Ya da annem babama sürpriz yapıp tüm muhafızları davet ettiği için nefret ettiği bir doğum günü partisi verdiğinde.

Küçük şeyler, önemsiz gibi görünen küçük şeyler, ama şu anda aklıma gelenler bunlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Belki de yaklaşan savaşa zihinsel olarak hazırlanmak için kendime oynadığım psikolojik bir oyundur.

Araba, evim dediğim heybetli binanın önünde durdu. Burası doğduğum ve on yedi yıl boyunca dış dünyadan korunarak yaşadığım yer.

Hiç arkadaşım olmadı, güvenlik kontrolü için evlerinin alt üst edilmesine razı olmadıkları ve korumalarımın arkadaşlığından hoşlanmadıkları sürece kesinlikle kimseyi davet edemedim veya başkasının evini ziyaret edemedim.

Evde eğitim görmem gerekiyordu ama yalvarıp yakardıktan ve bir süre depresyona girdikten sonra babam özel bir okula gitmeme izin verdi. Orayı satın aldıktan ve adamlarını her yere yerleştirdikten sonra.

Babam böyle bir insandır. Konu güvenliğimiz olduğunda, hiçbir ayrıntı ondan kaçmaz.

Kardeşim arabadan iniyor ve ben şoförden önce kapımı açıyorum, sonra da gülümseyerek ona teşekkür ediyorum.

"Jeremy!"

Uzun boylu, orta yaşlı bir adam kardeşimi erkeklerin yaptığı o yandan sarılmalardan biriyle kucaklıyor ve Jer sırıtıyor. "Yan, nasılsın?"

"Hareketsizlikten ölesiye sıkıldım."

Ayrılıyorlar ve Yan bana başını sallıyor. Uzun saçları küçük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve yüzü her zamanki gibi güzel. Babamın en güvendiği iki muhafızından biri ve annemin en iyi arkadaşı.

Oh, ve onu sayısız kez makyaj deneğim olarak kullandım çünkü o böyle havalı. Kanıt olarak annemde hala amatör kreasyonlarımın fotoğrafları var.

Bana gülümsüyor. "Prenses."

"Sadece Anni, Yan."

"O zevksiz Amerikan lakaplarını kullanma. Şimdi, gel.
Annen seni bekliyordu."

Daha iki adım atmıştık ki annem mutfaktan çıkıyor, ellerini önlüğüne siliyor ve öyle kocaman gülümsüyor ki ben de sırıtmaktan kendimi alamıyorum.

Önlüğünün yarısını gizlediği çiçekli elbisesinin içinde çok ışıltılı görünüyor. Saçları, her iki yana kaçan kaküllerle bir bukle halinde toplanmış. Onun bir vampir olduğu sonucuna vardım, çünkü gençliğimden beri hiç değişmemiş.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bebekler!" Kollarını açıyor ve çantamın yere düşmesine izin vererek doğruca kollarına koşuyorum.

Beni kucakladığında ve ben onun gül kokusunda boğulduğumda, her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum. Sıcaklık ve sınırsız şefkat kokuyor. Her güzel anının ve mutlu çocukluk hayalinin kokusunu taşıyor.

"Dur sana bir bakayım." Beni yakından incelemek için geri adım attı. "Uzamışsın ve daha da güzelleşmişsin, benim küçük meleğim."

"On sekiz yaşındayım. Bana bebek deme."

"Sen her zaman benim bebek meleğim olacaksın. En küçüğümün 18 yaşına bastığına inanamıyorum." Bana tekrar sarıldı. "Seni çok özledim. Gitmene izin verdiğim için pişmanım."

"Ben de seni özledim anne."

"Merhaba diyebilir miyim yoksa bir saat sonra, siz işinizi bitirdikten sonra mı geleyim?"

Annem Jeremy'nin sesini duyunca geri çekilip gülüyor, sonra da onu kucaklamak için aşağı çekiyor. Ona kıyasla o kadar uzun ki, bu açı en iyi ihtimalle komik görünüyor.

"Gelin şimdi, yemek yiyelim. İkiniz için bir sürü yemek hazırladım," diyor birbirlerini bıraktıklarında.

"Gerek yoktu. Her şeyi yiyebilirdik," diyorum.

"Saçmalık. Eve geleli aylar oldu ve öyle her şeyi yemenize imkân yok." Yan'ın yardımıyla bizi mutfağa götürüyor. Baş hizmetçimiz Ogla bizi karşılıyor ve ona sarılıyorum. Bu, son on sekiz yıldır ona küfür gibi gelen bir şeydi ama sert Rus hanımefendiyi yavaş yavaş bunu kabul etmesi için eğittim.

"Babam nerede?" Ogla'nın bir ordu için ziyafetten farksız görünen tabakları doldurmasına yardım ederken anneme soruyorum.

"Kolya ile ofisinde." Annem beni bir koltuğa oturtuyor ve en sevdiğim salatayı önüme koyuyor. "İşle arasının nasıl olduğunu bilirsin."

"Gidip onları arayayım." Jeremy daha cümlesini bitirmemişti ki, babam yanında ikinci adamı Kolya'yla mutfağa girdi.

Babam bir odaya girdiğinde herkesin dikkatini çeken heybetli, korkutucu bir varlığa sahip. Onun kızı olduğum için şanslıyım, bu yüzden asla gazabına uğramadım, ancak insanların bu pozisyonda olma ihtimalinden titrediğini biliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jeremy'ye sarılıp selamladıktan sonra yumuşak bir gülümsemeyle beni selamlıyor. "Anoushka."

Kollarına koşuyorum ve anneminki kadar rahatlatıcı olmasalar da, bir kale gibi güvenliler.

İşte böyle anlar evde olduğum için mutlu olmamı sağlıyor. Normalliğin, sıcaklığın ve huzurun olduğu anlar.

Aileden.

Asla geleneksel bir tip olmayacak olsak bile.

Kolya, Yan ve Ogla da dahil olmak üzere hepimiz akşam yemeği için oturduk. Yakın çevredeki bir diğer muhafız Boris de bize katılacaktı ama görünüşe göre evde değil.

Bu adamları her zaman geniş ailemiz olarak gördük. Ailelerimize ulaşamadığımızda onlara gideriz.

Onlar bir bakıma bizim vaftiz babalarımız.

Kulaktan kulağa gülümseyen annem, her türlü yiyeceği bize doğru itmekten vazgeçmiyor. En hafif tabirle mutluluğu bulaşıcı ve enerjisi de öyle.

"Okulda işler nasıl?" Babam kendine bir kadeh şarap dolduruyor.

Jeremy omuz silkerek, "Her zamanki gibi," diye cevap verdi. Söylemeye gerek yok, muhafızlara çıkan yangının önemsiz olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını rapor ettirdi. Aksi takdirde, babam ve bu acımasız adamlar gelip Yılanları kendi elleriyle gömerlerdi.

Özellikle de benim ve Jeremy'nin hayatının tehlikede olduğunu öğrenirlerse. Bardağımı babamın önüne itiyorum. "Ben de."

Bir dağı bile dize getirecek bir bakışla bana bakıyor. "Meyve suyunu aldın."

"Ama ben zaten on sekiz yaşındayım. İngiltere'de insanlar bu yaşta içki içer." "Burası İngiltere değil ve sen de İngiliz değilsin."

"Şey, ben yarı Rus'um ve Rusya'da insanlar on sekizinde içki içer."

Annem kaşlarını kaldırdı. "Haklı."

Babam dikkatini ona kaydırıyor ve tek yapabildiğim gözlerinde farklı, şifreli bir duygunun filizlenmesini izlemek oluyor. Ona bakışını hep sevmişimdir, sanki onun dünyasıymış gibi. O orada değilken onu nasıl aradığını. Sanki onun havasıymış ve her an onu görmek zorundaymış gibi.

Babam kalpsiz olabilir ama yaşayan en iyi koca ve babadır. "Ona yalan söyleme, Lenochka." Bana dik dik bakıyor. "Ben üç-
Çeyrek Rus. Bu da seni çeyrek Rus yapar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"En kötü ihtimalle üçte biri." "Hala hayır."

"Bırak biraz alsın patron. Onu votkaya hazırlamamız gerekiyor." Yan bardağımı şarapla dolduruyor ve babamın bakışlarıyla kafasının kopmasından kıl payı kurtuluyor.

Sonra cinayet girişimini fark etmemiş gibi davranır ve yemeğine dalar.

"Daha iki saat önce yemek yemedin mi?" Kolya ona saçmalıklarını açık açık söyler.

"Ne olmuş yani? Çocuklar etraftayken yemeklerin tadı çok daha güzel oluyor."

"Bu doğru." Annem iç geçiriyor. "Birkaç günlüğüne de olsa döndüğünüz için çok mutluyum. Anlaşılan hepiniz büyüdünüz ve artık annenizi ziyaret etmenize gerek yok."

"Tabii ki hayır." Ona yandan sarıldım. "Sadece okulla çok meşgulüz." "Ve başka şeylerle," diyor Jeremy bifteğini keserken kayıtsızca.

Suratımı ona doğru çeviriyorum ve o da boş modunda kalmaya devam ediyor.

Onlarla kendi başıma konuşmama izin vereceği konusunda anlaştık. Bunu sabah yapacağım çünkü bu gece bu konuşma için çok bitkinim.

"Oh, biliyorum." Annem masanın üzerindeki elimi okşuyor. "Arkadaş edinmene sevindim. Güzel görünüyorlardı."

"Onlar şimdiye kadarkilerin en iyisi. Kampüste çok eğleniyoruz."

"Yine de çok eğlenceli değil, değil mi?" Babam bana yine o sert babacan bakışlarından birini yöneltiyor.

"Oh, Adrian. Bırak onu," diye azarlıyor annem. "Bana yaşadığın tüm eğlenceyi anlat."

Konuşmaya devam ediyorum, Jeremy ne zaman burada bulunma sebebimiz olan konuya çok yaklaştığımı hissetse yarı tehditkâr itirazlarıyla konuşmamı kesiyor.

Yemeği bitirdikten sonra bile uzun süre masanın etrafında kalıyoruz. Yan'ın Kolya, Boris ve babamla yaptığı maskaralıklar hakkında bizi bilgilendiriyorlar. Annem onu savunmaya geçiyor, bu da Yan'ın hayatına yönelik ince tehditlere bakılırsa babamın hoşuna gitmiyor.

Odalarımıza çekildiğimizde saat çok geç olmuştu.

Bu da İngiltere'de sabahın erken saatleri demek.

Duş aldıktan sonra yatağıma uzandım ve telefonumu aldım. Herkese hafta sonu için eve geleceğimi bildiren bir mesaj gönderiyorum. Cecily, Ava, Glyn, Bran ve Remi'den yanıt alıyorum ama Creighton'dan bir şey yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona gönderdiğim son mesaja bakarken kalbim sıkışıyor.

Annika: Babamı ilişkimizi kabul etmeye ikna etmek için eve dönüyorum. Eğer yaparsam, Jer bizi yalnız bırakacak. Bana şans dile. Seni özleyeceğim.

Okunmadı, yani beni görmezden gelmiyor. Belki hâlâ uyuyordur. Ne de olsa adada bugün cumartesi.

Karnımın üzerine yuvarlanarak 'Benim Morum' adlı albümde geziniyorum. İçinde her türlü fotoğrafımız var, çoğunlukla o dikkat etmezken çektiğim selfie'ler.

En çok sevdiğim bir resim var. Banyo sırasında göğsüne yasladığı ayaklarıma masaj yaptığı zaman. Beni bağlayıp acımasızca siktikten hemen sonraydı. Sonra beni banyoya taşıdı ve ayaklarımın etrafındaki kırmızı izleri ovdu. İşine o kadar odaklanmıştı ki fotoğrafı çektiğimi fark etmedi.

Yüzünü yakınlaştırıyorum ve iç çekiyorum. Onu son görüşümün üzerinden henüz birkaç saat geçmişken neden birdenbire bu kadar çok özledim?

"Bu kadar eğlenmenin sebebi bu mu?" Annem bir tabak hamur işi taşıyarak arkamdan gizlice yaklaşıyor ve resmi ondan saklamak için artık çok geç.

Neyse ki sadece yüzüne zoom yapılmış, ayaklarım çıplak göğsüne değmiyor ve arka planda banyo var.

"Anne!"

Gülümsemesi hemen kaybolur. Tepsi elinde titriyor, sonra devriliyor ve unutulmaz bir gürültüyle yere düşüyor.

Ama ben buna odaklanmıyorum, çünkü daha kötü bir şey oluyor.

Annemin rengi soldu, dudakları titriyor ve tüm vücudu kaskatı kesildi.

Onu ilk kez böyle görüyorum. Sanki bir hayalet

görmüş gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

25

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

"Om...?"

Yavaşça ayağa kalkıyorum, uzuvlarım titriyor ve kalbim bir işkence aletinin acımasızlığıyla çarpıyor.

Annem olduğu yerde donup kalıyor, bana doğru bakarken elleri iki yanında titriyor.

Sanki burada ama gerçekte *burada*

değil. Ve bu görüntü beni çok

korkutuyor.

Kırık camlara ve mahvolmuş atıştırmalıklara basmamaya dikkat ederek, onunla burun buruna gelene kadar ona yaklaşmak için acele etmiyorum.

"Anne," diye tekrar sesleniyorum, bu sefer daha yüksek sesle. Elimi onun

önünde sallıyorum

yüz.

İrkildi.

İrkildim.

Annemin ilk kez irkildiğini görüyorum. Babam belki de

Ama evde her şeyi paylaşıyorlar. Yumuşak olması zayıf olduğu anlamına gelmez. Aslında, şartlar gerektirdiğinde son derece güçlü olabilir.

Korkacak bir tip değil, o kadar.

Peki neden gözleri bu kadar ölü görünüyor? Genelde tanıdığım en canlı gözlerdir.

En sıcağı da.

"Anne!" Sesim, içimde yayılan tüm paniğe tercüman oluyor.

Sarsılıyor, dikkati bana odaklanmadan önce yavaşça göz kırpıyor. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. Sanki son on sekiz yıldır onun kızı, küçük meleği değilmişim gibi.

Peki ya bu ifade?

Beni dehşete

düşürüyor.

Amnezi hastalarının aileleri ve arkadaşları unutulduklarını fark ettiklerinde böyle hissediyor olmalılar. Her küçük anıyı, her küçük ayrıntıyı, her kahkahayı, her gülümsemeyi, her değerli sohbeti hatırlayanların sadece kendileri olduğunu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Anne? İyi misin?" Kırılgan bir sesle konuşuyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Ne... Oh, ben iyiyim." Ağır ağır nefes alıyor, gözleri yatağın üzerinde bıraktığım telefonuma kayıyor.

"Hiç de iyi görünmüyorsun anne."

"Muhtemelen barınakta çalışmaktan dolayı yorgunluktan. Sadece biraz zamana ihtiyacım var." Yatağın kenarına oturuyor ve yanındaki yeri okşuyor. "Cam kırıklarına dikkat et."

İçimi bir rahatlama kaplıyor, ama odada üçüncü bir varlık gibi tedirginliğin gölgeleri dolaşıyor.

Uğursuz bir işaret.

Korkudan önceki sessizlik.

Yine de yanına oturup onu dikkatle izliyorum, o kadar dikkatle ki gülümsüyor.

"Ben gerçekten iyiyim, Anni."

"Bir dakika önce iyi görünmüyordun."

"Sadece yorgunluk. Her zaman olur."

"Seni ilk kez böyle görüyorum anne."

"Sanırım bunu sizden saklayarak iyi bir iş çıkarmışım." Gülümsüyor, uzanmamı işaret ediyor ve saçlarımı okşayabilmek için başımı kucağına yaslıyor.

Ben çocukken bunu çok yapardı ama ben büyüdükçe daha az yapmaya başladı. Şikayet ettiğimden falan değil. Bir an önce yetişkin olmak isteyen benim. Ama onun dokunuşunu özlüyorum.

Parmaklarının saçlarıma girip çıkması rahatlatıcı bir ninniden başka bir şey değil. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi kolayca huzurlu bir uykuya dalarken hayal ediyorum.

"Bebek
melek?" "Öyle
mi?"

"Bana az önce hülyalı bir ifadeyle baktığın resimdeki çocuktan bahset."

Gözlerimi açarak irkildim. "O kadar belli mi
ettim?" "Uh-huh. Neredeyse onu yiyip
bitiriyordun." "*Yutmuyordum*."

"Öyleydi de."

İçimi çekiyorum ve ona bakabilmek için sırt üstü dönüyorum. "Adı Creighton ve biz... bir çeşit çıkıyoruz."

"Sayılır mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Uzun zamandır birlikte değiliz ama zamanın bir önemi yok çünkü onunla özel bir bağ paylaşıyorum. Başka hiç kimseyle paylaşmadığım türden."

Annemin parmakları saçlarımda duraklıyor ve sanırım yüzü biraz soluyor, belki de ışıktan. Bir süre sonra yatıştırıcı ritmine geri dönüyor. "Neden bana ondan daha önce bahsetmedin?"

"Bir ilişkimiz olduğundan emin değildim. Başlangıçta benden gerçekten hoşlanmadı, biliyorsun, bu yüzden bunu aşmamız ve sonra da uyumluluğu bulmamız gerekiyordu. Bu yüzden paylaştıklarımızdan emin olana kadar sana söylemekten kaçındım."

"Peki ya şimdi?"

Sırıtıyorum. "Yüzde yüz."

Ritmi tekrar bozuluyor ama sadece bir saniyeliğine. "Bana onun hakkında her şeyi anlat, ailesini, kişiliğini. Her şeyi bilmek istiyorum."

"Nereden başlasam ki?" Creigh ve ailesini anneme tanıtmam yaklaşık on beş dakikamı aldı.

Asla sözünü kesmez ve dikkatle, özenle dinler. Çünkü annem önemser.

İşim bittikten sonra "Onunla çok eğleniyor gibisin," diyor.

"Şimdiye kadarkilerin en iyisi." İç çekiyorum. "Aslında onu özlüyorum."

"Bana ilişkinizin nasıl başladığını anlatabilir misiniz? Seni takip etti mi?"

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Aslında tam tersi oldu. Sana söylediğim gibi, başlangıçta benden pek hoşlanmadı ve çok konuştuğumu söyledi. Gururum zedelendi ve acımasızca ezildi, sana söylüyorum, ama sonra benden hoşlanmaya başladı. Hatta beni konuşurken dinliyor ve sesimi beğendiğini söylüyor. Sanırım bu onu kendime getirdiğim anlamına geliyor."

"O... gerçekten peşinden koşmadı mı?"

"Hayır. Ve evet, belki bir kadın bir erkeğin peşinden koşmamalı, ama bu Orta Çağ zihniyeti gibi. Ben kadınlar istediklerinin peşinden gitmeli diyorum. Ayrıca, uyumlu olmadığımızı düşünerek beni uyardı ama kısa sürede yanıldığını kanıtladım."

"Yanıldığını nasıl kanıtladın?"

Garip bir şekilde kıkırdıyorum. "Bilmene gerek

yok." "Benden bir şeyler mi saklıyorsun?"

"Ben sadece... bu konuda konuşmamayı tercih ederim. Herkesin kendi sırlarına ihtiyacı vardır."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne zamandan beri benden sır saklıyorsun, bebeğim?" "Büyüdüğümden beri." Sırıtıyorum.

Derin bir iç çekiyor, sesi hafifçe kesiliyor. Bakışları uzaklarda kayboluyor ve benim erişemediğim başka bir gerçekliğe kaçtığını hissediyorum. Daha önce olduğu gibi.

"Hey, anne?"

Gözlerini kırpıştırıp tekrar bana odaklanıyor. "Hmm?"

"Sevdiğim biri varsa, babamın beni görücü usulü bir evliliğe zorlamasına izin vermeyeceğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Creighton o kişi."

Solgunlaşıyor ve bu sefer hiç şüphe yok. Ama sesi hâlâ sakin ve yatıştırıcı. "Aşkın gerçekte ne olduğunu bilmek için hâlâ çok gençsin."

"Herkes şunu söylemeyi keser mi? O kadar genç değilim ve Creigh'e karşı hissettiklerimin aşk dışında bir açıklaması yok."

"Anni, tatlım, beni dinle. Aşk bir tutku ya da karasevda değildir. Aşk, hayatı birlikte yaşamanız, korkularınızla birlikte yüzleşmeniz ve hatta bazen bu süreçte birbirinizden nefret etmenizdir. Test edilmemişse aşk değildir."

Saçımı bırakması için onu zorlayarak ayağa kalkıyorum ve onunla yüzleşiyorum. "Bu herkes için geçerli değil. Ne ima ediyorsun anne? Babamı ikna etmeme yardım etmeyeceğin anlamına mı geliyor bu? Jeremy, babam Creighton'ı kabul ederse beni yalnız bırakacağını söyledi ve onun mantıklı düşünmesini sağlamak için senin yardımına ihtiyacım var."

Elimi kendi elinin içine aldı. "Bence bu konuyu babana açmadan önce biraz daha zaman vermeliyiz."

"Daha fazla zamanım yok. Yarın geri dönüyoruz ve Jeremy'nin beni spor için kilitlemesine izin veremem. Benden bu kadar."

"Tatlım..."

"Bana yardım edeceğini söylemiştin." Çenem titriyor. "Kadınlara ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapan bu dünyada benim yanımda olacağına söz vermiştin. Bunu yapabileceğimi biliyordum, çünkü sen varsın. Bana nasıl sırtını dönersin?"

"Sırtımı döndüğümden değil... sadece aceleci olamayız."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve onu siliyorum. "Babam ya da Jeremy bu sözleri söyleseydi şaşırmazdım, çünkü kendi hayatımdan sorumlu olacağıma gerçekten güvenmediklerini biliyorum, ama senin de bana güvenmemen beni öldürüyor. Senden bunu hiç beklemezdim."

"Anni... bilmediğin çok şey var."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O zaman anlat bana. Beni karanlıkta bırakma ve anlamadığım durumları kabul etmemi isteme."

"Yapacağım, ama dediğim gibi, zamana ihtiyacım var bebeğim. Senden sadece şu Creighton'la bağlarını koparmanı rica ediyorum, sana yalvarıyorum."

"Anne!"

"Senden hiçbir şey istemedim, Anni. Ben sadece senin olduğun gibi parlak, neşeli ve kesinlikle güzel bir genç hanım olarak büyümeni istedim. Rahatsız olmama rağmen seni baleden alıkoymadım, güvenliğinden korkmama rağmen seni dünyanın öbür ucuna seyahat etmekten alıkoymadım, ama yalvarırım onu bırak."

"Bunu... yapamam. Onu seviyorum."

"Uzun süredir birlikte değilsiniz. Bu duygular eninde sonunda kaybolacaktır."

"Ciddi olamazsın değil mi?"

Ayağa kalkıyor, uzun bir nefes alıyor ve fısıldıyor: "Seni korumaya çalışıyorum."

"Beni inciterek mi? Beni sadece olduğum gibi kabul etmekle kalmayıp aynı zamanda kendimi geliştirmem için beni cesaretlendiren tek kişiyle görüşmeyi bırakmamı talep ederek beni kesiyorsun."

Saçlarımı geriye doğru okşuyor, yüzünü hüzünlü bir ifade kaplıyor. "Zamanla her şey daha iyi olacak. Söz veriyorum."

Sonra beni acı, üzüntü ve en önemlisi kafa karışıklığıyla baş başa bırakarak kapıdan çıkıp gitti.

Az önce ne oldu öyle?

Huzursuz bir uykudan sonra uyandığımda yaptığım ilk şey mesajlarımı kontrol etmek oluyor.

Creighton'dan mesaj gelmeyince göğsüm hemen daralıyor.

Belki de bir günlük süre dolduğu ve ben hâlâ işleri düzeltme sözümü yerine getirmediğim için kızgındır.

O yüzden bir tane daha yazıyorum.

Annika: Günaydın! Burada sabah olduğuna göre orada da öğlen olmalı. Babamla bizim hakkımızda konuşmak için bir fırsat bulacağım. Annemin benim müttefikim olmasını umuyordum, ama sanırım garip bir şekilde

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dün geceki ilişkimizin aksine. İlk defa Papa'ya karşı kafa kafaya geleceğim. Bana şans dile! Seni özledim. Seni öpmek istiyorum.

Belki iki mesajımı da okur ve sonunda cevap verir diye birkaç dakika bekliyorum ama hiçbir şey yok.

Belki telefonunu kaybetmiştir.

Bana verdiği kolyeyi okşadıktan sonra kızların grup sohbetine mesaj atıyorum. **Annika:** Günaydın! Bu hafta sonu çocuklarla bir araya geldiniz mi? **Cecily:** Remi ve Bran ile, evet.

Annika: Peki ya diğerleri?

Hangi diğerleri? Eli ve Lan bizimle takılmıyor.

Creigh demek istedi, aptal. Ve hayır, Anni. O gelmedi.

Parmaklarım telefonun etrafında sıkılaşıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, tüm zamanını uyuyarak geçirseydi şaşırmazdım, ama birlikte olduğumuzdan beri çok fazla uyumuyor.

Benimle birlikte olmayı uyumaya tercih edebileceğini düşünecek kadar umutluydum -ve muhtemelen hayalperesttim.

Ekranım başka bir metinle aydınlanıyor.

Creigh**,** Adı Olmayan Kişi'den ayrılamazdı.

İyi bir şey yapmıyorlarmış gibi görünüyordu.

Cecily: Peki bunu nereden biliyorsun? Sapıklık eğilimin mi var?

Sürtük, lütfen. Bran'den bir şey ödünç alırken bir anlığına gördüm.

Glyndon: Bran'den bir şey ödünç alıyorsun, ha? *giggling GIF*

Onu rahat bırak. Bir anlık bir şey gördüğünü söyledi. Daha çok bakış gibi.

Glyndon: Belki uzlaşmacı pozisyonlarda.

İkinizi de engelliyorum**.**

Pek sayılmaz ama olabilir.

Kaşlarım çatılıyor ama kıyafetlerimi değiştirip merdivenlerden inerken sakin kalmayı tercih ediyorum. Telefonuma takıntılı bir şekilde bakmaya devam ediyorum, okunmamış mesajları tekrar tekrar kontrol ediyorum.

Creighton'ın Eli ile vakit geçiriyor olması cevap vermeyeceği anlamına gelmez.

Ne kadar çok düşünürsem o kadar az mantıklı geliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Annem ve Jeremy'yi bahçede kahvaltı ederken ve aralarında fısıldaşırken buluyorum.

Onlara yaklaştığım anda hızla koltuklarında geriye doğru itiliyorlar ve gizli konuşmalarına aniden son veriyorlar.

Jer'in her iki ebeveynimizle olan ilişkisine her zaman gıpta etmişimdir. Babam onda kendini görüyor ve annem de ilk çocuğu olarak üzerine titriyor. Ona meleğim diyor. Bazen ona en iyi arkadaşı ve sırdaşı gibi davranıyor.

Görünüşe göre, annemle babamı bir araya getiren oymuş. Asla boy ölçüşemeyeceğim bir şey.

Bu yüzden ne zaman onlar böyle anlar yaşasa, kendimi dışlanmış hissediyorum. "Günaydın," diye mırıldanıyorum bir sandalyeye çöküp kendime bir kahve koyarken. "Günaydın bebeğim. İyi uyudun mu?"

Olumlu bir ses çıkardım. "Babam ve diğerleri nerede?" "Dün gece geç saatlerde bazı işler için dışarı çıktılar."

Ayak işleri mi? Daha çok insan öldürmek gibi. Bunu hayal etmek istemediğim için başımı sallıyorum.

Annem bana tost hazırlıyor. "Jeremy bana Kraliyet Üniversitesi ile Royal Elite Üniversitesi arasındaki rekabeti anlatıyordu. Çok yoğun görünüyor." "Ne olmuş yani?" Soğukkanlılığımı kaybettim. "Bu da beni Kraliyet Üniversitesi'ne ikna etmenin başka bir yolu mu? Creighton'dan uzak durmak mı istiyorsun? Eğer durum buysa, kendine sakla anne. Ben bir REU öğrencisiyim ve oradaki insanlar sırf Amerikalı ya da Volkov olduğum için bana bir kez bile farklı davranmadı."

Jeremy fincanının kenarından bana ters ters bakıyor. "Annemle bu tonda konuşma."

"Belli ki bana karşı çete kurmuşsunuz. Başımı eğmemi, emirlerinize uymamı ve öylece gitmemi mi bekliyordunuz?"

"Başka seçeneğin yok, Anoushka. Dün gece babamla konuştum ve artık Creighton King'i görmene izin verilmeyeceğini kabul etti."

Kahve fincanı elimde titriyor ve düşüp parçalanmadan önce masanın üzerine koyuyorum. "Onunla konuşacağım konusunda anlaşmıştık."

"Sadece durumdan haberdar edileceği konusunda anlaştık, ikimizin de onunla konuşacağı konusunda değil. Brighton Adası'na döndüğünde ondan ayrılacaksın ya da babam sana evlenmek için bir talip bulacak."

Sanki göğsümden bıçaklanmışım da bıçak onun elindeymiş gibi anneme bakıyorum. "Bunun olmasına izin vermeyeceğini söylemiştin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Anni..."

"Boş ver. Döndüğünde babamla kendim konuşacağım." "Yapma Anni,"

diyor annem yumuşak bir sesle. "Sadece onu kızdıracaksın ve kendine zarar ver. En iyisi bu."

"Kimin en iyisi? Senin mi? Babanın mı? Jeremy'nin mi? Benim için olmadığı kesin." Hayal kırıklığı damarlarımda kabarcıklar oluşturuyor. Dikişlerden patlayana kadar artmaya devam ediyor.

Ve en kötüsü de onu nasıl yatıştıracağıma dair hiçbir fikrim yok.

Daha iyi hale getirmek.

Annem beni çok hayal kırıklığına uğrattı ve bu kadar güvendiğim için kendime kızıyorum.

Tek çıkış yolunun kaybetmek olduğu bir durumda kapana kısıldığınız için.

Tüm kapılar yüzüme kapanıyor ve Creighton hala mesajlarıma cevap vermiyor.

Benim iyiliğim için olduğunu da söyleyecek mi?

Jeremy'nin telefonu masanın üzerinde titriyor ve kontrol ettiğinde kaşlarının arasında bir kırışıklık beliriyor.

"Gidiyoruz," diye anons ediyor, aniden ayağa kalkarak.

"Ama daha yeni geldiniz," diye itiraz ediyor annem.

"Adada acil bir durum var."

"Ne tür bir acil durum?" Perili bir sesle soruyorum. "Kötü türden."

Eve doğru fırtına gibi koşuyor ve ben de ona yetişmek için koşuyorum. "Ne oldu?"

"Nikolai kaçırıldı ve kaçıran kişi beni soruyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

26

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CREIGHTON

"Bu planın işe yarayacağından emin misin?"

Eli'nin vücudu tamamen hareketsiz kalırken, başını yana eğerek zamanını bekliyor.

Bekliyorum.

Bir saattir Heathens'ın arka girişinin köşesindeki çalıların arkasında saklanıyoruz ve kardeşimin bu gece avlayacağımızı söylediği 'avdan' hâlâ bir iz yok.

"Sabırlı ol kardeşim. Avın kendiliğinden ortaya çıkmasına izin vermeliyiz."

"Neden sadece ayıklayamıyoruz?"

Bana sadizm dolu bir bakış atıyor. "Şimdi, bunun eğlencesi nerede?"

İkimiz de kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giymişiz ve muhtemelen ahlaksız eğilimleri olan seri sürüngenler gibi görünüyoruz. Ki bu bir dereceye kadar doğru.

Saatin geç olması, sabahın ikisi gibi geç olması ve sokakların neredeyse bomboş olması da yardımcı olmuyor.

Annika'nın bana gönderdiği ve Amerika'ya döneceğini bildirdiği mesajı gördüğümden beri huzursuzdum. O siyah gölgeler görüşümü kapladı ve hareketsiz kalamadım.

Aklına gelen ilk düşünce babasının buraya dönmesine izin vermeyeceğiydi. REU'ya katılmasına izin vermesi için onu nasıl ikna ettiğiyle her zaman gurur duydu, ancak gerçek şu ki babası bu fikre karşıydı.

Mafya geçmişi düşünüldüğünde, son birkaç aydır sahip olduğu özgürlüğü kaybetmeye meyilli. Özellikle de Jeremy bu konuda söz sahibiyse.

Eğer onunla daha önce ilgilenmeme izin verseydi bunu yapmayacaktı.

Bu seçenek artık söz konusu olmadığından ve söyleyecek hiçbir şeyim olmadığından, daha iyi bir cevap düşünene kadar konuşmayı Okunmadı olarak işaretledim.

Ve bu da bizi Eli'nin gece çabalarını takip ettiğim şu ana getiriyor. Yine de yatakta dönüp durmaktan daha iyi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tiger tarafından spor olsun diye tırmalanmak ya da Remi'nin sarhoşken yaptığı saçmalıkları eğlendirmek - ki bu genellikle karşılaştığı sırları ifşa etmeyi de içerir.

"İşte orada." Eli başını arka kapıdan çıkan iri yarı bir adama doğru çevirirken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"O olduğunu nereden biliyorsun? Sigara içmek için dışarı çıkıyor olabilir."

"Bir, dumanı mülkün içinde içmiş olabilir. İki, eline bir esrar alıyor ama dikkat çekmemek için yakmıyor. Üç ve en önemlisi, kameraların kör noktası olduğuna emin olduğum stratejik hatlarda yürüyor. Bilin bakalım kim koruması gereken bir mülkü terk etmek için bu kadar çaba sarf eder?"

"Saklayacak bir şeyi olan biri."

"Bingo." Beni omzumdan tuttu. "O solucanları ve hamamböceklerini bahçeye saldığımız ve sırf biz onları yakalayabilelim diye kıpırdanıp çırpınmalarını izlediğimiz zamanı hatırlıyor musun? İşlemi tekrarlama zamanı."

"Babam her seferinde planımızı iptal etti, hatırladın mı?"

Sırıtışı, Lucifer'in cehennemdeki tahtında nasıl göründüğünü taklit ederek genişliyor. "Şanslıyız ki babam burada değil."

Babamın eninde sonunda her şeyi öğreneceğini ona hatırlatmak faydasız. Ama ben bile hedefime yaklaşacağım anlamına geliyorsa bu olasılıktan vazgeçmeye hazırım.

Korumayı takip ediyoruz, TKU topraklarından çıkana kadar güvenli bir mesafede duruyoruz.

Elleri ceplerinde ve adımları ölçülü, telaşsız ve dikkatsiz bir ritme sahip. Gizli olmasına rağmen bu sokağa alışkın.

TKU'nun tüm öğrencileri ve muhafızları gibi adanın yerlisi olmadığı düşünüldüğünde, bu ancak zamanla edindiği öğrenilmiş bir davranış olabilir.

"Biriyle buluşmaya gitti," diye düşüncelerimi dile getiriyor Eli, sonra da sırıtıyor. "Kim olduğunu tahmin etmek ister misin?"

Muhafız sahilde tenha bir alana ulaşıyor. Yüksek kaliteli ve çok tanıdık bir siyah Tesla'nın kapısını açmadan önce etrafı tamamen tararken bir binanın köşesinin arkasına saklanıyoruz.

Landon'ın bir araba yerine sevgilisi gibi davrandığı gürültülü McLaren'i bekliyorduk. Elektrikli arabalardan kesinlikle nefret ediyor, bu yüzden asla bir Tesla'ya geçmez.

"Brandon...?" Güvenlik görevlisi içeride kaybolurken sesleniyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Brandon'ın *arabası*," diyor Eli kaşlarını kaldırarak. "Landon onu kolaylıkla gezintiye çıkarabilirdi. Bu görev için kendi arabasını kullanmayacağını söylemeye gerek yok. Muhtemelen daha önce Remi'ninkini ve seninkini kullanmıştır."

Şimdi düşündüm de, Landon geçmişte arabamla bir tur atmıştı.
Bu operasyonu yürütmek için anahtarlarımızdan herhangi birini kolayca ödünç alabilirdi.

Birkaç dakika bekliyoruz, renkli camlı siyah arabayı izliyoruz. Sonunda güvenlik görevlisi arabadan iniyor ve bizden uzaklaşmaya başlıyor.

Tesla, caddede hızlanmadan önce Bran'ın asla yapmayacağı bir şekilde devir çeviriyor.

"O korumayı alıyoruz," diyorum.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum, kardeşim."

Adamı, girdiği tüm dönemeçlerde takip etmek için acele etmiyoruz.

Tenha bir sokağa ulaştığında Eli ve ben bakışıyoruz, sonra zıt yönlere doğru ayrılıyoruz.

Bekçinin önünde duruyorum, ellerim ceplerimde, bütün niyetim onun yolunu kesmek.

Durur, kötü gözlerini kısar ve ceketinin içine uzanır. Sakladığı silahı çıkaramadan Eli arkasından bir taşla ona vurur.

Gardiyan kirli zeminde dizlerinin üzerine çöküyor ve kardeşimin yüzündeki manik gülümseme ortaya çıkıyor.

"Doğaçlama." Kardeşim taşı havaya fırlatıyor ve yakalıyor. "Nefret ettiğimi söyleyemem."

Otuzlu yaşlarının sonlarında olduğu anlaşılan adamın küçük gözleri, ince dudakları ve askeri tarzda kesilmiş beyaz-sarı saçları vardır. Bir elini başının arkasında küçük bir yaranın kan fışkırttığı yere vuruyor. Ölümcül diyemem ama kesinlikle dikiş atılması gerekiyor.

"Bu da ne...?" İkimizin arasına bakıyor. "Sen de kimsin lan?"

"Rus aksanına bakılırsa mafyanın bir parçasısın. Tamamdır," diye düşündü Eli, bundan biraz fazla zevk alıyor gibi görünüyordu. "Ayrıca Nikolai'nin değil Jeremy'nin tarafında olduğunu tahmin ediyorum. Ya da daha doğrusu, Jeremy'nin karşısına çıkan bir çifte ajansın?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gardiyanın gözleri kan çanağına dönüyor, daha da daralıyor, bu da yaklaştığımız anlamına geliyor. Ayağa kalkmaya başlıyor ama ayağımla onu geri itiyorum ve bacağımı göğsünde tutuyorum.

Ensesini serbest bırakıyor ve tıpkı çocukluğumuzdaki solucanlar gibi kıpırdanıyor. Ama bu sefer silahını almayı başardı ve ayağa fırladı. Elini tekmeliyorum ve silah yere düşüyor.

Eli silahı tekmeleyerek uzaklaştırır, adamın kollarını kavrar ve arkasına doğru çeker, sonra da tekrar dizlerinin üzerine iter. "Şimdi, şimdi, bu işte silah kullanmayalım. Zaten Birleşik Krallık topraklarında yasadışılar."

"Size birkaç soru soracağız." Kapüşonumun kollarını yukarı itiyorum. "Ya kibarca cevap verirsiniz ya da önce yüzünüzü bir yıkım haritasına çevirириz."

Bana tükürüyor ve ben gülümsüyorum. "Bir yıkım haritası, öyle."

Onu kum torbam gibi kullanıyorum, Eli onu tutarken yumruğumu defalarca yüzüne, göğsüne ve karnına indiriyorum.

Kardeşim yarı yolda sıkılıyor, esnemesini bastırıyor ve telefonunda gezinmeyi seçiyor. Bir yandan da onu ölümcül bir şekilde kavrıyor.

Yumruğumu adamın çenesinin altına indirip yana doğru uçmasını sağlıyorum ve onuncu kez soruyorum. "Landon'a ne anlatıyorsun?"

Muhafızın daha önce olduğu gibi sessiz kalmasını bekliyorum ama ağzından kan akarken sertçe nefes alıyor. "Borçlarımı temizlemek için onun yerini mi alacaksın?"

"Olabilir." Eli'ın manik dikkati korumaya kayıyor ve telefonunu cebine sokuyor. "Ama bize bilmek istediklerimizi söylemezsen, sadece sponsor olarak bizi kaybetmekle kalmazsın, Landon'ı da kaybetmeni sağlarız. Kralın parası sonsuz olabilir ama sizin gibi köylüler için bulunması zor."

"Kimliklerinizi saklamayı bile umursamıyorsunuz," diye bağırıyor muhafız, dudaklarından ve burnundan fışkıran kan yüzünden sesi zar zor anlaşılıyor.

"Bir fark yaratır mı?" Eli adamın bileklerini çözüyor, önünde yürüyor ve başını yana eğiyor. "Senin gibi hain bir hamamböceğine kim inanır ki zaten? Kesinlikle Jeremy inanmaz. Ve eğer Lan'ın senin arkanı kolladığını düşünüyorsan, o zaman bir hayat dersi alacaksın. Kuzenimin kendisi ve siki dışında hiç kimseye verecek bir siki yok. O an

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sözde büyük planlarında artık işe yarar bir piyon olmadığınızı fark ederse, sizi bir kenara atacaktır."

"Borçları ödeyecek misin?" Benimle konuşuyor, muhtemelen yüzünde bıraktığım galaksi dolusu çürüklere rağmen en az akli dengesi yerinde olanın ben olduğumu anlamış.

Zavallı amcık.

Aklı başında Kral diye bir şey yoktur.

Yine de başımı sallayıp geri çekiliyorum.

Muhafızın ayağa kalkması birkaç dakika alıyor, sonra ağırlığını kirli taş duvara bırakıyor ve bir esrar almadan önce ceplerini yokluyor.

Yakması birkaç dakika daha sürüyor. Sözünü kesmiyoruz, sabırla bildiklerini anlatmasını bekliyoruz. Eli'nin de dediği gibi, herhangi bir zorlama tam tersi bir etki yaratabileceğinden, avın kendi kendine ortaya çıkmasına izin vermek daha iyidir.

Ve anladığım kadarıyla, bu adamın kimseye sadakati yok. Borçları dışında. Muhtemelen kumar yüzünden.

"Landon Volkov ailesinin sırlarını öğrenmek istiyordu ama özellikle medyaya yansıyan ama faili meçhul olarak kalan bir vakayla ilgileniyordu." Bir duman bulutu salıyor. "Bu olay uzun zaman önce, ben yirmi yaşındayken ve New York Bratva'ya katılmak için Rusya'dan yeni ayrılmışken oldu. Hayatımı tehlikeye atarak liderlerden birini kurtardım ve kısa süre sonra Adrian Volkov'un adamları tarafından işe alındım. O zamanlar, dikkatini New York City şubesinin stratejisti olarak görevlerinden dağıtan sinir bozucu bir sorunu vardı."

"Öyle mi?" Eli onun duruşunu taklit ederek duvara yaslanır ve hatta bir sigara alır, sonra dudaklarının kenarına sıkıştırır ama yakmaz. "Peki söyle bakalım, bu ne olabilir?"

"Karısı delirdi" -adam parmağını şakağının yanında gezdiriyor- "delirdi." "Delirdi mi?" Yankıladım.

Annika, ailesinin kendisinin parçası olmadığı karanlık bir başlangıcı olduğunu söylerken bunu mu kastediyordu?

"Patron'un yakın çevresinde bile gizli tutulan türden bir çılgınlık. Spetsnaz'a ya da daha kötüsü bir mezara tek yönlü bir bilet istemediğimiz sürece onun adını söylememize izin verilmezdi."

"Bu gerçekten ilginç bir hikâye. Çılgınlığa varım." Eli yanmayan sigarasını sanki içiyormuş gibi dudaklarının arasından çekiyor. "Ama mevcut koşullarda bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çılgınlığı onu cinayet işlemeye itti."

"Şimdi, bu gerilim yaratmak için çok daha iyi bir haber. Ve?"

"Öldürdüğü adam tanınmış biriydi. Aslında bir belediye başkan adayıydı. Halkın favorisi olduğu düşünülürse, o yılki seçimleri kesin kazanacak olan kişiydi. Öldükten çok sonra bile onu defalarca otuz dört kez bıçakladı."

Kulaklarım gıcırtılı bir çınlama sesiyle uğulduyor ve duvarlar etrafımı sarmaya başlıyor. Saldırı o kadar ani ki nefes almakta zorlanıyorum. Kapüşonumun yakası tenimi çiziyor ve dövmemin olduğu tarafım karıncalanıyor ve yanıyor.

"Kulağa acımasızca geliyor," diyor Eli.

"Dehşet verici de görünüyordu. Yetkililer gelmeden önce suçlayıcı kanıtları ortadan kaldırmak için birkaç kişiyle birlikte cinayet mahalline gönderildim. Adamın kesinlikle dehşete düşmüş bir ifadesi vardı, sanki ruhu şeytan tarafından çıkarılmış gibiydi."

"Ve?" Eli sorar.

"Ve" yok. Landon'ın detay istediği olay buydu. Ona belediye başkanı adayının öldürülmesinin halının altına süpürüldüğünü ve kimsenin mahkum edilmediğini söyledim. Aslında, maskesi halkın önünde yırtılmıştı. Anlaşılan o ki, hiçbir zaman medyanın tasvir ettiği gibi dürüst bir adam olmamış. Sığınma evinin müdürü olarak ilgilenmesi gereken evsizler de dahil olmak üzere pek çok kadın onun kendilerine cinsel tacizde bulunduğunu itiraf etti. Ayrıca, şantaj olarak başlarının üzerinde tuttuğu video ve fotoğraflarla dolu bir dosya tuttu. Karısı da onun hastalıklı zevklerine uygun adayları işe almakla suçlandı. Bu, kendisi ve ailesi için en büyük utanç olayıydı ve tüm boşboğazlar karısına yöneldi. Kocasının kendisine bıraktığı her şeyi tefecilere kaptırdı ve cinsel saldırıya yardım ve yataklıktan yargılanmak üzereydi. Bu yüzden oğluyla birlikte çifte intihar etti. Oğlunun daha yeni yürümeye başladığını duydum."

Sarsak parmaklarımla kapüşonumun yakasını çekiştiriyorum, nefesim o kadar ağır ki duymamalarına şaşırıyorum. Konuştuğumda, sesimin ham kalitesini tanıyamıyorum. "İsim."

Gardiyan kaşlarını kaldırır. "Ne?" "İsim.

Ölü adamın lanet olası adı."

Önce bir duman bulutu bana ulaşıyor ve zaten kapalı olan boğazımı tıkıyor, ardından sakin sözleri beni ikiye bölüyor. "Green. Richard Green."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yumruğumu duvara öyle sert vuruyorum ki eklemlerimden acı ve kan fışkırıyor.

Eli bana bir bakış atıyor, kaşları çatılıyor ve sonra yüzü tekrar boş bir sayfaya dönüyor. "Sanırım o kızları ortaya çıkmaları için cesaretlendiren ve Green ailesini yok etmek için ipleri elinde tutan kişi patronun?"

"Doğru tahmin ediyorsunuz. Bu suçlamaların ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum ama Boss'un Richard'ın itibarını öyle bir zedelediğinden eminim ki artık kimse onu bir kahraman olarak görmüyor. Hatta insanlar böyle bir haşaratın öldürülmüş olmasından dolayı rahatladıklarını ifade etmeye başladılar."

"Ve Landon'a söylediklerinin hepsi bu mu?" Eli soruyor.

"Tek bildiğim bu." Elindeki esrarı yere atıyor ve ayakkabısıyla üzerine basıyor. "Param için temasa geçeceğim."

"Gidebildiğin kadar uzağa koşmanı öneririm." Eli onun omzunu sıkar. "Sevgili patronun ya da oğlu saflarında bir hain olduğunu öğrenirse, borçlar endişeleneceğin en son şey olur."

"Seni lanet-"

Eli daha sıkı sıkıyor, sonra fısıldıyor, "Kaçmıyorsun."

Muhafız yere bakar, ama silaha uzanamadan Eli onu alır ve hoşnutsuz bir ses çıkarır, sonra da silahı ona doğrultur. "Birleşik Krallık topraklarında silah yasak, unuttun mu? Ama belki bu seferlik kuralları değiştirebilirim?"

Muhafız ona tükürdükten sonra topallayarak ara sokaktan çıkar.

Sadece yarı odaklanmış, etrafımda olup bitenlerin yarı bilincindeyim. Sonra bulmacanın parçaları bir araya gelmeye başlıyor.

Görüntü ne kadar net olursa, o kadar kanlı

oluyor. Başım döndükçe çamurlaşıyor.

Nefes alışım ağırlaşıyor.

Duvardan yumruğumu çekiyorum - iyi olan yumruğumu, dövüşmek için

kullandığım yumruğumu

-Sonra tekrar duvara vur. Bu kez daha güçlü vurun ki kirli yüzeyi bir kan sıçraması süslesin.

Yeterli değil.

Bu acı, neredeyse beynimi yaracak olan kaosu bastırmaya yetmiyor. Ya da onunla birlikte gelen gerçekleri.

Lia ve Adrian Volkov'un çocukluğumun kötü adamları olması gibi.

Annika'nın ailesi, benim böyle içi boş, özü olmayan bir insan olarak büyümemin sebebidir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yine o yerdeyim. Yüzüm gergin, ciğerlerim yanıyor ve sert tahtanın üzerinde sürünüyorum.

O solucanlar gibi mücadele ediyorum, kıpırdanıyorum, dudaklarımı ısırıyorum, savaşıyorum.

Bu yüzden onları avlamayı severdim. Onları ezmeyi hep sevmişimdir.

Ağızlarını açıp daha fazla boğulmak yerine hızla ölmeleri daha iyiydi.

Ağızlarının kenarında ne kadar tükürürlerse tükürsünler geçmeyen beyaz köpükler yerine. Ya da kendi kusmuklarıyla öğürmek yerine.

Kalbim kendini yok edecek kadar yanıyor. Ömürlerinin sonuna geldiklerinde makinelere olan şey bu olmalı.

Yok edilmeleri gerekiyor.

Tekrar yumruk atıyorum ama bu sefer daha yumuşak bir yüzeyle karşılaşıyorum.

"Ow." Eli yumruklamama izin verdiği elini beni geri itmek için kullanıyor. "Kendine zarar vermek yerine, bu yıkıcı enerjiyi gazabını gerçekten hak eden birine vurmak için kullanmaya ne dersin?"

Ve sonra, alışılmadık bir ağabey gibi, kendimi mahvetmemi yasaklıyor ve beni bir sonraki avımıza sürüklüyor.

Avın KONUSU malikaneye geri döner.

Ön kapıdan içeri girer girmez Landon'ı elinde telefon, bir sandalyeye uzanmış halde buluyoruz.

"Neden bu kadar uzun sürdü? Bekleyen işimi bitirdim, tamamen sarhoş bir Remi'yi ziyaret ettim, bir oyun oynadım ve tam da geceyi bitirmek üzereydim." Sonunda başını kaldırdı. "Eli'ye sırrını açarsan süreci hızlandıracağını düşündüm. Var olmayan kalbimin tam ortasından yaralandığımı söylemeliyim. Aramızda bir bağ olduğunu sanıyordum Cray Cray. İfadene bakılırsa, amcık her şeyi döktü mü?"

Ona doğru hışımla ilerledim, tişörtünün yakasından tutup kaldırdım ve neredeyse duvara çarparak kırdığım elimle ona yumruk attım.

Landon sandalyenin üzerinde yana doğru düşüyor ve telefonu yere çarpıyor. Onu tekrar tuttuğumda gülümsüyor, parmaklarım tenine batıyor.

"Beni onunla gördün. Hepsine, her bir parçasına tanık oldun, o zaman neden-" Kendimi kesiyorum çünkü sesim duyulamayacak kadar cızırtılı. Sertçe yutkundum. "Neden bana söylemedin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yakın zamana kadar ailesi olduğunu kesin olarak bilmiyordum. Ben insanüstü biriyim ama ağzına para tıkıldığında şarkı söyleyecek doğru gardiyanı bulacak kadar değil. Seni uyarmaya çalıştım. Her zaman haklı olsa bile kimsenin Lan'ı dinlememesi benim suçum değil."

Yumruğumu tekrar suratına indirdim. "Bana söylemeliydin." *Yumruk.* "Onun yerine beni kullanmayı seçtin." *Yumruk.* "Seni öldüreceğim."

Burnundan ve dudağının kenarından kan fışkırıyor ve halıya tükürüyor ama benimle dövüşmeye kalkışmıyor. Onu rahatlama çıkışım olarak kullanmama izin veriyor.

"Bu bir şeyi değiştirir miydi?" Kan lekeli dişlerini göstererek sırıtıyor. "O mafya prensesine o kadar aşıksın ki artık doğru düzgün göremiyorsun, Cray Cray. Bahse girerim onunla olan ilişkine, bunca yıldır büyük bir ciddiyetle aradığın gerçekten daha çok üzülüyorsundur. İtiraf etmeliyim ki, duygusuz küçük bir dinsizken seni daha çok seviyordum."

"Kapa çeneni yoksa seni taşlarından birine dönüştürürüm ve kimsenin de bundan haberi olmaz." Eli yanıma gelip ona ters ters bakıyor. "Creigh'in öfkesini boşaltmasına izin veriyorum, yoksa patlayacak, ama hoşgörümü affetmekle karıştırma, Lan. Onu sırtından bıçakladığın için senin sonunu getireceğim. Bu yüzden onun cezasını sessizce çekmeye ne dersin, çünkü ne kadar sert olursa olsun, benim öfkemden çok daha yumuşak olacak."

Landon kardeşime orta parmağını çeviriyor, sonra bana gülümsüyor. "Yaptığım her şey daha büyük bir iyilik içindi, seninki de dahil. Bunun alışılmadık bir şey olduğunu biliyorum ama söz veriyorum. Eğer ilgilenirsen bir barış teklifi hazırladım-"

Onu bir yumrukla daha uçuruyorum ve homurdanıyor, ağzının kenarını siliyor ve çenesini esnetiyor. "Bunu hayır olarak mı kabul ediyorum?"

Adımlarım emin ve kararlı, ona uzanıyorum, gömleğinden tutup yukarı çekiyorum, sonra tekrar vuruyorum.

Ve tekrar.

Ve tekrar sikişmek.

Ama ne kadar yumruk atarsam atayım, içimdeki ateşi söndürmeye yetmiyor. Aksine, kontrolden çıkan bir orman yangınına dönüşüyor.

"Tüm bu kargaşa da neyin nesi..." Brandon'ın sesi önce bana ulaşıyor ve bize doğru geldiğini anlıyorum ama Eli onu ensesinden yakalıyor.

"Burası senin yerin değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu da ne böyle? Lan'ın kanaması var."

"Ah. Benim için mi endişeleniyorsun? Creigh'den beni daha önce dövmesini istemeliydim." Landon bir elini onun göğsüne koymak için zorluyor. "Çok duygulandım, ağlayabilirim."

Bran ona ters ters bakıyor ama yine de Eli'ın elinden kaçmaya çalışıyor. Diğer yandan ben? Kuzenimi parçalamaya hazırım.

Ben hala direnmeyen Lan'ı yumruklarken ve Bran Eli'la tartışırken ama hala ondan kaçabilecek durumda değilken, beşinci bir varlık içeri giriyor.

Remi gözbebeklerini büyüterek bize bakıyor, sonra yavaşça göz kırpıyor. "Siz Kral erkeklerinin ne tür bir ucube gösterisi -ya da sapkınlık, utanç verici değil- içinde olduğunuzdan emin değilim ama ciddi bir sorum var. Çok mu sarhoşum yoksa bodrumumuzda gerçekten bağlı bir adam mı var?"

Bran kardeşime karşı mücadele etmeyi bıraktı. "Bodrumumuzda bağlı bir adam mı var?"

"Kesinlikle ve eğer çok sarhoş değilsem, Nikolai Sokolov olduğundan oldukça eminim."

"Bu senin için sakladığım sürpriz, Cray Cray." Landon sırıtıyor, kanlı dişleri, dudakları ve çenesiyle. "O senin intikam yolun. Sana her şeyi çözdüğümü söylemiştim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

27

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

LIA

Şeytanlarla ilgili olan şey, ömür boyu orada olmalarıdır.

Ne zaman onları ait oldukları sapkın geçmişte bıraktığımı düşünsem, bana var olduklarını hatırlatmak için çirkin başlarını kaldırıyorlar.

Kalmak için buradalar.

Zorlukla kazandığım mutluluğuma ne kadar odaklanmaya çalışırsam çalışayım, bu sadece bir aşama olabilir.

Aradan uzun yıllar geçti ama anılar dün akşamki yemek kadar canlı.

Gıcırdıyor, kükrüyor ve zihnime acı, zayıflık ve utanç görüntüleri sıçratıyorlar.

İçime atamadığım bir sürü utanç ve pişmanlık.

Başsız bir tavuk gibi girişte bir ileri bir geri volta atıyorum.

Çatırdayan sinirlerimin alçak sesini duyabiliyor, midemdeki gerginliği ve kafatasıma çarpan kaosu hissedebiliyorum.

Çığlık atmak isteyene kadar devam ediyor.

Adrian'ın acil bir toplantısı olması ve gecenin ve sabahın büyük bölümünde Kolya ile birlikte olmaması da yardımcı olmuyor.

Neyse ki Yan geri döndü. Şu anda bir sandalyede arkasına yaslanmış, bir bardak votkasını yudumluyor ve değişmeyen bir ifadeyle beni izliyor.

"Bu hızla gitmeye devam edersen başın dönecek," diyor alaylı bir şekilde.

"Geri dönmesine izin vermemeliydim. Belki şimdi onları takip edersek yakalayabiliriz ve ben de onu eve getirip kimsenin bulamayacağı bir yerde göğsüme bastırabilirim?"

"Paranoyaklaşıyorsun."

"Çocukken kaçırıldığında da böyle demiştiniz."

"Kaçırılmadı, çünkü onlar onu yakalayamadan biz kurtardık." "Ama neredeyse kaçırılıyordu."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Patron'un zorba davranışlarını mazur gösterdiği zamanki gibi konuşuyorsun. 'Onu çok fazla koruyorum çünkü onu bana karşı kullanacaklar'" diyerek Adrian'ın ses tonunu taklit ediyor.

"Yine de doğru."

"Belki, ama ikinizin de onun artık küçük bir çocuk olmadığını bilmeniz gerekiyor.

Ayrıca, o Jer'le birlikte. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermez."

"Ya o da yaralıysa?" Duruyorum, nefesim o kadar ağırlaşıyor ki etrafımızda yankılanıyor. "Ya ikisini de kaybedersem?"

Ayağa kalktı ve beni omuzlarımdan kavradı. "Fazla düşünüyorsun. Bu paranoya ve anksiyete ve bu ikisi nefret ettiğimiz mantıksız piçler. Onlarla bir ara sokakta karşılaşsak kesinlikle kafalarını keserek öldürürdük... Şimdi nefes al. Nefes verin."

Kafamın etrafında dönüp duran kara bulutun dağıldığını hissederek uzun bir nefes veriyorum.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Teşekkürler, Yan. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Muhtemelen kendini geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklemişsindir." Gözlerimin içine bakmak için başını eğiyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Birazcık."

"Az da olsa bir başlangıçtır."

Ben nefesimi düzenlemeye çalışırken ve kısmen başarısız olurken kısa bir süre öylece kalıyoruz. Yanımda Yan gibi bir arkadaşım olmasaydı halim ne olurdu gerçekten bilmiyorum.

Annika'nın bale ile kaderimi paylaşacağına dair korkularımın paranoya olduğuna beni ikna eden de oydu. Kızımın ben olmadığına ve aslında aynı şeyleri yaşamayacağımıza.

"Ellerinizi kırmadan önce karımın omuzlarından çekmek için tam olarak bir saniyeniz var."

Adrian'ın kapalı sesi önce bize ulaşıyor, sonra onun hayattan daha büyük varlığı takip ediyor.

Bu adamı yirmi beş yılı aşkın bir süredir tanıyorum ve hala ona daha iyi bakabilmek için başımı eğiyorum. Hâlâ her santimetresini hafızama kazımak için fazladan çaba sarf ediyorum.

Muhtemelen onun artık hayatımın bir parçası olmadığını düşündüğüm onca zaman yüzündendir.

Karanlık bakışları, geri çekilen ama yine de Adrian'ın ciddi ifadesini gülümseyerek karşılayan Yan'ın üzerine düşüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kıskanma patron. Çekici olmam benim suçum değil."

"Ne kadar çekici olduğunuzu, yüzükoyun yerin bir metre altına gömüldüğünüzde göreceğiz."

Yan onun omzunu sıvazlar. "İkimiz de biliyoruz ki Lia hayatta olduğu sürece böyle bir şey olmayacak. Sonra görüşürüz patron."

Adrian'ın ölümcül bakışlarından tamamen habersiz, soğukkanlı adımlarla evden çıkıyor. Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Adrian ve Yan'ın ilişkisi asla değişmeyecek.

Bunun eğlenceli olduğunu kabul etmeliyim. Yan onu kışkırtmaktan kendini alamıyor ve Adrian da her seferinde buna isteyerek kanacak kadar kapalı görüşlü.

"O pislik bu gece yaratıcısıyla buluşacak. Ve gülümsemeyi kes, Lenochka."

Bana bu lakapla her seslendiğinde olduğu gibi kalbim hızla çarpıyor. Parmaklarım siyah gömleğindeki kırışıklığı düzeltiyor ve avucumu sert göğsünün dalgalanan kaslarına yaslıyorum.

Hem yastığım hem de dayanağım olan göğüs. Kalp atışlarını dinleyebildiğim göğüs.

Onu çok uzun zamandır tanıyorum ve hala onu gördüğümde midemin bulanmasına neden oluyor. O hala yaşayan en tehlikeli güzel adam.

Başımı salladım. "Mantıksız davranıyorsun."

"Yan'a bu şekilde mi gülümsüyordun? Gözlerin parlıyor ve yüzün aydınlanıyor muydu?"

"Adrian!"

"Öyle miydin?"

Bir iç çekiyorum. "Bazen cidden imkansız oluyorsun." "Sadece

bazen mi?"

"Sanırım." Haksız yere yakışıklı olan yüzüne bakıyorum; keskin hatlara, sert çizgilere, kalın kaşlara ve koyu gri gözlere.

O kadar kapalı bir yüz ki eskiden beni korkuturdu ama kısa sürede sığınağım oldu.

Bu adam benim hem felaketim hem de kurtuluşum.

Geniş avucuyla yüzümü kavrarken kaşları dalgalanıyor. Onun gibi sert bir adamın sadece benim ve çocuklarımızın yanında yumuşaması beni hep şaşırtmıştır.

Eğer birisi gençliğimde bana gelip Adrian'ın bir aile babası olacağını söyleseydi, onun yüzüne gülerdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama onun ne kadar sadık olabileceğine ilk elden şahit oldum. Evet, organizasyonunda önemli bir adam ama onun için hiçbir şey ve hiç kimse bizden önce gelmez.

"Bir sorun mu var Lenochka?"

Burada ve şimdi yıkılmamak için her şeyimi vermem gerekiyor. Benim ruh halime nasıl bu kadar uyum sağlayabiliyor? Bazen benden daha fazla.

"Çocuklar gitti," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Kolya bana söyledi. Pilota onları geri getirmesini emretmemi ister misin?" Ben de tam olarak bunu istiyorum ama Yan'ın dediği gibi paranoyayla hareket etmiş olurum,

Ben de başımı salladım. "Sanırım daha büyük bir sorunumuz var." "Ne gibi?"

"Anni... kızımızın bir erkek arkadaşı var."

Yüz ifadesi kararıyor. "Jeremy beni bu konuda bilgilendirdi ve ona güvenilmemesi gerektiğini söyledi. Ona, kızımla ilişki kurabileceğini düşünen o pisliği araştırana kadar onları ayrı tutmasını söyledim."

"Gerek yok. Onun telefonunda resmini gördüm ve o... tanıdık gözleri var."

"Tanıdık gözler mi?"

"Richard Green'in gözleri. Rengi değil, bakışı."

Kıpırdamadan duruyor, kasları tutuşuma karşı geriliyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Richard, Adrian. Sanırım... hayır, bir şekilde onunla akraba olduğuna eminim, muhtemelen oğlu. O kâbusla işimizin bittiğini sanıyordum, ama nasıl oldu da... nasıl oldu da yine burada? O kabus bu sefer nasıl Anni'nin üzerine salınabilir? O çok tatlı ve masum ve bizim günahlarımız yüzünden acı çekmeyi hak etmiyor. Onunla görüşmeyi kesmesini söylediğimde yıkıldı ve beni kesinlikle hayal kırıklığına uğrattı. Ya... ya bunu durdurmak için çok geçse?"

Adrian bir kolunu omzuma doluyor ve beni yarı taşıyarak kanepeye götürüyor, orada oturuyoruz.

Eli yavaşça, yatıştırıcı bir şekilde omzumu okşarken, diğer eli yüzümdeki gözyaşlarını siliyor. "Nefes al, Lenochka, nefes al..."

Parmaklarımı gömleğinin içine sokuyorum ve bulanık gözlerle ona bakıyorum. "Cezalandırılıyor muyuz? Anni bu yüzden mi ona aşık oldu?"

"Cezalandırılacak bir şey yok. Richard ölümü hak eden bir pislikti ve hiçbir koşul altında suçu üzerimize atmayacağız."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Peki ya Anni? Ona destek olacağımı ve her türlü ilişkisini destekleyeceğimi söyledim ama daha ilk testte ayağının altındaki halıyı çektim."

"Onunla konuşacağım. O anlayacaktır."

"Hayır." Ondan uzaklaşıyorum. "Eğer ondan uzak durmazsa, ona zarar vereceğini söyleyeceksin."

"Yapılacak doğru şey de bu."

"Hayır, Adrian. Sadece ona daha çok aşık olacak. Bu noktada, bizim tarafımızdan yapılacak herhangi bir zorlama onu sadece onun kollarına itecek ve onunla olan ilişkimizi bulandıracaktır." İçimi çektim. "Aşkın anlamını bilecek kadar ne zaman büyüdü bilmiyorum."

"Küçük kızıma dokunmaya cüret eden o piçle bir konuşayım ve ne olduğunu öğrenelim."

"Yani, yumruklarını onun yüzüne karşı mı kullanacaksın?"

"Bu koşullar altında uygun olan tek dil."

"Adrian, hayır. Onunla konuşacağım. Dün gece o resmi gördüğümde yapmamız gereken konuşmayı yapacağız. Gerçeği öğrenmeyi hak ediyor."

Koyu renk gözleri beni o kadar büyük bir dikkatle izliyor ki içinde boğuluyorum. "İyi olacak mısın?"

"Hayır, ama bunu Anni için yapacağım."

"Sonuçlar hakkında yanlış düşüncelere kapılmayın. Mutlu olmayacaktır."

"Ama anlayacaktır. Kızımız çok büyüdü. Artık senin ve Jeremy'nin emirlerini kutsal kitapmış gibi yerine getiren o korunaklı çocuk değil. Olgunlaştı ve küçük bir ateş parçası oldu."

"Bundan hoşlanmadım," diye homurdanıyor kocam.

Tabii ki istemiyor. Adrian her zaman aşırı korumacı olmuştur, bu yüzden küçük kızının onu terk etmek için kullanacağı kanatlarının büyüdüğünü bilmek hoşuna gitmez.

Ama geldiği noktadan ve kendi kişiliğine bürünmesinden gurur duyuyorum. İçimden bir ses kişiliğindeki değişimin Creighton sayesinde olduğunu söylüyor.

Annika her zaman kanatlarını açmak istedi, ama bir şey onu engelledi; bu endişe mi yoksa korku mu, emin değilim. Ancak emin olduğum bir şey var ki o da soyadının çağrıştırdığı gibi değil de kendi gibi yaşamayı nihayet başarmış olması.

Adrian parmaklarımı onunkilerle birleştiriyor. "Hemen geliyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Telefonumu çıkarıp kızıma FaceTime yaparken kalp atışlarım huzurlu bir ritme yavaşlıyor.

Birkaç vuruş sonra toparlanıyor, yüz maskesi saçlarının üzerine itilmiş halde uçağın koltuğuna benzeyen bir yere sokuluyor.

Annika her zaman evin neşesi olmuştur. Güneş ışığı, şakacı, hepimizin dört gözle beklediği parlak ışık.

Adrian'ın küçük kızı, bu yüzden onun büyüdüğünü, Jeremy'nin gölgelerinin ışığı olduğunu ve Ogla'nın özenle sakladığı kalbinin peşindeki kız olduğunu kabul etmeyi şiddetle reddediyor.

Artık bir bebek olmayan bu bebek, doğduğu andan itibaren hepimizi kıskaca aldı.

Bu yüzden onun çökmüş ifadesini ve yıpranmış yüzünü görmek kalbimi sıkıştırıyor. O güzel mor elbiselerinden birini bile giymemiş ve onun yerine büyük boy bir kapüşonlu ve kot pantolonla yetinmiş.

"Daha gelmedik anne. Vardığımızda mesaj atarım."

"Anni, bekle." Yutkundum. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Eğer mesele Creigh'den uzak durmaksa, o zaman bunu unutabilirsin. On sekiz yaşıma girdim ve istediğim kişiyle çıkmak için kimsenin onayına ihtiyacım yok. Seni ve babamı seviyorum ama bana ait olan tek şeyi almanıza izin vermeyeceğim."

Adrian telefonu almaya çalışıyor ama kadrajdaki tek kişi ben olacağım şekilde ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum, sonra da sesimi yumuşatıyorum. "Sana bir hikâye anlatabilir miyim?"

Omuzlarını silkiyor. "Sen nasıl istersen."

"Sana uzun zaman önce zihinsel olarak acı çektiğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" Sesim boğuklaşıyor ve Adrian parmaklarımı sıkıyor.

Onun burada olduğunu bilmek bana geçmişimdeki şeytanları dürtmek için cesaret veriyor.

Anni'nin dikkatli bir şekilde başını sallaması üzerine devam ediyorum: "Tahmin edebileceğinden çok daha kötüydü. Amaçsızdım, baban, ben ve kardeşin arasında bir uçurum yarattım ve hayatımın en cehennem zamanını yaşadım. Herkesin dibe vurduğu anlar vardır ve o zamanlar benimdi. Bu yetmezmiş gibi, beni ve benim gibi insanları koruması gereken güç figürlerinden biri, içinde bulunduğum koşulları kullanarak... benden önce birkaç kişiye daha yaptığı gibi bana da cinsel saldırıda bulunmaya çalıştı."

Annika soluk soluğa, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Böyle bir şey olmadı," diye geveledim.

"Ona izin vermedim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Oh. Tanrıya şükür." Bir nefes bırakıyor. "Babam o s ı r a d a neredeydi?"

"O... onu öldürdü."

"Phew. İyi kurtulduk."

"Bu senin için sorun değil mi? Babanın insanlara zarar vermesinden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Dünyayı size ve diğerlerine saldırmaya çalışan kişi gibi pisliklerden temizliyorsa sorun yok."

Adrian sırıtıyor, kendisiyle gurur duyuyor

gibi görünüyor. "O adam belediye başkan

adayıydı, Anni."

"Ne olmuş yani? Bu ona insanlara saldırma hakkı vermez. Aslında daha fazla sorumlu tutulmalı."

"Doğru. Ama bir ailesi vardı. Bir karısı ve bir oğlu."

"Oh." Dudaklarını büzüyor. "Onlar için üzülüyorum ama muhtemelen hayatlarında böyle bir piç olmadan daha iyi durumdalar."

"Kadın, kocasının seri tecavüz suçlarına yardım ettiği gerekçesiyle polis tarafından soruşturulmaya başlandıktan kısa bir süre sonra çifte intihar girişiminde bulundu. Kadın evlerinde tavana asılı halde bulundu, ancak oğlu gazdan boğularak ölmekten zor kurtuldu."

Yavaş yavaş, neredeyse fark edilmeden gerçekleşir, ancak Annika'nın yüzü beyazlaşır ve yavaş yavaş tanımaya başladıkça gözleri genişler.

Yani muhtemelen ona olaydan bahsetmiştir. Lanet olsun. Doktorun pek bir şey hatırlamayacağını söylediğine eminim.

O zamanlar çok gençti.

Yüzü kapalı olan Adrian'la bakışıyoruz, muhtemelen bunun hepimizin düşündüğünden çok daha derin olduğunu düşünüyor.

Belki de ona bilerek yaklaşmıştı.

"Ne... ne diyorsun anne? Seni inciten, babamın öldürdüğü adamın Creighton'ın biyolojik babası olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Maalesef, evet."

"Ama bu olamaz... Bu sadece... olamaz... Aman Tanrım, onun resmini gördüğünde bu yüzden mi garip davrandın? Biyolojik babasına benziyor mu?"

"Pek sayılmaz ama gözlerinde aynı bakış var. O gözleri asla unutmayacağım."

"Hayır, hayır, hayır..." Gözyaşları, taşan bir nehrin ısrarıyla yanaklarından aşağı akıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Anni?"

"Hayır, anne. Hayır!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Bu... bu doğru olamaz."

"Üzgünüm, bebek meleğim. *Çok* üzgünüm." Yıkılmamak ve onunla birlikte ağlamamak için her şeyi yapmam gerekiyor. Keşke burada olsaydı da ona sarılıp durumu düzeltmeye çalışsaydım ama tek yapabildiğim onun için güçlü olmak.

Görüntüsü titriyor, muhtemelen telefonunu tutuş şeklinden. Gözyaşlarının her çizgisini, içinden akan her sefil duyguyu görebileceğim kadar inanılmaz derecede yaklaştırıyor.

"Anne... anlamıyorsun... Zamanın kendisini şekillendirdiğini düşünüyor ve intikam almak istiyor. Hayır... Bu doğru olamaz. Eğer öyleyse, eğer öyleyse, o... o... benden nefret edecek. Yapamam... Benden nefret ederse nasıl yaşarım anne? Hayatının en karanlık anının sebebinin babam olduğunu bilerek onunla nasıl yüzleşebilirim?"

"Sen değil." Adrian elimi kaydırarak ikimizin de kadrajda olmasını sağlıyor. "Ondan uzak dur ve hayatına devam et."

"Bunu öylece yapamam." Ona ters ters bakıyor. "Ben bir robot değilim baba. Onu hafızamdan öylece silemem."

"Öğreneceksin. Geçmişini göz önünde bulundurursak, zaten sana karşı hiçbir zaman sevgi beslemeyecek. Madem bu kadar uyumlu olduğunu biliyorsun, o zaman seni sadece bana ve annene zarar vermek için kullanacağını da bilmelisin. Belki kardeşini bile. Söylemeye gerek yok, buna izin vermeyeceğim. Eşyalarını toplaman, vedalaşman ve Amerika'ya dönmen için sana birkaç gün veriyorum."

"Baba!" Daha sert ağlıyor.

Adrian'ın elinden telefonu kapıyorum, böylece yine sadece ben oluyorum. "Ağlama bebeğim. Ağlamandan nefret ediyorum. Her şeyi yoluna koymak için elimizden geleni yapacağız."

"Her şey... yanlışken nasıl olabilir?"

Kalbim onunkiyle birlikte parçalanıyor ve onun acısı sanki benim acımmış gibi damarlarımda dolaşıyor. Sakin kalmak için tüm gücümü harcıyorum. "Sana şunu sorayım. Creighton nasıl hatırlıyor? Annesinin ölümünden kısa bir süre sonra evlat edinildi, dolayısıyla bu kadar küçük yaşta tüm detayları hatırlaması mümkün değil."

"Onun evlat edinildiğini biliyor musun?" Dudakları aralanıyor, gözyaşlarının ağzının içinde akmasına izin veriyor. "Bunca zaman onun hayatını gölgelediğini söyleme bana?"

"Hayır, tabii ki hayır. Onunla hiç tanışmadım ama olayı duyduktan sonra baban ve ben Rai'den ona daha iyi bir ev bulmasını istedik. Kız kardeşi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

çok fazla sosyal hizmet yapıyor ve ona sponsor olmayı kabul etti. Kısa süre sonra Avrupalı aileler tarafından evlat edinildi ve Amerika'dan ayrıldı."

Masum çocuğun daha iyi bir hayatı olacağı ve bu kâbusun nihayet hayatımızdan çıkacağı için mutluydum. Sonradan Adrian'ın yürüttüğünü öğrendiğim medya oyununu ya da Richard'ı ve ailesini çamura sürüklemesini hiç sevmedim çünkü bu kadar çok bıçak darbesiyle ölümün çok az bir ceza olduğunu düşünüyordu.

Avrupalı ebeveynlerin aslında İngiliz olduğunu ve kızımızı doğrudan erkeklerin yoluna göndereceğimizi hiç düşünmemiştim.

"Gerçeği öğrenmiş olmalı," diye fısıldıyor Anni, sesi ürkmüş. "Bu yüzden mesajlarımı görmezden geliyor."

"Bunu bilmesine imkân yok," diye yatıştırıyorum. "Bu olay ailemiz dışında herkes için bir sır. Onu evlat edinen ailesine bile olayların tamamı anlatılmadı ve Rai'nin onlar hakkında anlattıklarına bakılırsa, büyük statüye sahip insanlar ve kökeninin bu kısmını silmek istediler. Ona bir şey söyleyeceklerinden şüpheliyim."

"Ama bilmek zorunda. Uzun zamandır gerçeği arıyordu."

"Onunla buluşmayacaksın, Annika." Adrian tekrar çerçevenin içine kayar. "Bu çok tehlikeli."

"Ama-"

"Aması yok. Birkaç gün içinde evde görüşürüz." Ve

sonra aramayı sonlandırır.

"Onunla konuşmamı bitirmedim," diye itiraz ederek elimin tersiyle gözlerimi sildim.

"Ona önereceğiniz herhangi bir şey, şu anki durumunda anlayamayacağı bir bahane olacaktır. Öğrendiklerini sindirmek için zamana ihtiyacı var ve umarım çocukla yaşadığı şeyin kötü bir kaderi olduğu sonucuna varır."

"Çocuğun babasının yaptığı şeyle hiçbir ilgisi yoktu. O zamanlar daha küçük bir çocuktu."

"Hayır, yapmadı ama gerçek şu ki anne babasının ölümünün ve ailesinin yok oluşunun ardındaki kişi bendim. Annika'ya sadece kızım olarak bakacak ve ona böyle bir işkence yaşatmasına izin vermeyeceğim."

"Bizden nefret edecek..."

Kocamın iri eli yanağımı kavrıyor ve hafifçe okşayarak tenimde küçük şok dalgalarının patlamasına neden oluyor. "Birkaç yıl sonra, bunu onu korumak için yaptığımızı anlayacak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama ne pahasına?

Adrian her zaman metodik ve çözüm odaklı olmuştur, b u yüzden duyguları pek önemsemez, ama ben önemsiyorum.

Ve biliyorum ki, Anni'nin asla geri getiremeyeceğimiz bir parçasını yanlışlıkla öldürmüş olabiliriz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

28

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CREIGHTON

Başından beri bir plan vardı.

Evrenin.

Ailemin.

Landon's.

Herkesin başlangıçtan itibaren bir yaşam rotası ve izleyeceği bir yol vardı.

Evren, biyolojik ebeveynlerimin yaşamayı hak etmediğine karar verdi ve geriye dönüp baktığımda hayatımı mahvetti.

Annem ve babam geçmişimle ilgili herhangi bir bilginin gereksiz olduğunu düşündüler ve bunu benden saklamak için kusursuz bir çaba gösterdiler.

Landon'ın kaos kışkırtıcısı olarak bana ihtiyacı vardı, Elitleri işin içine karıştırmadan Heathen'larla Serpent'ları çarpıştırmak için kullandığı değişken, bu yüzden bilgi sakladı.

Ama onun aklında benim intikamım vardı.

Daha önce de böyle demişti, Nikolai'yi Jeremy'yi ortaya çıkarmak için kullanabileceğimiz için kaçırdığından bahsettikten sonra.

"Heathens'ın lideri buraya geldiğinde onu yumruklayabilir, öldürebilirsin. Uzun zamandır beklediğin intikamını alırsın. Ebeveynlerin günahını tek varislerini ellerinden alarak cezalandırmaktan daha iyi ne olabilir?"

Eli, Landon'ın onu bırakmam için böyle söylediğini düşünüyor ama söyledikleri gerçekten çok uzak değil.

O zamandan beri odamda kilitli kaldım, saatlerce, hatta bütün gün karanlıkta oturup kanlı ellerime baktım.

Bu yeterli değil.

Bu miktarda kan yeterli değildir.

Ödeşme olmalı. Göze göz. Cana karşılık can.

Ve ebeveynler dokunulmaz olduğu için, çocuklar onlar adına ödeme yapacaktır.

Tıpkı on yedi yıl önce yaptığım gibi.

Tüm hayatlarını onları Volkovların gelecekteki liderleri olarak yetiştirmek için harcadıklarını düşünürsek, bu onları çok daha fazla incitecektir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Göğüs kafesimin arkasında bir acı patlıyor, önce ağrıyor ama kısa süre sonra kesinlikle dayanılmaz hale geliyor.

Onun düşüncesi morarmış göğsümü yarıyor ve havamı acımasızca elimden alıyor.

Kendimi hep biraz kalpsiz biri olarak görürdüm ama Annika aslında bir kalbim olduğunu kanıtladı.

Sadece, seçkin birkaç kişi için ayrılmış, bir şekilde yolunu bulduğu özel bir liste.

İçeri daldığı kapalı bir kapı. Yere yıktığı

yüksek bir duvar. Ama ne amaçla?

Öyle bir noktaya geldik ki, sadece kalbini kırmakla kalmayacağım, aynı zamanda kaldıracak bir şey kalmayana kadar onu mahvedeceğim.

Annika bana hep bir tanrı gibi baktı. Tapındığı sunağın zalim bir tanrıya ait olduğunu bilmiyordu.

Odamın karanlığında ellerimi zar zor görebiliyorum. Zar zor var oluyorum. Sanki bedenimin dışında paralel bir dünyada yüzüyor gibiyim.

Tiger ayağımın dibindeki pozisyonundan miyavlıyor. Kendimi buraya kilitlediğimden beri yanımdan hiç ayrılmadı. Her tarafıma sürtünüyor.

Başını okşuyorum ve sonra onu alıp Bran ya da Remi'yi bulabilmesi için kapımın önüne koyuyorum.

Kendimi tekrar odama kilitledikten sonra, gönderdiği son mesajı okumak ve tekrar okumak için telefonumu çıkarıyorum.

Özellikle de son kısmı.

Seni özledim. Seni öpmek istiyorum.

Parmaklarım telefonu sıkıca kavrıyor, sonra onu duvara öyle bir fırlatıyorum ki paramparça olup yere düşüyor.

Oda benim ağır nefesim ve onun menekşe kokusuyla boğucu hale geliyor. Çarşaflarımın, banyomun, gardırobumun her yerinde.

Ona hükmeden ben olabilirim ama her yerde iz bırakan o.

Havamda, tenimde ve kemiklerimin iliklerine kadar.

Ayağa kalkıp yatağı örten çarşafı çekiyorum ve yere atıyorum. Bir lambayı kırıyorum ve sonra onu banyodaki her şeye zarar vermek için kullanıyorum.

Şampuanı, parfümü, diş fırçası, kabarık havluları. Yanlışlıkla elimi kestim ve kana buladım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İşim bittiğinde derin bir nefes alıyorum ve her şey benim kadar bozuk.

Ama yine de yeterli değil.

Öfke damarlarımda kabarcıklar oluşturuyor, kanla akıyor ve daha fazlasını talep ediyor. Bunu bir sonraki seviyeye taşımanın zamanı geldi.

Landon, Nikolai'yi tehdit ederek Jeremy'yi kapıma getireceğini söylemişti.

Bu sözü yerine getirmesi için yeterince uzun zaman geçti.

Odamdan çıktım ve bodruma indim. Eli, yaralarını sararken gözetim altında tutacağını ve Lan'a göz kulak olacağını söyledi.

Bran onu odasına götürdükten kısa bir süre sonra Remi sızdı, hiçbir şeyi umursamayacak kadar sarhoştu.

Nikolai'yi hâlâ uyuşturulmuş bulmayı umuyorum. Bu sabah erken uyandı ve bağlarından kurtulmaya çalışırken neredeyse kolunu kırıyordu, bu yüzden Landon 'çılgın kanlı piçi' tekrar uyuşturmak zorunda kaldı.

Otomatik ışık yanmadığında ayaklarım bodrumun yakınında durur.

Buna neden olacak güç sıkıntısı yok, bu yüzden tek açıklama birinin kasıtlı olarak kesmiş olması.

Koridorda hızla ilerleyen bir gölge seçiyorum. Stratejik olarak.

Hedeflerine ulaşana kadar hareketlerini takip ediyorum.

Bodrum kapısı.

Anahtarı sokup kilidi açtıklarında kuzenimden başkasını göremiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde Landon değil.

Bran ilk kez tanık olduğum bir çeviklikle içeri giriyor.

Arkamdan gelmeden önce birkaç dakika bekledim.

Aralık kapıdan Nikolai'nin bağlı olduğu sandalyeye yığılmış devasa bedenini seçebiliyorum. Başı göğsüne düşmüş ve uzun saçları gevşemiş, yüzünde bir perde oluşturuyor.

Brandon güvenli bir mesafede durur ve boş bir ifadeyle onu izler.

O her zaman dördümüz arasında en dengeli olanımızdı. Hiçbir zaman avlanmaya, manipülasyonlara, şakalara, kavgaya ya da canavarca şeylere düşkün olmadı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Brandon King aramızdaki tek iyi çocuk.

İkiz kardeşinin bir volkan olduğu yerde Bran topraktır; sessiz, derin ve aslında bir çekirdeği vardır.

Ahlak.

Bu yüzden Nikolai'nin gitmesine izin vereceğinden şüphem yok. Başkasının canı yanarken öylece oturacak biri değil.

Muhtemelen bir gün öldürülmesine neden olacak bir özellik.

İçeri dalıp planını iptal etmek üzereydim ki Bran Nikolai'nin saçına tereddütlü bir el uzatınca durdum.

Yavaşça, nazikçe geri kaydırır ve bilinçsiz yüzünü ortaya çıkarır. Nikolai'nin dudaklarından bir inilti dökülür ve Brandon onu sarsakça bırakır. Eli Nikolai'nin ensesini bulur ve oradaki kısa tüyleri çeker.

Nikolai'nin gözleri kırpışarak açılır, göz bebekleri büyür ve bir uçurtma kadar yüksekte olduğu görülür.

"Lotus çiçeği...? Burada ne yapıyorsun?" Sesi pürüzlü, biraz bulanık, zar zor anlaşılıyor.

Bran isteksizce saçlarını çözer. Sonra belinden bir bıçak çıkarır ve Nikolai'nin bağlarını kesmeye başlar. "Evime gelen sendin. Uzak duramadın mı?"

Nikolay'ın dudaklarında orantısız bir gülümseme beliriyor. "Benim için bu kadar endişelendiğini başka nasıl görebilirdim ki?"

"Senin için endişelenmiyorum ve bana bir daha sevimli deme."

"Vay canına. Sosyetik çocuk küfür edebiliyor."

"Kapa çeneni yoksa seni kardeşimin ve kuzenlerimin var olmayan merhametine terk ederim."

"Senin bu yönünü göreceğimi bilseydim, kendimi uzun zaman önce kaçırtırdım."

"Deli misin sen?"

Nikolai bir omzunu kaldırır. "Muhtemelen."

Brandon başını sallar ve uzun bir iç çeker. "Seni serbest bırakacağım ve arka kapıyı açık bırakacağım, çıkış yolunu kendin bulman gerekecek."

"Hayır." İçeri giriyorum ve Bran donup kalıyor, sonra yavaşça bana bakıyor. "Creigh."

İpleri kesmeye çalışmayı sürdürdüğünde "Geri çekil," diye emrediyorum. "Bu doğru değil ve bunu biliyorsun-"

"Geri çekil, Bran. Bir daha tekrar etmeyeceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Uyuyor ama bıçağını kaldırmıyor ve yanında asılı bırakıyor. Daha önce odama gittiğimde, Lan ve Eli ona durum hakkında bilgi verdiler, bu yüzden bunu neden yaptığımı tam olarak biliyor.

"Çık dışarı."

"Dinle..." Bana doğru bir adım attı. "İntikam alma ihtiyacı hissettiğini biliyorum ama tüm bu olanlar yanlış."

"Kimse senin fikrini sormadı. Bu işe karışma."

"Hiç tanımadığın ebeveynlerin ve onsuz daha iyi olacağın bir geçmiş için hayatını bir kenara atmana izin vermeyeceğim Creighton." Sesi sertleşir. "Nikolai'nin gitmesine izin vereceğim ve sonra bunu konuşacağız. *Mantıklı* bir şekilde."

Tutuklumuza dönüyor ama onu tekrar serbest bırakmaya çalışmadan önce kafasının arkasına bir yumruk atıyorum.

Baygın bedeni Nikolai'nin üzerine düşerken dudaklarından bir inilti dökülüyor. Onu geri çekiyorum, sonra duvara yaslayıp yere yatırıyorum.

Üzgünüm Bran, ama senin ahlak anlayışının bu durumda yeri yok.

Nikolai donuk bir sesle, "Bu gereksizdi," diyor.

İki elim ceplerimde, onunla yüzleşiyorum. "Gereksiz olan seni kurtarmaya çalışmak."

Tam bir şey söyleyecekken kapı tekrar açılır ve Landon yeni kıyafetler giymiş ve bir galaksi dolusu çürükler içinde içeri girer.

Bakışları odada geziniyor ve kardeşini görünce duraksıyor ama hiç de şaşırmış gibi görünmüyor. "Peki onun burada ne işi var?"

"Nikolai'yi kurtarmaya çalışıyordu," diyorum.

"O küçük pislik şüpheli davrandığından beri bilmeliydim." Landon'ın bakışları onaylamıyor ama Bran'i kucağına alıp yarı taşıyor, kapının önünde duruyor ve "Bu arada Jeremy burada. Ahlak kralını içeri kilitledikten sonra onu da içeri alacağım." Nikolai'ye son bir kez bakıp Bran'i de yanına alarak oradan ayrılır.

Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve sahip olmadığım sükûneti çağırıyorum.

Nikolai vahşi saçlarının altından bana dik dik bakıyor. "Neyin peşindesin, Kral? Lotus çiçeğinin bahsettiği intikam neydi?"

Hiçbir şey söylemiyorum, onun bakışlarını kendime özgü boş bakışlarımla karşılıyorum. "Jer'e rüşvet vermen gerekmiyor mu? Böylece kız kardeşiyle birlikte olmana izin verir.

onu taşaklarını sökmesi için cesaretlendirmek mi?"

Çenem sıkıştı ama ifademi nötralize ettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne oluyor lan? Bir şey söyle. Bir dakika bekle. Anni'yi mi oynuyordun? Eğer öyleyse, Jeremy'nin kafanı koparmasına ve cesedini balıklara yem olarak okyanusa atmasına yardım edeceğim."

Sessizliğimi sürdürdüğümde uzun bir iç çekti. "Jeremy'nin ilişkinizden haberdar olmadığını mı sanıyorsun? O yangından beri aklında bir fikir vardı ama bunu senin yanına bırakmasının nedeni, kız kardeşinin tüm güvenlik ve korumalar tarafından boğulduğunu bildiği için ona biraz serbestlik tanımış olmasıydı. Sizi izlemeye devam etti ve ona iyi davrandığınızı ve onun mutlu olduğunu biliyordu. Senin niyetinden tekrar şüphelenmeye başlamasının tek nedeni o şerefsiz Landon'la olan yakın ilişkindi. Seni yoldan çıkarıyordu ve Jeremy en başta kız kardeşi konusunda sana güvenip güvenmemesi gerektiğini sorguladı. Haklı mıydı?"

Ona doğru yürüyorum ve Brandon'ın düşerken Nikolai'nin kucağına bıraktığı bıçağı alıyorum. Bu şerefsizin kelime kusmuklarıyla dikkatimi dağıtırken kalçalarının arasına saklamaya çalıştığı bıçağı.

Bran'in bıçağı ona bilerek mi bıraktığına dair bir ipucu yok ama niyet belli.

Kapı tekrar açılıyor ve bıçağı boğazına dayayarak Nikolai'nin arkasına geçiyorum.

Landon ve Eli, Jeremy'yi içeri götürüyor. Bitkin görünüyor ve muhtemelen indikten hemen sonra buraya geldi.

Bu Annika'nın onunla geldiği anlamına mı geliyor? Yoksa onu Amerika'da mı bıraktı?

Onun düşüncesini zihnimden silkeleyip atıyorum.

Annika Volkov'un dikkatini dağıtmak için en kötü zaman.

Jeremy, Landon'ın elini sıkmasıyla odanın ortasında durmak zorunda kalıyor. Karanlık bakışlarını Nikolai'nin yüzünden boğazına dayadığım bıçağa kaydırıyor. "Bunun anlamını açıklamak isteyen var mı?"

"Eski moda intikam mı?" Landon sırıtarak söylüyor.

"Bu doğru. İntikam." Eli onun etrafında dönüyor. "Gördün mü? Annen Creigh'in biyolojik babasını öldürdü ve baban bunu örtbas etti, itibarını mahvetti ve karısını intihara sürükledi. Ve kaltak Creigh'i de kendisiyle birlikte cehenneme sürüklemeye çalıştı. Üç yaşındayken ölümün pençesinden zor kurtuldu. O yüzden biraz kin tutuyor."

"Büyük bir tane," Lan malzemeleri.

"Annem kimseyi öldürmedi," diyor Jeremy. Açık açık. Açıkça.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"*Deli* olduğu zamanlarda bile mi?" Lan son kelimeyi alaycı bir tavırla fısıldıyor.

Jeremy arkasını döner ve suratına bir yumruk indirir. "Ona bir daha deli dersen cenazen olur."

"Ouch. Bugün 'Landon'ın yüzünü kıskanıyoruz' günü." Hâlâ gülümsüyor. "Sinirine mi dokundu, mafya prensi?"

Lan'ı unutulmaya göndermek istediğini anlayabiliyorum ama yüz ifadesini düzeltip bana bakıyor. "Annem, Annika'nın telefonunda senin resmini gördüğünü ve babanın gözlerine sahip olduğun için seni tanıdığını söyledi. Asla unutamayacağı gözler."

"Onu öldürdüğü için mi?" Nasıl bu kadar sakin konuşabildiğimi bilmiyorum.

"Çünkü ona haksızlık etti. Bunun dışında herhangi bir ayrıntı vermedi ama annemin bir katil olmadığını biliyorum. Asla isteyerek bir çocuğu yetim bırakmaz ya da onun ölümüne sebep olmaz."

"O zaman belli ki anneni tanımıyorsun. Ya da çok körsün
o."

Çenesini gıcırdatıyor. "Babam seni Annika'dan uzak tutmamı söyledi.
ama dinlemeye hazırım. Bu küskünlüğün sona erdiğini görmek istiyorum."

"Bu ikimizden biri yapar." Ses tonum hiçbir titreşim olmadan ölü gibi. "Dinleyecek bir şey yok Jeremy. Benim tek amacım aileni yeryüzünden silmek. Seninle başlayacağım."

"O zaman seni öldüreceğim."

"Eğer yapabiliyorsanız, elbette. Ancak bu şekilde durdurabilirsin
Ben."

"Hey, orospu çocuğu." Nikolai manik gözlerle bana sırıtıyor.
Landon'ın kafası iyiykenki halini andırıyor. "Beni bunun için
kullanmayacaksın." Ve işte böyle, çılgın piç boynunu bıçağa doğru itti.
Derisinde derin bir yara açılır ve kan akmaya başlar.

"Nikolai!" Jeremy kükrüyor ve bize doğru koşmaya başlıyor ama Landon onu engelliyor.

Hâlâ elimde kanlı bıçağı tutarak uzaklaşıyorum.

"Ben...senin...çöküşün...olmayacağım...Jer..." Nikolai gurulduyor, ses boğazından titreşerek çıkıyor.

"Bu çılgın kaltak." Eli bize doğru geliyor, ceketini çıkarıyor ve
Nikolai'nin kanayan boğazına metodik bir şekilde bastırıyor. "Oi. Sakın ölme,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

küçük pislik. Kardeşim bunun için kaydolmamışken onu katil yapamazsın."

"Nikolai!" Jeremy, Lan'a karşı mücadele ediyor ve onu yumruklamaya çalışıyor, ancak bu sefer kuzenim eğiliyor ve hatta yumruğunu yüzüne indiriyor.

Ben mi? Bıçaktan damlayan kana bakıyorum. Demek bir can almak bu kadar kolay ve hızlı.

Bir nanosaniye boğaz kesmek her şeyi bitirmeye yeter.

O zamanlar neden bu kadar çok mücadele ettim? Neden bu kadar kolay bitmesine izin vermedim?

"Creighton!"

Kırmızı görüşüm odağını kardeşime kaydırıyor, başı yana düşmüş, gözleri zar zor açılırken ceketi hâlâ Nikolai'nin boynuna yaslamış durumda.

"Onu serbest bırakın. Hastaneye gitmesi gerekiyor." Lan'a ters ters bakar. "Gareth'ı getiremez miydin? Neden bu deli herifi almak zorundaydın?'

Kuzenim bir omzunu kaldırdı. "Bana hakaret etti."

İpleri keserken hareketlerim emin ve bağımsız. Eli ceketi Nikolai'nin boynuna şimdilik düğümlüyor. Bağlar çözüldükten sonra onu dışarı taşıyor.

Jeremy takip etmeye çalışıyor ama Lan onu duvara doğru itiyor. "Seninle işimiz henüz bitmedi, Kâfir."

"Ne bekliyorsun lan?" Kuzenim yerine bana dik dik bakıyor. "Beni öldürmek mi istiyorsun? Acınası ailenin intikamını mı almak istiyorsun? Seni koruyamayan zayıf babanın mı? Seni öldürmek isteyen suçlu annenin mi? Öldür. Ben buradayım, o yüzden yap."

Ona doğru hışımla ilerledim, Lan'ın elinden tutup duvara doğru ittim, dirseğim ve bıçağım boğazındaydı. "O lanet olası eziklerin intikamını aldığımı mı sanıyorsun? Onlar, derme çatma aileleri ya da çürümüş dünyaları umurumda bile değil. Bu intikam onlarla ilgili değil, *benimle* ilgili. Kimsenin düşünmediği tüm bu durumun sonucuydum. Aç, susuz ve ölmekten başka kaderi olmayan bendim. O cehennem çukurundan geçmişi geçmişte bırakmak için çıkmadım."

Jeremy sakin ve iddialı bir şekilde, "Eğer bu kinden vazgeçmezsen, bu işin sonunda öleceksin," diyor. "Öyle ya da böyle, babamın, muhafızlarının ya da arkadaşlarının eliyle. Olabilecek en acımasız şekilde öldürüleceksin ve uğruna bu kadar mücadele ettiğin hayatını kaybedeceksin."

"En azından kapanışı yapardım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Lan duvara yaslandığı yerden elini kaldırıyor. "Oyumu kapanıştan yana kullanıyorum."

Bıçağım Jeremy'nin boynuna yaklaşıyor. Beni tekmelemeye çalışıyor ama ben elimi sıkınca ıskalıyor.

"Anoushka senden nefret edecek," diye

mırıldandı. "Ondan zaten nefret ettiğimden

daha fazla değil."

Ve beni bu şekilde elinde tutmasına izin verdiğim için kendimi.

Hayatıma girdiği, planlarımı mahvettiği ve bir şekilde hâlâ içimdeki tuhaf bir parçayı çekiştirdiği için ondan nefret ediyorum.

Şimdi bile. Jeremy'yi tehdit ederken, onun kardeşi olduğunu unutamam.

"Ne oluyor lan? Ne oluyor lan?" Remi'nin şaşkın sesi girişten geliyor. "Bu kan mı? Gerçek kan gibi mi? Acil durum derken bunu mu kastediyordun Anni? Ne-"

Remi'ye siktirip gitmesini söylemek için omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ama gözlerim Annika'nınkilerle karşılaşınca donup kalıyorum.

Onunki ışıltılı, yuvarlak ve sersemlemiş bir şaşkınlık içinde.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez mor elbiselerinden birini giymemiş, onun yerine kot pantolon ve büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt giymiş.

Saçları kapüşon tarafından örtülmüş ve tepeden tırnağa titriyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Jeremy bağırıyor. "Git buradan!"

Dudaklarını büzüyor ve yine de benimle göz temasını sürdürmeyi başarıyor. Seks sırasında çok fazla olduğunda olduğu gibi sabit, ama ona gözlerini benden ayırmamasını söylüyorum ve bu onu anında sakinleştiriyor.

Neden bunu düşünüyorum ki?

"Creighton... lütfen dur. Bütün bunları konuşabiliriz."

"Bunun farkında mısınız?" Ses tonumdaki şaşkınlığı gizleyemeyerek soruyorum.

"Anne... az önce söyledi." Dudakları titriyor. "Her şey için çok üzgünüm. Annem de öyle. Yemin ederim. Lütfen Jeremy'yi incitme. Onun geçmişle hiçbir ilgisi yok."

İçim hain bir tiksintiyle doluyor. Ona

karşı.

Kendime.

Her lanet şeyde.

"Ailen biliyor. Onları incitmenin en iyi yolu değerli ilk çocuklarını e l l e r i n d e n almaktır. Kendin de söyledin, ailen için özel bir yer var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

onun için."

"Hayır, lütfen..." Öne doğru adım atarken yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "*Yapma*." Bıçağı kardeşinin boynuna doğru itiyorum.

Eğer çok yaklaşırsa, Nikolai gibi davranıp bu yangını sonsuza dek söndürebilirim.

Annika durur, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülür. Daha fazla ıstırap.

Daha fazla üzüntü.

Seks dışındaki gözyaşlarından her zaman nefret etmişimdir ve şimdi benim yüzümden orada olmaları içimi parçalamaktan başka bir şey değil.

"Annika." Jeremy'nin göğsü benimkine çarpıyor. "Defol git buradan."

"Seni bırakmıyorum, Jer." Bana bakıyor ve güvenle söylüyor, "Onun yerine beni al."

"Annika!" Jeremy kükrer.

"Sana yalvarıyorum Creighton. Eğer senin için bir anlam ifade ettiysem, eğer bana karşı bir parça bile sevgi beslediysen, bunu bana yapma. Kardeşimi elimden alma, senden nefret etmeme neden olma. Beni seçim yapmak zorunda bırakma."

Göğsüm o kadar parlak, o kadar sıcak yanıyor ki, küçük kanlı parçalara patlayacağından eminim.

"Creigh..." Remi usulca sesleniyor. Tüm gösteriyi kenardan izliyor, muhtemelen hâlâ sarhoş olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Kes şunu. Konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok." Annika'ya bakıyorum. "Bir zamanlar benim olduğum gibi tüm ailen harap olana kadar durmayacağım."

"Sana beni seçim yapmak zorunda bırakma demiştim," diyor kırılgan bir sesle ve kapüşonunun altından bir silah çıkarıp bana doğrultuyor.

Silahı tutan kolu dışında tüm vücudu titriyor. "Anni." Remi onun yanına gelir. "Bırak onu."

"Annika, siktir git," diye mırıldanıyor Jeremy, sesinin tonu sertleşerek. Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bırak gitsin."

"Hayır."

"Ben mükemmel bir atıcıyım. Sana ıskalamadığımı söylemiştim, hatırladın mı?" "Iskalıyorum."

"O zaman kardeşimi serbest bırak." Bana emrediyor ama ağlıyor, sesi boğuluyor.

"Hayır."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sanırım bu bir ölüm dileği. Bir an için 'annemle birlikte ölmeliydim' gibi düşünceler zihnimi işgal ediyor.

Geçmişe bu kadar bağlıysam yaşamanın ne anlamı var?

Bana yaşadığımı hissettiren tek kişiyi parçalara ayırıyorsam yaşamanın ne anlamı var?

Bir şekilde öfkemi yenip buna bir son versem bile, onunla bir daha asla birlikte olamayacağım.

Sona geldik.

Arkamı döndüm ve Jeremy'yi kolundan bıçakladım.

Havada bir silah sesi çınladı ve aynı derecede yüksek bir hıçkırıkla birleşti. Yaşadığım sürece asla unutamayacağım bir ses.

Mezarıma kadar peşimi bırakmayacak bir ses.

Göğsümde bir acı patlıyor ve sallanıp yere düşerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Özlemediğini söyledi ve bunda ciddiydi.

Ama yere düşmedim. Onun yerine Landon beni tuttu.

Ruhsuz gözleriyle bana bakıyor ve en son gördüğüm kişinin o olması çok üzücü.

En azından Eli olabilirdi.

Ama sanırım benim gibi birinin seçme şansı yok.

"Creigh! Beni duyabiliyor musun?"

Onu yakasından tuttum ve ciğerlerimdeki son nefesleri kullanarak, "Anneme ve babama... üzgün olduğumu..." diye boğuldum.

Gördüğüm son şey bulanık mavi-gri gözler, duyduğum son şey ise özel yapım Azrail'imin adımı seslenişi.

Ama ben çoktan gittim.

Öfke hiçliğe dönüşüyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Sonunda... bitti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

29

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Hayır.

Hayır.

Sadece

hayır.

Bu bir kabus olmalı. Eğer uyanırsam, kendimi iki gün öncesine dönmüş bulacağım. Markette Creighton'ın elini tutmuş, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyorduk.

Bu sefer Jeremy'nin bizi bulmasına izin vermeyeceğim, bulursa da onunla gitmeyeceğim. Creigh'in elini tutup kalacağım.

Onu yanıma alıp kaçacağım.

Bu şekilde, her şey yoluna girecek. Her şey normale dönecek ve ben bu kâbusun içinde sıkışıp kalmayacağım.

Gariptir, diğer her şey kendini iptal ettiğinde kafanızdan geçen düşünce türü. Beyaz gürültü, kasvetli sessizlik ve kırmızı olduğunda.

Bir sürü

kırmızı.

Kan kırmızısı.

Kırmızı.

Kırmızı.

Kırmızı.

Kırmızı.

Nasıl dizlerimin üstüne çöktüğümü bilmiyorum. Onun düştüğü yere doğru yürümüyorum. Yaralı bir hayvanın koordinasyonsuz hızıyla pürüzlü yüzeyde sürünüyorum.

Görüşüm etrafımızı saran insanlara karşı kör, kulaklarım ise bağırışlara ve kaotik gürültüye karşı sağır.

Duyduğum tek ses uzun bir vızıltı ve gördüğüm tek şey o ve kırmızı.

Kıpkırmızı.

Silahım yüzünden. Jeremy'nin tehlikede olduğunu öğrendiğimde yanımda getirmemem gereken silah. Arabada tutmam ve kapüşonumun altına koymamam gereken silah.

Bedenim yuvarlanıyor ya da belki de oda düzensiz bir ritimle dönüyor. Belki dualarım kabul olur ve bu kâbustan uyanırım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şimdi, lütfen.

Biri beni uyandırsın.

Gözlerimi açmak yerine, ellerimi o kırmızıya batırıyorum, karanlık ve yapışkan ve olması gereken yerde değil. Onun içinde olmalıydı, dışında değil.

Bir bulanıklık içinde elimi kaldırıp parmaklarımı kaplayan kana, sonra da onun bıraktığı bedene bakıyorum.

Birisi, Landon, iki eliyle Creigh'in sırtındaki yaraya sertçe bastırıyor, yaşam özünden daha fazlası kaçıyor.

Akmaya devam ediyor ve vücudunun altında bir havuz oluşturuyor.

Creighton'ın yüzü solgun, ifadesiz ve gözleri kapalı, kirpiklerinin yanaklarında dalgalanmasına neden oldu.

Devasa yapısı hareketsiz, cansız.

Benim tanıdığım Creighton'a hiç benzemiyor.

İnsanlar onu kasvetli, çok sessiz ya da çok soğuk biri olarak görebilir ama bana yaşadığımı hissettiren oydu.

Her şeyi değiştiren kişi. Ve ben onu

aldım.

Her şeyi.

Hepsini.

Sanırım kusacağım.

Tam mide bulantısı boğazımı tıkadığında, güçlü bir el beni kolumdan çekiyor.

Bir an için, bunun dua ettiğim uyandırma çağrısı olduğunu düşündüm.

Belki de bana uykucu diyen Creigh'dir - oysa kendisi çok daha kötüdür - ve bana bir randevuyla sürpriz yapıyor.

Belki benimle yine *Gurur ve Önyargı*'yı izler, bana umutsuz romantik der, sonra da beni becerir.

Belki Tiger bir röntgencilik seansı yapar ve bu konuda mantıksız bir kıskançlığa kapılır.

Ben de olmasına izin verdim. Gözlerimi kapatarak, tüm bu sahneyi korkunç bir kâbus olarak değerlendirdim.

Kabusların kabusu.

Boğazımı tıkayan topun yok olmasını bekliyorum. Uzuvlarımdaki titremenin azalmasını ve parmaklarımdaki yapışkanlığın kaybolmasını bekliyorum.

Daha da

kötüleşiyor.

Daha derine

sızar.

Boğazımı daha da kapatıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözlerimi açtığımda bir arabaya doğru itiliyorum, Jeremy'yi bir an için gördüğümde gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

Elitlerin dairesel araba yolunu incelerken kaşları çatılmıştı.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, kanlı ellerimle başımı tutarak. "Hayır, hayır, hayır, hayır... bir kabus, bir kabus, bu sadece bir kabus..."

"Anoushka... benimle kavga etmeyi bırak ve arabaya bin."

Bu sonra I farkına varmak Ben de olmuştur Kıpır kıpır, Mücadele ediyorum, ve sarsılarak kardeşimin beni yolcu koltuğuna itmesini engelledi.

Duruyorum, ellerimi şakaklarımdan çekiyorum ve kırmızının içinde boğuluyorum. Tamamen kırmızı.

Kan kırmızısı.

Kırmızısı.

"Anoushka..."

Bulanık görüşümün içinden kardeşime ve omzundaki kesiğe bakıyorum. "Bana bunun bir kabus olduğunu söyle. Bana gerçek olmadığını söyle, Jer. Bu... bu sadece benim kafamda. Ben... ben... onu vurmadım."

"Sen yaptın ve onların dikkati dağılmışken buradan siktir olup gitmemiz gerekiyor."

Başımı sürekli sallıyorum, öyle bir güçle sallıyorum ki düşmemesine şaşırıyorum. "Ben... oraya geri döneceğim ve bunun bir kabus olduğundan emin olacağım... öyle olmalı..."

Kardeşim beni omuzlarımdan tutup arabaya çarptı. "Uyan artık, Annika. Onu göğsünden vurdun. Muhtemelen ölmüştür ve oraya gidersen sadece seni öldürürler, anlıyor musun?"

"Hayır... Hayır... Hayır..." Mırıltılarımın şiddeti artıyor ve kıpırdanmalarım ve sıkıntılı bir şekilde onun elinden kaçma girişimlerim de artıyor.

Bu sefer Jeremy beni içeri atıyor, emniyet kemerini kullanarak beni bağlıyor ve sonra sürücü tarafına koşuyor.

Kendimi kurtarmaya çalışıyorum, umutsuzca, çılgınca. Ama istemsiz gözyaşlarım ve titreyen kanlı ellerim bunu imkânsız kılıyor.

Kardeşimin arabası garaj yolundan aşağı yuvarlanıyor ve çıkarken neredeyse kapıyı kırıyordu.

O hız yapıyor ve ben feryat ediyorum, arkama, aynaya, boşluklara bakıyorum. Onu görebileceğim her yere.

Heathen'ların yerleşkesine varmamız uzun sürmedi. Jeremy emniyet kemerini çözer çözmez girişe doğru koşmaya başladım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yaya olarak nereye gittiğime dair bir fikrim yok ama buradan çıktığım sürece bir çözüm bulabilirim. Ben-

Acımasız kollar orta yerimi sarıyor ve Jeremy beni yerden kaldırıyor. "Ne sikime gittiğini sanıyorsun sen?"

"Bunun bir kabus olduğundan emin olmak için."

"Öyle *değil*." Sesi sert, tamamen karanlık ve iş gibi. Normalde bu beni kaçmaya iterdi. Şimdi, kemiklerimi istila eden dehşetle karşılaştırıldığında hiçbir şey yapmıyor.

Beni yere bırakıyor, dirseğimden tutuyor ve kendisiyle birlikte malikanenin içine sürüklüyor. Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama bufalo ağabeyimi ikna etmenin bir yolu yok.

"Neler oluyor, lanet olsun." Gareth girişin yakınında duruyor ve bizi süsleyen tüm kanı inceliyor. "Sen iyi misin?"

Jeremy dişlerini sıkarak, "Nikolai," dedi. "Onun iyi olduğundan emin olmalıyız. Deli herif benim zayıflığım olmasın diye boğazını kestirdi."

"Lanet olsun." Gareth telefonunu aldı ve kapıya doğru fırladı. "Hallediyorum."

"Kill nerede?" Jeremy bağırır ama Gareth çoktan gitmiştir.

"Bir kabus," diye mırıldanıyorum, yarı bilinçli, yarı bir döngüye hapsolmuş bir halde. "Bu sadece bir kabus. Sadece bir kabus olabilir."

"Beni mi arıyordunuz?" Killian merdivenlerin başında beliriyor, başını yana eğip gözlerini bana dikiyor. "Creighton'ı gerçekten vurdun mu?"

Mırıldanmalarım durdu ve şaşkın şaşkın bakakaldım. Killian da kâbusumun içinde olabilir miydi?

"Nasıl bu kadar çabuk anladın?" Jeremy soruyor.

"Glyndon az önce beni aradı, kuzeni ölmek üzere olduğu için ağlıyormuş. Birinin benim küçük tavşanımı ağlatması hiç hoşuma gitmiyor Annika."

"Ben yapmadım." Başımı çılgınca sallıyorum. "Bu sadece bir kâbus. Jer bıçaklandı ve o da bir kâbustu."

Kardeşim uzun bir nefes verdi. "Kendinde değil. Sen git güvenliği güçlendir. Ben onunla ilgilenip sana katılacağım."

"Ben iyiyim. Tamamen iyiyim ve bu sadece bir kabustu."

Jeremy beni merdivenlerden odama sürüklüyordu. Creighton'ın ilk gece girdiği odaya.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O geceden sonra yakınlaştık.

O gece onu sadece gözlerindeki bakıştan tanıdım çünkü o bir tanrıydı. *Benim tanrım*. Ve yine de ona uzandım.

Yasak olduğunu biliyordum ama o tanrıya dokundum ve şimdi bunun için cezalandırılıyorum.

"Annika... Annika? Annika!"

Ağabeyimin sert sesiyle sersemlemiş halimden sıyrılıyorum ve bitmek bilmeyen kâbus, anlık gerçekliğe geri dönüyor.

Jeremy omuzlarımı tutuyor, gözleri gözlerimi arıyor. "İyi olacak mısın?"

Bakışlarım tişörtündeki kana kayıyor. Daha önceki havuz kadar kırmızı değil ama orada. Kirli elimle dokunuyorum, parmaklarım bir kenetlenip bir açılıyor.

"Bu da bir kabus. Kanaman yok, Jer."

Yüzünü buruşturuyor ve sonra elimi bırakıyor. "Hayatta kalacağım. Beni gerçekten incitmek istediğini sanmıyorum."

Gerçeklik tüm canlılığıyla üzerime çökerken boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

"O...o yapmadı mı?" Islaklık yanaklarımı ve boynumu ıslatırken sesim kesiliyor.

Jer başını sallıyor.

"O zaman...o zaman...o zaman neden...neden o tetiği çektim? Söyle bana, Jer! Madem seni kurtarmayacaktım, madem kurtarmak zorunda değildim, neden tetiği çektim?"

"Çünkü senin yapmanı istedi, Anoushka." Jeremy'nin sesi yumuşuyor ama ağabeyimin sesi yumuşamıyor. "Acı çekiyor gibi görünüyordu ve her şeyin bittiğini görmeye kararlıydı."

"Hayır..." Ağabeyimin göğsüne vurarak hıçkırdım. "Ah...ah... Bu...acıtıyor. Neden acıyor? Ah... acımasını durdur. Çok fazla kan vardı, Jer. Ya o...? Ya... Ya..."

Bu kelime beni düğümlüyor ve boğuyor, yüksek sesle söylenmeyi reddediyor.

Kardeşim sağlam koluyla beni göğsüne doğru çekiyor ve ben ağlıyorum.

Hiç gözyaşım kalmadığını düşünene kadar ağlıyorum. Ta ki göğsümü harap eden acıdan bayılacağımı düşünene kadar.

Kırmızının ve solgun yüzünün görüntüsü aklımdan çıkmıyor.

Hayatı bir daha asla geri gelmeyecek bir yüz çünkü onu ben bitirdim. Kendi ellerimle bitirdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözyaşlarım hıçkırığa dönüştüğünde Jer beni elimden tutup banyoya götürüyor, tıpkı küçük bir çocukken düşüp üstümü kirlettiğim zamanlardaki gibi.

Musluğu açtı ve sabırla ellerimi tüm kandan arındırdı.

Fırçal

ayın.

Fırçal

a.

Fırçal

a.

Tüm kırmızılar, beyaza karşı kıpkırmızı bir senfoniyle akıp gidiyor. Ama kanıtlar tırnaklarımın altında kalıyor, parmaklarıma yapışıyor, yok olmayı reddediyor.

Sonra Jeremy yüzümü yıkıyor ve parmaklarıyla karışık, kirli saçlarımı tarıyor. İşi bittikten sonra beni odama götürüyor.

Cansızım, yarı hareket ediyorum, yarı ölüyüm. Beni yatağın ayak ucuna oturtup ilk yardım çantamı getirdiğinde itiraz etmiyorum.

Parmaklarımdaki, avuç içlerimdeki kesikleri temizlemeye başladı.

Omzuna dokunuyorum ve artık orada olmadığını düşündüğüm gözyaşlarım göz kapaklarımda toplanıyor ve yanağımdan aşağı akıyor.

Sesim çok kısık, çok çiğ çıkıyor. "Seni bıçakladı... Düşündüm ki... Seni öldüreceğini düşündüm... Yapamadım... Bunu yapmasına izin veremezdim. Seni kaybedemezdim. Tetiği çekerken düşünmedim. Neden göğsüne nişan aldım? Iskalamaya çalıştım ama artık çok geçti. Artık çok geç."

Jeremy kolumu okşadı. "Sorun yok, Anoushka."

"Olmaz! Bu iyi değil! O seni öldürmeyecekti ama ben onu öldürdüm... Sevdiğim adamı öldürdüm Jer. Onu öldürdüm... Ben... Ben..."

"O ölmedi," diye yavaşça, sabırla konuşuyor. "Sen bir katil değilsin. Sadece beni seviyorsun ve bu sorun değil, Anoushka. Seçim yapmakta sorun yok."

Yarasını temizlemeye çalışırken bile bu beni daha çok ağlatıyor. Sonunda canını daha çok yaktım ve o da dikiş atacağını söyledi.

Jeremy yanımdan ayrılmıyor. Sonunda bayıldığımda değil.

Ağlayarak uyandığımda da.

Ona vurduğumda ve o gece markette bizi b ö l d ü ğ ü için onu suçladığımda bile.

Beni eve geri götürdüğün için.

Kötü kaderli ilişkimle ilgili gerçeği öğrenmeme sebep olduğu için onu suçluyorum.

Gerekmediği halde körü körüne Nikolai'nin yardımına gittiği için onu suçluyorum. Mantıksız, duygusal ve destansı boyutlarda bir karmaşayım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama kardeşim her zaman yanımda duruyor, sessizce desteğini sunuyor, sözlerimin kırbacını anlayışla karşılıyor.

Killian geldi ve odamda ona dikiş attı. Ona bir haber alıp almadığını sorduğumda bana ters ters baktı ve tek kelime etmeden gitti.

Bu yüzden ertesi sabah huzursuz bir uykudan sonra erkenden uyandığımda Jeremy "Hastaneye gitmek ister misin?" dediğinde şaşkınlığımı hayal edin.

"Sen... gerçekten izin verecek misin?"

"Eğer yapmazsam, arkamdan iş çevirip başını belaya sokacaksın. Ben zaten Nikolai'yi görmeye gidiyorum, sen de uzaktan bakabilirsin."

"O... iyi mi?" "Nikolai

mı Creighton mı?"

Yutkunuyorum. "İkisi de

mi?"

"Neyse ki Nikolai boğazını çok derinden kesmemiş. Ancak Creighton yoğun bakım ünitesinde. Büyük bir kanaması var ve komada. Önümüzdeki iki gün yaşayıp yaşamayacağına karar vermek için önemli olacak."

Avucumu ağzıma götürüyorum ve başımı çılgınca

sallıyorum. Hayır. Bu doğru olamaz.

Jeremy elimi çekti. "Kendine gel Annika. Ya parçalanır ve yok olursun ve sözlerimi bir kenara yaz, eğer bunu yaparsan seni hiçbir çıkış yolu olmadan buraya kilitlerim. Ya da bir duş alır, kıyafetlerini değiştirir ve benimle aşağıda buluşursun, böylece birlikte hastaneye gidebiliriz. Üçüncü bir seçenek olmayacak." Sonra kapıya yöneldi. "On beş dakikan var."

Tarihin en hızlı duşunu alırken ve tüm düşüncelerimi silerken otomatik pilottayım.

Kıyafetlerimi değiştirip aşağı indiğimde Jeremy'yi bir eli cebinde, diğer eli telefonunda gezinirken beni beklerken buluyorum.

Başıyla onaylıyor ve sonra arabaya biniyoruz.

Bu araba yolculuğu sırasında hem daha iyiyim hem de daha kötüyüm. Daha iyiyim, çünkü istesem de bebek gibi ağlamıyorum.

Daha da kötüsü, çünkü en azından dün gece uyuşmuştum.

Artık her duyguyu hissedebiliyorum. Her kalp atışını ve her berbat anıyı.

O silahı nasıl tuttuğumu, tetiğe nasıl bastığımı tüm ayrıntılarıyla hatırlayabiliyorum. Başımı ele geçiren kıyamet hissini hissedebiliyorum.

Her şey hem çok hızlı hem de çok yavaş oldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jeremy sessizlik içinde sürmeye devam ediyor, bana ihtiyacım olan tüm alanı sağlıyor. Motorun sesi boğucu hale gelse ve yollar birbirine karışsa bile.

Başımı cama yaslıyorum ve o kadar ağır nefes alıyorum ki cam buğulanıyor.

"Polis görürsek seni oradan çıkarırız," diyor Jeremy, gözleri yolda. "Henüz olaya karışmadıkları konusunda içimde iyi bir his yok. Landon ve Remington oradaydı. Eminim senin aleyhinde ifade verirlerdi. İyi ki ayrılırken silahını almışım, böylece suçlayıcı bir kanıt kalmadı."

"Ama ben yaptım," diye mırıldandım. "Onu ben vurdum."

"Beni dinle ve iyi dinle, Anoushka." Başını yana eğiyor. "Hayatını bunun için bir kenara atmıyorsun. Başka seçeneğin olmadığını düşündün ve bu yüzden onu vurdun. Kabul edeceğimiz tek versiyon bu."

"Ama-"

"Aması yok. Bu hastaneye yapacağınız tek ziyaret, o yüzden bunu iyi değerlendirin."

"Ne? Neden?"

Arabayı hastanenin önüne park ederken bana boş boş bakıyor. "Baban buraya geliyor. Seni bizzat Amerika'ya geri götürecek. Süresiz olarak."

Jeremy arabadan inerken bu konuda söyleyeceğim hiçbir şey duyulmuyor.

Benim fikrim zaten önemli değil. Babam, Jer ve hatta annem bile burada tehlikede olduğumu düşünüyor.

İşin ilginç yanı, Creighton'a zarar veren benim. Ben-

Camdan bir patlama sesi geliyor ve Jeremy bana bakarken irkiliyorum. Sonra arabadan inip onu içeri kadar takip ediyorum.

"Nikolai'yi ziyaret edebilirsin," diyorum, sesim biraz cızırtılı çıkıyor. "Ben yoğun bakıma gidip birazdan size katılacağım."

"Ben de seninle geliyorum."

"Yapmak zorunda değilsin..." Adımlarımla eşleştiğinde ben de geri çekiliyorum.

Kısa bir süre sonra yoğun bakım ünitesine vardığımızda, gözleri kan çanağına dönmüş ve yüzü yaşlarla dolmuş sarışın bir kadının kaskatı kesilmiş Eli'nin yanında oturup başını onun omzuna yasladığını gördüğümde köşede duruyorum.

Eli bir erkeğin elinde, daha doğrusu bileğinde. Kaşları çatık bir şekilde onun yüzünü izlemeye devam ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eli'ye çarpıcı bir benzerliği var, onun daha yaşlı bir versiyonu gibi Onu görünüyor.

.

Aiden ve Elsa King. Aileleri.

Onları ilk kez şahsen görüyorum. Creighton sık sık onlara hayranlık ve neredeyse hürmetle bakıyorlardı.

Kendisinin duygusuz olduğunu düşünen biri olarak, ailesini ve hatta Eli'yi koşulsuz seviyordu. İçten içe onları ailesi olarak görüyor ve geçmişteki haline takılıp kaldığı için kendisinden nefret ediyordu.

Ailemin bilmeden de olsa yarattığı bir versiyon.

Glyndon, Brandon'la birlikte olay yerine gelir. Brandon'ın yüzü kıpkırmızı ve Creighton'ın annesininki kadar dağınıktır. Kardeşler, Creighton'ın babası hariç herkesin reddettiği kahveyi taşıyor.

Bir adım öne çıkmak, onu bir kez bile olsa görmek istiyorum ama buna cesaret edemiyorum. Creighton annesinin kırılgan bir kalbi olduğunu söyledi, bu yüzden Eli onun yanında kalıyor ve babası muhtemelen nabzını izliyordur. Benim yüzümden ona bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğim.

Yutkunarak arkamı dönüyorum. "Hadi gidelim."

Jeremy bir süre beni izledi. "Emin misin?"

Hayır. Ama başımı sallayıp ayaklarımın beni merdivenlerden aşağı taşımasına izin veriyorum. Belki hastane personelinden Creighton hakkında bilgi alabilirim ya da uzaktan gözetleyebilirim.

Ya da belki, sadece belki, tüm bu kabus yakında sona erecek.

"Burada ne yapıyorsun?" Tanıdık ses, şimdi hırçın, bana ulaşıyor ve ben geriye savrulup yüzüme öyle sert bir tokat yiyorum ki görüşüm yanıyor.

Jeremy saldırgan Ava'yı yakalıyor ve tüm vücudunu duvara vuruyor. Muhtemelen nefesi kesildiği için yüzü kıpkırmızı ama yine de bana dik dik bakıyor.

Cecily ona yetişir ve Jeremy'yi üstünden çekmek için koşarak gelmeden önce sadece bir saniye sahneye bakar.

"Bırak onu!" Elini tırmalıyor, sesi çok sert.

Koluna dokunuyorum ve başımı sallıyorum. Her ne kadar incinmiş hissetsem ve ağlamak istesem de ağlamıyorum.

Jeremy isteksizce onu bırakıyor ama Ava bana tekrar saldırmadan önce duraksamıyor.

Bu sefer gözlerinde yaşlarla. "Sana güvenmiştik! Başka bir beyden kız kardeşimiz olmana izin verdik, ama sen... Creigh'i vurmaya cüret ettin... Nasıl

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O sana bu kadar değer verirken bunu yapabilir misin? Sen kim oluyorsun da onu bizden çalıyorsun?"

Kardeşim beni korumaya çalıştı ama ben öne çıktım ve bana vurmasına izin verdim. Güçlü kalmaya çalışmıyorum. *Ama yapamıyorum*. O ağladıkça ve vurdukça ben de gözyaşlarımı serbest bırakıyorum.

"Ava..." Cecily onu üzerimden çekmeye çalışıyor. "Elsa Teyze ya da Aiden Amca görürse, başımız büyük belaya girer."

"Umurumda değil!" diye bağırıyor. "Bu kaltağın Creigh'i mutlu edeceğini düşünmüştüm ve Tanrı biliyor ki buna ihtiyacı vardı, ama onu mezara gönderiyor!"

"Ben istemedim... Çok özür dilerim..." Hıçkırıklar arasında fısıldıyorum. "Ben sadece... Ben sadece kardeşimi kurtarmayı düşündüm. Yemin ederim onu incitmek istemedim. Yemin ederim..."

"Gidin," diye homurdanıyor Ava, yüzü kızarmış, yanakları gözyaşlarıyla dolmuş. "Bunu polise bildirmememizin tek nedeni Landon'ın uyandığında topu Creighton'ın sahasına bırakacak olması ve hiçbirimizin Elsa Teyze'yi daha fazla üzmek istememesi, bu yüzden bunun bir soygun olduğunu söyledik. Ama yemin ederim Annika, eğer Creigh'e bir şey olursa, Amerika'ya uçar ve seni bizzat öldürürüm."

Jeremy donuk bir sesle, "Yolda ölürsen olmaz," diyor. Ava bana ters ters bakmaya devam ediyor ama ağabeyime ters ters bakan Cecily oluyor. "Onu alıp gitmenizi öneririm."

"Sana da ç e n e n i kapatmanı öneririm," diyor rahatlatıcı bir sakinlikle.

Cecily onun sert gözleriyle bir süre daha karşılaşıyor, sonra Ava'yı sürükleyerek uzaklaştırıyor. "Hadi gidelim."

"Bir daha yüzünü bizim yanımızda gösterme," diye fısıldıyor Ava. "*Katil*."

Ve sonra kayboluyorlar, beni boğuk bir hıçkırık ve çok derin bir acıyla bırakıyorlar, sadece... her şeyi bitirmek istiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

30

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AIDEN

"Sweetheart?"

Elsa beni duymuyor. Bakışları pencereden en küçük oğlumuzun hareketsiz bedenine yapışmış.

İki gündür makinelere bağlı ve hâlâ hayata döndüğüne dair bir işaret yok.

Bizim için.

Elsa'yı strese sokan ve onu her zaman sevdiğim ışığından yavaş yavaş yoksun bırakan bir gerçek.

Creighton'ın hayatımıza girdiği anda oraya koyduğu ışıkla aynı.

Şimdi yavaş ama emin adımlarla emiyor. "Elsa,"

diye tekrar sesleniyorum, bu sefer daha sert bir

şekilde.

Karım sonunda dikkatini pencereden bana kaydırdı. Güzelim uzun saçları kırk sekiz saat içinde parlaklığını kaybetmiş, yüzü solgunlaşmış ve her zamanki elektrik mavisi gözlerini koyu halkalar karartmış.

Artık cansızlar, tıpkı onun geri kalanı gibi.

Bir şeyin karımın yaşam kaynağını çalmasına izin vermeden önce cinayet işleyeceğim.

Şu anda, bu Creighton oluyor.

"Otele dönüp dinlenmelisin." İçinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde sesimin bu kadar sakin ve derli toplu çıkması şaşırtıcı.

"Hayır, ben iyiyim."

"Kesinlikle bitkin görünüyorsun." Bileğini tuttum ve çenemi sıktım. "Ve nabzın zayıflamış."

Elini benimkinden nazikçe ama tüm vücudumun gerilmesine yetecek bir güçle çekiyor. "Oğlumuz vuruldu ve uyanmayı reddediyor. Şu anda tüm hayatım tam bir kaos içinde, bu yüzden nabzım aklımdaki son şey."

"Benimkinde ilk şey bu." Elimi beline doladım ve onu yanıma yatırdım. "Peki benden uzaklaşman konusunda ne demiştim, tatlım?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yıpranmış yüzü kırışıyor. "Aiden..."

"Ne dedim lan ben?"

Uzun bir iç çekiş salıveriyor. "Sen bana dokunurken birbirimize kızabileceğimizi."

"Bu doğru. O yüzden bu numarayı bir daha denemeyin yoksa bir sorunumuz olacak."

"Zaten bir sorunumuz var." Sesi kırılganlaşıyor ve tekrar pencereden bakarken kollarımda titriyor. "Eğer uyanmazsa ne yapacağız?"

"O Creighton, tatlım. Canavar öz annesinin onun için seçtiği sonu reddettiği için o gaz dolu evden sürünerek çıkan Creighton. O bizi tüm kalbiyle kabul eden ve bizimle yaşamaya başladıktan sonraki ilk ay içinde bize anne ve baba diyen çocuk. Bizi bir aile olarak seçti ve bizi seçmeye devam edeceğine inanmak zorundayız."

Karımın yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben o lanet olası gözyaşını parçalara ayırmak istiyorum. Ona musallat olan acıyı bıçaklamak ve boğarak öldürmek istiyorum.

"Ama ya yapmazsa? Ya... kim olduğu, nereden geldiği ve neden küçük bir çocukken sürünmek zorunda kaldığı hakkında sorular sormaya geri dönerse? Ya bu soruları yüksek sesle sormayı bırakıp özel olarak cevaplamaya başladıysa? Belki de... belki de bu yüzden vuruldu."

Kalp atışları benimkine karşı hızlanıyor ve bunun için onu sarsmak istiyorum. Doktor, onu aşırı stresli veya duygusal durumlara maruz bırakmamanın tavsiye edildiğini söyledi.

Bu yüzden artık daha az çalışıyor ve zamanının çoğunu çocuklarımızla konuşarak ve arkadaşlarıyla kız kıza vakit geçirerek geçiriyor - bu arada bundan kesinlikle nefret ediyorum çünkü bu bana daha az zaman kalması anlamına geliyor.

Ya da daha çok bir iblis yumurtasıyla konuşuyor gibi-Eli. Creighton'ın çene çalmaktansa uyumayı tercih ettiği bilinen bir gerçek. Onun doğasına ve sürekli yalnız kalma ihtiyacına her zaman saygı duyduk.

Ancak başından beri korktuğumuz şey gerçeğe dönüşmüş gibi görünüyor. Uzaya duyduğu ihtiyacın aslında kendi kendini yok etme planları yapmak için içine kapanması olduğundan şüpheleneli epey zaman oldu.

Yine de kendimi sakin kalmaya zorluyorum ve yatıştırıcı bir ritimle belini okşuyorum. "Nefes al Elsa ve bunu yaparken kafandaki kanserli düşünceleri de temizle."

"Ama-"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"*Şimdi.*"

Sert komutumla kıpırdamadan duruyor, sonra bana ters ters bakıyor. İyi oldu. Gözlerini dikmesi dikkatinin dağıldığı ve zehrin onu tüketmesine izin vermeyeceği anlamına geliyor. Yavaş yavaş nabzı normale dönüyor ve uzun bir nefes alıyor.

"Sen ve senin emirlerin çok fazla," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Karanlık düşüncelerin seni tüketmesine izin vermen, çok fazla olmanın gerçek tanımıdır." Sesimi yumuşatıyorum. "Git dinlen, birkaç saatliğine bile olsa, sonra geri gel."

"Onu bırakmak istemiyorum. Ya ben burada yokken bir şey olursa?"

"Burada olacağım. Ziyaret saatlerini değiştiren tüm çocuklar da öyle." "Yine de..."

"Elsa. Seni omzuma atıp o küçük sıkı kıçını otele bizzat sürüklemek zorunda bırakma beni. Bunu yapabilecek kapasitede olduğumu biliyorsun."

Teslim olmuş bir nefes veriyor. Gerçi bunu güzel ya da sert bir şekilde yapmamızın pek bir önemi yok. Karım, verdiğim her sözü yerine getireceğimi çok iyi biliyor.

"Seni geri götüreceğim anne." Eli köşeden bir gölge gibi belirir, muhtemelen tüm konuşmayı dinlemiştir.

Çocukken onu vazgeçirmeye çalıştığım, ancak daha da artınca vazgeçtiğim iğrenç bir alışkanlığı var. Eli bilginin güç olduğunu erkenden anladı, bu yüzden değerli bilgileri ele geçirmeyi kendine görev edindi.

Buna kendi ailesi de dahil.

Elini Elsa'nın omzuna doluyor ve bana o sahte gülümsemelerinden birini veriyor.

Onu bırakmayacağım.

Onu bırakmıyor.

Elsa iç geçirir. "Aslında kendi başıma geri dönebileceğimi biliyorsunuz, değil mi?"

"Saçmalık," diyorum.

"Asla olmaz," diyor Eli aynı anda. "Ben sizin rahat etmenizi sağlarken, babamın da Creigh'e göz kulak olacağından eminim, anne."

"Ah, bebeğim. Sensiz ne yapardım ben?" Ona gülümsüyor ve hala bitkin görünmesine rağmen, o ışığın bir kısmı geri dönüyor.

"Babamla sıkıcı bir hayat yaşamak, muhtemelen. Bunu düşünmek bile sıkıcı geliyor."

"Seni öldüreceğim," diyorum annesi görmesin diye.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Anne." Ronan'dan öğrendiği kesin olan oyunculuk şapkasını takıyor.

Kendime not: Onu bir daha gördüğümde parasını ödeteceğim ve hemen karımın gazabından kaçmanın bir yolunu bulacağım.

"Ne oldu, tatlım?"

"Babam beni öldürmekle tehdit etti."

"Aiden!" Elsa kaşlarını çatıyor ve Eli arka planda küçük bir şeytan gibi sırıtıyor. Elsa tekrar ona odaklandığında, yüzündeki incinmiş ifadeye geri dönüyor. "Babanın spor olsun diye tehdit etmeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun. Ciddi değildir."

"Sözüne güveniyorum anne. Şimdi gidelim. Sana güvenli bir şekilde otele kadar eşlik edeceğim. Kimse seni benden daha iyi koruyamaz."

"Küçük kardeşini koruduğun gibi mi?"

Elsa solgunlaşır ve Eli donakalır. Yüzü yavaş yavaş tüm esprisini kaybeder ve duruşu sertleşir.

"Aiden," diye fısıldıyor karım. "Bunu nasıl söylersin?"

"Gerçek bu değil mi?" Bana o kadar çok benzeyen oğlumla göz temasını hiç kesmiyorum ki sanki kendimin daha genç bir versiyonuna bakıyormuşum gibi hissediyorum. "Senin tek bir görevin vardı. Kardeşine göz kulak olmak ve onun yıkıcı yollara sapmasına izin vermemek ve ters giden bir şey olursa beni ya da büyükbabanı haberdar etmek, ama sen bunu başarıyla tamamladın."

"Her şey kontrolüm altındaydı." Sesi sertleşiyor, artık saldırı altında olan kendisi olduğu için beni kızdırmaya yönelik tüm girişimleri yok oluyor.

Pencereden Creighton'ı gösteriyorum. "Bu sana kontrol altında gibi görünüyor mu? Adam ölüyor."

"O ölmedi." Eli'ın çenesi sıkılır. "Başka bir durumu düzeltmek için bir dakikalığına ayrıldım ve geri döndüğümde-"

"Tek duyduğum bahaneler." Onun üzerinde yükseliyorum. "Durumun senin kontrolünden çıktığını kabul et."

Dudakları büzüldü.

"Söyle Eli. Haklı olduğumu ve Creighton'ın Londra'da kalması gerektiğini, orada onu daha iyi izleyebileceğimi söyle."

"Sence bu onun hayatına mal olmaz mıydı baba?"

"Kesin şunu, lütfen." Elsa her birimizin göğsüne birer avuç içi yerleştiriyor. "Şimdi suçlama zamanı değil. Biz bir aileyiz ve böyle zamanlarda bir arada durmamız gerekir.

"Her şey kontrol altındaydı," diye tekrarlıyor oğlum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona doğru bir adım attım. "Hatalı olduğunu kabul etmezsen asla kazanamazsın, serseri."

O bana dik dik bakıyor, ben de ona dik dik bakıyorum, geri adım atmıyorum.

Eli ve ben, bir baba ve oğlun sahip olabileceği en zengin ama en karmaşık ilişkiyi paylaşıyoruz. Bir meydan okumanın ne olduğunu ve sahip olabileceği en iyi rakibin ben olduğumu fark ettiğinden beri, aktif olarak sinirlerimi bozmaya çalışıyor.

Onu en iyi ben anladığım için gençken ona biraz müsamaha gösterdim. Hayattan bu kadar sıkılmamak için her şeyi denemenin ne demek olduğunu bilen biri varsa o da bendim.

Bir zamanlar kendi babamla yaşadığım gergin ilişkiyi yeniden yaratmak istemediğimden, ona istediği her şeyi yapması için yeşil ışık yaktım. Hatta toplumsal olarak hoş karşılanmayan yöntemlerini bile destekledim. Elsa ona sevgi ve güneş ışığını öğreterek doğasını zincirlemeye çalışırken, ben onu serbest bıraktım. Onu bir terapiste götürmek istediğinde, şiddetle reddettim.

Farklı olmamız, bizim gibi insanlarda bir sorun olduğu anlamına gelmez.

Üstün doğmuş olmamız bizim suçumuz değil. Elsa'nın yaptığı gibi dünyanın da bizi kabul etmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Ancak Eli onu anlamak için yaptığım hiçbir girişimi destek olarak görmedi. Bana karşı kazanma konusunda garip bir saplantısı vardı. Her konuda.

Son derece rekabetçi ve zamanını ayırmaya değer bulduğu her konuda bana karşı çıkıyor. Buna annesinin ve kardeşinin sevgisini kazanmak da dahil.

Bu yüzden az önce ona çıkıştım. Creigh'in hayatının planlarında kullanabileceği lanet bir oyun olmadığını öğrenmesi gerekiyor.

"Merhaba." Küçük bir kadın sesi gerginliği bozar.

Elsa bizi tamamen görmezden gelerek gülümsüyor ve yeni gelen kişiyi kucaklamaya gidiyor.

Ayrıldıktan sonra, sevgi dolu bir anne gibi saçlarını okşar.

Oğlum tüm bu alışverişi daha sert bir duruşla izliyor, gözleri neredeyse siyah olana kadar kararıyor.

"Ava, tatlım. Burada ne işin var?" Elsa onun saçlarını ve kıyafetlerini okşamaya devam ediyor, hayali tek bir kırışıklık bile bırakmıyor.

Eşim her zaman küçük bir kız çocuğu isterdi ve bir kız çocuğu olmadığı için Ava onun vekil kızı olmaya gönüllü oldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bazen Eli, Elsa'nın kendisini Creigh'den daha çok sevdiğini söyleyerek, zavallı bir budala gibi homurdanırdı.

En küçük çocuğumun gülümsediği ve kardeşiyle dalga geçtiği bir gerçek.

Eli ne kadar zor olsa da Creighton'ın sahip olabileceği en iyi kardeş. Bu yüzden onu koruyamadığı için çok kızgınım.

Ava tüm dikkatini karımın üzerinde tutuyor. "Aiden Amca bana mesaj attı."

"Yaptın mı?" Elsa bana soruyor. "Dinlenmesine ve okula gitmesine izin vermeliydin.

Dün gece buradaydı."

"Ava seni geri alır ve seninle kalırsa daha rahat edeceğini düşündüm. Zaten kabul etti. Öyle değil mi Ava?"

"Evet, elbette!" Kolunu Elsa'nınkiyle birleştiriyor ve gülümsüyor. "Yardım etmek ve seninle daha fazla zaman geçirmek için her şeyi yaparım teyze."

"Annemi geri götürecek kişi ben olacağım. *Sen.* Sen git." Eli, az önceki tartışma konusunu tamamen unutmuş bir halde onlara doğru adım atar.

"Eli! Ava'yla bu şekilde konuşma," diye azarlıyor Elsa.

"Boş ver onu. Beni Aiden Amca davet etti, yani onun fikrinin bir önemi yok." Ava'nın gülümsemesi duraksıyor ama sonra tekrar yerine oturmaya zorluyor. "Hadi gidelim."

Ava onu koridora götürürken karım bana sıcak bir bakış atıyor ve itiraz etmiyor. Eli da peşinden gidiyor.

Sessizce.

Ava'nın varlığının Elsa'nın nihayet dinlemesini ve gerçekten rahatlamasını sağlayacağını bilseydim, onu uzun zaman önce getirirdim.

Oğlumun kıpırdamayan bedenine bakarken elimi cebime atıyorum. Doktor artık her şeyin ona bağlı olduğunu söyledi ve ben ona bir şey olursa tüm doktorları öldürmekle ve hastaneyi dava etmekle tehdit etsem de, şu anki durumun tamamen Creigh'e bağlı olduğunu biliyorum.

Gözlerini açmasını engelleyen bir engel var.

Ne olduğunu bilmiyorum. Ama eminim çocukların köşede fısıldaştıkları ve bize söylemeyi reddettikleri şeyle bir ilgisi vardır.

Söylemeye gerek yok, bunun Landon dışındaki aktörlerin bizi inandırmaya çalıştığı gibi bir soygun olmadığını biliyorum. Hikayelerini doğru anlattılar ama her şey çok mükemmeldi ve Lan'ın entrikacı kokusu her yere sinmişti.

Onları bu kadar ileri gitmeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Soruma cevap verebilecek tek kişi yeğenim Landon'dan başkası değil. Diğerleri kırılması daha kolay cevizler ve baskı altında bana daha hızlı sonuç getirirler, ancak bunun arkasındaki beyin o ve bu nedenle gerçek nedeni saklıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama bir sorun var. Benim tarafımdan köşeye sıkıştırılmaktan metodik olarak kaçınıyor.

Şu anda bir yolunu bulmaya çalıştığım bir sorun. Tıpkı Elsa'nın kendini zorlamak yerine gerçekten dinlenmesini sağlamanın bir yolunu bulduğum gibi.

Bakışlarım Creighton'a kayıyor ve çaresizlik göğüs kafesime çarpıyor. Bir zaman makinesi icat etmek dışında onu bu durumdan kurtarmak için hiçbir şey yapamayacağım gerçeği bir ilmik gibi boynuma dolanıyor.

Eli benim biyolojik oğlum, kanımdan, canımdan ve babalık yapabileceğimi düşündüğüm tek oğlum ama ihtiyacım olduğunu bilmediğim oğlum Creighton oldu.

Öğrendiği yeni bir gerçeği bana rastgele mesaj atan ya da Eli denen serseri beni spor olsun diye kışkırtmaya çalıştığında benim de dahil olmamı sağlayan kişi o.

Aramızda arabuluculuk yapıyor, baba-oğul ilişkimizin işlemesini sağlayan bağ. O olmasaydı, muhtemelen dağılırdık.

DNA'mızı paylaşmadığımız için onu bir kez bile daha az düşünmedim. Creighton, ailenin kana bağlı olmadığının kanıtıdır ve tıpkı Elsa gibi ben de onu bir mucize olarak gördüm.

"Uyan oğlum," diye fısıldıyorum, sesim sessizlikte rahatsız edici bir nitelik kazanıyor.

Beni duyamadığını biliyorum ama onu geri getirebileceksek satanist ritüeller de dahil olmak üzere her türlü yöntemi denemeye hazırım.

Bu da doktoru rahatsız etmekle başlayabilir. Ben de öyle yaptım, o toplantıdayken başhekimin odasına daldım.

O ve arkadaşları sanki cehennemden yeni çıkmış bir şeytanmışım gibi bana bakıyorlar. "Bay King... sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Gerçekten yetkin olmanın ve oğlumu kendine getirmenin dışında mı?"

Şişkin kahverengi gözleri ve sivri burnuyla kel ve yaşlı bir adam olan Dr. Strauss telaşlı görünüyor. "Size söylediğim gibi, elimizden gelen her şeyi yaptık."

"Bu kuruluşa daha fazla bağış yapmamı ve araştırma zevkinizi tatmin etmemi sağlayacak kadar değil."

"Bay King-"

"Önümüzdeki yirmi dört saat içinde uyanmazsa, onu Londra'ya geri göndereceğim ve çeklerimi keseceğim."

En ufak bir rahatlama hissetmeden odadan çıkarken onun cevabını beklemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Otomat makinesinin yanında dururken, arkamdan bir parmak gelip Water'a çarptığında duraklıyorum.

"Bu uzay israfı makinelerden sadece maden suyu çıkıyor, değil mi?"

Şişeyi aldım ve yeğenime döndüm.

Lan sırtını duvara yaslamış, kollarını ve ayak bileklerini kavuşturmuş, dudaklarında bir gülümseme gölgesi beliriyor. "Merhaba amca."

"Çok uzun sürmedi."

"Bana bilgi verebileceğini söyleyip de gelmemi bekleyemezsin. Gerçi bu alçakça bir hareket amca. Eskiden kalbimin olduğu yerde bir delik açtın."

"Dramayı bırak ve Remi ile takılmayı ve onun kötü alışkanlıklarını edinmeyi bırak. Şimdi, anlat bana."

"Sana ne söyleyeyim?"

"Creighton'a olanlarla ilgili gerçekler. Bunu ona kim yaptı?" "Hayır, her şeyi çok dikkatli planladım, sana öylece söyleyemem.
sırlarım."

"Ya bana söylersin ya da anlaşma olmaz."

"Tanrım. Gerçekten aile olduğumuza emin misin?"

"Muhtemelen genetik bir karışıklık."

Kıkırdıyor, sesi kolay çıkıyor. "Gerçeği söylemeye o kadar da karşı değilim ama bu Creighton'ın geçmişini ortaya çıkaran ve aydınlatan kişinin ben olduğumu öğrenirsen benden nefret edip etmeyeceğine bağlı."

Çenem sıkıştı ama rahatsızlığımı bastırmaya çalıştım. İçten içe, babam ve ben ne kadar engellemeye çalışsak da Creighton'ın geçmişiyle temasa geçeceği bir gün olacağını biliyordum.

"Kızgın değil misin?" Lan yavaşça sorar.

"Seni daha sonra döveceğim, ama bu neden bu durumda olduğunu açıklamıyor."

"Mesele şu ki, Creigh her zaman intikam almak istemiştir, bu yüzden ailesinin ölümüne neden olan çiftin adını öğrendiğinde oğullarının peşine düşmüştür."

"Onu vuran o mu?"

"Hayır, kız kardeşi yaptı. Yemin ederim, o Barbie bebeğin bunu yapabileceğini düşünmemiştim, ama yine de bir mafya prensesi olduğunu düşünürsek belki de onu hafife almışımdır."

"Bir mafya prensesi," diye tekrarlıyorum, soru sormadan.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tabii ki.

Elsa ve ben Creighton ile ilk kez Amerika'da arkadaşım Asher Carson'ı ziyaret ettiğimizde tanıştık. O sırada eşi Reina, yürüttüğü organizasyonlardan birinde üç yaşındaki bir yetime sponsorluk yapıyordu.

Cansız ve sıska görünüyordu ve görünüşe göre ölümden bir kurşunla kurtulmuştu.

inç.

Eşim ona hemen aşık oldu. O noktaya kadar, o

Ne zaman çocuk görse üzüntü nöbetleri geçiriyordu. Her zaman Eli'ye bir kardeş, tercihen bir kız kardeş vermek istemişti, ancak doktorlar ilk hamileliğinin bir mucize olduğunu ve başka hamileliklerin hayatı için belirli riskler getireceğini söyledikleri için vazektomi yaptırdım.

Çünkü onun hayatını tehlikeye atmamın imkanı yoktu.

Bu kararı anladı ama yine de ağladı. Kendi çocuğumuza dair umutlarını öldürdükten sonra bir ay boyunca depresyonda kaldı ve onu böyle görmekten nefret etsem de, prosedürden asla pişman olmadım.

Creighton'dan haberdar olmadan önce evlat edinmeyi hiç düşünmemiştik, çünkü kısmen çocuk konusu Elsa'yı depresyona sokuyordu ve açıkçası kendi kanımdan olmayan birine bakabileceğimi düşünmüyordum.

Ama bu Creighton'la tanışmadan önceydi.

Elsa ona o anaç gözlerle baktığında, ona çocuğun kendisinden olmasını isteyip istemediğini sormadan önce iki kez düşünmedim.

Karımı hiç o anki kadar geri dönülmez bir şekilde mutlu görmemiştim. Gözlerindeki bakış, düğün günümüzde ve Eli doğduğunda bana bakışıyla yarışıyordu.

Ama Creighton'ın bir bagajla birlikte geldiğini anladık. Reina bize onu kendisine emanet edenin Rus mafyasıyla bağlantılı olan kız kardeşi olduğunu ve açıklamak istemedikleri belirsiz bir geçmişi olduğunu söyledi.

Anne ve babasının mafyayı kızdırdıkları için öldüğünü düşünmüştüm ama Reina çocuğun mafyayla hiçbir bağı olmadığına dair bizi temin etti.

Ve ona ileride sadece bir Kral olacağına dair güvence verdim. Artık Amerikalı değil, artık yalnız değil.

O benim oğlum oldu.

"En kötüsü bu değil." Landon'ın sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor.

"O zaman ne?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O Creighton'ın kız arkadaşı. Ya da öyleydi, koşulları düşünürsek."

"*Ne*?"

"Onu vuran kişi onun sevgilisi," diye tekrarlıyor Lan. "Yani mesele şu ki, bir süredir onun geçmişini araştırıyordum ama doğru bilgiye sahip muhafızı ancak yakın zamanda köşeye sıkıştırabildim. Bulmacanın tüm parçaları yerine oturduğunda, Creigh'i Annika'dan uzak durması için uyarmaya çalıştım ama dinlemeyecek kadar korkaktı. Şimdi düşünüyorum da, Annika'nın kendisine haksızlık eden insanların kızı olduğunu öğrendiğinde, kökeninden daha fazla yıkılmış görünüyordu. Sence bu yüzden mi onu vurması için kışkırttı?"

"Bana daha fazlasını anlat."

Lan'ın olayları anlatışını dikkatle dinliyorum. O anlatmayı bitirdiğinde, kafamda sorunun ne olduğuna dair bir imge oluşmuştu bile.

Landon ödülünü alır ve olmaması gereken bir yerde olan kardeşini bulmaya gideceğini söyler.

Creighton'ın odasının önüne geldiğimde hâlâ yeğenimin sözlerini düşünüyorum.

Eşofmanlı ve kapüşonlu, saçları yüzünün iki yanına dökülmüş ve ağlayan minyon bir kıza gözüm iliştiğinde ayaklarım durdu. Sessizce. Yüzünü cama yapıştırmış. Her iki avucu da yüzeyin üzerinde, duyamadığım bir şeyler mırıldanırken dudakları titriyor.

Bu Annika Volkov olmalı.

Bir keresinde Elsa'yla konuştuklarında Eli'nin Creighton'a bok attığı kız.

Eşim o gece bu konuda hiç susmadı, her kelimeyi parlak ifadesi ve gülen yüzüyle bana tekrarladı. En küçük çocuğu sonunda aşkı bulduğu için çok mutluydu.

Her iki oğlumuzun da yalnız öleceğini ve hiç torunu olmayacağını düşünmüştü ama yanıldığının kanıtlanmasına sevindi.

Annika aynı zamanda oğlumu vuran kızmış.

En önemli anda onu sırtından bıçaklayan kişi.

Güçlü adımlarla ona yaklaşıyorum. Beni hissetmiyor, etrafını fark edemeyecek kadar diğer tarafa odaklanmış görünüyor.

Arkasında durduğumda, kırılgan bir sesle ne fısıldadığını duyabiliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Özür dilerim... çok özür dilerim... Lütfen uyan... Eğer uyanırsan... eğer uyanırsan, beni öldürmen umurumda değil. Çok üzgünüm, Creigh... çok üzgünüm."

"Yaptıklarından sonra söyleyeceğin tek şey bu mu?"

İrkildi ve yavaşça arkasını dönüp bana baktı, gözleri irileşmiş, yanakları yaşarmıştı ve ben onun tam olarak ne olduğunu anladım.

Annika Volkov, Creighton'ın uyanmasını engelleyen kayıp parça ve oğlumu geri almak için her şeyi yaparım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

31

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Burada olmamalıydım.

Eğer babam hastaneye geldiğimi öğrenirse, ki eminim öğrenecektir, yanında getirdiği bin bir korumayı düşünürsek -Kolya da dahil- işim biter.

Ama herkes meşgulken kılık değiştirerek gizlice kaçmayı başardım.

Creighton'ı son bir kez daha görmeliydim.

AB

D. Hayatta olduğunu gösteren makinelerin bip sesini duymalıydım.

Ama uyanık değil.

Kimden ne küçükbilgi Remi fed Ben, onun
durum alır daha fazla

bitkisel hayatta ne kadar uzun kalırsa o kadar karmaşıklaşır.

Benimle gizlice, hatta monoton bir şekilde konuşan tek kişi Remi. Herkes gibi o da arkadaşını ve kuzenini bu hale getirdiğim için benden nefret ediyor ama "Kardeşini kurtarmak için yaptığını anlıyorum ama yine de şu anda senden hoşlanmıyorum" diyor.

Sorun değil.

Creighton'dan haberdar olduğum sürece, yaptıklarımdan dolayı sevilmemem, nefret edilmem ya da düpedüz işkence görmem umurumda değil.

Ve Aiden King'in ruhsuz gri gözlerine bakarken tam olarak bunun olacağını düşünüyorum. Hem dehşet verici kenarları hem de renkleriyle Eli'ınkilere o kadar benziyorlar ki, kesinlikle dehşet verici.

Aslında, hayır. Eli'ninkiler muhtemelen daha uysaldır.

Ne de olsa Aiden babası ve dünyayı o acımasız gözlerle görmüş gibi görünüyor.

"Size bir soru sordum, Bayan Volkov. Oğlumu vurduktan sonra yapmanız gerekenin özür dilemek olduğuna inanıyor musunuz?"

Yarısı onun acımasız, derin sesini duymanın şoku, yarısı da az önce açıkladığı bilgi nedeniyle omurgam dikleşiyor.

O biliyor.

Ava'nın Creighton'ın ailesine gerçeği söylemeyeceklerini söylediğini sanıyordum. Belki de sadece annesini kastetmişlerdir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Umursadığımdan değil. Yaptığım şeyin bedelini ödemek Creighton'ı geri getirecekse, teslim olurum. Uyanmasa bile bunu yapacağım.

Bir hata yaptım ve bunu kabul edeceğim.

Ama ailem, yani babam ve Jeremy, bunu yapmama asla izin vermezdi. Bu.

"I..." Başka hiçbir kelime çıkmıyor. Sanki dilim bağlanmış gibi.

"Sen nesin?" Aiden bana doğru yaklaşıyor ve Kişisel alanımı işgal ediyor, kalbim onun gözdağının gücü altında yere düşüyor.

Şimdi Eli ve Creighton'ın nasıl bu hale geldiklerini görebiliyorum. Böyle bir babaya sahip olmak doğal.

Zarif görünür ve en havalı İngiliz aksanına sahiptir, ama özünde acımasız ve son derece korkutucudur. Biraz babam ve Bratva'nın diğer üyeleri gibi.

Sadece, o bir mafya adamı değil, bu da kişiliğini düpedüz korkutucu kılıyor.

"Yaptıklarından sonra burada yüzünü göstermeye cesaretin var mı?"

Başımı sallıyorum, duruşumu dik tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Kardeşimi bıçakladı ve onu öldüreceğini düşündüm, bu yüzden... yapamadım... Bir şey yapmadan izleyemedim."

"Tek duyduğum bahaneler." Bana ters ters baktı. "Ateş etmek yerine onu fiziksel olarak durdurmak ya da orada bulunan Landon ve Remington'dan onu zapt etmelerini istemek gibi pek çok şey yapabilirdin ama sen onun hayatını elinden almayı seçtin. En kolay ve en kanlı seçeneği seçtiniz."

"Hayır..." Dudaklarım titriyor ve gözlerim nemleniyor. "Zamanım yoktu. Jeremy ölebilirdi."

"Peki kardeşinin nesi bu kadar önemli? Onun hayatı benim oğlumunkinden daha mı değerli?"

"Ben öyle bir şey demedim..."

"O tetiği çekerken belli ki bunu düşünmüşsün." Sesi donuklaşıyor, o kadar duygusuz ki ürperiyorum. "Ailenin onu çocukken travmatize etmesi yetmedi mi? Onların bıraktığı yerden devam ediyor ve onun uğruna çok mücadele ettiği hayatı sona mı erdiriyorsun?"

"Lütfen... dur..." Sesim boğuk çıkıyor. "Lütfen..."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Neden yapayım ki? Yaptığın şey hakkında daha iyi hissedesin diye mi? Suçluluk duygusundan kurtulup oğlum hiç var olmamış gibi hayatını yaşayacaksın diye mi?"

Uzun bir nefes veriyorum ve dudaklarımın acı bir gülümsemeyle çekilmesine izin veriyorum. "Tüm bunlar hakkında asla daha iyi hissedemedim ya da Creighton'ı unutamadım. Buna inanmayabilirsin ama o kurşun benim de bir parçamı öldürdü. Creighton'ın benim için yaratıldığını ve kaderimizde birlikte olmak olduğunu düşünen parçamı. Öyle olmadığını zor yoldan öğrendim ve o zamandan beri kendimle yaşayamıyorum."

Gözlerini kısıyor, sanki derimi soyuyormuş ve altında ne olduğunu inceliyormuş gibi beni yakından izliyor.

Söylediklerimin gerçek mi yoksa yarı gerçekler ve iyi hazırlanmış yalanlardan oluşan bir karışım mı olduğunu belirlemek.

Konuştuğunda, sesinin tınısı ürkütücü bir şekilde sakinleşti, aldatıcı, akıldan çıkmayan türden. "Şunu bil Annika. Eğer oğlum ölürse, senin ve ailenin canına okurum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ama bu onun sözlerinden kaynaklanmıyor.

Bunun nedeni Aiden'ın arkasında beliren ve kafasının arkasına bir silah dayayan gölgedir.

"Beynini yere dökmeden önce kızımdan uzak dur."

Aiden'ın duruşu ve ifadesi aynı kalıyor, Papa'nın pek de kurnazca olmayan tehdidinden kesinlikle etkilenmiyor.

Bu da yetmezmiş gibi, arkasını dönerek babasının silahı alnına dayamasına izin veriyor. "Devam et, ateş et. Beni böyle bir pozisyona sokmak için tek şansın bu. İyi kullan."

Kahretsin.

Kahretsin.

Deli mi bu? Kafasına gerçek bir silah dayamışken babamı nasıl böyle kışkırtabilir?

Babamın nasıl bir adam olduğunu biliyor olmalı. Creighton'ın hayatına karıştığının farkındaysa bunu duymuş olmalı, o zaman neden aklı başında herhangi bir insanın yapacağı gibi geri çekilmiyor?

O kadar korkusuz mu?

Çünkü babamın tetiği çekeceğinden ve sözünü yerine getireceğinden hiç şüphem yok.

O daha bunu yapamadan ben yanına atladım, "Baba, hayır."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babamın yüzü bir heykelle yarışabilirdi - soğuk ve hareketsiz. Herhangi birimizin tehlikede olduğunu hissettiğinde böyle bir insana dönüşür.

Büyük Adrian Volkov bizzat devreye girip şiddet uygulamayı seçtiğinde.

"Bu adam kızımı tehdit etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor ve ben onun yanıldığını kanıtlamak için buradayım. Geri çekil, Anoushka."

"Hayır! Oğlu yaralandığı için acı çekiyor." Koluna dokunuyorum, can havliyle tutunuyorum. "Baba, lütfen. Sana yalvarıyormuşum gibi kabul et."

Ailesini tehdit eden birini hafife almadığı için onu yine de vuracağını düşünüyorum.

Bu işi ciddiye alıyor, acımasızca ve merhametsizce.

Ancak bir süre sonra silahın bulunduğu elini yanına bırakır. Ancak silahını bir kenara koymak yerine, hem gözdağı hem de tehdit unsuru olarak orada bırakıyor.

Her iki adam da birbirlerine bakıyor, daha doğrusu sınırsız bir güç savaşı içinde göz göze geliyorlar.

"Kızımla bir daha bu şekilde konuşursan, hiç var olmamış gibi ortadan kaybolursun."

"Baba!" Başımı ona doğru salladım. "Hatalı olan benim, bunu yapan benim."

"Bunu başlatan biri varsa o da benim," diye konuşuyor Aiden'a. "Creighton'ın babasını öldürdüm çünkü karıma dokunmaya cüret etti. Feryat edip yalvarırken onu bir domuz gibi boğazladım. O pisliği bıçakladım ve deliklerinden kan akmasını izledim, sonra cesedi cansız hale geldikten çok sonra bunu tekrar tekrar yaptım. Ve bir kalp atışında tekrar yapardım, bu sefer yüzünü tanınmaz hale getirmek için daha fazla bıçakla. Onu çürümekte olduğu mezardan çıkarıp kafasını bir sopanın üzerinde sergilerdim ki dünya karımın ve çocuklarımın yasak bölge olduğunu anlasın. İşlerin bu noktaya gelmesini asla istemezdim ama hiçbir koşulda ailemi koruduğum için özür dilemeyeceğim."

"Ben de öyle," diyor Aiden sakin ve iddialı bir şekilde. "Kim olduğun ve ne tür iblislere taptığın umurumda değil. Eğer oğlum uyanmazsa, senin ve sevgili ailenin her bir üyesinin sonunu getireceğim."

Yaprak gibi titriyorum, sadece gerginlikten ve birbirlerine savurdukları ince tehditlerden değil, aynı zamanda bu durumun çok daha kötü bir hal alabileceği gerçeğinden de.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aiden güçlü, evet, ama babam daha vahşi ve söylediği her kelimeye inanıyorum. Babam tehlikede olduğumuzu hissederse bir canavara dönüşmeye meyillidir. Kaçırılma girişimim sırasında buna ilk elden şahit oldum.

Sertleşmiş duruşuna ve sert bakışlarına bakılırsa, kesinlikle saldırı altında olduğumu düşünüyor ve bu tehdit ortadan kalkana kadar durmayacak.

Ve bu tehdit Aiden.

Creighton'ı zaten yeterince incittim, bir de babasının ölümüne sebep olamam.

Düşün, Annika. Düşün.

Bu gerilimi bir şekilde dağıtmam gerekiyor ama nasıl?

Gözlerimi kapatarak sallanıyorum ve kendimi öne doğru düşmeye bırakıyorum. Yere düşmeden önce babam beni yakaladı.

"Annika," diye sesleniyor alçak sesi. "Annika mı?"

Kendimi ona karşı gevşek kalmaya zorluyorum. Gözlerimdeki küçük yarıktan, beni kaldırıp kollarında taşımadan önce nihayet silahını sakladığını bir anlığına görebiliyorum.

Bebekken onun yerini alıp annemin yanında uyumanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm zamanlar gibi. İstisnasız her zaman beni odama geri götürürdü. Yine de sabahları ilk iş olarak gizlice yatak odalarına giderdim ve kapıyı kilitlediklerinde? Onlar açana kadar kapıya vururdum.

Her zamanki gibi, babamın kolları güvende hissettiriyor. Aşırı koruyucu, evet, ama yine de güvenli.

"Oğlum uyanacak ve uyandığında onu kızınızdan ve yıkıcı ailenizden uzak tutacağım. Sana da aynısını yapmanı öneririm."

"Annika derhal Birleşik Krallık topraklarını terk ediyor ve oğlunuzun onun hayatından silinmesini sağlayacağım. Onu yasal olarak takip etmeye çalışmayın, çünkü bunun bir sonucu olmayacaktır."

"Eğer Creighton bunu yapmayı seçerse, beni hiçbir şey durduramaz.

Siz bile." "Umalım da bir daha karşılaşmayalım, Bay King."

"Bunun için dua etmenizi öneririm, Bay Volkov."

Ve sonra babam beni hastaneden çıkarıyor, adımları sabit, tutuşu sağlam, sanki ağırlıksızmışım gibi.

Beni arabanın arka koltuğuna oturttuğunu ve yanıma kaydığını hissediyorum.

Ben.

"Nereye, Patron?" Kolya'nın sesi sürücü koltuğundan gelirken park yerinden geri geri çıkıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Havaalanı," diyor babam sakince, sonra fısıldıyor, "Hastaneden çıktık. Uyanabilirsin, Anuşka."

Gözlerimi yavaşça açıp utangaç bir ifadeyle babama bakarken alt dudağımı ısırıyorum. "Biliyor muydun?"

"İyisin ama o kadar da iyi değilsin. Ayrıca, ne zaman geceyi yatak odamızda geçirmek istesen uyuyor numarası yapardın."

"Bu sefer farklı."

"Ona zarar vermemi istemedin. Biliyorum."

"Ben de onun *sana* zarar vermesini istemiyorum, baba."

"Yapamayacak." Saçlarımı karıştırırken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Kardeşini ve hatta beni tek başına koruyabilecek kadar büyüdüğünü bilmiyordum."

"Ben de bir Volkov'um."

"Evet, öylesin. Bu da demek oluyor ki, bir dahaki sefere biri seni tehdit ettiğinde, onu döveceksin."

Başımı iki yana sallıyorum. "Creighton'ın baba ve rol model olarak gördüğü bir adama zarar verirsem kendimle yaşayamam."

"Bu yine de seninle konuşma şeklini mazur göstermez." "Dinle, baba..."

"Hayır, sen beni dinle. O çocuktan hoşlandığını ve onu vurmak zorunda kaldığın için acı çektiğini biliyorum. Ama anahtar kelime bu, Anoushka. Onu vurmak *zorundaydın*. Jeremy'nin hayatını tehdit ederek sana tetiği çekmekten başka seçenek bırakmadı. Kardeşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyor, onu korumakta tereddüt etmeyeceğini biliyor ama yine de onu bıçakladı. Sizi zorlayan o, bu kararı verirken sizin duygularınızı ya da içinde bulunduğunuz koşulları dikkate almayan o. Bu yüzden ailenizi seçtiğiniz ya da vermek zorunda bırakıldığınız bir karar için kendinizi hırpalamayın. Eğer seni sevseydi, intikam ve geçmişteki bir kan davası yerine seni önemseseydi, seni bu duruma sokmazdı."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor, ardından daha fazlası geliyor.

Babamın sözlerinin ardındaki mantığı anlıyorum, anlıyorum ama kafamdaki tek sahne kırmızı.

Koyu kırmızı.

Bir sürü kırmızı.

Aklımda kalan tek sahne, makinelere bağlanmış, gözlerini açamayan solgun Creighton.

Eski halinin hayaleti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şimdi çok uzak bir anı gibi görünüyor.

Birlikte geçirdiğimiz son gün birkaç gün önceydi ama sanki bir asır geçmiş gibi geliyor.

O tatlı balayı evresi ile bu kâbus arasında o kadar çok şey oldu ki artık takip edemiyorum.

"Hâlâ acıyor, baba." Kapüşonumu avuçluyorum. "Tam burası, çok acıyor."

"Zamanla daha az acıyacak."

"Buna inanmıyorsun bile."

"Öyle olmalı. Onu unutmalısın, Annika. Eğer intikam almaya kararlıysa, seni yok edene kadar durmayacaktır, bu süreçte kendini de yok etmek anlamına gelse bile. Anlıyor musun?"

Dudaklarım büzülüyor ama başımı sallıyorum.

"Onu aramayacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Karşılığında bale eğitimi almana izin vereceğim, sana her zaman özlemini çektiğin özgürlüğü vereceğim ve görücü usulü bir evliliğe itilmemen için tüm kardeşlikle savaşacağım."

Kulaklarıma inanamıyorum.

Ailemden hep istediğim şey buydu - kendi kaderimi belirleme özgürlüğü.

Onları bu fiyata alabileceğimi hiç düşünmemiştim. "Bana
söz ver, Anoushka."

"Söz veriyorum," diye
mırıldanıyorum. İçimden
dua ediyorum.

Creighton'la aramdaki her şeyin sona ermesine izin vereceğime söz veriyorum, ama sadece uyanırsa.

Sadece iyi olduğundan emin olursam.

Ondan sonra hayatım umurumda değil.

"Güzel." Babam başını sallar. "Şimdi eve gidelim. Annen senin için endişeleniyor."

Sessizce başımı sallıyorum. Özel jete binerken başka bir şey konuşulmadı.

Gariplikten falan değil. Babam doğası gereği konuşkan biri değil ve muhtemelen bana ihtiyacım olduğunu düşündüğü alanı veriyor.

O ve Kolya karşımda oturmuş, iş konuşuyorlar.

Adaya son kez baktığımda yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sadece birkaç aydır buradayım ama arkadaşlarım, tırnak yedirten bir deneyimim ve bana dünyaları veren bir adamım oldu.

Her şeyi mahvetmeden hemen önce.

Belki de gitmem daha iyi olur.

Bu ada bana doğduğumdan beri ilk kez yaşadığımı hissettirmiş olabilir ama aynı zamanda kalbimi de paramparça etti.

Kendimi uykuya dalmaya zorlarken babamın ve Kolya'nın sesleri arka planda süzülüyor.

İner inmez eve gidip annemin göğsünde ağlamaya hazırım. Bunun için onu ve babamı biraz suçlasam bile beni teselli etmesine izin vermeye hazırım.

Babamı onu koruduğu için suçlamıyorum, ama belki de beni doğurdukları için, kalbimle ve ruhumla istediğim tek kişiye sahip olmanın imkansız olduğu bu dünyada olmama izin verdikleri için onları suçluyorum.

Ve benim yüzümden hayatı için savaşıyor.

Arabaya bindiğimizde mesajlarımı kontrol ediyorum ve uçaktayken aldığım bir mesajı okuduğumda hıçkırıklara boğuluyorum.

Remington: Creighton'ın uyandığını bilmen gerektiğini düşündüm. Kafası karışık, ama doktorlar zamanla daha iyi olacağını söylediler :)

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

32

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CREIGHTON

Komadan çıkalı iki hafta oldu.

İlk hafta hastanede geçti ve testler, rehabilitasyon ve bir sürü gürültü içinde geçti.

Hayatım boyunca birlikte büyüdüğüm arkadaşlarımın acıyan bakışları ve anlamsız, gereksiz sempatileriyle doluydu.

Hareketler, kelimeler ve hisler karmakarışıktı. Annemin gözyaşları ve onları durdurmak için duyduğum içten gelen ihtiyaç dışında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum.

Hem mutlu hem de üzgündü ve neden üzgün olduğuna dair hala bir fikrim yok. İncindiğim için mi yoksa gözlerimin içindeki bakışı gördüğü için mi?

Yüzeyin altına baktı ve kamuflaj olarak kullandığım cepheyi ortaya çıkardı mı?

Birkaç gün önce taburcu olduktan sonra bu soruyu soramadım. Ailem beni eve getirdi ve ben de itiraz etmedim. En azından bu şekilde, acıma dolu yüzlerden kaçabilirim.

Her zaman bir şekilde nasıl vurulduğuma geri dönen mayın dolu konuşmalarından uzak durabilirim.

Ya da daha çok beni vuran kişi gibi.

Onunla.

Düşmanım ve lanetlim.

Yorgun ya da uykulu gibi davranarak bu konudan başarıyla kaçtım. Yaram iyileşmekte olduğu için bu ayrıcalığımı yakında kaybedeceğim - dikişlerin neredeyse tamamı derimin içinde eridi ve göğsümün üst kısmında bir delik kaldı.

Doktorun babama "Birkaç santimetre sağa gelseydi kurşun kalbine isabet edebilirdi" dediğini duydum.

Ve ben burada o santimetrelerin neden gerçekleşmediğini merak ediyorum. Ölmek istedim.

Ölmüş olmalıydım, nasıl oluyor da hala nefes alıyorum?

Bu soru uyandığımdan beri kafamın içinde kira ödemeden yaşıyor ve hala bir cevap bulamıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İşte bu yüzden 'iyileşiyorum'. Gerçi kendimi içinde bulduğum dünya savaşı atmosferinde bunun doğru kelime olduğundan emin değilim.

Dışarıda yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken ben alt kattaki oyun odasında oturmuş, parmaklarımla şaşırtıcı derecede uysal Tiger'ı okşuyorum. Brandon'ın itirazlarına rağmen onu adadan yanımda getirdim.

Her gün benimle FaceTime'dan konuşuyor ve ben de ona sadece kediyi gösteriyorum çünkü ilgilendiği şey bu.

Tiger'ın mevcut durumda nasıl sessiz sedasız uyuduğu akıllara durgunluk veriyor.

Anne ve baba tarafından büyükannem ve büyükbabam ziyarete geldiler. Aynı zamanda.

İşleri daha da kötüleştirmek için, babamın babası Büyükbaba Jonathan, annemin babası Büyükbaba Ethan'a karşı satranç oynamanın harika bir fikir olduğunu düşündü.

Arkadaş olmaları gerekiyordu, ya da bir çeşit arkadaştılar, ama şu anki atmosfer bu değil. Muhtemelen Büyükbaba Ethan'ın kocası Büyükbaba Agnus, Büyükbaba Jonathan'a katlanamadığı ve katlanamayacağı içindir. Çocukluğumdan beri bilinen bir gerçek.

Onların karşısında oturuyorum, annemin verdiği bitkisel içeceği yudumluyorum ve kafamın içinde kaybolmak yerine önümdeki sahneye dalmayı tercih ediyorum.

Büyükbaba Jonathan kalesini birkaç sıra ileri itiyor. Beyaza çalan siyah saçları ve acımasız gri gözleriyle babam ve Eli'ın daha yaşlı bir versiyonu. "Bana karşı asla kazanamadın Ethan. Vazgeç artık."

"Cenazende." Büyükbaba Ethan kalesiyle onun hamlesini engelliyor ve sırıtıyor. Onlarla aynı yaşta olmasına rağmen üçünün en genci gibi görünüyor.

Muhtemelen anneme geçen sarı saçlarından ve her zaman takındığı hoş ifadeden kaynaklanıyor.

Büyükbaba Agnus üçü arasında en sessiz ve kesinlikle yaklaşılmaz olanıdır. Genelde suratı asıktır, asla gülümsemez, şaka yapmaz ya da bir uzvunun kopmasına razı olmayan birinin kocasına yaklaşmasına izin vermez.

O her zaman benim favorim olmuştur. Muhtemelen birbirimizi sessizce anladığımız içindir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Herkes bana yaltaklanırken, ben dinlenebileyim diye onları metodik bir şekilde kovdu. Büyükbaba Ethan yine de annemle beni görmeye gelmeleri için onu manipüle etti.

"Bu bir çaylak hatasıydı." Büyükbaba Jonathan beyaz şövalyeyi yerken saf bir muziplikle sırıtıyor.

Büyükbaba Ethan'ın sandalyesinin koltuğunda oturan Büyükbaba Agnus eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor.

"Hile yapmak yok Agnus," diyor Büyükbaba Jonathan. "İkiye bir olmaz."

"İki olduğunu kim söyledi?" Büyükbaba Ethan parmaklarını kocasınınkilerle birleştiriyor ve muzipçe gülümsüyor. "Biz biriz."

Agnus Dede'nin dudaklarında ender rastlanan bir gülümseme beliriyor ve Jonathan Dede'nin ifadesi aşağıya doğru çekiliyor. "Ne iğrenç bir manzara."

"Birileri kıskanıyor. Belki de dışarıda karına katılmalısın."

Büyükbaba Agnus tarafsız bir ifadeyle, "Şunu silmek isteyebilirsin Jonathan," diyor. "Her yere damlıyor."

"Yerleri kirletenin kıskançlığın olmadığına emin misin Agnus?"

"Benim mi?"

"Eğer doğru hatırlıyorsam, kısa bir süre önce senden bir sürü sarhoş mesajı almıştım."

"Mesajlar mı?" Büyükbaba Ethan ikisinin arasına bakıyor. "Ne tür mesajlar?"

"Ne zamandan beri mesajlarını kontrol ediyorsun?" Agnus Dede gergin bir sesle soruyor.

"Bunlar senden geldiği için. İtiraf ediyorum, çok eğlendim ve hatta böyle bir an için onları ezberledim."

"Sakın-"

"Dediler ki, aynen aktarıyorum, 'Ethan'la tüm o üçlü seksleri paylaşabildiğin için siktir git Jonathan. Seni öldürmediğime şaşırdım. Bir diğeri şöyle devam etti: 'Hislerimi çok iyi biliyordun ve yine de beni kışkırttın. Cehennemde çürü. Ben de oraya gideceğimi biliyorum ama senin odanın karşısında bir oda tutacağım ki sonsuza kadar yanışını izleyebileyim. Benim kişisel favorim ise 'Bahse girerim onu asla benim yapmayacağımı düşündün, seni lanet herif. Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm. Sarhoş Agnus'tan hoşlandığımı söylemeliyim. Önümdekinden çok daha az sıkıcı."

Büyükbaba Agnus, "Seni öldüreceğim," diye mırıldanıyor, sonra gözlerini kocasına dikiyor. "Ve gülümsemeyi kes."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hadi ama, bu çok eğlenceli." Büyükbaba Ethan onun elini okşuyor. "Bunca yıldır bu tür bir kıskançlık beslediğini bilseydim, bu konuda bir şeyler yapardım."

Büyükbaba Agnus ayağa kalkarken eğlenmiş görünmüyor, Büyükbaba Jonathan'a son bir bakış fırlatıyor ve bana doğru başını salladıktan sonra gidiyor.

Büyükbaba Ethan, Büyükbaba Jonathan'ın omzuna vurur. "Sana borçluyum, Jonny." Sonra kocasının peşinden gider.

Girişte durdu, kolumu okşadı ve gitti.

Büyükbaba ayağa kalkarken nefesinin altından "Bir avuç küçük piç kurusu," diye mırıldanıyor.

"Bunu yapmak zorunda mıydın?" Ben soruyorum.

"Agnus'tan başka nasıl bir tepki alabilirim ki? Gerçi istemeden de olsa ona bir iyilik yapmış ve onları yakınlaştırmış olabilirim. Ethan'ın akışına bırakmayı hiç anlamamış olması büyük talihsizlik." Önümde durdu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Komaya girip bir daha uyanmamak dışında mı? Başımı sallıyorum.

"Eğer ailenden kaçmak istiyorsan, benim evime gel." Dedem sanki hâlâ bir çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırıyor. "Geçmiş olsun evlat. Ciddiyim."

Sonra da muhtemelen büyükannemi alıp gitmek üzere kapıdan çıktı. Yolun her adımında annemin yanındaydı, bana yaltaklanıyor ve rahat ettiğimden emin oluyordu.

Bu da büyükbabama daha az ilgi gösterdiği anlamına geliyor.

Nana'nın zamanını torunları da dahil kimseyle paylaşmayı sevmezdi. Glyn hariç. Büyükbabanın malikanesine her zaman giriş kartı vardı.

Görünüşe göre ben de biliyorum, çünkü beni davet etti.

Yağmura bakıyor, dalgın dalgın Tiger'ın başını okşuyordum ki annem elinde bir tabak dolusu yiyecekle içeri girdi.

Onu daha genç gösteren güzel beyaz bir elbise giyiyor. İyileştikçe koyu halkalar ve kan çanağı gözleri sonunda kayboldu ve hayatını benim kişisel şefim olmaya adadı.

Gerçekten berbat olduğu bir şey -yemek yapmak yani- ama babam, Eli ve ben bunu ona söylememeyi tercih ediyoruz.

Herkesin vebadan kaçar gibi kaçındığı Annika'nın korkunç yemeklerini bu sayede yiyebildim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yaram bu anılarla kaşınıyor, karıncalanıyor ve yanıyor ve dikişleri söküp açmamak için her şeyi yapmam gerekiyor.

Tiger sanki sıkıntımı hissetmiş gibi kucağımdan atlıyor ve bir sonraki uyku yeri olarak chesterfield kanepeyi seçiyor.

Annem tepsiyi önümdeki küçük masanın üzerine koyuyor ve gözlerini kapıya dikiyor. "Ne oldu? Neden Agnus kızgın görünüyordu ve babam aslında bu konuda mutlu görünüyordu? Ve bunun Jonathan'ın kendini beğenmiş ifadesiyle bir ilgisi var mı?"

"Kesinlikle. Ama bunu bilmek istemezsin."

"Muhtemelen haklısın." Saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor. "Kestirmen lazım. Ya da kesilmemeli. Aslında yeni görünümünü beğendim. Sen ne düşünüyorsun?"

"Benim bir tercihim yok."

"Neden, tabii ki var." "Yok,

anne."

"Tamam," diyor yavaşça. "Okula geri dönmek istiyor musun?"

Yüksek pencerelerin tozunu alan küçük yağmur damlacıklarına bakıyorum. "Her türlü umurumda değil."

"Bana kızgın mısın, Creigh?"

Bakışlarım onun perişan ifadesine kayıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Neden olayım ki?"

"Çünkü gerçeği sakladık ve siz bunu öğrendiğinizden beri iyi bir şey olmadı."

Landon'ın boşboğazlığı sayesinde babam olan biten her şeyi öğrendi ama annem hâlâ bunun yanlış giden bir soygun olduğuna inanıyordu. Ancak kimsenin ona tüm gerçeği anlatmadığına dair bir önsezisi vardı, bu yüzden Eli ona olayları yeniden anlattı.

Benim gibi o da kızının sağlığını tehlikeye atmaktan nefret ediyor ama gerçeği ondan saklamaktan da hoşlanmıyoruz.

Ne de olsa o, zorunda olmadığı halde bana koşulsuz sevgi veren kadın.

"Sana kızgın değilim anne. Daha derine indiğim için, senin isteklerine saygı göstermediğim ve geçmişi ait olduğu yerde tutmadığım için kendime kızgınım. Eğer öyle yapsaydım, sen söyledikten sonra pes etseydim, bu arada kalmışlığın sınırında duruyor olmazdım. Her şeyimi kaybetmezdim."

"Oh, Creigh. Her şeyini kaybetmedin." Ellerimi avuçlarının içine aldı. "Bize sahipsin. Ne olursa olsun, dünya, doğa ya da bilim ne derse desin, sen benim oğlumsun. Barınaktaki o odada seninle tanıştığım ilk gün benim oğlum oldun. Çok cılız ve küçüktün ama

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Saklan. Küçücük ayaklarının üzerinde o yataktan kalktın ve o güzel meraklı gözlerinle bize baktın. Gözlerinde çok fazla acı, çok fazla işkence vardı ama aynı zamanda çok fazla umut da vardı. Farklı bir yaşam umudu, yaşadığın travmayı geride bırakma umudu ve yeniden bir aile bulma umudu. Bize zaten ailenmişiz gibi baktın ve ben ilk görüşte aşık oldum. Ve inan bana, ben hiçbir zaman ilk görüşte aşık olmadım, babana bile, hatta kardeşine bile - dokuz aylık hamileliğim sırasında yavaş yavaş ona aşık olduğumdan beri, ama sen, sen farklısın bebeğim. Mecbur kalsam tekrar tekrar aşık olacağım kişi sensin. Senin için şeytanlarını öldürürüm. Eğer yeniden doğarsam, seni tekrar oğlum olarak görebilmek için kendimi feda edebilirim. Bu yüzden lütfen, herhangi bir sorunun varsa benimle, babanla ya da Eli ile konuş. Şeytanlarınla kendi başına savaşma. Bizi öylece bırakma."

Ağlıyor, annem. Gözyaşları çenesine yapışıyor ve bir zamanlar parlak mavi olan gözlerini yine o perişanlık dolduruyor.

Benim yaptığım bu mu? Işığın yerine karanlığı mı koyuyorum? Dokunduğum her şeyi yok mu edeceğim?

Hastanede uyandığımdan beri ya da belki de vurulduğumu ve bunun nedenini öğrendiğinden beri aklından geçen düşünceler bunlar olmalı.

Muhtemelen yeterli olmadığını düşünüyor, bu yüzden ölmek istedim.

"Seni ben doğurmadım biliyorum ama seni tanıdığım andan itibaren kendimi annen gibi hissettim. Bana ilk kez anne demen hayatımın en mutlu anlarından biriydi ve seni her zaman, her *zaman* etim ve kanım olarak göreceğim."

"Seni hiçbir zaman daha az görmedim. Beni doğuran o kadın asla annem olmadı, annem *sensin*. Sperm bağışlayan o pislik de benim babam değil, babam."

Yüz hatlarında yumuşak bir kaş çatma beliriyor. "O zaman neden onların intikamını almaya bu kadar kararlıydın?"

"Onların değil, kendimin intikamını alıyordum. Üç yaşındaki zayıf versiyonum için bir kapanış istedim." Başımı ellerimin arasına aldım. "Ama sonunda her şeyi berbat ettim."

"Ah, bebeğim." Annem başımı göğsüne yaslıyor ve saçlarımı okşayarak sessizce bana desteğini sunuyor.

Bundan mı yoksa tüm olayların ağırlığının beni yakalamasından mı kaynaklanıyor bilmiyorum ama hepsini itiraf ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Beni öldürmesini istedim anne. Bana yaşadığımı hissettiren tek kişinin beni vurmasını istedim. Ölürdüm ve her şey sona ererdi ve o beni asla unutmazdı. Beni unutamamasını istedim. Hayatında sonsuza dek bir leke olmak istedim, böylece aynaya her baktığında benim gölgemi görecekti. Ona musallat olmak, benden sonra başka biriyle birlikte olmasını engellemek istedim. Bu ne kadar berbat bir şey?"

"Sadece duygularının zirvesindeydin." Sesi yumuşak, yatıştırıcı ve zerre kadar yargılama içermiyor.

Çünkü anneler böyledir.

"Hayır." Geri çekiliyorum ve göğsüme, yaranın olduğu yere dokunuyorum. "Hâlâ zamanda geriye gidebilmeyi ve beni düzgün bir şekilde öldürmesini sağlayabilmeyi diliyorum. Böylece onu sonsuza dek kaybettiğimi bilmek beni bu kadar boş hissettirmezdi."

"Saçmalık." Babam kapı aralığına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, muhtemelen tüm konuşmayı dinlemiş. "Kafana koyarsan birini sonsuza kadar kaybetmek diye bir şey yoktur. Seni incitmeye cüret ettiği için o lanet mafya karısının hayatından çıkmasını istediğimi kabul ediyorum ve bu arada onu senden uzak durması için tehdit ettim. Ama onu istiyorsan, peşinden git. Ben sana destek olurum."

"Aiden." Annem elinin tersiyle gözlerini siliyor. "Bunu nasıl söylersin? Eğer Amerika'ya giderse, babası onu öldürür."

"Benim söz hakkım varsa olmaz." Babam kaşlarını kaldırdı. "Sana bir şey sorayım, Creigh.
Onun peşinden gitmek ister misin?"

Başımı salladım.

"Yapamam." "Neden yapamazsın?"

"Kaderimiz kötü."

"Saçmalık. Reddedilme korkusunun seni ele geçirmesine izin veriyorsun. Korkak bir oğlum olduğunu bilmiyordum."

"Aiden!" Annem yine azarlıyor.

"O değil-"

"O zaman ne?" diye sözümü kesti. "Ona karşı suç duyurusunda bulunmayı şiddetle reddettiğin halde onu unuttuğuna inanmamı mı bekliyorsun? O sırada zar zor konuşuyordun ama onun adını polise vermemem için bana yalvardın. Sana ne yapacağını söylemeyeceğim ama şunu söyleyeyim evlat. Eğer gitmesine izin verirsen, başka biri gelip onu alır."

Göğsümde patlayan bir volkanın öldürücülüğüyle sıcak ateş yayılıyor. Bu düşünce uyku ve uyanıklık anlarımda beni rahatsız ediyor. Annika'nın başka bir adamla olan görüntüleri beni çılgına çevirdi ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

endişelendim. Özellikle de Cecily ve Glyn'in onun bir mafya adamıyla evlendirilebileceğini söylediklerine kulak misafiri olduğumdan beri.

"Ben sadece... ailesini affedemem. Affetmeyeceğim. *Affedemem*. Ve onları ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"Ve kardeşini seçtiği gibi onları da seçeceğinden mi korkuyorsun?" Annem yumuşak bir sesle soruyor. Başımı salladığımda yanağımı okşuyor. "Eğer böyle bir seçim yaparsa, seni hak etmiyor demektir, bebeğim."

"Annenin dediği gibi," diye onaylıyor babam. "Eğer senin değerini anlamazsa ya da seni tekrar incitirse, onun doğasını bileceksin ve bu şekilde hayatına devam edebileceksin. Temelli olarak."

Çılgınca ve tamamen çarpık bir fikir oluşurken kafamda onların sözleri üzerine kafa yoruyorum. Babamın yardım edeceğinden emin olduğum bir fikir.

Çünkü beni önemsiyor.

Annem de öyle.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Benim için ne kadar önemli olduğun konusunda seni şüpheye düşürdüysem özür dilerim. Senin oğlun olduğum için şanslıyım."

Annem iki elini göğsünde birleştirmiş, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Şimdi gittin ve beni duygulandırdın. Hemen döneceğim. Bisküvi getireceğim; hazır olmalılar."

Babamın yanından geçer, onu yanağından öper ve daha fazla eserini almak için ortadan kaybolur.

Babam onun yerine geçiyor ve daha önce getirdiği tuhaf görünümlü şeylerden birini alıyor.

"Bunları annem yaptı," diye uyarıyorum.

"Ve bazılarının yenmesi gerekiyor yoksa üzülecek." Muffin olması gereken şeyi çıtırdatırken yüzünü bile buruşturmuyor. "Senin yemekleri bu kadar çok sevdiğini öğrenene kadar yemek yapmayı hiç öğrenmek istemedi. Senin tarafından kabul edilmek için çok uğraştı." Bir muffin kapıyorum ama babam başını sallıyor. "Sen hastasın. Ben yerim."

"Sakin olmaya çalışma. O kadar hasta değilim ve bunlarla başa çıkabilirim. Ne de olsa benim için yaptı." Aşırı pişmiş şey karşısında irkildim. "Bana ilk görüşte aşık olduğu kısmı duydun mu? Sende ya da Eli'da olmayan bir şey mi?"

Gözlerini kısar. "Hasta olduğun için izin alıyorsun."

"Yani ben sizden daha önemliyim."

"Zorlama. Ve Eli'ı kanalize etmeyi bırak yoksa seni tokatlarım. Hasta ol ya da olma."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bisküvi getirdim." Annem, öldürülmüş Şirinler'e benzeyen yarısı yanmış bisküvilerle içeri koşar.

Babam ve ben homurdanıyoruz ama son lokmaya kadar yiyoruz.

Peki ya az önceki fikir? Her geçen saniye daha da gerçeğe dönüşüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

33

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Zamanın ilerlerken aynı anda aynı yerde takılı kalması çok tuhaf.

Amerika'ya geri götürüldüğümden beri tam olarak böyle hissediyorum.

Tam bir ay oldu.

Her gün yataktan kalkmak için kendimi ikna etmekle geçen bir ay. Kendimi zorluyorum, aynadaki yansımamla konuşuyorum ve içimin en karanlık kısımlarında debelenmemek için çok çabalıyorum.

Brighton Adası'nda bıraktıklarımı ve geri dönmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmemek için kendimi zor tutardım.

İmkansız olsa bile. Yaralanacak olsam bile.

Creighton ve ben asla örtüşmeyen noktalar olmalıydık. Eğer benim iğrenç karakterim olmasaydı, olmazdık.

Israrcılığım, gevezeliğim ve herkes tarafından sevilmeye çalışmam olmasaydı.

Eğer benim zehirli merakım ve aptalca kararlılığım

olmasaydı. Hepsi benim, kendimin ve benim suçum.

Bu yüzden bunu düzeltip yoluna devam eden kişi ben olmalıyım.

Başarılı olduğumu söyleyemem ama burada ailemle, Yan'la ve diğerleriyle birlikte olmak kesinlikle yardımcı oluyor. Yeniden baleye başladım ve düzenli olarak antrenmanlara gidiyorum, ardından annemin denetlediği barınakta gönüllü olarak çalıştım.

Böylece eve geldiğimde çok yorgun olacağım ve uyumaktan başka çarem kalmayacak, değil mi?

Yanlış.

Geceleri en kötüsü. İşte o zaman şeytanlarım ortaya çıkıyor ve pürüzlü kenarlardan ve bastırılmış duygulardan oluşan bir topa

dönüşüyorum.

Gün boyu saklamayı başardığım özlem ve imkansız duygular yarasalara dönüşüp göğsümün mağarasında patladığında.

Şu anda olduğu gibi.

Genelde bir hap alır ve kendimi uyumaya zorlardım. Bu gece değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu gece acının içime sızmasına izin vermek istiyorum ki her kırbacı, her kamçıyı ve her darbeyi hissedebileyim.

Yaptıklarımdan sonra adil olan tek şey bu.

Sırt üstü dönüp ışıltılı tavana bakıyorum ve gözyaşlarımı uzak tutmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

Ne kadar zaman geçerse geçsin, yalnız uyumak asla kolaylaşmıyor ya da normal gelmiyor. Creighton gelmeden önce nasıl uyuduğumu hatırlamıyorum, ama şimdi?

Tek hayal edebildiğim kaslı kollarıyla beni sımsıkı kucakladığı ve dünyadan koruduğu. Burnunu saçlarıma gömüp derin derin içine çekerdi ve güçlü elleri kalçamda, belimde, göğüslerimde, kıçımda, boynumda olurdu.

Her yerde.

Şimdi hiçbir yerde değiller. Sadece soğuk bir ürperti bedenimi delip geçiyor ve ruhumdan geriye kalanları dondurarak öldürüyor.

Buna odaklanıp kendimi çıldırtmak yerine telefonumu elime alıp Instagram'ı açıyorum. Evde geçirdiğim ilk hafta boyunca tüm sosyal medya uygulamalarımı sildim.

Acı çok hamdı, o kadar ki hayatımı biyografileştirme takıntım bile darbeyi hafifletemezdi.

Ama sonra onunla ilgili en ufak bir gelişmeye bile açlık duymaya başladım.

Remi, bana söylediği gibi gizlice de olsa bana mesaj attı. Mazeret sunduğum tek kişi oydu. Kardeşimin ölmesine izin veremeyeceğimi ve o tetiği çekmenin beni içten içe öldürdüğünü bilen tek kişi.

Başlangıçta kuzenini incittiğim için benden hâlâ nefret ediyordu ama sanırım kısa sürede bunu unuttu.

Gerçi artık Creighton hakkında pek konuşmuyoruz. Onun ve tüm çevresinin benden nefret ettiğini bile bile onu sormak garip geliyor.

Onu vurduğum için peşimden gelmesini bekliyordum. Beni polise ihbar etmesi aileme karşı mükemmel bir intikam olurdu. Elbette, babam kimsenin beni tutuklamasına izin vermezdi, ama bu da tercih edebileceği geçerli bir seçenekti.

Remi, Creighton'ın polise kendisini soyan ve vuranın kimliği belirsiz bir adam olduğunu söylediğini söylediğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edin.

O gece ağlamadan duramadım. Yarısı onu neredeyse öldürdükten sonra beni koruduğu için. Yarısı da artık benimle hiçbir şey yapmak istemediği gerçeğinden dolayı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gerçekten bitirdik.

Bazen bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum. Çoğu zaman, kendi yarattığım bir döngünün içinde sıkışıp kalıyorum ve bir çıkış yolu bulamıyorum.

Akışımda beliren ilk fotoğraf Remi'nin boş yüzlü bir Creighton'ı omuzlarına aldığı fotoğraf.

Kuzen, en iyi arkadaş, evlat, adını sen koy. Bu arsız piç ömür boyu benimle kalacak.

Creighton'ı yakınlaştırırken parmaklarım titriyor. İyi görünüyor - yüzü ebediyen güzel, sessizce atılgan. Gözleri biraz cansız olsa da etkilenmiyor ve artık daha uzun olan saçlarının telleri alnını öpüyor.

Bazen iyileştiğine ve iyi olduğuna inanamıyorum. Hayatın yüzüne geri döndüğüne, solgunluğunu sildiğine inanamıyorum.

Bazen onun hastanede gördüğüm halini ya da içinde boğulduğu kırmızıyı hatırlıyorum ve kendi nefesimde boğuluyorum.

Ama artık
güvende.
Tamamen
güvende.

Başından beri istediğim tek şey buydu, öyleyse neden bırakamıyorum?

Neden en ufak bir güncellemenin ya da en ufak bir görüntünün peşinden koşuyorum?

O mu?

Şimdiye kadar yoluma devam etmem gerekirdi. Zaman beni
Babamın dediği gibi unutun, peki neden tam tersi oluyor?

Ne kadar sorarsam sorayım sorularıma cevap alamıyorum.
Aslında, ben yaptıkça daha da karmaşık hale geliyorlar.

Remi'nin profiline tıklıyorum ve diğer gönderilere göz gezdiriyorum.

Creighton kısa bir süre önce, yani yaklaşık bir hafta önce okula geri döndü ve Remi her gün onunla bir selfie paylaşıyor ya da onu arka planda yakalıyor.

Bir grup resmine dokunuyorum ve sonra onun üzerinden Eli'nin profiline gidiyorum.

Beni takip etmeyi bıraktı ve takipçi listesinden çıkardı ama en azından beni engellemedi.

Gönderdiği son fotoğrafı gördüğümde içimden bir sarsıntı geçiyor. Hem Eli hem de Creighton yarı çıplak duruyorlar, göğüslerinin düzlemleri nemle parlıyor ve saçları nemli.

Creighton'ın göğsünün bir kısmını, kurşunun girdiği yeri bir bandaj kaplıyor ve hıçkırıklara boğulmamak için kendimi zor tutuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İyileşmeye iyi geldiğini duyduğum için bendenizin sponsor olduğu sauna günü. Tekrar hoş geldin, bebek kardeşim #KardeşlerZamanı #UyuyanGüzellikGünlükleriYenidenBaşlıyor

Resmin ekran görüntüsünü alıyorum, Eli'yi kırpıyorum ve telefonumda tuttuğum koleksiyona ekliyorum.

Sonra gözlerimde yaşlarla onlara bakarken uyuyakalıyorum.

Ertesi gün, barınakta gönüllü olarak çalışmaya hazırdım.

Evden çıkarken annem bana "Her zaman gitmek zorunda değilsin Anni," diyor.

"Sorun değil." Çantamı kontrol ediyorum ve telefonumun içinde olduğundan emin oluyorum.

Omzumdan tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet."

"Pekâlâ. Daha sonra kızlar gecesi yapsak ve ben de senin yanında uyusam nasıl olur?"

Eve döndükten sonraki ilk birkaç gece annem bana sarılarak uyudu. Bunu bana söylemedi ama kendime zarar verecek bir şey yapacağımdan çok korktuğunu anladım.

Yalan söylemeyeceğim, özellikle Creighton'ı çevreleyen tüm o kırmızı renklerle ilgili kâbuslar görmeye devam ettikten sonra bu tür düşüncelere kapıldım. Ancak durumunun ne kadar iyi olduğuna dair daha fazla haber aldıkça bu endişelerim azaldı.

"Lütfen yapmayın yoksa babam onun yerini almaya cüret ettiğim için benden nefret edecek."

Gülümsüyor ve saçlarımı geriye doğru okşuyor. "Bırak da baban için ben endişeleneyim.

Sana eşlik etmemi istersen, haberim olsun."

"Hayır, ben artık küçük bir kız değilim." Kendi sorunlarım için bir çözüm bulabilirim ve bulacağım da.

Telefonum titriyor ve Remi'den bir mesaj olduğunu düşünerek hızla çıkarıyorum.

Ekranda beliren isim beni duraksattı.

Cecily: Nasılsın Anni?

Göğsüm ağrıyor ve ani bir gözyaşı akışı gözlerimi bulanıklaştırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her şey olup bittikten sonra sadece Creighton'ı kaybetmekle kalmadım, Ava, Cecily, Glyndon ve Brandon ile kurduğumu sandığım arkadaşlıkları da bırakmak zorunda kaldım.

Benimle konuşmayı kestiler ve Creighton'ı benden çok daha uzun süredir tanıdıklarını düşünürsek haklılar da.

Onu sonsuza dek kaybettiğimi düşündükten sonra Cecily'nin bana mesaj attığını görmek bu gömülü duyguları yüzeye çıkardı.

Ben iyiyim. Sen nasılsın?

Aynı eski. Seni özlüyoruz.

O tanıdık sızı gözlerimi yakarken kendi nefeslerimde boğuluyorum.

Ben de sizi özledim çocuklar. Hem de çok.

Cecily: Buluşabilir miyiz?

Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Duydun mu bilmiyorum ama artık Brighton Adası'nda değilim.

Biliyorum. New York'tayım.

Ne? Öyle misin?

Cecily: Şu anda Central Park'ta tamamen turistik bir şekilde dolaşıyorum, haha.

Annika: Bana bir yer gönder. Hemen geliyorum.

Telefonumu cebime atana kadar hem annemin hem de Yan'ın beklentiyle beni izlediğini fark ettim.

Annemin ifadesi yumuşar. "İyi haber mi?"

"Uh, evet. Arkadaşım Ces'i hatırlıyor musun? Cecily? Ziyarete geldi."

"Onu davet et," diye öneriyor annem. "Ben bize öğle yemeği hazırlarım, o da seninle kalır."

"Onu bu kadar muhafız ve güvenlikle dolu evimize getirmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Tüm bu atmosferi kaldıramaz ve çok rahatsız olur. Onunla benim buluşmam daha iyi olur."

"Ben de seninle geliyorum," diye duyurdu Yan.

"Hayır, Yan. Sadece arkadaşımla buluşacağım ve sen onun gözünü korkutacaksın." "Yalnız gitmene izin verirsem patron taşaklarımı sopaya geçirir."

"Lütfen, Yan." Kolunu tutuyorum ve kirpiklerimi kırpıştırıyorum. "Sadece bir süreliğine normal hissetmek istiyorum. Ayrıca babam bana daha fazla özgürlük veriyor."

"Söz konusu o lanet olası İngiliz çocuklar olduğunda değil," diyor Yan, beni hayatlarından çıkarmalarına karşı duyduğu aşırı hoşnutsuzluğu açığa vurarak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Arkadaşlarım olduğu için ne kadar mutlu olduğumu biliyor, bu yüzden onları bu kadar kolay kaybettiğim için kızgın.

Creighton'ın onların ailesi ve çocukluk arkadaşı olduğunu ve onu vurduğum için beni affetmeyeceklerini söylemeye çalıştım ama gerçek arkadaş olsalardı en azından beni anlamaya çalışacaklarını söyledi.

"Her şey yoluna girecek." Gülümsüyorum. "Ayrıca, babamın bilmesine gerek yok, değil mi anne?"

"Tamam." Annem onun diğer kolunu yakalıyor. "Bırak onu, Yan. O bunu hak ediyor."

"Siz ikiniz bir gün beni öldürteceksiniz," diye homurdanıyor ama ilk rahatsızlıkta onu aramamı hatırlattıktan sonra refakatsiz gitmeme izin veriyor.

Telefonumu da yanımdan ayırmamalıyım, çünkü beni oradan takip edebilirler.

Gerçek şu ki, her zaman güvenliğim yanımda değil. Babam başlangıçta tam bir baş belasıydı ama kısa süre sonra bana söz verdiği özgürlüğü verdi ve artık bunun için savaşmak zorunda kalmadım.

Bazı nedenlerden dolayı, bu tatsız bir zafer gibi geldi.

İstediğim kişiyle birlikte olmak için kullanamayacaksam özgürlüğün ne anlamı var?

Uzun bir yolculuktan sonra Cecily'yi parktaki banklardan birine oturmuş, bir psikoloji kitabından bir şeyler okurken ve gümüş rengi saçlarının gördüğü ilgiyi hiç umursamazken buluyorum.

"Bekle... Beni görebiliyor musun?" yazan bir tişört giyiyor.

Gölgem üzerine düştüğü anda başını kitabından kaldırıp bana bakıyor.

"Merhaba," diyorum ama kelimede boğulmamaya çalışıyorum. "Merhaba," diyor yavaşça, dikkatlice.

Garip bir sessizlik havayı kaplıyor, sonra ben onun yanına düşüyorum. "Amerika'ya tek başına geldiğine inanamıyorum."

"Evet, ben de." Kitabını kapatıp sırt çantasına yerleştiriyor ve yüzünü bana dönüyor. "İyi misin?"

İki avucumu da bankın üzerine koyup gökyüzüne bakıyorum. İnsanlar, hareket ve gürültü arı vızıltısı gibi etrafımızda dönüyor ama kısa sürede kayboluyorlar. Benim dileklerimin aksine zaman durmuyor, sonsuz bir döngü içinde akıp gidiyor.

"Sanırım."

"İyi görünmüyorsun." Cecily'nin sesi yumuşar.

"Hayır mı?"

"Pek sayılmaz. Biraz solgunsun ve kilo vermişsin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bale için diyet yapıyorum."

"Bu kalıcı olarak buraya taşınacağın anlamına mı geliyor?" "Gerçekten başka seçeneğim yok. Zaten en iyisi de bu."

"Benim tanıdığım Annika, sırf koşullar seçimini elinden aldı diye bu kadar kolay pes etmezdi. Onu geri almak için savaşırdı ve bu işe yaramazsa, istediğini elde etmek için başka bir çözüm bulurdu."

Uzun bir iç çekiyorum. "İstediğim şey imkânsız."

"Kim demiş?"

"İstediğim kişi." Gözyaşlarım göz kapaklarıma hücum ediyor ama onları geri itiyorum. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana kendinden bahset."

"Her zamanki gibi." Sesi üzgün geliyor, sanki dayak yemiş biri gibi. Az önceki ses tonumu yansıttığını düşünmüştüm ama gerçekten de sesi biraz kırgın geliyor. "Dinle, Anni."

"Ne?"

"Özür dilerim."

"Ne için?"

"Olanlardan sonra seni yarı yolda bıraktığım için. Yapmamalıydım ve çok üzgünüm."

"Çocukluk arkadaşınız adına incindiniz. Sorun değil. Anlıyorum."

"Bu iyi değil." Ellerimi ellerinin arasına alırken gözlerinde yaşlar birikiyor. "Biz senin tek arkadaşındık ama en önemli anda seni yüzüstü bıraktık. Tüm bu karmaşayla tek başına uğraşmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Gözyaşlarımda boğuluyorum ve parmaklarını parmaklarımın arasında sıkıyorum. "Teşekkür ederim, Ces. Sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." "Ne olursa olsun, her zaman senin için burada olacağım." "Bu sana bazen mesaj atabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Elbette. Her zaman."

Sırıtıyorum ve yanaklarımı kurulamak için elimi çekiyorum. "REU'da herkes nasıl?"

"Sanırım normale döndük. Glyn her zamanki gibi Kill tarafından sürekli kaçırılıyor. Bran sık sık ortadan kayboluyor. Lan, Lan'dır, her zaman bir bela planlar. Eli ortalıkta yok. Remi şeytani çabalarına katılması için Creigh'i rahatsız edip duruyor. Ava ise perişan halde çünkü artık moda konuşmalarını dinleyen kimse yok. Geçen gece sarhoş oldu ve seni özlediğini söyledi."

"Ben de onu özlüyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hastanede yaptığı gösteriye rağmen mi?"

"Evet. Bunu yapmak istemediğini biliyorum. İncinmiş ve üzgündü ve buna hakkı da vardı. Creighton'ın annesine her zaman yakın oldu ve inkar etmeye çalışsa da Eli onun için bir şeyler ifade ediyor. Bu yüzden verdiği sert tepki mantıklı ve bunun için onu suçlamıyorum. Ona üzgün olduğumu söyle."

"Özür dilemen gereken başka biri olduğunu düşünmüyor musun? Mesela gerçekten vurulan kişiden?"

Ondan bahsedildiği anda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kendimi toparlamam birkaç dakikamı alıyor. "Peki bunun ne faydası olacak?"

"Deneyene kadar asla

bilemezsin." "Bitti, Ces."

"Ama-"

"Bunun için ailemi çamurun içine sürüklemeyeceğim. Tüm bu olaylar başladığından beri annem endişeden hasta oldu ve uykusuzluğu yeniden başladı. Akıl sağlığı sorunlarının nüksetmesinin sebebi ben olmayacağım. Kendimi asla affetmem."

"Yani sadece kendini mi feda edeceksin?"

"Başından beri yapmam gerekeni yapacağım. Mafyayla evleneceğim, ailemi mutlu edeceğim, hepsi bu."

"Peki ya sen?"

"Kendimi seçtiğimde iyi bir şey olmadı."

"Anni..."

"Zar zor dayanıyorum. Elimden geleni yapıyorum, tamam mı? Ne kadar durmak istesem de kendimi devam etmeye ikna etmeye çalışıyorum ve kafamın benden daha iyi olmasına izin veriyorum. Gerçekten ama *gerçekten* çabalıyorum, o yüzden lütfen beni zorlama Ces."

"Tamam." Omzumu okşuyor.

"Tamam mı?"

"Evet, tamam. Şu anda senin yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu biliyormuş gibi davranmayacağım."

"Teşekkürler." Uzun bir nefes alıyorum ama içimdeki düğümler için hiçbir şey yapmıyor. "Yiyecek bir şeyler alalım mı?"

Cecily kabul ediyor ve sokak yemeği deneyimini denemeyi tercih ediyor. Sosisli sandviç ve bol miktarda sağlıksız soda yedikten sonra onu havaalanına götürdüm.

Onu kalmaya davet etme çabalarıma rağmen, gitmeye kararlı ve bunun zaten doğaçlama bir ziyaret olduğunu söylüyor.

Özel bir jetle geldi, ben de ona uçağa kadar eşlik ettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu uçaklardan biriyle giden bir arabaları yok mu?" Merdivenlere doğru yürürken sordum. "Seni götürmemin sakıncası yok."

"Uh, sormak aklıma gelmedi. İlk kez yalnız uçuyorum, unuttun mu?" Zorla gülümsüyor ve ben de itmeyi bırakıyorum.

Muhtemelen utanmıştır ya da uçuş korkusu olabilir. "Sanırım bu benim." Merdivenlerin dibinde durdum.

"Hayır, benimle gel. Kalkışa kadar hala zamanım var." Sırıtıyor. "Bir şeyler içebiliriz."

"Rus kökenimi kanıtlama çabalarıma rağmen babam bundan hoşlanmayacaktır."

"Oh, hadi ama." Beni dirseğimden yakaladı. "Eminim bir içkiden haberi olmayacaktır."

"Böyle söylüyorsun çünkü babamı tanımıyorsun." Yine de beni merdivenlerden yukarı çıkarmasına izin verdim. "Kafasına koysa Atlantik Okyanusu'nda bir sinek bile bulabilir. Jer bu özelliği miras aldı, biliyorsun ve bazen kendimi havalı Volkov kulübünün dışında bırakılmış hissediyorum."

Cecily sertleşiyor ve ben merdivenlerin ortasında duraklıyorum. "Ne oldu?" "Ah, hiçbir şey."

"Babamdan ve ağabeyimden bahsedince kaskatı kesildin. Babamla hiç tanışmadığını ve kardeşim yanındayken yaptığın tüm stratejik kayboluşları düşünürsek, sanırım bu Jer'le ilgili?"

"Hayır." Garip bir şekilde gülüyor. "Bu pek inandırıcı gelmedi."

"Kardeşinin korkutucu olduğunu biliyorsun."

"Dövüş kulübünde beni savunduğun zaman seni korkutmamıştım."

"Belki de korkmalıydım," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Bu da ne demek şimdi?"

"Yok bir şey, yok bir şey." Beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve lüks kadife koltuklara karşılıklı oturuyoruz.

Bir uçuş görevlisi bize iki kadeh şampanya getiriyor ve içmeden önce kadeh kaldırıyoruz.

Ya da içiyorum.

Cecily bütün bu süre boyunca yüzünde aşağı doğru bir ifadeyle beni izliyor.

"Bu garip bir şekilde tanıdık geliyor, sanki uçağa binecek olan benmişim gibi." Sırıtıyorum, sonra duraklıyorum. "Bana mı öyle geliyor yoksa bir kadeh şampanyadan sonra sarhoş gibi mi konuşuyorum?"

Cecily ayağa kalkar. "Hemen döneceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bakışlarımla onu takip etmeye çalışıyorum ama bedenim bile sarhoş hissediyor. Babam beni öldürecek.

Tabii annemle Yan'ı beni içeri sokmaları için ikna edemezsem. Ayağa kalkıyorum ve uçak ekseninden kayıyor.

Kahretsin.

Geriye doğru fırlatıldım ve bir duvara çarptım. Hayır. Duvara değil. *Kaslara.*

Çok tanıdık bir koku burun deliklerimi dolduruyor, nefesime el koyuyor ve beni çırpınmaya ve nefes nefese bırakıyor. Vücudum ısınıyor ve kalp atışlarım bu dokunuşun farkına vararak hızlanıyor.

Sayısız kez aynı dokunuşla uykuya daldım. Sanırım rüya görüyorum. Tekrar.

Kendimi bu sert kollara sarılmış hayal ettiğim o dolambaçlı geceler gibi. Her şeyin dünyam mahvolmadan önceki haline döndüğü.

Ama "Bittiğini mi sandın, küçük mor?" diye fısıldadığında derin, zengin sesi kesinlikle gerçek gibi geliyor.

Evet, söylemek istiyorum ama dilim çok ağır. Çok büyük. Çok *doğal değil*. Görüşüm kararırken kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

34

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Dünya bulanık bir odak haline gelirken göz kırpıyorum ve duraklıyorum.

Kendimi odamda bulmayı umuyorum ama beni karşılayan duvarlar tamamen farklı.

Zarif modern duvar kağıdı, sofistike bir kanepe, komodin, abartılı bir lamba.

Bu da ne...

Yatakta zıplayıp çarşafı boynuma kadar çekerken, hışırdayan kıyafetlerin sesiyle irkilirken tüm uyku gözlerimden kayboluyor.

Neredeyim ben?

Hatırladığım son şey Cecily ile bir kadeh şampanya içip sonra düştüğüm...

Düşüyorum.

Creighton'ın kollarına.

Hayır, hayır.

Bu acımasız bir rüyaydı.

Yavaşça, çok yavaşça, çarşafı bırakıyorum ve ayaklarımı pelüş halının üzerinde sallıyorum.

Hâlâ elbisemin içindeyim, bu iyiye işaret olmalı.

Bakışlarım otel benzeri odada bir ipucu bulmak için dolaşıyor ama yine de bir şey bulamıyorum. Buranın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama para ve uğursuz bir his kokuyor.

Çantamı, telefonumu arıyorum ama hiçbir yerde yoklar. Akıllı saatim bile yok.

Tamam, panik yapma. Panik yapma. Panik yapma.

Kapıyı açıyorum ve modern tablolarla dolu aynı derecede zarif bir salona adım atıyorum. Bir süre yürüdükten sonra alt kattaki rahat oturma odasına bakan bir verandaya ulaşıyorum.

Parmaklarım parmaklığa tutunuyor, cam merdivenlerden inerken onu bir dayanak olarak kullanıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Girişe yönelirken iki kere düşünmedim. Çift kapının kilitli olmaması beni şaşırttı. Kapıları açtığımda sert bir sandığa çarpıyorum.

Bir an için bunun önceki rüyanın devamı olduğunu düşünüyorum. Bir an duruyorum ve transa geçmiş gibi bakıyorum.

Muhteşem, kesinlikle unutulmaz okyanus gözleri, tam bir yıkım vaadiyle beni karanlık derinliklerinde yutuyor.

Creighton'ı şahsen görmeyeli uzun zaman oldu ve şu anda onun huzurunda olmak, öldürmek için tasarlanmış bir yükseklikten aşağı itilmekten başka bir şey değil.

Sisin içine itilmek ve bir çıkış yolu bulma umudunun olmamasıdır.

Nefes alıyor ama hava alamıyor.

Bir ay içinde her şeyin değişebilmesi çılgınca. Creighton'ı zorba, biraz korkutucu, biraz da pislik bulduğum zamanlar oldu ama ilk kez bu kadar korkutucu hissettiriyor.

Gördüğünüzde felaket enerjisiyle ezilmemek için kasten yolunuzu değiştireceğiniz türden.

Üzerinde her zamanki kot pantolonu ve kapüşonlu tişörtü var. Artık daha uzun olan saçları alnını öperek bir yana savruluyor.

Creighton'ın ne kadar uzun olduğunu ve ona kıyasla kendimi ne kadar küçük hissettiğimi neredeyse unutuyordum. Geniş omuzları güneşi nasıl engelliyor ve gördüğüm her şeye nasıl dönüşüyor. Geçmişten farklı olarak, şu anda boy ve fizik farkı düpedüz tehditkâr hissettiriyor.

Aura'sında. Damarlarımdaki kanı kurutacak kadar kayıtsız bir şekilde bana bakıyor ve büzüşüp ölürken beni izliyor.

İki kez göz kırpıyorum ama kaybolmuyor. Aksine, daha fazla varlık kazanıyor.

Gerçek bir varlık.

Kalbim göğüs kafesimde çılgınca atıyor ve bunu tenimden ve kıyafetlerimden hissettiğine yemin edebilirim.

O zaman kafama dank etti.

Göğüslerimin göğsüne bastırıldığı ve boşluğumun onun kolonyasıyla dolduğu şu anda.

Bu bir rüya *değil*.

İçime çektiğim nefeslerden ve onun kendine özgü temiz kokusuyla karışan havadan daha gerçek.

Geri çekiliyorum, aramıza biraz mesafe koyuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Creighton'ın kaşları göğüslerimden belime ve elbisenin dizlerimin üzerinde durduğu yere kadar iniyor.

Haşlayıcı dikkatini tekrar yüzüme kaydırmadan önce acımasız yoğunluğu altında alev almamam bir mucize.

"Sensin," diye mırıldandım.

"Başka birini mi bekliyordun?"

Onun mükemmel sakin, derin ve zengin sesinin saldırısına hazır değilim. O ses bana nahoş şeyler yapıyor, sırf onu tekrar duyabilmek için güneşin altındaki her şeyi denediğim noktaya kadar beni tamamen takıntılı hale getirmek gibi.

Birkaç kelimeden daha fazla konuşması için onu rahatsız ettiğim bazı eski videoları izlemek ve yeniden izlemek de dahil.

Ama bu ne şimdi ne de burada geçerli.

Bir adım daha geri atıyorum. "Neredeyim ben? Beni nereye götürdünüz?"

Soğuk ve duygusuz ifadesi uğursuz bir hal alıyor. "Kimsenin seni bulamayacağı bir yere."

"Ne?"

"Kimsenin ulaşamayacağı uzak bir adadayız. Baban ve onun seri katiller çetesi bile."

Dudaklarım titriyor ama kendimi sakin kalmaya zorluyorum. "Cecily nerede?

Ona ne yaptınız?"

"Muhtemelen derslerine yetişmek için dönmüştür."

"Sen... beni kandırmasını mı sağladın?"

"İşin içinde güç yoktu. Sadece seninle konuşmak istediğimi düşünmesine rağmen kendi başına yardım etmeyi kabul etti. Ona bu plan hakkında hiçbir şey söylemedim."

Onun cansız gözlerine baktıkça uzuvlarım titriyor. Sanki bir yabancıya, özü, kalbi ya da ahlakı olmayan bir insana bakıyor gibiyim.

İntikam için tasarlanmış bir varlık.

Creighton'ın tek istediği buydu ve ailemin onun trajik çocukluğuna karıştığını öğrendiğinden beri aktif olarak peşinde olduğu tek şey de buydu.

Annem ve babamdan intikam almak için kullanacağı bir araçtım ve hep öyle kalacağım.

Bunu uzun zaman önce anlamış olmama rağmen, ilk kez yüzüme gözlerimi yakacak kadar güçlü bir tokat atıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sakin bir tonda konuşmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. "Eve gitmek istiyorum."

"Burası sahip olacağın tek ev. Buna alış."

"Creighton... buna adam kaçırma denir."

"Ve senin beni vurmana cinayete teşebbüs deniyor, ama benim buna bir etiket koyduğumu göremezsin."

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi irkiliyorum.

Ve bu sadece onun sözlerinden kaynaklanmıyor. Konuşma tarzı, tenini kaplayan soğukluk ve ondan yayılan acımasızlık.

Önümde duran adamı tanıyamıyorum. Kalbi ya da ruhu olmayan bir parçacık yığını.

Ve ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmalıyım.

Bir kaçış yolu aramak için bakışlarımın yana kaymasına izin verdim.

Kapı onun arkasında ve her ne kadar bu bariz seçeneği kullanmak istesem de, Creighton'a karşı fiziksel olarak galip gelmemin imkanı yok. Sadece benden iri değil, aynı zamanda spor olsun diye insanları dövüyor.

Bundan sonra olacaklara hazır değilim.

Kaçma planlarıma o kadar dalmışım ki, bana doğru ilerlemeye başladığını tamamen kaçırmışım.

Kafamı kaldırdığım an çok geç oluyor.

Vücudu bedenimi kavrıyor ve eli boğazıma dolanıyor. Tüm dikkatimi ona vermemi sağlayacak kadar sıkıyor.

Kavrayış beni olduğum yerde donduracak kadar sıkı, sadece onu içime çekecek kadar hava almama izin veriyor ve geri dönülmez bir şekilde onun içine düşüyorum.

"O güzel beynini kaçma düşünceleriyle meşgul etmene gerek yok, çünkü böyle bir şey olmayacak. Artık benimsin, küçük mor, gerçek ve mecazi anlamda."

Tırnaklarım bileğine batıyor. "Creighton, kes şunu, lütfen..."

"Henüz o aşamaya gelmemişken yalvarma." Parmakları boğazımı okşuyor ve hiçbir şekilde sıcaklık hissettirmiyor. "Benim için gerçekten itaatkâr olmana ihtiyacım olacak, bunu yapabilir misin?"

Dudaklarımı

büzüyorum. "Soruya

cevap ver."

"Ben senin oyuncağın değilim."

"Sen bundan daha fazlasısın. Sen benim intikamımın öznesisin, Annika. Beni vurdunuz ve misilleme yapılması gerekiyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu görmüyorum ama kalbimin parçalara ayrılma sesini duyabiliyorum. Tetiği çektiğim anda öldüğünü sandığım kalbim belli ki tamamen gitmemiş. Sürekli tırmalıyor, çekiştiriyor ve göğsümden dışarı fırlamaya çalışıyor.

Demek haklıymışım.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın Creighton için en azından bir anlamı olacağına dair küçük bir umudum vardı ama yanılmışım.

İntikam gözünü kör etmiştir ve bunun ötesini asla göremeyecektir.

Bu acı farkındalıkla beni parçalayan acıya rağmen, benim için ne sakladığını öğrenmek için kalmayacağım.

Sakin sesim havada uçuşurken, bir zamanlar çapa olarak kullandığım vurdumduymaz gözlerine bakıyorum. "Nikolai'yi kaçırdın ve kardeşimi onu almaya gelmeye zorladın, sonra da ona en iyi arkadaşının boğazının kesilmesini izlettin. Sana silah doğrultmuşken beni tek kardeşimi bıçaklamanı izlemeye zorladın. Duygularım yüksekken. *Sana* durman için yalvardım Creighton, ama sen bana o tetiği çektirdin."

Sert nefesleri boşluğu doldururken, benimkileri kapıp boğarken, beni sarhoş havayı solumaya zorlarken, gerginlik vücudundan dalga dalga yayılıyor.

"Ben sana hiçbir şey yaptırmadım. Tetiği çeken sendin. Aileni seçen *sendin*. Eğer zamanda geriye gidecek olsaydık, yine aileni seçerdin, değil mi?"

Kendimi vurmayı seçerdim.

Ama bunu söylemiyorum. Çünkü bu boktan maskaralığa bir son verip beni bırakmasını sağlamam gerekiyor.

Bu durum artık onunla ya da benimle ilgili değil. İkimizi de aşıyor ve değer verdiğimiz çok fazla insan işin içinde.

Onun babası ve benimki gibi, ikimizden biri zarar görürse kesinlikle çatışırlar. "Haklısın. O kurşunu çoktan attım ve onunla bizi öldürdüm. Yapamayız.

Zamanda geriye gidebiliriz ama kendimizi birbirimizin hayatından çıkarabiliriz."

Beni boğarak öldüreceğini düşünene kadar boğazımı sıkıyor. "Bu olmayacak."

O zaman anlıyorum, kararlılığını, kararını çoktan vermiş olduğunu.

Bu.

Beni tutuyor.

Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey bir şeyi değiştirmeyecek. Bunu daha önce

hem gerçek hem de mecazi anlamda onun olduğumu söyledi.

Hayır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hayır, böyle olmaması gerekiyordu.

Şimdiden yaptıklarımın sonuçlarına katlanıyorum ve hayatıma devam etme çabalarım beni çıldırtıyor. Kendi kendini yok ederek her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Çünkü şu anda olan şey bu. Bunun intikam olduğunu düşünebilir ama bu süreçte kendini paramparça ediyor.

Dizimi kaldırıp taşaklarına vururken bunu düşünmüyorum.

Bir anlık şaşkın sessizlik ihtiyacım olan tek şeydi. Boğazımdaki tutuşu gevşediğinde, onu itiyorum, etrafından dolanıyorum ve dışarı koşuyorum.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama ana yolu, bir arabayı ya da bir insanı bulursam buradan ayrılabileceğim.

Önce dalgaların sesi bana ulaşıyor ve sonra koşarken bir kıyı, kayalık bir patika ve bir araba yolu fark ediyorum ama herhangi bir araba izi yok.

Ev sahile yakın.

Elbette, etrafta başka evler de var.

Tabanlarımı çizen çakıl taşlarını görmezden gelerek koşmayı bırakmıyorum.

Ayaklar.

Eğer gitmezsem, ailem de bu işin içine sürüklenecek ve ben yapamam...

Ben

sadece tekrar seçim yapmaya zorlanamazsın.

Bu sefer beni öldürecek.

Sert sesi bana ulaşmadan önce arkamdan sert ayak sesleri geliyor, emin ve sakin. "İşe yaramaz."

"Ben eve gidiyorum!" Ona bakmadan bağırıyorum. Eğer bakarsam, işler daha da kötüye gidebilir.

Adımları yaklaşıyor ve kapalı sesi kulağıma yaklaştığında irkiliyorum. "O zaman kaçsan iyi edersin. Eğer seni yakalarsam, her şey biter."

Sarsılıyorum ama

durmuyorum. Arkama

bakmıyorum.

Ve kesinlikle düşünmüyorum.

Sahile doğru hızla ilerliyorum. Brighton Adası'nın plajının rüzgârlı ve soğuk günlerde bile hiç boş kalmaması gibi, orada mutlaka birileri olacaktır.

Ayak parmaklarım beyaz kuma gömüldüğünde kalp atışlarım hızlanıyor.

Tropik benzeri su ve bitkiler dışında görünürde kimse yok.

Creighton bana doğru yaklaşırken arkamı suya dönüyorum. Bir tanrıdan daha büyük ve şeytan kadar tehlikeli görünüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yeniden yabancı, hatta düşman olmamız gerekiyordu ama hiçbir kurşun aramızdaki anıları yok edemezdi. Aksine, onları bıkkın, sinirli ve gerilim dolu hale getirdi.

"Kes şunu." İki elimi de kaldırıyorum. "Yoksa yemin ederim çığlık atarım."

"Yap şunu." Bana doğru adım atarken sesi alçalıyor. "*Çığlık at*."

"Şaka yapmıyorum."

"Ben de değilim."

Onun her ileri adımında, ben bir geri adım atıyorum.

"Yardım edin!" Boğazım gıcıklanana kadar avazım çıktığı kadar bağırıyorum. "Biri bana yardım etsin!"

Creighton seslenmelerimden etkilenmiyor, tamamen ilgisiz. Ben bağırdıkça o daha da yaklaşıyor, yüzündeki soğukluk buz gibi. "Seni kimse duyamaz," diyor kedi fare kovalamacasını sürdürerek. "Burası özel bir ada."

"*Ne*?"

"Özel ada. Hiçbir yerin ortasında. Kimse seni benden kurtaramayacak."

Soğuk bir şey bacağıma çarptığında sıçrıyorum. Su. Şimdi sahildeyim, arkamda bir adanın denizi ve önümde bu duygusuz adam.

Ve hangi seçeneği seçeceğimi çok iyi biliyorum. Suya doğru atılıyorum.

"Yapma," diye sesleniyor arkamdan.

Ama dişlerimin takırdamasına ve tuzlu suyun acısına rağmen devam ederken dinlemiyorum.

"Annika, dur." Ses tonundaki otoriterlik bir zamanlar beni dizlerimin üzerine çöktürürdü.

Şimdi başka şeyler söz konusu, bu yüzden görmezden geliyorum.

Su belime kadar geliyor ama ilerlemeye devam ediyorum.

"Annika! Bu uç çok derin."

Bir adım daha atıp kum bulamayınca sözleri kesiliyor. Ani bir çığlıkla suya düşüyorum.

Saniyeler içinde tamamen suya battım. Yüzmeye çalışıyorum ama sanki görünmez bir el beni hiçliğin derinliklerine doğru çekiyor.

Ağzımdan baloncuklar çıkıyor ve yüzeyin altında panik patlıyor. Hiçbir zaman iyi bir yüzücü olmadım ve havuzda her zaman bir şamandıraya tutundum, okyanusu seçerken bunu düşünmeliydim

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kahretsin.

Bacaklarımı suyun altında tekmeliyorum ve ellerimi yukarı kaldırıyorum, ama ne kadar itersem o kadar alçalıyorum.

Yukarıdan gelen ışık koyu bir maviye dönüşüyor ve görüşüm kararıyor.

Bunun son olacağını bilseydim, farklı bir şey yapardım.

Ben-

Bir el beni dirseğimden kavrıyor ve yüzeye doğru çekiyor. Ciğerlerime yeterince hızlı hava alamadığım için öksürüp sıçrıyorum.

Bulanık görüşüm saçlarım tarafından yarı yarıya kamufle edilmiş olsa da beni belimden kavrayan adama odaklanmayı başarıyorum. Tek eliyle ve cesur kulaçlarla bizi kıyıya doğru yüzdürüyor.

Giysileri sırılsıklam olmuş, saçları alnına yapışmış ve çenesinde bir kas kasılmış.

Muhteşem görünmesi haksızlık. Hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan vahşi bir erkekliğe bürünmesi.

Buna izin verilmemeli, benimle bağlarını koparması için elimden geleni yaparken değil.

Dizlerimize kadar gelen sığ suya girdiğimizde, kurtulmaya çalışıyorum. Beni bırakmamakla kalmıyor, aynı zamanda suyun ortasında durup beni önüne doğru çarpıyor.

Öfkeli gözlerine bakarken nefesim ciğerlerimden kesiliyor. "Creighton..."

"Kapa çeneni, Annika. Aklımı kaçırmama çok az kaldı.
Beni test etme."

"Neyin var senin şimdi?"

"Neyim var benim? Bilmiyorum. Sen söyle. Derin sulara atlamanın parlak bir fikir olduğunu düşündüğünden beri."

Tenimi bir ürperti haritası kaplıyor ve bunun havayla hiçbir ilgisi yok ve daha çok sesinin kırbacıyla, içindeki endişeyle, muhtemelen göstermek istemediği özenle ilgili.

Sesim yumuşuyor. "Bu kadar derin olduğunu
bilmiyordum." "Sana durmanı söyledim mi
söylemedim mi?"

"Şey-"

"Lanet soruya cevap ver."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yaptın," diye fısıldıyorum alışkanlıktan, sonra ters ters bakıyorum. "Ama beni engelliyordun. Gidecek hiçbir yerim yoktu."

"Ve asla yapmayacaksın." Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve bir an için afallıyorum.

Bir an için o zalim rüyanın pençelerine geri döndüğümü ve Creighton'ın dolgun dudaklarını benimkilerin üzerinde hayal ettiğimi düşünüyorum.

Dilini içeri soktuğunda bu düşünce kısa sürede dağıldı. Bir eli ıslak saçlarımı yumrukluyor ve diğeri beni belimden tutup ona doğru itiyor.

Creighton beni sadece öpmekle kalmıyor, harap ediyor ve yutuyor. Bu dişlerin, dudakların ve dillerin çarpışması. Bu, bana her zaman ona ait olduğumu hatırlatmak için yapılan hayvani bir iddia.

İki avucumu da göğsüne koyup onu uzaklaştırmaya çalışıyorum, tüm gücümle bu çılgınlığa bir son vermeye çalışıyorum.

Ama o daha derine iniyor, beni daha sert öpüyor, bir daha asla mümkün olmayacağını düşündüğüm şekillerde bana ziyafet çekiyor.

Ve onunla savaşamıyorum. Fiziksel,

duygusal ya da zihinsel olarak.

Yine de nefes nefese kalarak geri çekilmeyi başarıyorum. "Yapma...

Creighton..." "Ne yapmayayım?" Saçlarımı sıkıca kavrıyor ve diğer elini de kavrıyor.

şeffaf elbisenin içinden göğsüme dokunuyor ve acıyla sertleşmiş meme ucumu çimdikliyor. "Dokunmak mı? Benimmişsin gibi sana sahip olmak mı?"

Bana dokunduğu yerden başlayıp kalçalarımın arasında biten bir zevk zaplaması.

Çok uzun zaman oldu. Ve kendime ne kadar dokunmuş olursam olayım, yüzünü ve acımasız dokunuşunu kaç kez hayal etmiş olursam olayım, hiçbir şey bana sadece onun tetikleyebileceği sınırsız coşkuyu getiremezdi.

"Her ne yapıyorsan bırak." Parmaklarımı kapüşonuna sokuyorum. "Bırak da eve gideyim."

"Ailenin mükemmel küçük bebeği olasın ve senin için kimi seçerlerse onunla evlenesin diye mi?"

"Ya yaparsam? Bu seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirmez mi?" Sesi gözleriyle eşzamanlı olarak kararıyor.

Artık sönükleştiler, yıldızsız bir gecenin saf bir taklidi oldular.

Göğüs ucumu o kadar sert büküyor ki nefesim kesiliyor ama orada durmuyor. Elbisemin fermuarını çekiştiriyor ve üzerimden çekip çıkarıyor, ardından sütyen geliyor. Elleri hızlı, titiz ve o kadar vahşi ki kendimi kaybediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elbisem ve sütyenim kıyıya fırlatılıyor ama külotum aynı kaderi paylaşmıyor. Onları parçalıyor ve katledilen parçaların okyanusa dağılmasına izin veriyor.

Hassas meme ucumu tekrar çimdiklediğinde, ten tene, et ete ve o kadar büyük bir komutla ki eriyorum. O kadar sersemlemiş durumdayım ki dalgaların bacaklarıma çarpması sallanmama neden oluyor.

"Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir." Kot pantolonunun fermuarını açmak ve sertleşmiş sikini çıkarmak için saçlarımı serbest bırakıyor. "Bittiğini düşünmüş olabilirsin ama bitmedi. Hem de hiç."

Ellerini kalçalarımın altından geçirip beni yukarı kaldırıyor, böylece bacaklarımı beline dolamaktan ve bir eliyle boynunu çemberlemekten başka çarem kalmıyor.

Gözlerine baktığım anda tek seferde içime giriyor. Başım omzuna düşüyor ve boğuk bir ses çıkıyor.

Sadece bir ay oldu ama bir yıl gibi geliyor.

Birbirimizi içimize çekerken, birbirimizin sükunetine dalarken bir süre kıpırdamadan öylece kalıyor. Parmaklarımızı hem gerçek hem de mecazi anlamda birbirimize geçirirken dalgaların sesi etrafımızda yankılanıyor. Tam o ana kendimi kaptırmışken, ben fiziksel olarak sarsılana kadar içeriye doğru itiyor.

Sonra tekrar ve tekrar yapıyor, acımasız bir ritimle sikini içime sokuyor, beni beceriyor, bana sahip oluyor.

Beni *cezalandırıyorsun*.

Başım öne düşüyor ve tırnaklarımı sırtına geçiriyorum.

Dünyamı paramparça ettiği kadar onu incitmek de faydasız bir girişim. Beni öyle bir komuta ve iddiayla beceriyor ki, buna izin vermekten başka çarem yok.

Beni çıldırtacak kadar büyük bir arzuyla onu istiyorum. Onu, onun beni istediği kadar çılgınca istiyorum.

"Bu amcık benim. *Sen* benimsin, Annika. Hiçbir şey ve hiç kimse bunu değiştiremez. Baban bile." *İt.* "Kardeşin değil." *İt.* "Sen bile."

Deli bir adam gibi. Onu durdurmak ve kesinlikle onunla mantık yürütmek mümkün değil. İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir güçle hareket ediyor ve her zaman bir şekilde yoğun olduğu için bu bir şey söylüyor.

Bu sefer acı çektirmesine bile gerek yok. O, zevkle dolup taşan bir acı.

Karanlığın ortasındaki ışık şeridi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O hem gece hem gündüz ve benim onun yörüngesinden kaçışım yok.

"Creighton..." Bir elimi göğsüne bastırarak inliyorum. "Yavaşla... Buna dayanamıyorum."

"Yapabilirsin. Her zaman

yaptın." "Bu çok fazla."

"Neyin fazla olduğunu biliyor musun? Ben seni sahiplendikten sonra zavallı bir piçle evlenebileceğini düşünmek. Sana işaretimi koyduktan sonra." Elini yukarı kaydırıp çenemi kavrıyor, geriye yatırıyor, sonra boğazımı ısırıyor. *Sertçe*. O kadar sert ki nefesim kesildi. "Gitmene izin vereceğime inanıyor."

"Ama sen ailemden nefret ediyorsun," diye hıçkırıyorum, beni rahatsız eden, bu zevki berbat eden kelimeleri.

"Seni hâlâ becerebilirim." Dili dışarı fırlıyor ve gözyaşlarımı yalarken fısıldıyor, "Bunu unutma Annika. Benim olmadığın bir gün bile olmadı."

Sonra o kadar derine iniyor ki, hassas noktama tekrar tekrar vuruyor.

Ve tekrar *tekrar*.

Dişleri boğazımın hassas etini tekrar bulduğu an, güçlü bir orgazm beni vuruyor ve etrafta yaşayan herhangi bir canlıyı rahatsız edecek kadar ses çıkarıyorum.

Creighton yavaşlamıyor, ağırdan almıyor ve kesinlikle durmuyor.

Yok etmeye kararlı bir makine gibi durmadan devam ediyor. Kıçımı sikiyor ve tokatlıyor. Saçımı çekiyor ve boynumu, omzumu, kremsi göğüslerimin üstünü, ulaşabildiği her yeri ısırıyor.

O sertleşip içime boşaldığında, ben tükenmiştim.

Tamamen ve tamamen bitmiştim.

"Benim," diye hırlıyor dudaklarıma karşı, onları tekrar yutarken, dişleriyle koparırken ve diliyle becerirken.

Bu sahiplenici bir öpücük.

Vahşi bir iddianın ilanı.

Yanaklarımdan süzülen taze gözyaşlarına engel olamıyorum.

Beni sadece bir intikam aracı olarak gören bir adamı istediğim için kendimden nefret ediyorum.

Koşmak için daha fazla çabalamadığım için

kendimden nefret ediyorum. Ama

koşacağım.

Er ya da geç, bu talihsiz ilişkiyi bitireceğim. Bu sefer ailemi karıştırmadan.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

35

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CREIGHTON

Annika onu eve getirdiğimden beri sessiz.

Onu duşun önüne bıraktığımda sesini çıkarmadı ama kapıyı yüzüme kapattı.

O kapıyı kırıp onu vahşi bir hayvan gibi yere yatırma ihtimalim yüzde yüze yakındı ama içimdeki dürtüyü bastırdım.

Bir, gözlerindeki üzgün bakıştan hoşlanmadım. İki, kontrolden çıkıyorum.

Onu hissediyorum, havada kokusunu alıyorum ve göğüs kafesime çarptığını hissedebiliyorum.

Bu planı ilk yaptığımda, ona sahip olmayı ve bedelini ödetmeyi düşündüm. Onu elimde tutarken intikamımı almayı.

Ve bu plan hala yürürlükteyken, bir şeyler değişti. Onu tekrar göreceğimi hesaba katmamıştım. Onu *gerçekten* görmeyi.

Mor elbisesi, zarif ayakkabıları, güneş ışığı ve tek boynuzlu atlar gibi görünüyordu. Menekşe rengi parfümü beni gafil avladı. Her zaman menekşeler.

Menekşeler. Menekşeler. Ve daha fazla kanlı *menekşe*.

Derimin altına sızıyor, tendonları parçalıyor ve kemiklerimin iliklerine yerleşiyorlar.

Yavaşlamam için yalvaran yumuşak sesini, iniltisini duyacağımı hesaba katmamıştım.

Gitmesine izin vermek için.

Böyle bir şey olmayacak.

Soyunup alt kattaki duşa giriyorum ve buz gibi soğuk suyun üzerimi yıkamasına izin veriyorum.

Vücudumun her köşesi onun yumuşak teninin hissiyle, canavarıma ninni söyleyen iniltilerinin sesiyle titreşiyor.

Ve menekşeler.

Kahrolası menekşeler havaya nüfuz ediyor, denizin kokusuyla çarpışıyor.

Hastanede uyandığımdan beri onu çıplak ve bazen yatağıma bağlı olarak hayal ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir fantezi yüze, sonra bine dönüştü, üst üste binerek kontrolden çıktı ve ben aklımı yitirene kadar devam etti.

Muhtemelen bu yüzden az önce onu acımasızca becerirken tam bir mağara adamı gibi davrandım.

Ama susmayan, sürekli gitmekten bahseden ve başka bir adamla birlikte olma fikrini aklından geçiren oydu.

Bir tane daha. Lanet olsun. Adamım.

Yumruğumu duvara vuruyorum, soğuk su yanan libidomu ya da kaynayan öfkemi dağıtmak için hiçbir şey yapmıyor.

Birkaç beyhude sakinleşme çabasından sonra duştan çıktım, şortumu giydim ve üst kata fırladım.

Yatak odasının kapı kolunu çeviriyorum ama kilitli olduğunu görüyorum.

Yumruğum lanet nesnenin etrafında sıkılıyor, ama kendimi tarafsız görünmeye zorluyorum. "Kapıyı aç."

Hiçbir şey.

Ahşap yüzeye vuruyorum. "Beni duyabildiğini biliyorum, Annika. Açık yukarı." Cevap yok.

"Eğer bir kapının beni durdurabileceğini düşünüyorsanız..."

"Beni rahat bırakın!" diye bağırıyor, sesi dönüşmeden önce sınırda kırılgan. "*Lütfen*."

Sesi hoşuma gitmiyor.

Kalbimin her köşesinde onun adının yazılı olduğu köşeyi çekiştiriyor.

Annika'nın hiç bu kadar kırıldığını duymamıştım ama bana o silahı doğrulttuğundan beri yavaş ama emin adımlarla kıvılcımını, neşesini ve onu kendisi yapan şeyleri kaybediyor.

Artık sosyal medyada paylaşım bile yapmıyor ve yaptığında da bunlar artık o mutlu, güneşli, hayat dolu fotoğraflar değil. Daha çok bale antrenmanları, barınaklar ve diğer konularla ilgili.

Daha çok evsizler ve onunla birlikte gönüllü olarak çalışan insanlar hakkında paylaşımlar yapmakla ilgileniyor; bu kişiler arasında sık sık yanına yapışan yaşlı görünümlü bir piç de var.

Ve ona gerçekten gülümsüyor.

Ve bir yazısında onu sığınağım olarak adlandırdı.

Onu ABD'den uçurmadan önce öldürmeyi düşündüm, ancak bu planı engelleyecekti, bu yüzden öncelikli bir konsept seçtim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yine de o otuzbirci hâlâ bok listemin en tepesinde.

"Ben kırmadan önce kapıyı açmak için üçe kadar sayabilirsin." Sesim sert, soğuk ve pazarlığa açık değil.

Onun içeri girmesine izin vermeden önce sahip olduğum ses türü, uygun bir şekilde parçaladığı bir parçama sahip olmasına izin vermeden önce.

"Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye boğuk bir ses geliyor diğer taraftan. "Bir, iki-"

Omzumu kapıya çarpmak üzereydim ki kapı açıldı ve o eşikte belirdi.

Hepsi küçük ve kırık. Hepsi üzgün ve minyon.

Üzerinde bornoz var, yüzü makyajsız, bu da onu daha genç gösteriyor ve yarı nemli saçları kapalı yuvarlak göğüslerinin üzerine düşüyor.

Ve kolyem.

Ona doğum gününde verdiğim kolyeyi hâlâ takıyor. Onu uçakta gördüğümde neredeyse kaybediyordum. Nedense benimle ilgili tüm anılarını silmeye çalışacağını düşünmüştüm ama belki de durum öyle değildir.

En kötü ihtimalle öfke, en iyi ihtimalle de kızgınlık bekliyorum ama parlak mavi gri gözleri benimkilerle buluştuğunda hiçbir şey yok. Amaçsız, donuk ve kesinlikle sessizler.

Çocukken o cehennem çukurundan ilk kaçtığım zamanki gözlerime ürkütücü bir şekilde benziyorlar.

O zamanlar aylarca aynaya bakmadım, çünkü orada gördüğüm yansıma bir canavardan farksızdı ve bu beni çok rahatsız ediyordu.

"Omzunu incitmemeye çalışman gerekmez mi...?" Görüşü bana verdiği hediyelik eşyaya odaklandığında ilgisiz sözleri kesiliyor.

Göğsümdeki yarayı incelerken dudakları titriyor. Annem ve büyükannemin estetik ameliyat olmamı önerdiği kırmızı, çirkin bir delik.

Bu öneriyi hemen reddettim.

İyi ki de yapmışım, başka bir şey için olmasa da Annika'nın gözlerinde dans eden duygu kasırgası için.

Artık uyuşuk, donuk ve cansız değil, duyguları bir renk cümbüşü halinde ortaya dökülüyor.

Titreyen eli yaraya uzanıyor ama bileğini tutarak onu yarı yolda durduruyorum.

"Bana dokunman için sana kim izin verdi?"

Sarsılıyor, dudakları titrerken bir *O* harfi yapıyor ve düşüyor. "I..."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne yapıyorsun? Başladığın işi bu sefer beni gerçekten öldürerek bitirmeye mi çalışıyorsun?"

"Seni asla öldürmek istemedim. İsteseydim çoktan ölmüş olurdun. Sana özlemediğimi söyledim, ama doğru düşünmediğim zamanlarda bile özlemeye çalıştım." Boğazından bir hıçkırık koptu. "Sadece seni durdurmak istedim."

Bileğindeki tutuşumu kullanarak onu geri itiyorum, göğsüm sert nefeslerle yükselip alçalıyor.

Annika geriye doğru sendeliyor ve ayağını yerden kaldırırken yüzü buruşuyor.

Duraklıyorum ve ona boşaltmayı planladığım tüm öfke çok daha belirgin bir duyguya dönüşerek dağılıyor.

Onu koruma ihtiyacı.

Benim sorunum ne? Beni vurdu ve tek istediğim onu incitecek her şeyi ortadan kaldırmak. Tek istediğim onu dünyadan uzak tutmak.

Ama kendimden değil.

Baldırına dayadığı ayağını inceliyorum. "Ne oldu?" "Hiçbir şey."

"Annika, benimle taşak geçme. Neyin var?"

O yuvarlak gözleriyle bana bakıyor, o kadar büyük ve acılı ki. "Sanırım daha önce ayağımı kestim, ama önemli bir şey değil-"

Onu gelin gibi yatağa taşıdığımda sözleri bir çığlıkla sona eriyor. Onu yatağa bıraktığım anda tekrar ayağa kalkıyor.

"Ben gerçekten iyiyim." "Otur lan yerine."

Benim emrimle yatağa uzanıyor ve ben de o sırada banyoya gidip ilk yardım çantasını alıyorum.

Onu bıraktığım pozisyonda, gözleri banyo kapısına odaklanmış halde bulduğumda içimi garip bir his kaplıyor.

Önünde diz çöküyorum ve ayak tabanını incelemek için bacağını uyluğumun üzerine koyuyorum. Yeterince kanlı kesikler var ve çok derin olmasalar da kesinlikle bir engel teşkil edecekler.

Bale tutkusu nedeniyle Annika asla ama *asla* ayaklarının incinmesine izin vermez. Bana onu her yerde kırbaçlayabileceğimi ve şaplak atabileceğimi ama ayaklarının yasak olduğunu söyledi. Onlara en fazla ayak bileklerini bağlayarak yaklaşabilirdim.

Bu yüzden onu bu kadar umursamaz görmek beni öldürüyor.

Bir şişe oksijenli su alıp her iki ayağındaki kesikleri temizliyorum ve ardından merhem sürmeye başlıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bir daha kendine zarar verirsen, yemin ederim ki..." Sesimin gergin tınısından sonra sözümü kesiyorum.

Ona ne kadar dokunursam, acı ve öfke beni o kadar hızlı tüketiyor.

Yumuşak sesi kulaklarımı doldurmadan önce vücudundaki titremeyi hissediyorum. "Bunu yapmak istememiştim. Sadece istedim..."

"Kaçış," diye bitiriyorum onun yerine. "Bu mümkün olmayacak."

"Babam benim için gelecek," diye mırıldanıyor, ama bu bir tehdit gibi değil, daha çok bana gerçekleri bildiriyor gibi. "Beni ve seni bulacak ve bulduğunda bunun sonu kötü olacak."

"Bu ada haritada yok ve tüm eşyalarınızı Amerika'da bıraktım. Yerinizi tespit edemeyecek."

Ben ona bakmadan kremi kesiklerine sürmeye devam ederken sessizlik hakim oluyor.

Bir süre sonra, zarif, melodik ve benim için yapılmış nazik sesi tekrar bana ulaşıyor. "Benimle ne yapmayı planlıyorsun, Creighton?"

"Sende kalsın."

"Peki ya sonra?"

"Sonrası yok."

"Beni ne kadar tutmayı düşünüyorsun?"

"Zaman sınırı yok."

"Yani hayatımızın geri kalanında adada mı

yaşayacağız?" "Gerekirse."

"Bunu yapamazsın." Sesi paniğe kapılır. "İkimizin de hayatları, aileleri, arkadaşları, bir geleceği var."

"Başka biriyle evleneceğin bir gelecek asla var olmayacak Annika." İlk yardım çantasını kapattım, ayağa kalkıp kafamda çılgınca dolaşan karanlık düşüncelere göre hareket etmeden önce kendimi serinletmek üzereydim.

Nazik bir avuç göğsüme düşüyor, iyileşmiş kurşun yarasını okşuyor, dokunuyor, titriyor, keşfediyor. "Acıyor mu?"

"Öyle." Elini tuttum ve yanındaki gürleyen orga vurdum. "Tam burada."

"Çok özür dilerim." Dizlerinin üzerine çöküp bana bakıyor ve yanaklarından süzülen acı dolu gözyaşları beni selamlıyor. "Söyleyeceğim hiçbir şeyin olanları geri almayacağını ve hiçbir mazeretin bunu haklı çıkarmayacağını biliyorum ama o günden beri her gün kendimden nefret ettiğimi bilmeni istiyorum. Doğru düzgün uyuyamadım, yemek yiyemedim ya da nefes alamadım ve ancak senin güvende olduğunu bildikten sonra hayatta kalabildim. Çok ama *çok* üzgünüm Creighton."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Özür dilemek yeterli değil." Parmaklarımı elinin arkasına geçiriyorum. "Hayatının geri kalanında bunu telafi etmek zorundasın."

Ağır ağır nefes alıyor, sesi havada yankılanıyor. "Eğer yaparsam, kinini bırakacak mısın?"

"Bunun için endişelenme."

Gözleri o sinir bozucu meydan okumayla parlıyor. "Öfkeni istediğin kadar benden çıkarabilirsin ama ailemi yıkmak için beni kullanmana izin vermeyeceğim."

"Başka seçeneğin yok."

Ayağa kalkmaya başladı ama ben onu yatağa geri ittim.

Ve o kıpırdayamadan yan masanın çekmecesini açıp iplerimi ve onun için özel olarak hazırladığım oyuncakları alıyorum.

Annika'nın gözleri açılıyor ve bana karşı mücadele ediyor ama nafile. "Cezalandırılacak bir şey yapmadım."

"Neyi yanlış yaptığını sayalım. Beni vurmanın yanı sıra, gittin." Ellerini yatak direğine bağladım. "Kalktın ve beni ölüme terk ederek ortadan kayboldun."

Mücadelesi yavaşça söner. "Ben istemedim. Babam beni zorladı."

"Babandan bıktım usandım." Ayak bileklerine doğru ilerleyip onları yatağın ayak ucuna bağladım.

İpleri deniyor ama sadece sıkılaşacakları için onları çekmemesi gerektiğini biliyor. "Bu yüzden mi bu kadar kızgınsın? Gittiğim için mi? Seni ziyaret etmeme izin verilmiyordu ama ben istedim Creighton. Bana kalsaydı, yanından hiç ayrılmazdım. Bunun için hapse atılsam bile."

"Bu yüzden mi babanın senin için seçtiği ilk orospu çocuğuyla evlenmeye hazır bir şekilde Amerika'ya döndün?" Yatağın ayak ucunda durup bir oyuncağı parmaklıyorum, sonra da açıyorum. "O her zaman gülümsediğin ve sığınak olarak adlandırdığın yaşlı piç mi?"

"Ne? Hayır-" Oyuncağı amının derinliklerine sokup vibratörün uzantısını klitorisine doğru ittiğimde sözleri bir iniltiyle sona eriyor.

Bornozunun kemeri bakımlarımın altında çözülüyor. Yataktan kalkıyor ve ipler onu tekrar aşağı çekiyor. Kumaşın altından pembe bir memesi görünüyor, meme ucu dikkat çekmek için büzülüyor ve sıkılıyor.

Ancak bu görüş yeterli değildir.

Bu kız söz konusu olduğunda hiçbir şey yeterli değil.

Beni hissetmeden nefes alamasın diye kendimi onun tenine ve altına damgalama ihtiyacıyla boğuşuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yani bensiz *nefes alamıyor*. Ben orada
olmazsam var olamaz.

Uyandığımda ve gittiğini öğrendiğimde hissettiğim acıyı hissetmesini istiyorum.

Tıkacı geri alıyorum ve iplere karşı savaşırken gözleri açılıyor. Amcığından fışkıran meyve sularına karşı onu kaplarken hareketlerim metodik.

Oyuncakların yerine ağrıyan sikimi koymamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama olacak.

Zamanla.

"Eminim kıçın şaplak yemeyi özlemiştir, küçük mor."

Tıkacı arka deliğine soktuğumda aldığım tek tepki bir inleme oluyor. Sırf onu becermek için tıkacı içeri sokup çıkardığımda ses bir iniltiye dönüşüyor.

Nefes nefese kaldığında, orgazm hazırlığıyla teni pembeleştiğinde oyuncağı bırakıyorum. "Gelme."

Kıçına bir tokat atarak siparişimi yazdırdım ve gardıroba gittim.

Annika kıvranıyor, pozisyonu nedeniyle daha fazla sürtünme yaratmaya çalışıyor ve başaramıyor, ama bakışları beni takip ediyor.

Parmaklarım deri bir kemerin etrafına yayılıyor ve yatağa geri dönerken yavaşça yumruğumun etrafında döndürüyorum. Annika'nın çırpınışları durdu, dudakları nesneden ayrıldı ve tenini kırmızı bir kızarıklık kapladı.

"Hayatına bu kadar kolay devam edebileceğini mi sanıyorsun? Sana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Diri göğüslerini ortaya çıkardım ve kemeri sert uçlarına indirdim.

İpler tarafından tutulmadan önce kasılarak kıvranıyor.

"Ack-" Etkileyici gözleri benimkilerle buluşuyor, yalvarıyor, yalvarıyor, yalvarıyor. "Yapma... Creigh..."

"Bana öyle deme." Art arda inen iki kırbaç göğüslerine ve amına inerek inlemesine ve hıçkırmasına neden oldu. "Bana öyle deme hakkını kaybettin."

Delikleri açılıp kapanırken, gerilirken ve oyuncaklara karşı yalvarırken bile gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Yatağın her tarafına boşalmasının tadını çıkararak yoğunluğu artırıyorum. Tamamen tükenene kadar çarşafları ıslatmasını sağlayacağım.

Onu vibratörle ritmik olarak kırbaçlıyorum ve orgazm ondan koparılırken çığlık atıyor.

"Bunu hak etmedin ama sana bununla işkence edeceğim." Amına vurdum ve vibratörün hızını artırdım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne zaman içinden bir orgazm çıksa hıçkırıklara boğuluyor, kıvranıyor ve bağların porselen teninde sıkılaşmasına neden oluyor.

Benim izlerimle dolu, kırmızı, kızgın ve bana ait bir cilt.

Yüzü kızarmış, gözyaşları ve boynundan aşağı yuvarlanıp vücudunu kaplayan terle kaplanmış.

Her orgazmda uyuşuklaşıyor, aşırı uyarılmayla ağzına kadar doluyor. Ne zaman daha fazla boşalamayacağını düşünsem, kısık bir inilti ve kalçalarının sarsılmasıyla boşalıyor.

Ama bir kere bile durmam için yalvarmadı. Kabul ediyor, her ahlaksız kısmını. Hatta onu kırbaçlayıp orgazm olmaya zorladığımda gözleri arzuyla parlıyor.

Bu kız benim için yaratılmış. Onun itaatkârlığı, özlemini duyduğum her şey. İstediğim her şey.

Ama gözlerinde beni rahatsız eden bir şey var. O hüzünlü hallerine geri dönmüşler, tamamen donuk ve cansız hallerine.

Bağlarını çözüyorum ve tenim onunkiyle her buluştuğunda irkiliyor. Ondan çıkardığım orgazm sayısını düşünürsek, herhangi bir dokunuş yıldırım gibi hissettiriyor olmalı.

Annika yatağa yığılır, dudakları ayrık ve kurudur. Kesinlikle susuz kalmış. Cansız olmasının sebebi bu mu?

Oyuncakları kapatıp ondan uzaklaştırıyorum.

İnliyor ama hareket etmeye çalışmıyor, kendi uyarılmışlığının su birikintisinde boğuluyor.

Bunu ona yanıldığını itiraf ettirerek ve bu sefer beni seçeceğini söyleyerek bitirmeyi planlıyordum ama içimden bir ses bunun için doğru zaman olmadığını söylüyor.

"Bitirdin mi?" diye fısıldıyor boğuk, çiğ bir sesle. "Daha yeni başlıyorum."

"Bu çılgınlığı durdurun."

"Yalvar."

"Lütfen." Burnunu çekiyor.

Kaslarım geriliyor ve iyileşmiş kurşun yarası yanıyor. "Yanlış sebepler için yalvarıyorsun. Benim için yalvarman gerekirken ailen için yalvarıyorsun."

"Kendimi onlardan koparamam."

"Kesebilirsin. Bunu gerçekleştireceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çenesi titriyor ve taze gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Bu benim tanıdığım Creighton değil. Aşık olduğum adam bu değil."

Hüzünle söylediği sözler ve arkasındaki ıstırap boynuma bir ilmik geçiriyor.

Beni sevdiğinden nefret ediyor, ya da beni *sevdiğinden*. Ve onun fikrini değiştiren kişinin kanında yıkanmak istiyorum.

Onu göğsüme bıçak ya da daha doğrusu kurşun saplamaya zorlayan her kimse.

"Tanıdığınız Creighton sizin tarafınızdan vurularak
öldürüldü." "Creigh..."
"Bana öyle hitap etmemeni
söylemiştim." "Ama-"

"Kapa çeneni ve iyi dinle, Annika. Beni tekrar vurmazsan benden asla kurtulamayacaksın. Ama bu sefer doğrudan kalbime nişan aldığından emin ol."

Daha çok ağlıyor.

Ona su verirken, yemek yedirirken, yıkarken ve göğsümde kozalanıp uykuya dalmasına izin verirken gözyaşları beni etkilemiyormuş gibi davranıyorum.

Yatağın başucunda bir bıçakla. Her an eline alıp beni gerçekten öldürmek için kullanabileceği bir bıçak.

Yaparsa, öyle olsun.

Çünkü ciddiydim. Beni ondan uzak tutacak tek şey ölüm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

36

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Bir hafta geçti.

Bir hafta boyunca sadece ikinizin olduğu bir adada mahsur kalmak

Biz.

Bütün bir hafta Creighton tarafından eziyet edildim, dizlerimin üzerine çöktüm.

teslimiyet içinde, oyuncaklarla doldurulmuş, orgazma zorlanmış. İnkar edilen orgazmlar.

Hepsini.

Bütün bir hafta boyunca savaştım, pazarlık ettim ve yalvardım. Onu ikna etmeye çalıştım, sadece benim ailemin değil, onun ailesinin de endişeli olduğunu söyledim.

Taşaklarına tekrar diz çöküp kaçmaya çalıştım ama bu sadece orgazm olurken ağlayana kadar kırbaçlanmama neden oldu ve sonra beni becerdi.

Beni cezalandırdı ve yapabileceğim tek şeyin onun adını inlemek ve kendimden nefret etmek olduğu sınıra getirdi.

Tamamen. Tamamen.

Kendimden nefret ediyorum çünkü ne kadar gitmek istesem de kalmak da istiyorum.

Onun kollarında koza gibi uyumak istiyorum, onun tarafından delilik noktasına kadar becerilmek istiyorum. Lezzetli bir şekilde ağrılı ve işaretlenmiş olarak uyanmak istiyorum.

O izleri üzerime koymasını ve sonra dikkatlice merhem sürmesini istiyorum. Onları da öper, hem zevk hem de kendimden nefret ederek titrememi sağlardı.

Çünkü yeniden başlamamıza izin vermeyi şiddetle reddeden bir adamın arkadaşlığından nasıl zevk alabilirim?

Ailem muhtemelen bu yüzden acı çekerken ben bu durumdan nasıl zevk alabilirim?

Dün gece annemin zihinsel sorunlarının azaldığına dair bir kabus gördüm ve bir daha uyuyamadım.

Ben dönüp durduktan sonra Creighton uyandı ve beni tekrar uyuttu.

Adaya geldiğimizden beri doymak bilmez bir canavar oldu. Ne yaparsam yapayım, dayanma gücü olan bir sapık gibi ensemde soluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bir seks şeytanının.

Sabahları sahilde koşarsam bana katılıyor ve sonra beni en yakın kayanın üzerinde beceriyor.

Yemek yapmaya çalıştığımda Azrail gibi yanımda durarak beni çok kızdırıyor ve yemekten sonra mutfak masasının üzerinde beni yiyor.

Bazen bu, yemek yapma süreci sırasında olur.

Eğer formumu korumak için bale yapmaya çalışıyorsam, karşıma oturup bir şahin gibi her hareketimi izliyor. Sonra taytımı yırtar ve beni yere yatırır.

Bu en hayvani olanı oldu, sevimli mor tülüm parçalandı ve yere saçıldı.

Eşyalarımı buraya nasıl getirdiğine dair hiçbir fikrim yok ama İngiltere'den getirdiği kesin. Brighton Adası'ndan ayrılırken her şeyi toplamamıştım.

Bir parçam geri dönmeyi umuyordu.

O kısım bu ahlaksızlığı hiç hesaba katmamıştı.

Yemin ederim kızlara fantezimin kaçırılmak olduğunu söylediğimde kastettiğim bu değildi.

Belki de öyledir.

Ancak onun gerekçeleri ağzımda acı bir tat bıraktı.

Creighton'ın yaptığı kuzu çorbası ve balık ve patates kızartmasını parlak denize bakan veranda masasına koyuyorum ve o da salatamı getiriyor.

Farklı koşullar altında bir rüya olabilecek bu evcilleştirilmiş rutinin içine düştük.

Sabah koşularımızı ya da yüzmelerimizi birlikte yapıyoruz, bazen tamamen çıplak. Kayanın yanında balık tutuyor ve ben yardım etmeye çalışıyorum ama sonunda daha da kötüleştiriyorum. Sonra birlikte duş alıyoruz. Beni antrenman yaparken izliyor, öğle yemeği hazırlıyor ve sonra adanın dağlarında yürüyüşe çıkıyoruz, öyle ki her günümüz bir maceraya dönüşüyor. Her şey hakkında konuşuyoruz, daha doğrusu ben konuşuyorum ve o da karşılık veriyor. Okuldan, hayattan, sanattan konuşuyoruz, aramızın iyi olduğu zamanlardaki gibi, ama ona geri dönüp dönmeyeceğimizi sorduğumda tamamen içine kapanıyor.

"Bir ara yemek yapabilirim, biliyorsun." Karşısına oturdum ve kıçımdaki rahatsızlıktan dolayı irkildim.

Artık onu içimde hissetmeden hareket etmek imkansız.

Üst dudağındaki hafif seğirmeyi göz önünde bulundurarak fark ettiği ve takdir ettiği bir gerçek. "Yemeği ben yaparım."

"Nasıl yapılacağını bilmediğini sanıyordum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O bir ay önceydi. Nasıl yapılacağını öğrendim."

Başımı sallıyorum ve salatamdan bir ısırık alıyorum. "Biraz patates kızartması alabilir miyim?" "Patates kızartması mı?"

"Cips. Patates kızartması, her neyse."

"Sormana gerek yok." Bütün tabağı önüme itti.

"Vay canına. Gerçekten de yemeğinden vazgeçmişsin. İlk tanıştığımızda, tadına bakmak istediğim için neredeyse beni öldürüyordun."

O olay yıllar önceymiş gibi geliyor. Creighton'a ilk görüşte aşık olmuştum. Sessiz, soğukkanlı ve kalbimi fethetmek için mükemmel bir reçeteydi. Kara kara düşünmesine rağmen, içinde gizlenen adamı ortaya çıkarmayı arzuluyordum.

Pençelerimi derisine batırmak ve gizli kısmını çekip çıkarmak için can atıyordum.

Ama belki de onun ve diğer herkesin uyarılarına kulak vermeli ve uzak durmalıydım. Belki de şu anda içinde bulunduğum durumda olmazdım.

"O zamanlar bir yabancıydın," diyor, bir avuç patates kızartması alıp salatamın üstüne yığıyor. "Şimdi değilsin, bu yüzden benim yemeğimi her gün yiyebilirsin."

Özellikle de yemeği ne kadar çok sevdiğini ve kardeşi ve Remi de dahil olmak üzere en yakınındaki insanlara bile bundan kesinlikle vazgeçmediğini bildiğim için etkilenmemeye çalışıyorum ve başaramıyorum.

Boğazımı temizleyerek, "Bunların hepsini yiyemem. Bilmesem beni şişmanlatmak istiyorsun derdim."

"Kilo vermişsin."

"Buraya geldiğimden beri hayır." Uzun bir iç çekiyorum. "Nasıl oluyor da eşyalarımız hiç bitmiyor?"

Sessizliğini koruyor, yemek yemekle meşgul gibi görünüyor ama bana cevap vermek istemiyor.

"Biri erzak getirecek mi? Ne zaman?" Sessizlik.

"Ben uyurken mi?" Daha

fazla sessizlik.

"Creighton!"

Hâlâ çatalını ve bıçağını tutuyor, yavaşça çiğnerken başını kaldırıyor. Bakışları sinir bozucu, bazen o kadar boş ki sakladığı derinliklerden dehşete düşüyorum.

Bazen bana sanki yanından ayrılmama asla izin vermeyecekmiş gibi bakıyor ve eğer ayrılmaya çalışırsam işler çirkinleşecek.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gizli bir parçam bundan hoşlanıyor. Çok fazla. Bu beni korkutuyor. "Evet?"

"Buraya gelen biri var mı?"

"Henüz değil. Bize birkaç ay yetecek kadar yiyecek stoğum var. Ama bitse bile endişelenmene gerek yok. Söylemeye gerek yok, eğer kaçma planlarınız varsa, onları terk etmek isteyebilirsiniz."

Çatalımı ağzıma bir şey götürmeden salataya sapladığımda ciğerlerim uzun bir nefesle sönüyor.

"En azından annemi arayıp iyi olduğumu söyleyebilir miyim?" "Baban aramayı takip edebilsin diye mi?"

"Ona mesaj atarım o zaman."

"Hayır. Burada telefon yok."

Hayal kırıklığıyla inliyorum. "Ya birimiz yaralanır ya da hastalanırsa ve yardım çağırmak zorunda kalırsak?"

"Bunu gerçekleştiğinde düşüneceğim." Kendine bir kadeh şarap dolduruyor. Şaka yapmıyorum, şarap içiyor. Hem de yirmi yaşında.

Bazen yaşlı bir adam gibi oluyor, yemin ederim.

Ama bir içkiye hayır diyemem, o yüzden bana bir bardak doldurduğunda bir yudum alıyorum, çok.

Tatsız şeyler beni etkilemeye başladı. Ya da belki ailesi sadece birinci sınıf şarap tutar, çünkü şimdiye kadar seveceğimi hiç düşünmemiştim.

Creighton sandalyesinde arkasına yaslanıp şarap kadehini çeviriyor ve küçük bir gülümsemeyle beni izliyor.

Yüzümü salatayla dolduruyorum. "Neden kendinden bu kadar memnun görünüyorsun?"

"Neden yapmayayım?"

"Tanrım, bilmiyorum. Beni kaçırdığın için mi?"

"Burayı seviyorsun."

"İstiyorum, ama hayatımın geri kalanında bu yere hapsolmak istemiyorum."

"Dış dünya tarafından kuşatılmaktan daha iyi."

Oh.

O zaman kafama dank etti.

Dış dünya, onun kökenleri ve ailemin bu işe karıştığı gerçeği bizi ayıran şeydi, bu yüzden Creighton bilerek bize ulaşamayacakları bir yer seçti.

Bu gerçek karşısında duygulanmalı mıyım yoksa dehşete mi düşmeliyim bilemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Peki ya ailen?" Fısıldıyorum. "Seni özlüyor olmalılar."

"Anlıyorlar. Babam bu planı teşvik etti."

"O *ne*?"

Creighton kadehini *şerefe* şeklinde kaldırır. "Yılın En İyi Babası Ödülü Aiden King'e gidiyor."

"Vay canına. Konuştuğumuz zaman aklını kaçırmış olabileceğini düşünmüştüm ama şimdi eminim."

Kaşlarından biri kalkıyor. "Konuştunuz mu?"

"Daha çok beni tehdit etti, ama babam da onu tehdit etti, neredeyse öldürüyordu, aslında, bu yüzden bayılmış gibi yaptım ve babamın beni geri almaktan başka seçeneği yoktu. Yine de performansıma kesinlikle inanmadı." İç çekiyorum. "Tekrar karşılaşırlarsa bir tür dünya savaşı çıkmasından korkuyorum."

"Bu da geri dönmemek için bir neden daha."

"O zaman sadece kaçmış oluruz."

"Ne olmuş yani?"

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes bırakıyorum. "Bunu öylece yapamayız Creighton. Evde bir hayatımız var. Bizi bekleyen insanlar var. Bizi seven insanlar."

Sessizce yemek yiyor ve sanırım beni kovdu, konuyu değiştirmek istediğinde **k u l l a n d ı ğ ı** yöntem bu.

Ben de yiyorum, kalbimin göğsümün içinde büzüşüp öldüğünü hissediyorum.

Gerçekten de kininin ötesine bakmıyor. Kim olduğunu çoktan şekillendirdi ve ben ondan kurtulmaya çalıştıkça o daha da sıkı tutunuyor.

"Adı ne?" Alçak bir ses tonuyla sorduğu soru beni hazırlıksız yakalıyor.

"Kim?"

"Her zaman yanınızda olan, yaşınızın iki katı görünen ve gülümsediğiniz siyahlı adam. Sürekli."

Kaşlarımı çattım. "Yan?"

Yüz hatlarını tam gelişmiş bir hesaplama kaplıyor. "*Yan*. Rus, sanırım?"

"Evet, ondan daha önce bahsetmemiş miydim? Çok yakınız ve o tam bir baş belası. Seçkin Rus Özel Kuvvetleri'nin eski bir üyesi, ilk sıralarda yer alıyor ve Bratva'daki en acımasız suikastçılardan biri."

"Onu öldüresiye dövdüğümde ne kadar güçlü olduğunu göreceğiz."

Farkına vardığımda dudaklarım aralanıyor ve bir kahkaha patlatıyorum. Onu kıskanıyor.

Creighton Yan'ı kıskanıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eşsiz okyanus gözlerinde karanlık bir bakış beliriyor. "Ne gülüyorsun
"

"Özür dilerim ama bu çok komik," diyorum, hâlâ içimde kalanlarla savaşırken
kahkahalarımın. "Yan, babamın ikinci adamı."

"Ee? Bu bilgi neden komik olsun ki? Aksine, bu Yan'ı hayatına soktuğu için babandan daha da nefret etmeme neden oluyor."

"Çaykovski'm, sen gerçek misin?"

"Sana o ölü adama tapmayı bırakmanı söylemiştim."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Yan benim en sevdiğim amcam gibi, Kolya ve Boris'ten çok daha cana yakın."

"Onlardan daha mı çok var?"

"Koca bir muhafız ordumuz var. Ama merak etmeyin, onlarla bu anlamda hiç ilgilenmedim. Bir, onlar çok daha yaşlı. İki, babam onların canlı canlı derisini yüzerdi. Ayrıca Yan'dan tutkuyla nefret eder."

"Neden?"

"Çünkü o annemin en iyi arkadaşı ve bundan hoşlanmıyor. Yan onu bu konuda kışkırtmaktan vazgeçmiyor, bu yüzden tüm bu durumu izlemek eğlenceli."

"Baban onu bu kadar sevmiyorsa, neden ondan kurtulmuyor?"

"Çünkü babam annemin bir arkadaşa ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyor." Sırıtıyorum. "Sana söylüyorum, Yan hem senin hem de babamın onu kıskandığını öğrenince bayram edecek."

"Ben kıskanç değilim."

"Evet, doğru. Bir dakika, Yan'la paylaştığım fotoğrafı nasıl gördün?"

Sessizliğini koruyor ve şarabından içerek beni görmezden geliyor.

"Senin sosyal medyan yok. Beni Remi'nin hesabından falan mı takip ediyorsun?"

"Denedim, ama o bunu öğrendi ve beni herkesin önünde o süper dramatik yöntemiyle ifşa etti."

Gülüyorum. "Bunu hayal edebiliyorum. Eğlenceli olmalı."

"Hayır, değildi. Remi *de o kadar* komik değil."

"O çok komik. Kıskanma."

Gözlerini bana dikiyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"O zaman beni nasıl takip ettiniz? Tek alternatif diğerlerinin hesapları, ama onların sana telefonlarını vereceklerinden şüpheliyim, tabii... sen kendin bir hesap açmadıysan?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sessizlik.

Yerimden fırladım ve masanın etrafından dolanarak onun yanına geldim. "Yaptın!"

"Oturun ve yemeğinizi bitirin."

"Hayır, bu çok daha önemli. Herkes bir sosyal medya hesabınız olduğunu biliyor mu? Kullandığın isim ne? Profil resminiz? İlk gönderiniz? Biyoloji mi? Her şeyi bilmek istiyorum-"

Beni bileğimden tutup oturmaya zorladığında kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Bu sefer kalçalarından birinin üzerine oturdum, böylece neredeyse ona biniyordum.

Külotumun onun kot pantolonuyla buluştuğu yerde ısı çiçek açıyor ve tüm tenime yayılıyor.

Hafif sakallı çenesi yanağıma sürtünürken karanlık kelimelerle fısıldıyor: "Otur ve yemeğini ye dedim."

"Eğer yaparsam, bana sapını söyler misin?" Sesimdeki kalınlığın farkında değilim.

"Gitmediğimizi düşünürsek bu artık önemli değil." "Ya da sen öyle sanıyorsun."

Gözleri, bir zamanlar düşmüş bir meleğe ait olduğuna emin olduğum o muhteşem gözler, yarıklara dönüşüyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Oh, hiçbir şey."

"Annika." Uyarısının titreşimini duymadan önce hissediyorum ve bana yardım et Çaykovski, otoriter sesi çok tahrik edici.

"Sadece söylüyorum." Omuz silkiyorum ve bir kızartma alıyorum.

Yapacağım son şey olsa bile onu kininden vazgeçmeye ikna edeceğim.

Ve eğer başarısız olursam, bu yaptığım son şey olsun.

"Bana söylemek için üçe kadar vaktin var, yoksa Tanrı yardımcım olsun..."

Kucağından fırlayıp evin olduğu yöne doğru fırlıyorum. Kedi fare oyunu oynama düşüncesiyle damarlarımda adrenalin pompalanıyor.

"Önce beni yakala."

Creighton'ın gözleri hayvani bir güçle doluyor. En başta ona aşık olmamı sağlayan türden bir güç.

İşte *benim* Creighton'ım.

Hüküm sürmesine izin verilmesi gereken tek Creighton.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İkimizi de yok etmeye kararlı olan diğer kişi bir pislik ve onu yenmenin bir yolunu bulmam gerekiyor.

"Avcılık oyunu oynamak istediğine emin misin, küçük mor? Ben her zaman kazanırım." "Ve ben asla kaybetmem."

Kendimden emin ses tonuma rağmen, o karanlık ifadeyle bana doğru adım attığı anda, damarlarımda heyecan verici bir korku dolaşıyor.

Ciyakladım, sonra arkamı dönüp kaçtım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

37

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Her adımının sesinde omurgam dikleşiyor.

Yavaş ve ölçülüdürler, ama kısa sürede bana yetişirler.

Oturma odasına bir adım bile atmamıştım ki belimden tutularak yerden kaldırıldım.

"Boku yedin, küçük mor." diye fısıldadığında sıcak nefesler kulağımı gıdıklıyor.

Kırmızı lavlar vücudumda dolaşıyor ve ben içimdeki her şeyle savaşıyorum. Çelik kollarından kaçmaya çalışarak kıpırdanıyorum.

Aynı anda içine düşmek isterken.

"Beni ne kadar zorlarsan, seni o kadar sert cezalandırırım." Beni kanepeye fırlattı. "Soyun."

Nefesim kanepenin derisine çarpıp buğulanıyor ama omzumun üzerinden ona bakıyorum. Hayattan daha büyük fiziğine, onun arkasındaki acımasız erkekliğe.

O hayallerimin erkeği ve ondan etkilenmediğim bir gün bile olmayacak.

Tişörtünü başının üzerine kaldırıyor ve ben de uzun parmaklı damarlı ellerine bakıp dalgalı kaslarının ve tanrısal fiziğinin görüntüsünü içime çekiyorum.

Kurşun yarasını görünce içimde bir acı beliriyor, ona verdiğim ve ikimizin de hayatımız boyunca unutamayacağı bir yara.

Ben, çünkü onu incitmek kendimi incitmekten daha kötüydü.

Çünkü bu yara ona intikam almayı ne kadar çok istediğini hatırlatacak.

"Kendimi bir kez daha tekrarlamak zorunda kalırsam, işler senin için iyi bitmeyecek."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup arkamı dönüyorum ve onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bencil olmalıyım, çünkü tek istediğim bu anın içinde kaybolmak. "Yap beni."

Üzerime çıkmadan önce ağzından kısık bir homurtu döküldü. Parmakları boğazıma yapışıyor ve beni yukarı çekmek için kullanıyor, neredeyse beni havaya kaldırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tutuşu tehditkâr değil ama kontrol edici ve ona bakmaktan ve kaybettiğimi sandığım o gözlerde boğulmaktan başka çarem yok.

"Dediğim gibi. Soyun," diye tekrarlıyor. "Ve bu on."

Dudaklarım aralandı. "Bu pozisyonda soyunmamı mı istiyorsun?" "Yirmi olmasını istemiyorsun, değil mi?"

Titreyen parmaklarım elbisemin fermuarını açıyor ve giysi halıya çarpana kadar askıları itiyorum.

Creighton'ın bakışları dantelli sütyenime ve külotuma takılıyor ve homurdanıyor. "Kahrolası mor."

Onu ne kadar etkilediğimi seviyorum.

Kimseye aynı gözle bakmayacakmış gibi bana bakması. Bolluk içinde olmamı istemesi ve geçmişi görmeyi reddetmesi.

o.

"Hepsi, Annika."

Sütyenimi çıkarmam birkaç dakikamı alıyor, bunun nedeni kısmen kararsız elleri ve kısmen de aç bakışları yüzünden.

Külotumu çıkarmak için gereğinden fazla zaman harcadığımda, kumaşı avucunun içinde sıkıyor.

"Hayır, Simone olmaz!"

Çenesinde bir kas kasılıyor ama duraklıyor. "Simone kim lan?"

"Simone Pérèle. İç çamaşırı markası. Sakın yırtma." Elini itiyorum ve işimi bitirmeye çalışıyorum.

Vahşi hayvan onu parçalara ayırıyor.

"Creighton!"

"Sana bir tane daha alırım." Çıplaklığımı uzun uzun tararken bakışları kararıyor.

Onun ilgisi altında vücudumun canlanması çılgınca. Her şey nasıl da yerine oturuyor.

Bu geri dönüşü olmayan aidiyet hissini uyandırmak için bana dokunmasına gerek yok.

Bittiğimizi düşündüğümde bile onun oldum.

Hayatıma devam etmeye çalışırken bile onuntum.

Ben hep onun olacağım.

Tıpkı onun her zaman benim olacağı gibi.

Serbest eli sıkı meme uçlarımı okşuyor, beni inletiyor, sonra birini şehvetli bir vahşilikle çimdikliyor. Avuç içi aşağı kayıyor, kırmızı

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Karnımda bıraktığı soluk kirpikler. Üzerlerine bastırdığında tıslıyorum ve sonra kıçımdaki el izlerine doğru ilerliyor ve beni avuçluyor.

Hem sıkıcı ağrı hem de tamamen sahiplenilmenin verdiği heyecan nedeniyle parmak uçlarıma çıkıyorum.

Bu sabah kıçıma soktuğu popo tıkacını oynatıyor ve ben dudağımı ısırıyorum.

"Bahse girerim bu delik tamamen gerilmiş ve onu sahiplenmem için hazırdır, değil mi?"

Parmaklarını kıçımın yanağından bacaklarımın arasındaki zonklayan ıslaklığa doğru kaydırdığında dişlerim dudağıma daha da gömülüyor.

Kukuma inen tokat o kadar hızlı ve uyarısız geliyor ki, inleyerek onu daha da içine itiyorum.

"Şşş, daha başlamadık bile." Beni tekrar tokatlıyor ve aynı anda üç parmağını içime sokuyor.

Acıdan kaynaklanan sürtünme, ayak uyduramadığım baş döndürücü bir ritim yaratıyor. Bana dokunduğu yerden başlayıp tüm tenime yayılan bir duygu kasırgası.

Boğazımı tutuşu beni hareketsiz bırakıyor, böylece istediği her şeyi yapabiliyor.

Pazusuna tutunuyorum, dengeye ihtiyacım olduğu için değil, daha çok ona dokunmaya duyduğum içsel ihtiyaçtan dolayı. Onun benim için olduğu kadar ben de onun için çaresizim.

Onun tarafından sahiplenilmek istiyorum.

Sadece o.

"Amının parmaklarımı ne kadar çok yuttuğunu hissediyor musun, küçük mor? Beni evde karşılamak için çıkardığı o emme sesini duyuyor musun?" Ritmi yoğunlaşıyor. "Çünkü burası benim evim, *sen* benim evimsin ve sana senin olduğumu itiraf ettireceğim."

Verdiğim tek cevap bir inilti. İçimde zevk fışkırırken, beni inşa ederken, yükseltirken ve mahvederken konuşmak biraz zor. "Benden başka evin olmayacak." Parmaklarını kıvırıyor ve itiyor. "Benden başka kimseye ait olmayacaksın, anlaştık mı?"

Gözlerim düşüyor ve kendimi bırakıyorum, sadece onun acımasızlığının getirebileceği orgazmın, zevkin peşinden gidiyorum.

"Anlaştık mı Annika?" diye tekrarlıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta ve parmakları çıldırtıcı ritmini durduruyor.

Sertçe nefes alıyorum ama yine de "Evim olma yolunda bu şekilde ilerlenmez Creighton" diye mırıldanacak kadar beyin kapasitem var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yanlış cevap." Gözleri koyulaşarak mavinin derin bir tonuna dönüşüyor, öyle korkunç bir ton ki olduğum yerde kalakalıyorum.

Parmaklarını içimden çekip çıkarıyor ve ben de dışarı çıkmaya çalışan hayal kırıklığı yaratan sese direniyorum.

Sonra boğazımı tutarak beni geri itiyor. Baldırlarım kanepenin kenarına çarpıyor ve geriye doğru sendeliyorum, ama yastığa çarpmadan önce beni kendine çekiyor ve etrafında döndürüyor.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde ve ağrıyan göğüslerim derinin soğuk yüzeyiyle buluştuğunda inliyorum. Creighton'ın eli ensemde, beni yerimde sabitliyor. Onu görmüyorum ama varlığının büyüdüğünü ve kesinlikle korkutucu hale geldiğini hissediyorum.

Vücudum gevşiyor ve bunun hayatta kalma içgüdüsünden mi, yoksa saf ve çılgınca bir beklentiden mi kaynaklandığından emin değilim.

Popo tıkacı, onu serbest bırakmadan önce sallanıyor ve beni keskin bir inilti çıkarmaya zorluyor.

Ve sonra ıslaklığıma karşı sert bir şey hissediyorum. Aleti. Aletini benim uyarılmamla kayganlaştırıyor ve bunu neden bu kadar ateşli bulduğumu bilmiyorum. İçimden daha fazla su akıyor, onu ve iç uyluklarımı kaplıyor.

Creighton iki parmağını arka deliğime sokuyor ve beni kanepeye doğru itiyor. O kadar gerilmiştim ki zorlukla nefes alabiliyor ya da düşünebiliyordum.

"Her zaman çok dar, çok küçük ve kırılabilirdin. Bu deliğin içine ne kadar oyuncak ve tıkaç sokarsam sokayım, zar zor esniyor." Sözlerini parmaklarını arka deliğime acımasızca vurarak ve sikini kıvrımlarıma doğru indirip kaldırarak vurguluyor, açıklığımla alay ediyor ama geri çıkmadan önce zar zor içeri kayıyor.

Yukarı.

Aşağı.

İtiş

gücü.

Aşağı.

Yukarı.

Yukarı-

Sanırım sadece bu işkence hissinden bile boşalacağım. Göbeğimdeki sığ itişler, başım dönene kadar arka deliğimdeki acımasız itişlerle üst üste biniyor.

Odaklanabildiğim tek şey o. Temiz kokusu, büyük varlığı ve sıcaklığı.

Onun eli, damarlı ve güçlü. Aleti, sert ve içimde tahribat yaratmaya hazır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onunla ilgili her şey.

Creighton acımasız, erotik ritmi sürdürüyor. İtiyor, kayıyor, vuruyor ve tokatlıyor. Beni mecazi bir boğazla tutuyor ve kalçalarımı sallıyorum, kıvranıyorum, nefes alıyorum ve sızlanıyorum.

Beni almasını istedim.

Bana *sahip ol*.

Onun bildiği tek yolla beni canlı hissettirmek.

Parmaklarını kaldırıyor ve kıçıma art arda üç kez tokat atıyor. Zevk hafif acıyla karışırken içimden bir inilti kopuyor.

Ve tam boşalacağımı düşündüğüm anda, sikini bakiremin içine soktu. delik.

Daha önceki zevkim dayanılmaz bir acıya dönüşürken dünya durur. Bu Beni bunun için hazırlamış olması ya da deliğimi germek veya kendini yağlamak için çok zaman harcamış olması önemli değil.

Gerçek şu ki, Creighton kocaman ve siki arka girişe yakın bir yerde olmamalı.

Acıtır, yakar ve düpedüz boğucudur. İnsanlar

neden anal seviyor? Bu bir işkence.

Kıvrandım, soluk soluğa kaldım ve üzerimdeki vahşi baskısından

kurtulmaya çalıştım.

Creighton içime girmiyor ama çekip gitmiyor da. Parmakları ensemdeki ete saplanıyor. "Sakin ol. Beni dışarı itme."

"Yapamam." Zorlanırken gözyaşlarım kapaklarıma doluyor. "Acıyor. Çok fazla."

"Şşşt. Benimle kavga etme." Kalçamdan tutup önce yan tarafımı, sonra karnımı, sonra da sırtımı okşayarak beni rahatlatıyor. Boynumdaki parmakları rahatlatıcı daireler çiziyor, hepsi nazik ve şefkatli.

Onun için normal olmayan bir özellik. Evet, şefkatli olabilir, ama sadece seksten sonra, seks sırasında değil.

Bir keresinde bana kendisi de söylemişti, nasıl alacağını bildiğini ama nasıl vereceğini bilmediğini, bu yüzden de ilişkiyi hiç düşünmediğini.

Bu bilgiden mi, bana bu tür bir bakımı bu kadar doğal bir şekilde veriyor olmasından mı yoksa yatıştırıcı dokunuşundan mı bilmiyorum ama kendimi rahatlarken buluyorum ve kaslarım gevşeyerek yavaşça uyum sağlıyor. Beni ne kadar doyurduğuna odaklanmayı seçiyorum.

Çok dolu.

"Ne kadar iyi bir kız," Creighton'ın derin sesi bana da dokunuyor olabilir. Ya da belki de bu kelimedir, çünkü kalçalarımın arası damlıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yan tarafımı okşayan eliyle ensemi tutuyor ve diğer elini klitorisimi okşamak için indiriyor.

Daha önce kaybolduğunu düşündüğüm uyarılma, yıkıcı bir güçle geri dönüyor.

Kalçalarını sallamaya başladığında, kasıklarının kıçıma vuruşuna, homurdanma, inleme, homurdanma seslerine kapılıyorum. Tokatlama, tokatlama ve tokatlama.

Ter tenimi kaplıyor ve onun dokunuşunda, varlığında eriyorum. "İşte bu kadar." Ritmi yavaş, zevkli. "Sikimi öyle bir alıyorsun ki

İyi. Çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı. Çok benimsin."

Boğazımdan bir inilti kopuyor ve az önceki tüm gerginlik kayboluyor. Kalçalarımın arasında çiğ, cesur bir zevk birikiyor ve daha fazlasını talep ederek kalçalarımı sallıyorum.

"Seni daha sert becermemi mi istiyorsun? Kıçını tutup günlerce oturamayacak hale gelene kadar bakir deliğine girmemi ister misin?" diye soruyor, itişler derinleştikçe sesi karanlık bir şehvetle sızıyor. "Seni parçalamamı ve benim olduğunu iddia etmemi ister misin? Çünkü sen her zaman öyle olacaksın Annika." *İtiş.* "Beni vurup kaçabilirsin. Beni itip gidebilirsin." *İt.* "Ama sen *benim* kızımsın ve lanet ailene rağmen benim kızım olarak kalacaksın." *Thrust.* "Sahip olabileceğin tek ev benim. Benim yatağım uyuyacağın tek yatak, o yüzden bir daha sana evim dediğimde, sen de benim evim olduğunu söyle."

Nefes nefese kalıyorum, inliyorum ve inliyorum, uyandırdığı duygu yükünü kaldıramıyorum.

Şehvet, umutsuzluk ve üzüntü.

Kemiklerimi sızlatan tam bir hüzün, ama bunun yerine şehvete kapılmayı seçiyorum.

Onun bana tamamen sahip olduğu hissine kapılmayı seçiyorum.

Bedenime, kalbime ve ruhuma.

Zevk içimde dalgalar halinde yayılıyor, birleştiğimiz yerden, klitorisime işkence ettiği yerden başlıyor ve tüm vücuduma yayılıyor. Sert meme uçlarımın deriye doğru sertçe kayması onu patlama noktasına kadar yükseltiyor.

Ensemdeki tutuşunun, istesem bile buna karşı koymamı engellediği gerçeği, hayvani bir zevk duygusu katıyor.

"Bana kalacağını söyle." Etin ete çarpması havada yankılanırken arkamdan homurdanıyor.

Kıçımdaki yaralara her vuruşu eline damlamama neden oluyor.

İçime çektiğim her nefes onun, benim ve seksin kokusuyla doluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bizden.

Yine de başımı yavaşça, elinin izin verdiği kadar sallıyorum ve Creighton klitorisime tokat atıyor.

Darbe o kadar ani oldu ki, uzun bir sel halinde geldim...*kahretsin*. Gözlerim açıldı. Lütfen bana altıma işediğimi söyleme.

Creighton içimden akan ıslaklık karşısında v a h ş i l e ş i y o r ve hayvani bir güçle içime giriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve orgazmımı kovalıyorum, kalçalarımı sallıyorum ve onun ritmine uyum sağlıyorum.

"Benim" diye hırlayarak içime giriyor.

Yine de işi bitmiş gibi görünmüyor. Çekildikten sonra, sanki tüm dünyanın görmesi için beni işaretliyormuş gibi kıçımı ve kalçalarımı spermiyle kaplıyor.

Sonunda ensemi bıraktığında, arkamı dönmüyorum ve bunun yerine aynı pozisyonda kalıyorum. Aslında, dünyanın açılıp beni yutmasını diliyorum.

"Annika?"

Yüzümü deriye gömüyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Beni rahat bırak."

"Bana bak."

Kanepede başımı sallıyorum, kalbimin büzüşüp ölme sürecini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Kendimi bir daha tekrar etmeyeceğim. Bana bak."

Yavaşça yapıyorum, utanç ve gözyaşları gözlerime yapışıyor. "Altıma işediğim gerçeğiyle başa çıkmam için beni yalnız bırakamaz mısın?"

Kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Az önce sen... Ah... bana bir dakika ver." Yavaş bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor ve o kadar muhteşem görünüyor ki onu tokatlamak istiyorum. "Neye gülümsüyorsun?"

"İşemedin, fışkırttın ve bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi."

Yanaklarım kızardı. "Oh."

Bana şimdiye kadar gördüğü en ateşli şey dediğini duymak, her şeyi tekrar yapmak istememe neden oluyor. Ama belki de bu sadece güçlü orgazmlarda oluyordur.

Beni kollarına aldığında içimden kısık bir nefes çıkıyor. "Şimdi bir duş alalım, böylece seni tekrar becerebilirim."

"Ama çok ağrım var." "Amcığında değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Geniş adımları merdivenlere kadar olan tüm mesafeyi tüketirken uzun bir nefes alıyorum. Bu huzurlu ana rağmen bir şey hâlâ içimi kemiriyor.

"Ciddiydim Creighton. Kalmayacağım."

Çenesi geriliyor ama kısa süre sonra yüz hatlarını düzeltiyor. "Seni başka türlü ikna edeceğim."

Bedenim onunkine karşı gevşiyor. "Buraya geldiğimizden beri ben de bunu yapabileceğimi düşündüm. Seni geçmişi geçmişte bırakmaya ikna edebileceğimi düşünmüştüm ama bu mümkün değil, değil mi? Bu noktada ikimiz de sadece kendimizi kandırmıyor muyuz?"

"Kapa çeneni."

İki kelime. Sadece iki kelime ama o kadar etkili ki kollarında titriyorum.

"Lütfen..." Yanağını okşuyorum, şakağını, uhrevi gözlerini, düz burnunun sırtını, dudaklarının dolgunluğunu, ağzımın bulabildiği her yeri öpüyorum. "Lütfen kinini bırak, Creighton. Bunu kendin için yap. O küçük çocuğun gitmesine izin ver ve geçmişe hapsolmaktan vazgeç."

Hiçbir şey söylemiyor, beni tanımıyor bile.

Ağla.

Çünkü biliyorum, biliyorum ki onun fikrini değiştirmeyi başaramadım. Şimdi sadece kendi kendimizi yok etme

yolundayız. "Şu anda senden nefret

ediyorum," diye mırıldandım.

"Umurumda değil."

"Keşke seni hiç sevmemiş olsaydım. Keşke zamanı geri alabilseydim ve seni sevmeseydim."

Dudaklarında zalim bir sırıtış beliriyor. "Ama yapamazsın. Beni

seviyorsun, Annika.

Hiç durmadın."

"Bu doğru olabilir ama durmanın bir yolunu bulacağım." Kollarımın kucağıma düşmesine izin verdim. "Aileme zarar vermeye niyetli bir adamı asla sevmeyeceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

38

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CREIGHTON

Annika onu kanepede becerdiğimden beri kendini bana kapattı. Elim ensesindeydi ve sikim arka deliğini yırtıyordu.

Bu iki gün önceydi.

İki gün boyunca sürekli sessizlik ve soğuk omuzlar.

O zamandan beri benimle tam bir cümle bile konuşmadı ve aldığım en iyi şey tek heceli cevaplar oldu.

Benimle sahilde koşmadı. Kutsal balesini

bile yapmadı.

Ben zorlamadıkça yemeğe dokunmuyor. Sessiz

tedavi.

Ama bu benim konuşmadığım zamanlardan tamamen farklı. Bu benim karakterimin bir parçasıydı ama Annika'nın uygulamayı seçtiği şeyin onun kişiliğiyle hiçbir ilgisi yok.

Kimse onun gibi sinir bozucu derecede neşeli bir insanı sessiz olmakla suçlamaz, ama son birkaç gündür tam olarak böyle davranıyor.

Yavaş ama emin adımlarla içine giremediğim karanlık bir tünele düşüyor.

İç çekişler onun imza dili haline geldi ve kayıp bakışlar onun standart bakışı oldu.

Ne zaman onunla konuşmaya çalışsam, yüzünü başka yöne çeviriyor. Onu cezalandırmakla tehdit ettiğimde bana "Nasıl istersen öyle yap" dedi.

Ona ne zaman dokunsam beni itiyor ve bir daha ona dokunmamamı söylüyor.

Artık bu numarayı yapmaması için adımı haykırana kadar onu becermek için çok istekliydim, ama bir şey beni durdurdu.

Yüzündeki iğrenme ve kayıtsızlık karışımı. Son

zamanlarda, kayıtsızlığa daha çok yöneliyor.

İnsanlar genellikle nefretin en iğrenç duygu olduğunu söylerler, ancak bunun nedeni hiç ilgisizlikle karşılaşmamış olmalarıdır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dünyamı avucunun içinde tutan kişi bana hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi davrandığında.

Sanki ben yokmuşum gibi.

İlk başlarda onu rahat bıraktım, fazla zorlamamaya çalıştım ve sonunda yola geleceğini düşündüm.

Genelde Annika'nın konuşmayı kesmesine imkan yoktur. Bu onun kişiliğinin bir parçası ve ilk etapta beni etkilemesinin nedeni.

Ama ona ne kadar zaman verirsem, o kadar içine kapanıyor.

Ve buna bir son vermeliyim.

Gözlerimi tam da bunu yapma niyetiyle açıyorum. Bugün, sert yöntemlere başvurmak zorunda kalsam bile onu sarsıp konuşturacağım.

Ondan gerçek cümleler almak için ne kadar uğraşmam gerektiğinin bir önemi yok.

Yanımdaki noktayı izliyorum ve elim soğuk çarşaflarla karşılaştığında donuyorum.

Gözlerimi açıyorum ve Annika'nın ortalıkta görünmediğinden emin oluyorum.

Başlangıçta yanımda uyumak için mücadele etmeye çalıştı, ama ben buna izin vermedim, bu yüzden yanımda sert bir şekilde yattı. Ya öyle olacaktı ya da ben onun etrafında kıvrılıp uyuyacaktım.

Her gece bu rutini sürdürdük. Sadece, o artık burada değil.

Yataktan fırlıyorum, şortumu çekiyorum ve odayı tararken üzerime bir tişört geçiriyorum. Menekşe kokuları burun deliklerime doluyor ama kollarımda olduğu zamanki kadar güçlü ya da belirgin değiller.

"Annika?" Sesleniyorum ve aşağıya, mutfağa, koridorda bale yaptığı yere, sonra da bazen kitap okuduğu, daha doğrusu kendi okumaya üşendiği için bana okuttuğu küçük kütüphaneye gidiyorum.

Ancak, ondan hiçbir iz yok.

Vücudum kasılıyor ve keskin bir tat boğazımın arkasını dolduruyor. Şimdiye kadar hissettiğim en yakın şey... panik.

O zamanlar bile, annem tavanda asılı dururken ve ben açlıktan ciğerlerime hava alamazken, panik hissetmiyordum. Nefes almak için başka bir dünyaya ait bir kararlılığım vardı.

Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Bu yüzden süründüm, süründüm ve süründüm.

Şimdi koşuyorum, caddeden aşağı ve sahile doğru. O orada değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sikeyim.

Adanın diğer tarafındaki küçük havaalanına arabası olmadan gitmesi mümkün değildir. Ve zaten nerede olduğunu bile bilmiyor.

Tabii gitmek için başka bir yol seçmediyse.

Çaresizlik anında okyanusa atladığı anın anıları tekrar içime işlerken kanım daha sert ve daha hızlı pompalanıyor.

Hayır, hayır.

Gökyüzünde yoğunlaşan bulutlar ruh halimle tam bir senkronizasyon içinde koyu griye dönüşüyor.

Nefes alışım daha derin, daha az kontrollü ve kesinlikle kaotik hale geliyor. "Annika!" Bağırıyorum ama sesim kısır bir ses tarafından çalınıyor ve kesiliyor.

Rüzgar.

Ne kadar çok koşarsam ve onu ararsam, onu bulma şansım o kadar azalıyor.

Yağmur damlacıkları, bardaktan boşanırcasına yağmadan önce uzakta sıralanıyor. Dev dalgalar kıyıya çarpıp parçalanarak okyanusun öfkesini gösteriyor. Tropik ada bir saniye içinde sırılsıklam oldu, ben de öyle.

Ama koşmayı, rüzgârla mücadele etmeyi ve her köşeyi taramayı bırakmıyorum.

Onu aramak için ölümcül dalgalara doğru yüzmek üzereydim ki

Onu.

Annika kayalık sahilin tepesinde duruyor, kollarını iki yana açmış, başı geriye atılmış. Yağmur, son iki gündür giydiği siyah elbisesini ıslatmış ve rüzgârla sallanan minyon bedenine yapıştırmış.

Kafamda dönen en kötü senaryolarla pompalanarak ona doğru fırlıyorum. Bir an için, şiddetle sallanırken, ben ona ulaşamadan rüzgârın onu alıp götüreceğini düşünüyorum.

Düşüp boğulacak ve ben onu sonsuza dek kaybedeceğim.

Onu çoktan kaybettin. Beynimin içinde yaşayan lanet olası bir piç *bunu kabul etmeyi reddediyorsun*, diyor ama ben onu daha sonra öldürme planlarıyla susturuyorum.

Yaklaşık iki metre arkasındayken aniden arkasını döndü.

Saçlarının çizgileri solgun boynuna yapışmış, yanakları renksiz, dudakları çıplak ve gözleri o kadar sönük ki, içine renk katmak için birini öldürebilirim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben de dahil.

Yağmur onu ıslatıyor, o kadar şiddetli yağıyor ki neredeyse bulanıklaşıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Ben bir adım atıyorum, o da bir adım atıyor.

Geri.

Lanet olası kenara doğru.

Tekrar yapıyorum ve o da aynısını yapıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" Zorlanıyorum, kelimeler neredeyse Ses telleri dışarı çıkarken.

Hiçbir şey söylemiyor ve ben uzanıp onu boğmamak için birkaç kez nefes alıp vermek zorunda kalıyorum.

"Neye üzülüyorsan, bunun hakkında konuşabiliriz." Sesimi yumuşatıyorum - bu koşullar altında yumuşatabildiğim kadar. "Sadece buraya gel, küçük mor."

Dudakları titriyor ve gözlerinin derinliklerinde bir ışık parlaması yükseliyor, sonra hemen aşağı itiliyor.

Başını sallıyor.

"Yemin ederim Annika-" Sözümü kesiyorum ve hissetmediğim sabrı toplayarak uzun bir nefes veriyorum. "Ne istiyorsun?"

"Eve gitmek istiyorum," diyor kolayca, iddialı bir şekilde. Günlerdir kurduğu ilk cümleyi lanet olası ailesine ithaf ediyor.

"Bunun dışında her şey."

Bir adım daha geri atıyor. Bu sefer gözleri o kadar cansız ki, tabuttaymış gibi görünüyor.

"Annika, dur!"

"*Sen* dur!" diye bağırıyor. "Yoruldum. Bundan, *senden* çok yoruldum. Sen benim tanıdığım Creighton değilsin. Bana güvende olduğumu ve sevildiğimi hissettiren Creighton değilsin, sevdiğim şeyin peşinden gitmem için bana cesaret veren Creighton değilsin. Creighton beni asla böyle incitmezdi, ona durması için ne kadar yalvarsam da kalbimi tekrar tekrar söküp atmazdı. Sanki bir sahtekârla sıkışıp kalmış gibiyim ve bundan nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum."

Arka dişlerimi birbirine geçiriyorum ve çenem o kadar sert sıkılıyor ki tendonlarımın kopmadığına şaşırıyorum.

"Bu yüzden mi benimle konuşmayı reddediyor ya da sana dokunmama izin vermiyorsun? Benim bir sahtekar olduğumu düşündüğün için mi?"

Başını sallıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dünyamın paramparça oluşunun sesini duyabiliyorum. O kadar küçük parçalar ki, onları tekrar bir araya getirmek şöyle dursun, asla bulamayacağım.

Annika'yı bu adaya ilk getirdiğimde, bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi bulacağımızı düşünmüştüm. Evet, benimle biraz kavga etti ama aynı zamanda güldü ve şakalaştı. Benim için dans eder, flört eder ve kollarımda keyifle iç çekerdi. Onun için kitap okuduğumda başını kucağıma koyup yüzüme bakmayı severdi ve sonra daha fazlasını isterdi.

Sanki beni hala seviyormuş gibi hissettim.

Beni vurduğu için özür dilediğinde ona inandım.

Bir seçim yapması gerektiğine inanıyordum ama acı gerçek şu ki beni asla ailesine tercih etmeyecek.

Ona bunu yaptırmak benim için haksızlık olabilir ama o zaman kardeşini seçtiği gibi beni de seçmesini istedim.

Ben olmak istedim.

Sadece saplantımın ve bizi yakınlaştırma planımın bizi daha da uzaklaştıracağını hiç düşünmemiştim. Onun ışığını çalacağımı ve onu bu kırık insan olarak bırakacağımı hiç düşünmemiştim.

Benim Annika'ma hiç benzemiyor.

Neşesinden, gözlerindeki sürekli yaramazlık ve masumiyetten ya da gözeneklerinden fışkıran enerjiden eser yok.

O beni fiziksel olarak vurmuş olabilir ama ben onu

öldürdüm. Ve onu hayata döndürmenin tek bir yolu var.

Karşılığında kendiminkini feda etmek anlamına gelse

bile. "Tamam," diye fısıldadım.

Kaşları kırışıyor. "Tamam

mı?" "Seni eve

götüreceğim."

"Sen...sen yapacak mısın?"

"Sana hiç yalan söyledim mi?"

Başını çılgınca sallıyor, ışığın bir kısmı gözlerine geri sızıyor. Yavaş ama istikrarlı bir şekilde.

Sikeyim.

Onun ruhunu neredeyse kırdığımı bilmek, kendimi vurmak ve bu sefer asla uyanmamak istememe neden oluyor.

Bu, içimin parçalanma sesini duymaktan ya da onun bensiz yaşamasına tanık olmaktan daha iyi olurdu.

Beni paramparça ederdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Şimdi, kenardan aşağı in." Ona elimi uzatıyorum ama şüpheyle bakıyor.

Bir süre öyle kalıyoruz, bakışları yüzümden elime kayıyor ve tekrar geri geliyor.

"Annika."

"Öyle mi?"

"Yağmur
yağıyor."

"Biliyorum."

"Dans et benimle."

Gözleri açılıyor, mavi ve gri hakimiyet için çarpışıyor. Saçı ve kıyafetleri konusunda sürekli dırdır etmesine rağmen Annika yağmurda dans etmemize bayılıyor. İlk buluşmamızın ve öpüşmemizin anılarını canlandırıyor. Onun sonsuza kadar benim olacağına karar verdiğim zamanı.

Çenesi titriyor ve sesi de titriyor. "Ama sen dans etmiyorsun."

"Seninle yapıyorum."

"Yağmuru sevmiyorum."

"Benim için yapıyorsun." Bu sefer uzattığım elimi başımla onayladığımda o.

Onu öyle bir çekiyorum ki göğsüme yaslanıyor ve küçük
Avuç içleri omuzlarıma düşüyor. Elim belini kavrıyor ve yağmurun sesiyle yavaşça sallanıyoruz.

Birbirimize o kadar yakın duruyoruz ki tam şu anda zamanı durdurmak istiyorum. Son zamanlarda, ne zaman bu kadar yakın olsak, geri itiyor ya da aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışıyor.

Ama şu anda bana umut dolu gözlerle bakıyor, o kadar ışık dolu gözler ki, onu karanlığımla lekelediğim için kendimi tekmelemek ve bedenimi bir hendeğe atmak istiyorum.

Bu gözler sadece ışık içindir.

Yavaşça, nazikçe sallanmaya devam ediyoruz ve o bana bakmayı bırakmıyor. Yağmur ne zaman gözlerine kaçsa, sanki dışımı soyup içime bakmak istiyormuş gibi beni yakından izlemek için gözlerini kırpıştırıyor.

"Bu geçmişi unutacağın anlamına mı geliyor?" diye mırıldanıyor umutla, beklentiyle.

Ve bu umudu yıkmaktan ya da yok etmekten nefret ediyorum ama ona yeni bir başlangıç vermek için yapmam gereken tam olarak bu.

Onun hayatını lekelemediğim bir yer.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her zaman Annika Volkov'u kırmam gerekiyordu. Sadece onun yerine kırılanın ben olacağımı bilmiyordum.

"Geçmişimi silemem."

Her şey titrerken ayakları durur - çenesi, vücudu, dudakları. "Peki ya bugünün ve geleceğin?"

"Onları zaten kaybettim."

"Bu değil-"

Sahilin diğer ucunda bir kargaşa patlak verince sözleri kesilir.

Kaşlarımı çattım.

Burada kimsenin olmaması gerekiyor. Bu ada Büyükbaba Jonathan'a ait ve sadece o ve babam tatile ihtiyaç duyduklarında kullanıyorlar. Ama burada olduğumu bildikleri için gelmiyorlar.

Tabii davetsiz gelmeye karar vermedilerse. Belki de annem ve büyükannem beni görmeleri için onlara baskı yapmıştır?

Hayır.

Bu işte bir yanlışlık var.

Annika'ya "Burada kal," diyorum ve aşağıya doğru inmeye başlıyorum.

Kayalık kıyıya geri dönmediğinden emin olmak için arkamı döndüğümde, onu hemen peşimde buluyorum.

"Ne?" diye sorar. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

Onu durdurmaya çalışmak faydasız ve zaten zamanımız da yok. Sahile vardığımızda yağmur başladığı gibi aniden durmuştu.

Siyahlar giymiş birkaç adam, özel ajan askerler gibi tüm bölgede devriye geziyor.

Ayak seslerini duymuyorum ama arkamdan vurulduğumda Annika'nın çığlığını duyuyorum.

Boynumun arkasında bir acı patlıyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Rus aksanlı bir ses "Yakaladım onu patron" diye mırıldanırken bileklerim arkamdan sıkılıyor.

Başımı kaldırdığımda, çocukluğumu öldüren ve onun kanıyla yıkanan adamdan başkasını bulamıyorum.

Annika'ya hayat veren adam. Adrian

Volkov.

Ve şakağıma silah dayıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

39

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ANNIKA

Dünyanın birkaç dakika içinde tersine dönmesi çok garip.

Birkaç dakika önce yeniden umut etmeye, özlem duymaya, Creighton'ı kan davasından vazgeçmeye ikna etmeyi hayal etmeye başladım.

Ve bu iki günlük kabus gibi, kasvetli teslimiyetten sonraydı. Onun tamamen esnek olmaması nedeniyle kalbim paramparça oldu. Tüm umudumu kaybettim ve eski benliğimin bir kabuğuna dönüştüm.

Onun sadece intikam peşinde koşan kalpsiz bir insana dönüşeceği düşüncesi beni paramparça ediyordu ve bu işkenceye dayanamıyordum. Sonunda beni dinlediğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

Orada durdu ve beni dinledi.

Beni kışkırtmaya çalışmadı. Hatta korkmuştu. Gözlerindeki korkuyu ilk kez görüyordum.

Ona silah doğrulttuğumda bile korkmadı. Daha çok boyun eğmiş gibiydi.

Eve gitmeme izin vereceğini söyledi.

Beni güvenli kollarıyla kucakladı ve yağmurun altında benimle dans etti. Bir yere gidiyorduk ama şimdi gidemiyoruz.

Şimdi, Kolya arkasında bir duvar gibi dururken ve Papa alnına bir silah doğrulturken, Kolya'nın devasa eli tarafından tutuluyor.

Ve en kötüsü de onu öldürmeye hazır görünüyor, hem de normal bir şekilde değil, hayır. Bu, babamın katil suratına ikinci kez şahit oluşum. İlki kaçırılma girişimim sırasında olmuştu. Yüzü sertleşmiş, dudakları incelmiş ve gözleri ışığı yansıtamayacak kadar kararmış.

Babamın insanları öldürdüğünü hep biliyordum ama onu ilk kez bir katil olarak görüyorum.

Soğukkanlı, acımasız bir katil.

Adamları metodik bir taktikle etrafımızı sarıyor, hepsi uzun boylu, siyah giyinmiş ve göğüslerine asılı saldırı tüfekleriyle. Sanki basit bir üniversite öğrencisini değil de rakip bir örgütü yok etmek istiyorlarmış gibi.

Her yüze bakıyorum ama Yan ya da Boris'ten iz yok - benim tarafımda olabilecek tek iki kişi. Muhtemelen annemi korumak için geride kaldılar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kızımı kaçırmaya cüret mi ediyorsun?" Babamın sakin sözleri kasvetli havada yankılanıyor, ancak yüzeyin altında fokurdayan öfke miktarı beni nefes nefese bırakıyor.

Creighton onun gözlerinin içine bakar, muhteşem yüz hatları keskinleşir ve geri adım atmaya dair hiçbir ipucu göstermez.

Yetişkin erkekler onun pozisyonunda yalvarır ve yakarır, özellikle de Adrian Volkov'un kim olduğunu ve neler yapabileceğini biliyorlarsa.

Creighton paniklememekle kalmıyor, görünüşe göre ölmek de istiyor. Çünkü şöyle diyor: "Tıpkı en başta onu benden alma cüretini gösterdiğin gibi."

Babam silahın kabzasıyla ona vurur, yüzü yana doğru uçar ve dudaklarından kan fışkırır.

"Baba!" Darbe bana yönelik olmayabilir, ama ruhumun derinliklerinde hissediyorum ve Creighton'a koşarken bunu düşünmüyorum.

Onu rahat bırakmayı reddeden şeytanları olan muhteşem perili adama.

"Geri çekil, Anoushka." Babam bana bakıyor, silahı hâlâ Creighton'ın alnına tutuyor.

Bana bakışı, dünyaya bakışından farklı. Şu anda duygusuz bir katil değil. Erimiş gözleri ve sert duruşuyla endişeli bir baba.

Nerede olduğumu bilmedikleri süre boyunca onun, annemin ve Jeremy'nin neler yaşadığını ancak hayal edebilirim.

"Sana zarar verdi mi?" diye soruyor yavaşça,
tehditkâr bir şekilde. "Hayır, baba. Lütfen bırak
gitsin."

"Hayatının son anına kadar işkence gördükten sonra bunu yapacağım. Onu tavana asacağım ve seni ailenden alabileceğini düşündüğü her gün için derisini yüzeceğim."

Tüm vücudumu saran bir ürperti uzuvlarımı kesiyor ve ayakta durmak için her şeyimi harcıyorum. "Baba, lütfen... yapma."

"Yap şunu." Creighton kanlı dişlerini hırıldayarak gösterdi. "Bana işkence et. Öldür beni. Beni bıçaklayarak öldür, sonra da babama yaptığın gibi cesedimi kesmeye devam et. O zamanlar beni canlı bırakmamalıydın ama şimdi bu hatanı düzeltmek için bir şansın var. Eğer beni öldürmezsen, tekrar, tekrar ve tekrar geri geleceğim."

"Ne diyorsun lan sen? Kapa çeneni!" Uzuvlarım titriyor ve içimi bir ürperti kaplıyor ve bunun ıslak kıyafetlerimle pek ilgisi yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Papa silahı sıkıca kavrıyor, muhtemelen önce ona işkence etmek mi yoksa öldürüp bu işi bitirmek mi istediğini düşünüyor.

"İstediğin bu değil miydi?" Creighton benimle konuşuyor ama soğuk bakışları babamınkilere kilitlenmiş. "Önemli olan tek şey ailen değil mi? Bunu senin için kolaylaştırıyorum."

O zaman anladım.

Farkına varmak o kadar şiddetli ki bir adım geri atıyorum, parmak arası terliklerim kuma batıyor.

Bunca zaman, bunca söz, bunca işkence ailemi ona tercih ettiğimi düşündüğü içindi.

Her zaman ailemi, onun çocukluk sefaletinin arkasındaki insanları *ona* tercih edeceğimi. Onu ya onları kabul etmeye zorlayacaktım ya da onunla kalmayacaktım.

Onu geçmişten kurtarmak için yaptığım girişimler nasıl oldu da şimdi tam tersi bir noktaya geldi?

"Bu değil..." Sesim boğazımda düğümleniyor. Her şey ve hiçbir şey hakkında konuşmayı her zaman kolay bulmuşumdur, ama şimdi sessizliğe gömüldüm.

İçimde dönüp duran patlayıcı duyguları aktaracak doğru kelimeleri bulamıyorum.

"Biyolojik baban bir pislikti ve bir pislik gibi öldü. Karımı koruması emredildiği halde ona saldırdı, ben de onu öldürdüm," diyor babam soğukkanlılıkla ve tüylerimi ürpertecek kadar soğukkanlı bir şekilde. "Biyolojik annen de benzer bir türdendi. İkisi de kaderlerini hak ettiler ve üvey babana da söylediğim gibi, ailemi koruduğum için özür dilemeyeceğim. Ancak sen sadece bir çocuktun ve onların yaptıklarının cezasını çekmeyi hak etmiyordun, bu yüzden seni iyi bir aileye evlatlık verdim."

Creighton'ın çenesi gevşiyor ve benimki açılıyor.

"Baba, sen... sen bundan emin misin?"

"Hayır." Creighton başını sallar. "Bilmiyordun."

"Tabii ki yaptım. Richard'ın ailesinin çöküşünü o öldükten çok sonra bile takip ettim. Evinizi izleyen adamlarım vardı, annenizin savcıyı, bir İtalyan mafya liderini, bir banka çalışanını, onu beladan kurtarabilecek herkesi baştan çıkarmaya yönelik umutsuz girişimlerini kaydediyordum. Tüm umudunu yitirdiği, intihar ettiği ve seni öldürmeye kalkıştığı gece ben de oradaydım."

"Kapa çeneni." Creighton'ın sesi o kadar çiğ çıkıyor ki ona sarılmak istiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Seni kapının önünde baygın halde buldum, yüzün mosmordu ve her tarafına kusmuk bulaşmıştı. Sana kalp masajı yaptım ve küçük bedenini hastaneye taşıdım. İyileştikten sonra seni Rai'ye emanet ettim, böylece seni Amerika'dan çıkaracak ve ailenin kendileri için kazdığı kanlı çukurdan kurtaracaktı. Şu an sahip olduğun aileye bu şekilde evlat edinildin. Geçmiş hayatını almış olabilirim ama sana yeni bir hayat verdim. Yani bir kinin olsa bile peşimden gelmeliydin ama sen çocuklarımın peşinden giden bir korkaktın ve bunun için seni affetmeyeceğim."

Creighton ağır ağır nefes alıyor, göğsü ölümcül bir ritimle inip kalkıyor. Sanki yıllardır içinde biriken kasvetli bir bulutu dışarı atmaya çalışıyormuş gibi.

Sanki yeterince sert nefes alamıyor ya da içinde fokurdayan enerjiyi yeterince hızlı boşaltamıyormuş gibi.

Onunla senkronize bir şekilde titriyorum, vahiyleri onun bakış açısından görmeye çalışıyorum.

Onu vurduğumdan ya da gerçeği öğrendiğinden bile daha fazla yıkılmış durumda. Tüm kalbiyle nefret ettiği adamın, babamın, ona şu anda bildiği değerli aileyi ve hayatı veren aynı adam olduğu gerçeği onu parçalıyor.

Yaklaşıyorum, onu kollarıma almak istiyorum, hayır buna *ihtiyacım* var, ama babama yönelttiği soğuk sözler beni durduruyor.

"Öldür beni," diye tükürdü. "Eğer yapmazsan, asla durmayacağım."

"Lanet olası aptal korkak." Babam şarjörünü yerine takıyor ve tepki vermek için saniyelerim olduğunu biliyorum.

Gardiyanın yan kılıflarından birinden bir silah kaparken bunu düşünmüyorum. O kadar hızlıyım ki silahı kaptığımda beni durduracak zamanı olmadı.

Creighton'ın bakışları sonunda üzerime düşüyor, gözlerinde hayat yok, o sessiz ama şefkatli Creighton'ı geri istiyorum.

Onu geri almak için hayal bile edemeyeceğim şeylere katlanabilirim. Bakışlarımı ondan ayırmadan, silahı şakağıma doğrultuyorum.

"Ne yapıyorsun, Anuşka?" Babamın sakin sesi maskelenmiş bir öfke taşıyor.

"Bırak onu," diye fısıldıyorum kendime inandıracak kadar iddialı bir şekilde.

Kararınızı verdiğinizde her şeyin bu kadar basit ve kolay olması çok tuhaf. Huzurlu da. Her zaman olması gerektiği gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Rüzgâr soğuk tenimi okşuyor, artık beni sallamıyor. Beni kucaklıyor, parmağımı tetikte tutuyor ve şakağıma yapışmış namluyu ısıtıyor.

"Annika... silahı bana ver." Babamın uyarı sesi kısa bir süre önce bana her şeyi yaptırabilirdi.

Bugün olmaz.

"Bırak onu, yoksa yemin ederim kendimi vururum." Sesim sıkıntılı değil, daha kendinden emin geliyor, çünkü bunu yapardım.

Artık ikisi arasında seçim yapmayacağım. Hayatta kalamayacağım.

Babam yavaşça geri çekilir, silahı hâlâ yanındadır. "Dediğini yaptım, şimdi bu çılgınlığı durdur."

"Ona bir daha zarar vermeyeceğine söz ver." "Sana yaptıklarından sonra bunu yapamam."

"Bu onunla benim aramda. Karışmaya hakkın yok. Ben artık çocuk değilim. Ve onu bir ömür boyu yeterince incittin. Buna bir son vermenin zamanı geldi."

Dudaklarını büzüyor ama bir şey söylemiyor.

"Bana söz ver, baba."

"Tamam, söz veriyorum. Şimdi buraya gel, Anoushka." Başımı sallıyorum.

Creighton bana, o uçurumun tepesindeyken bana baktığı korkuyla bakıyor.

Ama şimdi o kadar belirgin ki, deniz tuzuyla birlikte tadıyorum. "Silahını bırak," diye fısıldıyor, sesi gergin.

"Bana ailemle tekrar karşı karşıya gelsen neyi seçeceğimi sordun." Silahı şakağıma daha da gömdüm. "Cevabım bu Creighton. *Kendimi* seçerdim."

Kolya'nın tutuşuna karşı mücadele ediyor ve babamın ikinci adamı onu aşağı ittiğinde, babama "Bırak beni!" diye homurdanıyor.

Babam muhafızına başını sallıyor ve onu bıraktığında Creighton bana doğru koşmaya başlıyor.

Geri çekiliyorum. "Daha fazla yaklaşma."

Olduğu yerde durdu, vücudu kaskatı kesilmişti ve onu ilk kez bu kadar çaresiz görüyordum.

"Anoushka, onu çoktan serbest bıraktım. Bunu yapma." Babamın sesi derinleşir. "Anneni, kardeşini düşün. Beni düşün."

"Yapamam..." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve bulanık bir görüşle Creighton'a bakıyorum. "Senin öfke ve acı dolu olduğunu bilerek yaşayamam. I

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana her şeyi veren ailemden her zaman nefret edeceğini bilerek yaşayamam. Bunu görmektense ölmeyi tercih ederim. Belki bunu yaparsam, sonunda kinini bırakırsın."

"Beni dinle, Annika." Sesi soğuk havada bir kırbaç gibi taşınıyor. "İçime ulaşan, çirkin, çürümüş yanlarımı gören ama yine de kalan tek kişi sensin. Ne kadar boş olduğumu bilmene rağmen bana kendini verdin. Hatta beni sonsuz enerjinle, mor renginle ve lanet menekşelerinle doldurdun. Ben kendimi sevmezken senin beni nasıl sevdiğini, ilgisizliğime rağmen bana normal şeyler yaşatmak için nasıl savaştığını anlamadım. Çocukluğumla ilgili gerçeği öğrendiğimde beni yıkan tek şey artık seninle olamayacağımı bilmek oldu. Ve sen beni seçmeyip o tetiği çektiğinde, ölüm arzusuyla yanıp tutuşan acımasız bir otuz birciye dönüştüm. Sana sahip olduğum sürece ne olacağı umurumda değildi, bu yüzden seni buraya getirdim. Ama şimdi anlıyorum ki bu yapılacak doğru şey değilmiş, bu yüzden gitmene izin vermeyi seçtim. Senin yaptığın da doğru değil. Sen bensiz yaşayabilirsin ama ben sensiz bir gün bile yaşayamam, yani senin ölümün hiçbir şeyi çözmeyecek. Eğer o tetiği çekersen, sözümü unutma, peşinden geleceğim."

Duygularımın saldırısı beni ele geçirirken parmaklarım titriyor. "Geçmişi unutmaktansa ölmeyi mi tercih ediyorsun?"

"Sensiz yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim." Göğsü şiddetli bir vahşilikle inip kalkıyor. "Sen beni tamamlamıyorsun, sen benim bir parçamsın. Eğer gidersen, bu seninle birlikte beni de silmekten farklı olmaz."

Sözleri kemiklerimin iliklerine işliyor ve kan dolaşımıma karışıyor. "Böyle olmak zorunda değil Creighton. Geçmişi geride bırakmaya çalışacağına söz verirsen ikimiz de ölmek zorunda değiliz. Senin için. Benim için. *Bizim* için."

"Eğer yaparsam beni tekrar sevecek misin?"

Silahı indirip muhafızlardan birinin eline verirken ve kararlı adımlarla ona doğru yürürken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Benimle yarı yolda buluşuyor, kollarım boynuna dolanırken güçlü elleri belimi sarıyor. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim, aptal."

Gözleri yavaşça kapanır ve göğsünden uzun bir nefes çıkar. Gözlerini tekrar açtığında, masmaviydiler.

İstifa etti.

"Sen kazandın, küçük
mor." "Ben mi
kazandım?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Her şeyim. Kalbim, bedenim ve ruhum senindir. Kinim de senin, ne istersen yapabilirsin."

"Geçmişe gitmek de dahil mi?"

"Bu da dahil." Eli kalçama düşüyor ve hafifçe okşuyor. "Seni uzun zaman önce kaybettim. Seni seviyorum, Annika. Seni o kadar çok seviyorum ki sensiz karanlığı, sadece seninleyken aydınlığı görebiliyorum. Sen benim sığınağımsın ve beni bir bütün yapan tek kişisin."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Creighton'dan tek istediğim buydu, sırtını dayadığı kişi olmak, içindeki her şeyi göstermek için güvendiği tek kişi olmak.

Çünkü benim için o.

Ben farkına varmadan çok önce o bir taneydi.

Onu öpmek üzereydim ki boğazımdan gelen bir ses beni durdurdu.

Kahretsin.

Babam ve diğerlerinin burada olduğunu unutmuşum.

Yavaşça Creighton'ı bırakıyorum ama o elimi tutuyor, Papa'yla yüz yüze geldiğimizde parmaklarımı onunkilerle birleştiriyor.

Bu sefer Jeremy bizi bulduğunda olduğu gibi kaçmaya ya da saklanmaya çalışmıyorum.

Bu sefer, onun yanında duruyorum ve hareket etmeyi reddediyorum.

Creighton'a, "Kızımı almana izin vereceğimi düşünecek kadar cesursun," diye seslenir ama en azından silahı gözlerden gizlenmiştir.

Creighton, "Gitmeyeceğim," diye açık açık söyledi.

"*İsteyerek,*" diyor babam. "Gitmeni sağlayacak yöntemler bulabilirim."

"Baba!"

"Eve gidiyoruz, Anuşka," diye duyurdu. "Lanet olsun-"

"Bizimle geliyorsun," diye sözünü kesiyor babam.

"Neden?" Kekeliyorum. Lütfen bana söz verdiği gibi onu öldürmek için geri götürdüğünü söylemeyin.

"Eminim annen onunla tanışmak ister."

"Oh... *Oh*!" Yine sırıtarak söylüyorum. "Bu bizi onayladığın anlamına mı geliyor baba?"

"Hayır," diyor açıkça. "Ama bu küçük pisliğin gözetim altında olmasını tercih ederim, böylece komik bir şeye kalkışmadan önce işini bitirebilirim."

Creighton'a ters ters bakıyor, o da ona ters ters bakıyor. Sanki bu bir tür meydan okumaymış gibi.

İşler kolay olmayacak ama savaşmaya hazırım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun
için.
Bizim
için.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

40

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ADRIAN

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BIR AY SONRA

Kızımı elimden alan bu baş belasından kurtulma çabalarım sinir bozucu bir çıkmaza girdi.

Zamanla gençlik aşkı sisinin yavaş yavaş kaybolacağını ve güneş ışığımızı geri alacağımızı ummuştum.

O sümüklü herif sadece onu çalmakla kalmadı, aynı zamanda onu kendisine o kadar derinden aşık etti ki, ne zaman biri ona laf atmaya kalkışsa onun savunma avukatı oldu.

On yedi yıl önce o gün onu kurtarmamış olsaydım bu çıkmazda olmazdık, ama gerçek şu ki o zamanlar sadece bir çocuktu ve onu ölüme terk etseydim hayatımdaki diğer önemli kadını üzmüş olurdum.

Bunun yerine yapabileceğim şey, onu gezegenin içinden çıkamayacağı başka bir köşesine göndermekti. Bundan bahsettiğimde karımın güldüğü bir seçenek.

"Kaderi durduramazsın Adrian," dedi bana, yeni günleri iple çekmeme neden olan o yumuşak gülümsemesiyle.

"Yine de deneyebilirim," diye cevap verdim ve o sadece başını salladı.

C i d d i y d i m . Sadece denemekten vazgeçmeyeceğim, aynı zamanda kazanacağım. Mümkün olan her şekilde.

Bu yüzden kardeşliğin yakın çevresiyle olan toplantımı kısa kesip eve geldim.

kızım ve onun kesinlikle erkek arkadaşı olmayan bugün ziyaret ediyorlar.

Birlikte.

Adadaki o boktan olaydan sonra Annika üniversiteye İngiltere'de devam etmeyi seçti. Baleden vazgeçmedi ama şimdi onu bir tutku olarak benimsiyor - bu onun bir parçası ve ille de profesyonel bir yol izlemesi gerekmiyor.

Lia'yı mutlu eden bir karar. Başlangıçta Annika hangi seçimi yaparsa yapsın onu destekleyeceğine söz vermiş olsa da, Annika ne zaman dans etse, eşimin geçmişindeki şeytanların kızımıza ziyafet çektiğini gördüğünü biliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aynı hikayeyi paylaşmayacaklarına onu ne kadar ikna etmeye çalıştıysak da inanmadı.

Dolayısıyla Annika'nın kendi isteğiyle spot ışıklarından uzak durmayı seçmiş olması, kızımız baleyi bir tutku olarak seçmeden önce sürekli olarak yoksun kaldığı huzuru ona verdi.

Arka girişten gelen kahkaha sesiyle eşiğin yakınında duruyorum.

Annika doğduğundan beri benim ve Lia'nın hayatının değişmez bir parçası haline gelen bu neşeli sese eşlik ediyorum.

Jeremy sessiz bir çocuktu ve belki de bunun benim ve annesinin savaşına tanık olduğu şeytanlarla ilgisi vardı. Bebekliğinden itibaren tüm evi ayağa kaldıran, eski Spetsnaz muhafızlarımı peşinden koşturup kaybettiren ve beni, annesini ve kardeşini serçe parmağına dolayan küçük cehennem kız kardeşi kadar enerjik değildi.

Tabii ki arka bahçeye vardığımda kızımı o orospu çocuğunun yanında oturmuş, eli onun elinde, Yan'ın söylediği bir şeye gülerken buluyorum.

Bakışlarım, aynı zamanda gülen, yüz hatları parlak ve misafirperver olan güzel kadına kayıyor.

Onu her gördüğümde ciğerlerimden derin bir nefes boşalıyor. Bu rahatlama ve sefil bir özlemin karışımı.

O kadınla yirmi dört yılı aşkın bir süredir evliyim ve hâlâ içimde kaynayan kaosu dizginleyebilen tek kişi o.

Böyle özgürce gülümsediğini görmek için sahip olduğum her şeyi feda etmeye hazır olduğum tek kadın.

Onun yerine kızımı bırakmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

O gün onu yanımıza aldığımızda Lia, Creighton'dan açıkça özür diledi. Karımın içinden o çarpık anıları çekip çıkardığı için o sümüklü piçin taşaklarını tekmelemek istedim.

Çok kötü bir çocukluk ve ebeveynlik geçirdiği için üzgün olduğunu ve bunda bir rol oynadığı için pişmanlık duyduğunu söyledi.

Beni çok şaşırtarak, ona zarar veren adamın biyolojik oğlu olduğu için özür diledi.

Annika çok gururlu görünüyordu. Gözlerimi kıstım, bir plan ya da gizli bir neden bekliyordum ama yüzünde ikisinden de eser yoktu.

O zamandan beri Lia onu üçüncü çocuğu olarak benimsedi. Ona kolayca aşık oldu ve hatta onun en sevdiği yemekleri yapmaya başladı

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ne zaman gelse.

Geçen gün aptalca bir yemek tarifi hakkında mesajlaşıyorlardı. Kızıma göre, kendi arkadaşlarından ve ailesinden gelen mesajlara cevap vermiyormuş.

Görünüşe göre bunu karımla yapmakta bir sakınca görmüyor.

Yine de Lia'nın sessiz, büyüleyici bir enerjisi var, öyle ki hiç denemeden herkesin kalbini fethedebiliyor. Bir zamanlar onu dünyadan uzak tutmak için elimden geleni yaptığım bir gerçek.

Hâlâ onu benden başka kimsenin göremeyeceği, sadece benim onun dünyası olduğum, onun da benim dünyam olduğu bir yere kilitlemek istiyorum ama dışarıda olmaya ne kadar ihtiyacı olduğunun da farkındayım.

Benim ödülüm, onun her gece isteyerek bana geri dönmesi, isteyerek kollarıma sığınması ve isteyerek yalnız zaman geçirmek istemesi.

Bu alabileceğim en güzel hediye.

"Bunu dene, Creigh. Ben yaptım." Annika bir çeşit meze gibi görünen bir şeyi kepçeyle çıkarıp ağzına yaklaştırıyor.

Ödünç alınmış zamanın sikiği gerçekten dudaklarını açıyor ve yiyor. İfadesinde bir değişiklik olmadan.

Yan ve Lia irkilerek birbirlerine bakıyorlar.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor kızım beklentili bir neşeyle.

Yüz ifadesini değiştirecek olsa onu yere sermeye hazırım ama başını sallıyor. "Oldukça iyi."

"Biliyordum!" Yan'a ters ters bakıyor. "Gördün mü? Sana birinin yemeğimi sevdiğini söylemiştim. Her şey bakış açısıyla ilgili."

"Gerçekten iyi misin, dostum? Ambulans çağırmamı ister misin?" "Yan!" diye azarlıyor karım.

"Hayır, çocukta bir sorun var Lia. Senin yemek teröristi kızının pişirdiği şeyleri gerçekten yiyor."

"Ölmek ister misin?" diye soruyor kızım cani bir ifadeyle. Bunu benden almış.

Creighton, "Ona yemek teröristi deme," diyerek Annika'nın geniş bir sırıtışını ve karımın da anaç bir gülümsemesini kazandı.

"*Boom*," diyor Annika, böbürlenen yüz ifadesini gizleyemeyerek. "Mikrofon düştü."

"Zavallı herif yemeğinin aslında ne kadar korkunç olduğunu göremeyecek kadar aşık. Dinle evlat, gıda zehirlenmesi yüzünden acil servise götürüldüğünde aşk seni kurtarmayacak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Annika, "Seni öldüreceğim," diye anons eder ve onu mezelerle doldurmaya çalışır, ancak Creighton onları kapar ve hepsini yemeye başlar.

İsa.

Ne de olsa küçük pislik ölmek istiyor olabilir. Bu evde Annika'nın yemeklerini yemiyoruz, yoksa kesinlikle bir çeşit gıda zehirlenmesi olur. Ya da mide ağrısı. Ya da sadece rahatsızlık.

Baharatlı yiyeceklerle bal veya deniz ürünleriyle bazı besinler gibi sağlığa yararlı olduğunu düşündüğü şeyleri bağlamı dışında kullanma eğilimindedir. Ve herhangi bir yemeğe ne kadar tuz koyması gerektiği konusunda hiçbir fikri yok.

İyi niyetli olduğunu biliyoruz, bu yüzden Lia, Jeremy ve ben genellikle ona yemek yapmamasını söylüyoruz. Kolya ve diğer gardiyanlar da bu konuda diplomatik davranmaya çalışıyor.

Sadece Yan denen şerefsiz ona gerçeği doğrudan söyledi ve uzun zamandan beri onu bir gıda teröristi olarak etiketledi.

Creighton King, onun yemeğini isteyerek yiyen ve hatta bunun için ona iltifat eden ilk kişidir.

Ancak, bu jestinden dolayı ona ısınmayı reddediyorum. Ya da Annika'nın o adadaki intihar düşüncelerinden vazgeçmesini sağlayan kişi olduğu gerçeğinden.

Lia'ya o olaydan bahsetmedim ve kimseye de bahsetmemesini emrettim. Karanlık düşüncelerin kızımızın zihnini işgal ettiğini ve onu neredeyse kaybettiğimizi bilmek onu mahvederdi.

Ama biz yapmadık.

Çünkü Creighton oradaydı ve onu hiçliğin kıyısından çekip almayı başarmıştı.

Kızıma hala tek parça halinde sahip olmam çoğunlukla onun sayesindedir. Ama kızımın bu duruma gelmesi de onun sayesinde oldu, bu yüzden bu olayı tarafsız olarak değerlendireceğim.

"O kız nasıl?" Lia Creighton'a sorarken Annika, kendisine sürekli gıda teröristi dediği için Yan'ı bir çiçekle kovalıyor.

"Kız mı?" diye boğuk bir sesle yankılanıyor - yemekten iddia ettiği kadar etkilenmediği kesin.

"Annika'yı nereye götürdüğünü bize söyleyen kişi."

"Cecily mi?"

Karım başını sallıyor.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Yaklaşıyor, yumuşak yüz hatları kırışıyor. "Neden? Ne oldu?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Jeremy'nin bu bilgiyi ondan iyi bir sporcu olarak almadığının farkındasınız, değil mi?"

Karım yutkunuyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. O... soğukkanlı olabiliyor, bunu babasından almış, ama hepsinin altında bir kalp var, söz veriyorum." "Annem de kardeşim hakkında böyle söylüyor ve en kötüsü de ama hepimiz onun işleyen bir psikopat olduğunu biliyoruz." "Jeremy bir psikopat değil."

"Yaptıklarına bakılırsa, muhtemelen daha kötü durumda." "Ne yaptı?"

"Ona, o benim yolumdan çekilirse ben de onun yolundan çekileceğime söz verdim ve bu ateşkesi sürdürmek istiyorum. Kendime hizmet etmek için değil, Annika'nın iyiliği için. Çatışmamızdan hoşlanmıyor."

Lia anlayışla başını sallıyor ve ben oğlumu okyanusun öbür tarafından çekip almak ve onu sarsmak istiyorum.

Ne tür bir anlaşma yapmış olurlarsa olsunlar Creighton'ı bu kadar kolay ya da hızlı kabul etmemesi gerekiyordu.

Gerçi Annika onu kurtarmak için Creighton'ı vurduktan sonra onaylamaması yavaş yavaş azalmaya başlamıştı.

"Onun gidişini görmekten ben de nefret ediyorum ama belki de bu kez Annika'nın kendi seçimini yapmasına izin vermeliyiz baba," demişti bana son görüşmemizde.

Belli ki bu küçük adamla yaptığı anlaşma yüzünden.

Lanet olsun.

Söz konusu küçük pislik ayağa kalkar, Annika'ya bir şeyler fısıldar, o da duraklar.

Yan'la yaptığı maskaralıkları duymak için, sonra ona genişçe gülümsüyor.

Eve doğru yürüyor ve muhtemelen yüzünü yıkamak ya da ona yedirdiği şeyi kusmak için banyoya girerken ben gözden kayboluyorum.

Ortaya çıktığında saklanma zahmetine girmiyorum ve bahçeye doğru yönelmeden önce duraksıyor.

Yolunu kesiyorum ve kaşlarını kaldırarak duruyor. "Bu benim karşılamam mı? Yoksa bir yerlerde beni tehdit etmek için sakladığın bir silahın mı var?"

"Bugün çok konuşkansın."

"Ve şüpheli bir şekilde beni bedensel zarar vermekle tehdit etmiyorsun." "O noktaya birazdan geleceğiz."

"Elbette. Şu sıkıcı işi bir an önce bitirelim." "İğneleme miydi bu?"

"Öyle miydi? Annika bana sürtünüyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Karım ve kızım yarın uyanmadan bu küçük pislik yerin iki metre altına gömülmüş olacak.

Bana doğru bir adım atıyor, yüzündeki tüm soğukkanlılık kayboluyor. "Tehditkâr sapkınlıkların her neyse onları yapmaktan mutluluk duyarım ve Annika ya da Lia'ya bundan bahsetmeyeceğim, ama sana şimdiden söylüyorum, beni bana ait olandan uzaklaştıramayacaksın."

"Az önce ne dedin sen?"

"Benim. Annika benim ve bu gerçeği kimse değiştiremeyecek, sen bile."

"Annika eninde sonunda seni unutacaktır."

"Hayal kurmaya devam et Adrian, sen hayal kurarken ben de senin damadın olacağım. Sana güzel torunlar vermek için çok çalışacağız."

"Ondan önce bir şekilde ölürsen olmaz. Bana adımla hitap etmen için sana kim izin verdi?"

"Bay Volkov'dan hoşlanmıyorum. Çok uzun."

Ya bu herif çok cesur ya da hayatını hiç umursamıyor. Ya da muhtemelen ikisi de.

"Ayrıca, madem bu kadar bölgecisiniz, neden hala *onunla ilgili* bir şey yapmadınız?"

Arkamı dönüyorum, böylece ikimiz de bahçedeki sahneye bakıyoruz. Annika suyun üzerine sıçrıyor ve Lia, Yan'ın söylediği bir şeye gülerek eğilirken o da aptal gibi sırıtıyor.

"Haddini bilmeyen lanet olası bir palyaço," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Creighton aynı derecede hoşnutsuz bir ses tonuyla, "Bunu ona uzun zaman önce öğretmiş olman gerekirdi," diyor.

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Tek amacı beni kızdırmak olan bir parazit gibi geri sıçrıyor."

"Annika onu sık sık Rusya'daki Özel Kuvvetler'e göndermekle tehdit ettiğinizi söyledi. Bunun gerçekleşmemesinin bir nedeni var mı?"

"Şu kadını görüyor musun?" Başımı karıma doğru eğiyorum. "Sebebi bu."

"Şimdi de yapabilirsin." "O

çok yaşlı."

"İdari bir göreve getirilebilir mi?"

"Muhtemelen." İlk anlayışlı bakışımı küçük piçle paylaşıyorum.
En azından ikimiz de Yan'a katlanamıyoruz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ya da daha doğrusu, oradaki iki kadına ne kadar yakın olduğu.

Birlikte sahneye çıktığımızda Yan ayağa kalkma zahmetine bile girmiyor ve Ogla'nın onlar için hazırladığı kokteylden yudumlamaya devam ediyor.

Annika, beni hala kendisinden olmayan erkek arkadaşıyla görünce yüz ifadesi havai fişek gibi parladı ve aslında onu en yakın hendeğe atmakla tehdit etmedi.

Adadan bu yana onun sözcüsü, menajeri ve halkla ilişkiler uzmanı oldu ve beni ona ısındırmak için her türlü numarayı kullandı.

Mesela koruyucu nöbetlerinden ve Jeremy ile benim toplamımdan daha kötü olduğundan bahsetmek gibi. Ya da yemek yapmayı nasıl öğrendiğini çünkü onun yorulmasını istemediğini - daha çok onun yemeklerini tüketme işkencesinden geçmek istemediğini.

Ya da İngiltere'de edindiği arkadaşlarıyla ilişkisini yavaş yavaş nasıl düzelttiğini, onlara olanlarla ilgili onu suçlarlarsa onu da kaybedeceklerini söylediğini.

Yine de ona cehennemi yaşatmayı planlıyorum. İçten içe ona gerçekten değer verdiğini bilsem bile.

Kızım sandalyesinden sıçradı ve kollarıma koştu. "Baba! Seni özledim."

O beni sıkıca kavrarken ben de saçlarının tepesini okşuyorum. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Annika sağ tarafımdaki herif hayatına girdiğinden beri sorumluluk sahibi bir yetişkin haline geldi.

Bu saflıktan sıyrılmak ve gerçekten kendi kişiliğine bürünmek için kaybın acısına ve gerçek hayat deneyimlerine ihtiyacı vardı.

"Emin misin?" Ayrıldığımızda sordum. "Çünkü artık bana neredeyse hiç mesaj atmıyorsun."

"Ah, lütfen. Sen mesajlaşmayı bile sevmiyorsun baba ve ben de annemi çalmaya geldiğinde sana her zaman FaceTime yapıyorum."

Lia'nın yanına koşar ve ona sarılır. "O aynı zamanda benim annem, biliyorsun." "Önce karım."

"Üzgünüm, senin aksine ben onunla kan bağına sahibim. Bu bana daha fazla ayrıcalık sağlıyor." Küçük bir cüretkâr gibi sırıtıyor.

"Kes şunu, Anni." Lia güler ama Anni de ona sarılır. O küçük şımarık velet her zaman annesinin kızıydı. Yan yanayken anne-kızdan çok kız kardeş gibi görünüyorlar.

Homurdanarak oturdum ve Yan'a ters ters baktım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne?" dedi. "Seni
öldüreceğim." "Ne için?"
"Az önce yaptığın küçük gösteri."
"Kimseye dokunmuyordum."
"Yine de sayılır."
"Benim çekici özelliklerimi ve Lia'yı sen güldüremezken benim güldürebilmemi kıskanmayı bırak, huysuz ihtiyar," diye mırıldanıyor ve ben onu boğmadan önce hızla ayağa kalkıyor.
Ayrıca Lia'nın muhtemelen Ogla'ya herhangi bir konuda yardım edip edemeyeceğini görmek için içeride kaybolması da onu kurtardı.
Ona yetişiyorum ve mutfağa varmadan önce dirseğinden tutup çekiyorum.
Karım nefes nefese bana çarpıyor. O kocaman, kesinlikle büyüleyici gözleriyle bana bakarken sikim zonkluyor.
O gözlerdeki yansımamı, onun benim dünyamın yörüngesi olduğu kadar benim de onun dünyasının merkezi olmamı seviyorum.
Bana hiç ayrılmak istemiyormuş gibi baktığında.
"Adrian..." diye nefes alıyor. "Ne oldu?"
"Eve hoş geldin öpücüğümü alamadım. Annika ve küçük pislik burada olduğuna göre beni unuttun mu, karıcığım?"
"Buna cesaret edemem." Beni ceketimin yakasından tutup aşağı çekerken sesi alçalıyor, parmak uçlarına kalkıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.
Lia'nın öpücüğü nazik ama yalvaran ve tutkulu.
Bu benim acımasız iddiamın yakınında bile değil ama buna davetiye çıkarıyor. Karım onun yumuşaklığından ve içine sızıp onu kırmamı istediği bilgisinden zevk aldığımı çok iyi biliyor.
Her gece.
Her fırsatta.
Dudakları benimkileri çok çabuk bırakıyor ve tekrar ayağa kalkıyor, alt dudağını yalıyor, beni daha da sertleştirecek şekilde tadımın peşine düşüyor. "Evine hoş geldin, Adrian. Seni özledim."
"Dışarıda o iki serseriyle gülerken öyle görünmüyordun."
"Bunca yıldan sonra hâlâ Yan'a sitem ettiğine inanamıyorum." "O
kışkırtıcı bir orospu çocuğu ve bunu sen de biliyorsun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çünkü seninle uğraşmaya çalışıyor ve sen de ona izin veriyorsun." Ceketimdeki görünmez bir kırışıklığı düzeltiyor. "Creighton'a gelince, mantıksız davranıyorsun. Ona haksızlık ettik ama o kızımızı tüm bunları unutacak kadar seviyor. Senin de hayali kinini bir kenara bırakman gerekiyor."

"Sikerim böyle işi. Piç kurusu az önce beni damadım olmakla ve bana torun vermekle tehdit etti."

Gülüyor. Kulaklarım kahkahasının keyifli sesiyle dolarken, karımın başı solgun boğazını taşıyarak geriye doğru eğiliyor.

"Bunun neresi komik?" Sert görünmeye çalışıyorum ama onun kahkaha sesini kızgın olamayacak kadar çok seviyorum.

"Görünüşe göre seninle nasıl uğraşacağını da öğrenmiş. Aferin ona. Bu çocuktan gerçekten hoşlanıyorum."

"Bu da onu daha az sevmeme neden oluyor."

"Oh, kes şunu, Adrian. O Anni'nin başına gelen en iyi şey ve eğer bu kadar yargılayıcı olmasaydın sen de bunu bilirdin."

Homurdanıyorum ama bir şey söylemiyorum.

Lia parmaklarını kaşlarımdaki eğimin üzerinde gezdiriyor, sesi alçalıyor. "Üzgün olmandan nefret ediyorum. Seni nasıl daha iyi hissettirebilirim kocacığım?"

Karnını büyüyen ereksiyonuma sürttüğünde içimden bir inilti dökülüyor.

"Tekrar et."

"Kocacığım," diyor tekrar ve ben de kalçasını sıkıca kavrayıp titrediğini hissediyorum.

"Üst kata. Şimdi."

"Ama çocuklar burada."

"Onlar bekleyebilir."

Tereddüt ettiğinde, onu kollarımda gelin gibi taşıyorum. Lia kollarıyla boynumu sararken bile inliyor.

Parmakları ensemdeki kısa tüyleri okşuyor. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Hayır."

"Sanırım bu sabah yaptım."

"Unutmuş olmalıyım."

"Sizi seviyorum, Bay Volkov." diye fısıldarken sırıtıyor.

"Ben de sizi seviyorum, Bayan Volkov."

Kızımı kısmen kaybetmiş olabilirim ama karıma her zaman sahip olacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni kötü biri olarak kabul eden ve buna rağmen bana aşık olan kadın.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

EPİLOG - ANNİKA

otoparktaki arabaların arasına saklandım, nefes nefese kaldım.

Döneceğimiz yerin burası olduğunu bilseydim, dersleri asıp bütün hafta ailemle kalmaya oy verirdim.

Ama hayır, Creighton'ın yapması gereken önemli bir şey vardı. Bugünkü maç gibi.

Kardeşime karşı.

Ringe atladıklarında, birbirlerini unutturmak için dövmeye hazır kas duvarlarından farksız görünen tehditkâr bakışlarını hatırlayınca irkiliyorum.

Ve bu, mevcut şampiyonanın en çok beklenen finali olduğu için, hem REU hem de TKU öğrencileri tezahürat yaparak, bağırarak ve kana susamış bir şekilde mekânı dolduruyor.

Hem Jeremy'nin hem de Creighton'ın kanı.

Vay be.

Saatime bakıyorum ve kulüpten kaçmamın üzerinden sadece on dakika geçtiğini fark edince inliyorum.

Yani hayır, birbirlerinin boğazına sarılmalarını izlemeyecektim. İkisine de buna bir son vermeleri ya da birinin çekilmesi için yalvardım ama ikisi de pes etmedi.

Ayrıca Jeremy, onu yenemezse kız kardeşini koruması için kimseye güvenemeyeceğini söyledi. Bu da Creighton'ı dövüş için daha da kızdırdı.

Erkekler ve onların testosteronu beni öldürecek.

İşte buradayım, tek başıma saklanıyorum ve bu çilenin bitmesini bekliyorum.

Glyndon bana eşlik ediyordu çünkü o da şiddet gösterilerinden hoşlanmıyor. Katılma konusundaki itirazlarımıza rağmen, yine de hepimiz Ava tarafından sürüklendik - o tamamen kavgadan yana ve muhtemelen biz konuşurken avazı çıktığı kadar Creighton için tezahürat yapıyor.

Creighton'ı vurduğum için beni gerçekten affetmesi biraz zaman ve birkaç alışveriş gezisi aldı ve sadece birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu bildiği için.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Glyndon grubun en kibarıydı ve üniversiteye döndükten hemen sonra benimle konuştu. Ve çok tatlı biri olduğu için benimle kaçmayı tercih etti ve bana son resimlerini göstermekle meşguldü. Ama ne yazık ki Killian birkaç dakika önce sözümüzü kesti ve onu Tanrı bilir nereye kaçırdı.

"Onu ağlattığın için seni hâlâ affetmiyorum," dedi bana onu alıp götürürken.

Bu psikopat iflah olmaz. Creighton'ı saymazsak, en bölgeci olan o.

Aslında, Creighton kendi liginde. Göğsüme yattığında sürekli Tiger'a bakacak kadar beni sahiplenmekle kalmıyor, aynı zamanda bu konuda o kadar tutarlı ki hiçbir erkek onun gazabından korkarak bana yaklaşmıyor.

Eşcinsel olan, Creighton'a aşık olan ve onun hayran kulübünün lideri olan Harry bile onun kıskançlığından kurtulamaz.

Arabama yaslanıyorum ve sosyal medyada dolaşmayı tercih ediyorum. Creighton'ın hesabında gördüğüm resim karşısında duraksıyorum.

Aslında uzun zaman önce Remi ve benim onun için oluşturduğumuz sayfayı kullanıyordu, ancak Remi sayfasına 'garip şeyler' göndermeyi planladığı için şifreyi ve her şeyi değiştirdi.

Creighton'ın profil resmi ilk gönderisiyle aynı. Ben farkında bile değilken çektiği bir selfie. Kucağında uyuyorum, başımı göğsüne bastırmışım, böylece yüzüm görünmüyor ve sadece yarısı görünüyor.

Damarlı eli beni belimden sıkıca kavrıyor ve başlıkta şöyle yazıyor:

Benim kızım. Benim kadınım. Benim kadınım.

Ayrı kaldığımız bir ay boyunca. Beni o adaya kaçırmasından tam bir gün önce.

Ne kadar romantik.

Hayır.

İkinci resim ise üniversiteye döndükten sonra çektiği bir başka selfie. Bir eli kıçımın altında beni taşıyor, bacaklarım onun çıplak beline sarılmış ve başım omzuna gömülmüş.

Tamamen bana ait olduğunu söylemiş miydim?

Üçüncüsü -şu anda baktığım ve nefes almakta zorlanmama neden olan- az önce paylaştığı.

Dövüşten önce, onu Jeremy'ye karşı çıkmaktan vazgeçirmek için son bir girişimde bulunmak üzere soyunma odasına girdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Büyük hata.

Bana sadece aç bir yırtıcı gibi bakmakla kalmadı, aynı zamanda vahşi bir adrenalinle sızdı.

Söylemeye gerek yok, hiç şansım yoktu.

Creighton beni önce amımdan sonra da götümden bankın üzerinde anlamsızca sikti, bir yandan da boğazımı ısırıp tokatladı.

Göbeğim zonkluyor ve kıçımdaki yaralar hatırladıkça acıyor. Zevkten olduğu kadar acıdan da zevk aldığım için kendimi deli gibi hissetmeliyim ama kendimle ve bizimle ilgili bu durumu kabullenmeyi öğrendim.

Bizi biz yapan şeylere sahip çıkmayı öğrendim, çünkü bu kadar farklı kişiliklere sahip olmamıza rağmen bu kadar uyumlu olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu fark ettim.

Bir yapboz gibi, iyi ve kötü parçalar birbirine mükemmel bir şekilde uyuyor.

Gönderdiği fotoğraf, işimiz bittikten hemen sonra beni öptüğünde boynumdan yukarısı. Kameraya ürpertici bir sahiplenmeyle bakarken benim gözlerim kapalı, onunkiler açık.

Hatırlatma: O benim.

İçimde bir ürperti dalgalanıyor ve omurgamın dibinde dans ediyor. O tek kelimeyle imkansız.

Yine de resmi beğendim. Ne? Ben de hak iddia etmeliyim. Bir dahaki sefere onunla flört eden bir kız yakalarsam, onu Instagram hesabına yönlendireceğim.

Benim için yaptığı.

Şaka yapmıyorum, geçen gün "Instagram hesabı açarsam tüm erkekleri takipten çıkaracağını söylememiş miydin? Yap hadi."

Ona, beni dünyadan koparmak için değil, beni takip etmek için sosyal medyaya sahip olması gerektiğini söylediğimi hatırlattım, ama o bunu kabul etmiyor.

Her neyse, benimle alay ettiğinde bunu Harry'ye ve sürekli büyüyen hayran kulübüne göndereceğim.

"Bunu durduramaz mısın?"

Çok tanıdık bir ses birkaç sıra önümden süzülüyor. Telefonumu elbisemin cebine bırakıp arabaların arasından süzülüyorum.

Cecily gölgelerin arasında duruyor, gümüş rengi saçları rüzgârda uçuşuyor ve telefonunu sıkıca kavrıyor.

Tuhaf bir şekilde, gömleği üzerinde tırnak işareti olmayan basit siyah bir gömlek.

"Anlamıyorsun. Bunu yapamam," diye fısıldıyor titrek bir sesle ve ben uzanıp ona sarılmak istiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir süredir sıkıntılıydı ve Glyn bile geçen gün bu konudaki endişesini dile getirdi.

Ona yaklaşmaya çalışırken ses çıkarmış olmalıyım, çünkü telefonu kulağından çekip kiminle konuşuyorsa telefonu kapatmadan önce bana geyik bakışlarıyla bakıyor.

"Annika?" Sesi soğuk, biraz yanlış, sanki tanıdığım Cecily değilmiş gibi. "Burada ne işin var?"

"Kardeşimle erkek arkadaşımın kavga etmesini izleyemezdim. Özellikle de *kinleri* olduğu için." Son kelimeyi havadan alıntıladım. "Oh, anlıyorum." Sesi yumuşuyor.

Ona yavaşça yaklaşıyorum, ani bir hareket onun kaçmasına neden olacak diye korkuyorum. "İyi misin Ces?"

Sessizce başını sallıyor.

Jeremy, Cecily'nin Creighton'ın beni kaçırmasına yardım ettiğini öğrendiğinden beri çekilmez biri olsa da, ona karşı kin beslemiyorum.

Birincisi, bilmiyordu ve gerçekten de adamın sadece uçaktan atılmadan önce benimle konuşmak istediğini düşündü.

İki, Jeremy'den yeterince çekti zaten. Kardeşimin ne kadar sert olabileceğini biliyorum ve Cecily'den hiç hoşlanmadı.

Karşılıklı ama yine de.

Bazen de onları birbirlerine anlam veremediğim bir şekilde bakarken yakalıyorum.

"Konuşmak istersen ben her zaman buradayım," diyorum ona usulca. "Jer hakkında olsa bile."

Uzuvlarında gözle görülür bir titreme oluyor ve bana sertçe bakıyor, sanki bana güvenip güvenmemesi gerektiğini anlamaya çalışıyormuş gibi.

Sanırım yapabileceğine karar veriyor, çünkü bir adım öne çıkıyor. "Anni, bundan kimseye bahsedemezsin."

"Kalbimi kır ve ölmeyi umut et."

Sertçe nefes alıyor, gözleri yana kayıyor. "Korkunç bir hata yaptım ve bunu nasıl geri alacağımı bilmiyorum."

Onu ilk kez bu kadar kaybolmuş, korkmuş görüyorum. Cecily her zaman kendine en çok güvenen, iddialı olan, soruna balıklama atlayan kişi olmuştur.

Ama o kadar şaşkın görünüyor ki ona sarılmak istiyorum.

"Ne oldu? Söyle bana, belki yardım edebilirim."

"Bu-"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Arkamda bir varlık hissettiğimde sözleri kesiliyor ve ardından burun deliklerim adrenalin ve terle karışık kendine özgü kokusuyla doluyor.

Güçlü bir el belimi sarıyor ve onun vücut ısısının benimkini bastırdığı yan tarafına çarparken titriyorum.

"Merhaba Creigh," diye mırıldanıyor arkadaşım, sonra kederli dikkatini bana kaydırıyor. "Ben geri dönüyorum."

"Cecily, bekle," diye arkasından sesleniyorum ama o çoktan gitmiş oluyor.

Creighton'ın kalın kaşları ve çatık dudaklarıyla muhteşem yüzüne bakıyorum ve ona kızmak çok zor. "Ces bana bir şey söyleyecekti ve sen her şeyi berbat ettin."

"Daha ne istediğini bile bilmezken Cecily'nin işine karışma." Rüzgârın yüzüme savurduğu bir saç telini kulağımın arkasına itiyor. "Saklanıyor muydun, küçük mor?"

"Sizi kavga ederken görmek istemedim." Yutkundum. "Kim
kazandı?" "Berabere bitti."

"Tanrı'ya şükür." Bir nefes bırakıyorum.

"Gelecek hafta rövanş yapacağız."

"Ciddi misin?"

"Bir dahaki sefere saklanma yoksa daha çok çekerim." Alnıma alaycı bir fiske vuruyor ve ben de ona ters ters bakarak o noktaya masaj yapıyorum.

"Ben de yine saklanacağım." "Şımarıklık
yapma."

"Lütfen, şımarık olmama bayılıyorsun."

"Görünüşe göre önceki meze sana bir ders vermemiş." "O...
sadece bir meze miydi?"

"Aşağı yukarı."

"Ana yemek ne o zaman?"

"İyi bir kız olup olmadığını öğreneceksin."

Sesindeki vaatten donum ıslanıyor. Beni planları hakkında karanlıkta tutmasına bayılıyorum ve sonra kendimi tamamen bağlanmış ve hayatımın bir inçine kadar becerdin buluyorum.

Ya da bana işkence etmek için üretildiğine yemin ettiğim yeni oyuncaklar getirdiğinde.

"Bu sefer de bir fotoğraf çekip IG'de yayınlar mısın?"

"Hayır. Sadece iki hafta kadar sonra hatırlatılmaları gerekiyor."

"Çok abartıyorsun ama yine de seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "O kadar çok ki, bu delilik."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Güzel, çünkü beni her zaman benim seni sevdiğim kadar sevmeni sağlayacağım."

Sonra beni belimden tutup öpüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SONSÖZ - CREIGHTON

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BİR YIL SONRA

Buraya gelmek nereden aklımıza geldi?

Doğru, kardeşimin.

Masanın karşısından ona ters ters bakarken ve o da genişçe gülümserken, hatta küçük bir dangalak gibi göz kırparken neden suratına yumruk atmadığımı merak ediyorum.

Mesele şu ki, bir aile yemeğindeyiz, yani babam ve annemle. Yemeğimizi bitirdik ama hala tatlı var.

En kötü kısmı mı? Bu sadece ilk sezon. Yarın, bu aile destanının ikinci bölümünde, spor olsun diye didişmeyi seven üç büyükbabam, Nan, Levi Amca ve Astrid Teyze de bize katılacak. Tatil olduğu için ikizler ve Glyn de katılabilir.

Eğer Glyn Killian'ı da getirirse, elimizde kanlı bir sirk olacak. Bir, Lan hala ona katlanamıyor, Levi Amca ona zar zor tahammül ediyor ve Büyükbaba Jonathan onu hala sevimli torununu elinden alan hırsız olarak görüyor. İki, Kill ve Eli biraz yakınlaştılar, ebeveynlerinin onları ayrı tutma çabalarını yerle bir ettiler ve bu nedenle her zaman sorun çıkarıyorlar.

Sirk başlamadan önce Annika'yı kesinlikle buradan kaçıracağım.

Eğer ailemin davetini kabul etmekte bu kadar acele etmeseydi, şu anda burada olmayacaktık.

Mesele şu ki, vurulma olayından sonra ailemin ona tamamen ısınmasını sağlamak zor oldu. Annem başlangıçta biraz zorlandı çünkü birinin bana zarar vereceği düşüncesine katlanamıyordu.

Annika aslında aylarca ona rüşvet verdi, onu aradı ve onunla her şey hakkında konuştu. Hatta üniversitede onun casusu olmayı bile teklif etti.

Öte yandan babam, geçmişini göz önünde bulundurarak ondan şüpheleniyordu. Onun ya da babasının bana zarar vermeyeceğine inanmıyordu. Hayır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babam ve Adrian'ın tam olarak iki kez karşılaştığını ve odadaki herkesin birbirlerini öldürmelerini engellemek zorunda kaldığını söyleyin.

Gerçek şu ki, adadan döndükten sonra babam istediğimin peşinden gittiğim için gurur duyduğunu söyledi, çünkü bu işleri yapmanın doğru 'Kral' yoluydu.

Ancak, annem ve babam ne kadar zorluk çıkarırsa çıkarsın, kızım neşeli kişiliği ve herkesle empati kurma yeteneğiyle onları kazanmayı başardı.

Ayrıca, beni sevmiyormuş gibi davranan ama içten içe seven babasının aksine, ben mutlu olduğumda ailem de mutlu oluyor. Soru sormak yok.

Başımı yana eğiyorum ve annemin masayı temizlemesine yardım edişini izliyorum. Personelimiz var ama annem bugün onları kovdu çünkü 'ev gibi' bir deneyim yaşamak istiyordu. Bu sefer babam pişirdi, sağ olsun.

Bakışlarım bir tüy zarafetiyle hareket eden Annika'yı takip ediyor. Üzerinde mor-beyaz çiçekli bir elbise var ve saçlarını, ayağındakilerle uyumlu, kabarık mor bir kelebekle at kuyruğu yapmış.

Annika her zaman kıyafetlerini nasıl yırttığımdan şikayet eder, ama açmam gereken bir hediye gibi göründüğünde dayanamıyorum. Ve bunu düzgün bir şekilde yapmak için çok sabırsızım, bu yüzden bedelini kıyafetleri ödemek zorunda kalıyor.

Onu izledikçe, sikim kot pantolonuma daha çok baskı yapıyor. Kendimi gizlice yeniden ayarlıyorum ve bakışlarımı ondan uzaklaştırıyorum.

İşte o zaman biri kafama vurdu. "Pussy-whipped." Kardeşime ters ters baktım. "Bunu söylemek istediğine emin misin?"

Gözleri kararıyor ama kısa süre sonra ifadesini düzeltiyor ve parmaklarını çenemin altında gezdiriyor. "Son zamanlarda çok sevimli olduğundan bahsetmiş miydim?"

Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bazen bir parazitten farkı kalmıyor. Eli'yle olan ilişkime ve her zaman yanımda olmasına derin bir minnettarlık duyuyorum, ancak her istediğinde bir otuzbirci olmasına alışamıyorum.

"Kardeşini rahat bırak," diye azarlıyor babam tuvaletten çıkıp masanın başına otururken.

Eli yüzümü parmaklarının arasına sıkıştırıyor. "Şu sevimli yanaklara bak."

"O artık bir bebek değil."

"Ne yazık ki." Eli sıkılmış bir şekilde iç çekip beni bırakıyor ve babamıza odaklanıyor. "Ve kıskanma baba."

Ona boş bir bakış atıyor. "Neyin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Güzel ilişkimiz."

Babam kıs kıs gülüyor ve Eli'nin gözleri kısılıyor. "Bu ne içindi?" Babam hiçbir şey söylemiyor.

"Ne içindi?"

"Yine mi didişiyorsunuz?" Annem Eli'nin saçlarını okşuyor ve yanağıma dokunuyor, sonra da babamı dudaklarından öpüyor. "Yapmasak olmaz mı? Sadece bu gece için?"

Babam kollarını kızın beline dolayarak onu kendine doğru çekiyor. "Daha sonra ödül alacak mıyım?"

"Baba!" İtiraz ediyorum.

"Ciddi misin?" Eli yankılanıyor.

"Ne?" Bize masumca bakıyor. "O benim karım." "Ve annemiz," diyorum.

"Bu görüntüye ihtiyacımız yoktu," diye mırıldandı Eli.

"Belki de sorun sizde, bende değil. Bu imgeyi kafanızdan çıkarın evlatlarım," diyor babam, sanki konu tamamen normalmiş gibi.

"Aiden, kes şunu." Annem gülümsüyor ve kurtulmaya çalışıyor. "Gidip Annika'ya tatlı konusunda yardım edeyim."

"Eli ya da Creighton bunu yapabilir. Bu gece çok çalıştınız."

Kardeşim kaçmaya hazır ama o daha gözünü kırpmadan ben yerimden kalkıyorum.

"Beni terk ettiğine inanamıyorum, seni küçük pislik!" diye arkamdan bağırıyor.

"Yanında birini getirmeliydin!" Sırıtıyorum ve o da beni tersliyor. Annika'yı mutfakta dondurmayla uğraşırken buluyorum.

"Neredeyse bitirdim!" diye sesleniyor ve onu dirseğinden tutup küçük bedenini geri çekiyorum.

Annika nefes nefese, elindeki dondurma bardağını göğsüme çarparak üzerime döküyor. "Sen."

"*Ben.*" Sesim alçalıyor ve başını salladığı **için** ne demek istediğimi gayet iyi anlıyor.

"Burada olmaz, Creigh."

"Neden olmasın?"

"Herkes tatlıyı bekliyor."

"Herkes gelip kendisi alabilir." "Hemen dışarıdalar."

"Meşguller."

Onu arkamdan depo odalarından birine çekiyorum ve onu masanın üzerine itip elbiseyi kalçalarına doğru savurduğumda çığlık atıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Her zaman çıkarılmak için yalvaran güzel küçük elbiselerle dolaşıyorsun." İç çamaşırını çekiştirip yırtıyorum. "Ve bu lanet şeyler beni amımdan uzak tutuyor."

Aldığım tek cevap bir inleme oluyor ve elinden dondurma bardağını aldığımda karşı koymuyor ya da itiraz etmiyor. Dondurmayı amının her yerine döktüğümde nefesi kesiliyor, masadan hafifçe kalkıp bana bakıyor ve bunun şokunu yaşıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye inliyor göz bebekleri büyürken bile.

"Tatlı yiyor." Ve sonra onu yiyip bitiriyorum. Kıvrımlarındaki dondurmanın her damlasını yalıyorum ve onun uyarılmışlığıyla karışan çikolatanın tadını yutuyorum.

Annika kıvranıyor, pantolonunu indiriyor ve parmakları saçlarımın arasında kaybolurken daha fazlasını istiyor. Arada bir kıçını tokatlarken her damlasını yalamayı bitirdiğimde, ağzıma doğru fışkırarak çözülüyor. Bu sefer yüzümü ıslatırken duraklamıyor ya da saklanmıyor.

Ona benden aldığı zevkten asla utanmamasını, her şeyi ve daha fazlasını alabileceğini öğrettim.

Tıpkı beni emerken her damlamı yaladığı gibi, ben de onu içiyorum, o adımı söylerken sikim taş gibi sertleşiyor.

Sonra hâlâ orgazm halindeyken, onu oturması için yukarı çekiyorum ve kasıklarım onunkine çarpana kadar ona gömülüyorum. Ben homurdanıyorum, o da inliyor ve uyarılmışlığıyla sikimi dolduruyor.

Başı geriye eğik, gözleri yarı kapalı. Bir elim kalçasında, diğeriyle çenesini yakalıyorum ve birleştiğimiz yere yönlendiriyorum. "Seni nasıl becerdiğime bak. Amının benim için nasıl yaratıldığını görüyor musun? O benim, değil mi?"

"Senin..." diye inliyor, onu becermemi mutlak bir hayranlıkla izliyor.

Ve yemin ederim o sesleri çıkardıkça ve beni içine almak için kendini ayarlamaya çalıştıkça sikim daha da sertleşiyor.

Hala bazen benim boyumla mücadele ediyor çünkü o çok küçük ve ben çok büyüğüm, ama onu hazırlamak, bundan benim kadar zevk almasını sağlamak için her türlü oyuncağım var.

Artık oyuncak yok ve tamamen kayganlaşmış durumda, ama hafif acı onun afrodizyakı. O acıya aç Annika'm, tıpkı benim acıya aç olduğum gibi.

Ben de boğazını ısırdım. "Çok iyi bir kızsın. Benim için gel."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yapıyor, sikimin etrafında parçalanıyor, onu sağıyor ve
Be
n. Birkaç vuruş daha yapıyorum, hızlı, sert ve kesinlikle hayvani. I
Onu aletimle kırıyorum, ama o her şeyi ve daha fazlasını alıyor. Sonra beni mahvedecek kelimeler bir ilahi gibi dudaklarından dökülüyor.

"Seni seviyorum Creigh, seni seviyorum."

O zaman boşalıyorum, sert ve uzun ve kapının diğer tarafındaki herkesin duyabileceği derin bir homurtu ile.

İçini boşalttıktan sonra onu kendime doğru tutuyorum ve "Ben de seni seviyorum" diye fısıldıyorum.

Boynuma doğru iç çekiyor, nefesi tenime çarpıyor ve bir saat gibi görünen bir süre boyunca böyle kalıyoruz.

Birbirimizden ayrıldığımızda, döllerimi onun amına geri sokmaktan kendimi alamıyorum, bu da onun inlemesine ve yumuşak iniltiler çıkarmasına neden oluyor.

"Bir gün benimle evleneceksin ve bu amcığı bebeklerimle doldurmama izin vereceksin, değil mi Annika?"

Elime karşı sallanırken nefesi kesiliyor, uyarılmışlığı beni kaplıyor. "Evlilik için hâlâ çok genciz."

"Yaş sadece bir sayı ve sen benimle evleneceksin Annika. Evleneceğin tek kişi benim, değil mi?"

İç çekiyor. "Öylesin."

"Güzel." Sırıtıyorum. "Babana yönelik tehdidimi gerçeğe dönüştürme vakti geldi." "Çok kötüsün." Yanağımı okşuyor ama gülümsüyor. "Ama benim tarzım
Kötü."

"Ve sen benim çok iyi kızımsın."

Bunun üzerine titriyor ve ben de dudaklarından öperek geleceğimizi mühürlüyorum. Sonra da tüm dünyaya hatırlatmak için bir fotoğrafını çekiyorum.

SON

Sırada *God of Wrath* var.

Bu hikayede yer alan çiftlerin kitaplarına göz atabilirsiniz.

Aiden & Elsa King: *Sapkın Kral*.

Adrian & Lia Volkov: *Aldatma Üçlemesi*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jonathan & Aurora King: *Krallık Düeti*.
Killian Carson & Glyndon King: *Kötülük Tanrısı*.

Legacy of Gods'ın ön bölümü için ücretsiz bonusu buradan okuyabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SIRADA NE VAR?

Acı Tanrısı'nı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, *Rina Kent'in Spoiler Odası* adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Sırada Legacy *of God of Wrath* Gods serisinin tek başına tamamlanmış hali olan var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

Sapkın Kral

Çelik Prenses

Twisted Kingdom

Kara Şövalye

Vicious Prince

Acımasız İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

TANRILARIN MİRASI SERİSİ

Kötülük Tanrısı

Acı Tanrısı

Gazap Tanrısı

Yıkım Tanrısı

Öfke Tanrısı

Savaş Tanrısı

EMPIRE SERİSİ

Arzu İmparatorluğu

Günah İmparatorluğu

Nefret İmparatorluğu

Şehvet İmparatorluğu

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Krallığın Yönetimi (Ücretsiz Prequel)

Bir Kralın Hükümdarlığı

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma (Ücretsiz Prequel)

Aldatma Yemini

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, düşmandan aşığa romantizmle ilgili her şeyin uluslararası çoksatan yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf biriydi. Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Kuzey Afrika'nın huzurlu bir kasabasında bir sonraki komplo fikrinin hayalini kurarak ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülerek geçiriyor.

Rina'yı aşağıda bulabilirsiniz:

Web Sitesi

Bülten

Okuyucu Grubu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İÇİNDEKİLER

Rina Kent tarafından da yazılmıştır

Yazar Notu

Tanrıların Mirası Ağacı

Çalma Listesi

1. Annika
2. Annika
3. Annika
4. Creighton
5. Annika
6. Annika
7. Creighton
8. Annika
9. Annika
10. Creighton
11. Annika
12. Annika
13. Annika
14. Creighton
15. Annika
16. Annika
17. Creighton
18. Annika
19. Creighton
20. Annika
21. Creighton
22. Annika
23. Creighton
24. Annika
25. Annika
26. Creighton

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

27. Lia
28. Creighton
29. Annika
30. Aiden
31. Annika
32. Creighton
33. Annika
34. Annika
35. Creighton
36. Annika
37. Annika
38. Creighton
39. Annika
40. Adrian

Sonsöz - Annika

Sonsöz - Creighton

Sırada ne var?

Rina Kent tarafından da yazılmıştır

Yazar Hakkında

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçindekiler

Başlık
Sayfası
Telif
Hakkı
Ayrıca Yazan: Rina
Kent Dedication
Yazar Notu
Tanrıların Mirası
Ağaç Tanıtımı
Çalma Listesi
1. Annika
2. Annika
3. Annika
4. Creighton
5. Annika
6. Annika
7. Creighton
8. Annika
9. Annika
10. Creighton
11. Annika
12. Annika
13. Annika
14. Creighton
15. Annika
16. Annika
17. Creighton
18. Annika
19. Creighton
20. Annika
21. Creighton
22. Annika
23. Creighton
24. Annika
25. Annika

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

26. Creighton
27. Lia
28. Creighton
29. Annika
30. Aiden
31. Annika
32. Creighton
33. Annika
34. Annika
35. Creighton
36. Annika
37. Annika
38. Creighton
39. Annika
40. Adrian
Sonsöz - Annika
Sonsöz - Creighton
Sırada Ne Var?
Ayrıca : Rina Kent
YazanYazar
Hakkında İçindekiler

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💖💜🦜💫⚜️